KAREN ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Nothing short of pure alchemy!"
— *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR JAYNE ANN KRENTZ ON *QUARTER TO MIDNIGHT*

DEAD

THE SAN D

CASE FILES

2.

Karen Rose

Seria: San Diego # 3

Lista morţii

Titlul Original: Dead Man's List

Traducere de

Julliet Attoh

Prolog

Carmel Valley, California
Vineri, 6 ianuarie, ora 21:45

Era prea frig să stai în hambar, gândi Kit în timp ce îşi strângea jacheta mai bine. Dar Casa McKittrick, în ciuda căldurii sale familiare şi a mirosurilor delicioase de plăcintă cu mere şi rufe curate, nu era locul în care trebuia să se afle în acel moment.

Erau prea mulţi oameni în casa aceea mare. Îi iubea pe toţi. Pe părinţii ei, pe fraţii şi surorile ei – copii adoptivi, toţi cincisprezece. Era prima vineri a noului an şi se adunaseră să sărbătorească.

Erau o familie mare şi cu adevărat fericită.

Erau o familie mare şi cu adevărat *băgăcioasă.* Toată lumea voia să ştie dacă avusese deja întâlnirea cu Sam Reeves.

Nu avusese. Şi s-ar putea să nu o aibă. A doua întâlnire, care o apăsa de mai bine de o lună, se apropia. Petrecuse şase luni în primăvară şi vară evitându-l pe psihologul poliţiei. *Pentru că îmi era frică.*

Ştia că îl va răni în cele din urmă, pentru că era groaznică în relaţii. Iar Sam merita ceva mai bun. Dar apoi acceptase să meargă la o întâlnire şi, într- un moment de slăbiciune, îl invitase la a doua. Asta se întâmplase cu peste o lună în urmă, iar viaţa intervenise. Dar acum era timpul să înfrunte consecinţele. *Şi încă îmi era frică.*

„Mi-e frică”, murmură ea. „E doar frică.”

Se mişcă pe balotul de fân, bucuroasă că avusese prezenţa de spirit să arunce o pătură de şa peste el înainte

să se aşeze. Baloturile de fân păreau scaune perfecte, dar erau aspre ca naiba.

Ca mine, gândi ea cu un suspin.

Suspinul ei îi răsună în urechi, iar Kit se înţepeni. Credea că era singură. „Alo?”, strigă ea. „Ieşi, oricine ai fi.”

Una dintre uşile grajdului se deschise, dezvăluind o adolescentă cu şuviţe 3.

roz şi albastre în părul ei blond nisipiu.

„Rita? Ce faci aici?”

Sora ei adoptivă – care în curând urma să devină sora ei legală – păşi în lumina slabă. „Aveam nevoie de puţină linişte.”

„Vrei să stai şi să faci linişte cu mine? Sau pot să plec.”

Zâmbetul Ritei era nesigur. „Aş vrea să stau şi să mă odihnesc cu tine.” Se aşează pe balot, iar Kit o îmbrăţişă pe Rita, cu braţul său în jurul umerilor ei subţiri. „Nu porţi haină. O să îngheţi aici.”

„Sunt *bine”,* spuse Rita cu un oftat condescendent. „Nu e atât de frig.”

Dar Rita tremura, aşa că Kit o strânse mai tare în braţe. „Mama şi tata ştiu unde eşti?”

Rita dădu din cap. „Nu voiam să-şi facă griji.”

„Mulţumesc.” Kit nu mai spuse nimic, lăsând-o pe Rita în liniştea pe care o ceruse. Dacă fata voia să vorbească, Kit o asculta.

Rita suspină din nou, lung şi tare. „Te-ai răzgândit, nu?”

Kit se încruntă. „M-ai auzit când am spus asta?”

„Da. Mâine te duci la întâlnire, Kit.”

Kit se încruntă şi mai tare. „Cine spune asta?”

„Eu spun asta. Şi mama şi tata şi toţi ceilalţi de acasă. Mâine te întâlneşti cu Sam în deşert, chiar dacă va trebui să te legăm şi să te ducem noi acolo.”

„Asta e răpire”, spuse Kit cu uşurinţă, dorindu-şi să fie sigură că familia ei nu ar face aşa ceva. Dar s-ar putea să o facă. Le plăcea psihologul care, din anumite motive, părea să vrea în continuare să se întâlnească cu Kit. „Aş putea să vă arestez.”

„Ar merita.”

Kit îi dădu drumul umerilor Ritei şi îşi încrucişă braţele

strâns pe piept. „La naiba, fato”, mormăi ea.

Rita râse, un sunet dulce pe care îl auzeau cu toţii mai des în ultima vreme. „O să te duci, nu?”

Kit îi aruncă Ritei o privire acră. „Nu ştiu.”

Rita scuturǎ din cap. „Kit, de ce ţi-e fricǎ?”

Kit expiră încet. „Nu ştiu.”

Rita îşi puse braţul în jurul umerilor lui Kit, iar inima lui Kit se frânse puţin. O iubea foarte mult pe Rita, chiar dacă fata putea fi un pic nesuferită când venea vorba de relaţia lui Kit cu Sam.

„Vrei să ştii ce cred eu?”, murmură Rita.

„Nu ştiu”, spuse Kit din nou.

„Păcat. O să-ţi spun oricum. Cred că ţi-e teamă că o să-l placi prea mult. Că o să te simţi prea bine şi el o să vrea o a treia întâlnire. Am dreptate?”

Da. „Poate.”

„Mai cred că ai avut prea mult timp să-ţi construieşti asta în minte. Trebuia să ai întâlnirea asta acum o lună, dar s-au întâmplat nişte lucruri şi s-a tot amânat.”

Kit simţi cum o cuprinde un sentiment de defensivitate. „Nu e vina mea.” Chiar nu era.

„Nu”, spuse Rita, vorbind acum cu atenţie. „Ai avut un caz şi Sam a înţeles asta. El a avut o urgenţă cu unul dintre adolescenţii de la adăpost şi tu ai înţeles asta. Apoi ai avut un alt caz – şi, apropo, nu cred *că trebuia* să lucrezi în weekendul acela. Cred că ai avut emoţii.”

Avea din nou dreptate, gândi Kit. O deranja să fie certată de o adolescentă de 14 ani. „De unde ştii asta?”

„L-am întrebat pe Connor când a venit săptămâna trecută să aducă cadouri de Crăciun pentru mama şi tata. A spus că cazul era important, dar nu atât de important încât să nu-l poţi investiga a doua zi. Era supărat că a trebuit să anuleze întâlnirea cu CeCe pentru că ţi-era frică de întâlnirea

cu Sam.”

Kit expiră iritată. Partenerul ei de la departamentul omucideri avea gura mare. „Connor Robinson ţi-a spus asta?”

„Da.” Rita chicoti. „Apoi m-a rugat să nu-ţi spun că a spus asta, pentru pentru că se temea că te vei răzbuna pe el.

„Ar avea dreptate”, spuse Kit cu voce sumbră. „În plus, Sam a anulat majoritatea întâlnirilor. Nu eu.”

„Da, bine. Tatăl lui a fost internat în spital.”

Tatăl lui Sam avusese un mic accident vascular cerebral şi, deşi se va face bine, Sam petrecuse cea mai mare parte a lunii decembrie în Scottsdale. Kit intenţionase să conducă până în Arizona, să fie alături de Sam, dar îşi pierduse curajul.

Se ura pentru asta. Dar accidentul vascular cerebral al tatălui lui Sam o făcuse paranoică în privinţa plecării din Harlan şi a despărţirii de Betsy. Erau cam de aceeaşi vârstă cu tatăl lui Sam. Gândul că li s-ar putea întâmpla ceva era îngrozitor.

„Ştii prea multe, copilo”, spuse ea, sunând iritată în propriile urechi.

Rita strânse mai tare umerii lui Kit. „Kit. Îţi place Sam. Ştiu că-ţi place. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?”

Că mă voi îndrăgosti de el. Că voi ajunge să am nevoie de el.

Că el va ajunge să aibă nevoie de mine.

Şi asta era o responsabilitate prea mare. „De când eşti terapeută?”, întrebă ea, puţin mai răutăcios decât intenţionase.

„De când ai nevoie de unul”, replică Rita, imperturbabilă. „Uite. Poţi să vorbeşti cu mine sau nu. Dar nu anula întâlnirea. Te rog. Cred că ai nevoie de el.”

Kit ridică bărbia. „Nu am nevoie de nimeni.”

„Minciună”, spuse Rita încet. „Şi ai promis că nu mă vei

minţi niciodată.”

Kit suspină. Din nou, puştoaica avea dreptate. „De ce îmi faci asta?” „De ce îţi faci asta singură?”

Buzele lui Kit se crispară. „Ai învăţat tehnici de la dr. Carlisle.” Terapeuta Ritei era şefa lui Sam, iar femeia o făcea pe Kit să se simtă nervoasă. Ea – şi Rita – vedeau prea multe.

„Da, am învăţat. Mă gândesc să devin şi eu terapeută.”

„Credeam că vrei să devii poliţistă.”

„Poate că da. Am 14 ani. Am timp să mă hotărăsc.”

Timp. Acesta era singurul lucru de care Kit nu era sigură că dispunea. Îşi *dorea* această întâlnire cu Sam şi era speriată. Dar timpul trecea şi, aşa cum îi reamintiseră atât de mulţi oameni binevoitori, altcineva ar fi putut să-l ia pe Sam.

Pentru că era un om bun.

Prea bun pentru mine.

„De ce eşti aici?” întrebă Kit, disperată să reorienteze conversaţia. „Ce te deranjează?”

Rita o studie, cu privirea prudentă. „Îţi spun dacă promiţi că te duci la întâlnire şi nu-l laşi baltă pe doctorul Sam.”

Kit închise ochii. „De ce e atât de important pentru tine?”

„Pentru că te iubesc”, spuse Rita, atât de încet încât Kit aproape că nu auzi.

„La naiba.” Ochii lui Kit ardeau. „Nu e corect.”

Rita ridică din umeri. „Spun lucrurile aşa cum le văd.”

Era una dintre expresiile preferate ale lui Kit. *Îmi foloseşti propriile cuvinte împotriva mea.*

„Copilă răsfăţată.”

„Promite-mi”, murmură Rita.

„Bine. Promit. Voi merge. Voi încerca să mă distrez. Doar că…” Se opri, înghiţind cuvintele.

Rita îi întâlni privirea. „Ce?”

„Nu vreau să-l rănesc”, mărturisi ea. „Sunt varză la relaţii. Şi de ce primesc sfaturi despre întâlniri de la o fată de 14 ani?”

„Pentru că sunt mai înţeleaptă decât vârsta mea”, spuse Rita sec. „Tu însăţi ai spus asta, săptămâna trecută.”

„Copilă.”

„Respiră, Kit. Asta îmi spui mereu să fac.”

„Mi-ai aruncat înapoi prea multe dintre propriile mele cuvinte în seara asta. *Bine.* Promit că voi merge la întâlnire. Acum spune-mi. De ce eşti aici?”

Rita îşi muşcă buza. „Procesul lui Drummond este peste două săptămâni.”

Kit îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe fruntea Ritei. „Stiu, dragă.” Christopher Drummond fusese arestat pentru uciderea mamei Ritei.

Rita găsise cadavrul şi ştia că angajatorul mamei sale o ucisese, dar nimeni nu o ascultase, deoarece bărbatul era mai bogat decât Dumnezeu şi, în San Diego, aproape la fel de puternic.

Kit obţinuse redeschiderea cazului, recuzându-se din cauza relaţiei sale cu Rita. Connor Robinson investigase cazul şi îl arestase. Şi, deşi nu era un caz uşor, procurorul era încrezător că putea obţine o condamnare.

Dar Rita ar fi trebuit să depună mărturie. Şi Christopher Drummond ar fi fost acolo, privind-o fix.

Cel mai rău era că Drummond o agresase sexual şi pe Rita. Niciun membru al familiei nu cunoştea detaliile, iar Rita nu voia să vorbească despre asta. Ştiau doar că se întâmplase într-una din zilele în care mama ei o luase pe Rita la serviciu, să facă curăţenie în casa lui Drummond. Rita refuzase să depună plângere, iar ei îi respectaseră decizia. Dar acel abuz trebuia rezolvat la un moment dat.

Temerile Ritei cu privire la procesul lui Drummond erau

perfect justificate.

„Mi-e frică”, mărturisi Rita. „Dacă scapă, Kit? Dacă iese liber?”

„Joel nu va permite asta.” Joel Haley era procurorul, prietenul lui Kit şi cel mai bun prieten al lui Sam. Ştia ce avea de făcut într-o sală de judecată.

„Nu poţi promite asta”, spuse Rita, privindu-şi picioarele.

„Ai dreptate. Nu pot. Dar pot promite că Joel va face tot ce-i stă în putinţă ca Drummond să ajungă într-o celulă de închisoare pentru tot restul vieţii.”

Rita ridică privirea spre Kit, cu frica scrisă pe chip. „Dacă va fi eliberat, va veni după mine. Eu sunt cea care l-a acuzat. Chiar dacă nu am depus plângere pentru... pentru cealaltă chestie.”

Kit strânse din dinţi, furia arzându-i în piept. „Poate că va încerca, dar ca să ajungă la tine, va trebui să treacă peste mine. Şi peste mama şi tata şi peste fiecare membru al familiei McKittrick. Şi noi suntem redutabili.”

Rita zâmbi, dar era un zâmbet forţat. „Aşa este.”

„Voi fi alături de tine în sala de judecată. Şi mama şi tata, de asemenea.” „Promiţi?” întrebă Rita, parcă ar fi fost un copil mic.

„Promit. I-am spus deja şefului meu şi ştie că îmi iau zile de concediu pentru proces.”

Rita rămase cu ochii mari. „Îţi iei *concediu?* Tu nu-ţi iei niciodată concediu.”

„De data asta da.” Kit îi atinse nasul Ritei. „Pentru tine.”

Ochii Ritei se umplură de lacrimi. „Te iubesc”, şopti ea.

Kit nu-şi putea opri lacrimile. Era greu să-i răspundă, chiar dacă simţea acelaşi lucru. Abia învăţase să le spună lui Harlan şi Betsy că îi iubeşte. Dar Rita avea nevoie să audă aceste cuvinte.

„Şi eu te iubesc. Te voi proteja, Rita. Întotdeauna.”

„Ştiu. Mulţumesc.”

„Nu trebuie să-mi mulţumeşti niciodată”, spuse Kit cu fermitate. „Meriţi să fii protejată.”

„Pentru că nu ai putut să o protejezi pe Wren?”

Kit se încruntă, pentru că Rita avea din nou dreptate. Sora lui Kit, Wren, fusese ucisă când aveau doar cincisprezece ani, iar Kit nu îşi revenise niciodată. Nici nu găsiseră făptaşul. Era greu de acceptat faptul că ucigaşul lui Wren era undeva acolo, liber.

Kit nu voia ca Rita să-şi trăiască viaţa ştiind că monstrul care o agresase şi care îi ucisese mama nu plătise pentru crima sa.

„În parte din cauza lui Wren”, recunoscu Kit. „Dar mai ales din cauza ta. Eşti bună şi amabilă şi meriţi cea mai bună viaţă. O viaţă în siguranţă.”

Rita zâmbi, şi de data aceasta zâmbetul era sincer. „Chiar mă iubeşti.”

Kit îşi lipi fruntea de a Ritei. „Chiar şi când eşti o răsfăţată care pare mai matură decât vârsta ei.”

„Mulţumesc.” Rita se îndreptă. „Ar trebui să ne întoarcem acolo. Nu va mai rămâne nimic de mâncare.” Se ridică şi arătă cu degetul spre Kit. „Mâine. Tu şi Snickerdoodle vă întâlniţi cu Sam şi Siggy.”

„Câini şi deşert”, spuse Kit cu supunere. „Am promis. Nu mă voi răzgândi.”

Sam iubea deşertul, iar Kit îşi aminti că voia să ştie de ce. Îşi aminti că Sam era bun şi amabil şi merita o întâlnire distractivă.

Poate că şi eu merit.

„Mulţumesc, Kit.” Rita o îmbrăţişă, apoi ieşi din hambar înainte ca Kit să poată reacţiona.

Înainte să apuce să o îmbrăţişeze şi ea. Kit nu se pricepea prea bine la îmbrăţişări. Kit nu se pricepea la prea multe lucruri.

Sam era bun la toate. Era un terapeut grijuliu, făcea voluntariat cu adolescenţi şi vârstnici şi avea răbdarea unui sfânt. Nu o forţase niciodată şi nu o făcuse să se simtă prost pentru că avea nevoie de spaţiu sau pentru că era irascibilă. Sam era un om bun, pur şi simplu.

Cu un suspin profund, ea a împăturit pătura de şa şi a pus-o deoparte.

Apoi a ieşit din hambar, doar pentru a vedea două lumini strălucitoare în lateral. Două lumini care iluminau mâinile mari ale unui bărbat în timp ce sculpta un bloc de lemn.

„Tată? Ce faci aici? O să răceşti.”

El a ridicat privirea de pe banca pe care stătea, cu o lanternă flexibilă atârnată de gât. Kit îi cumpărase lanterna de Crăciun şi nu credea că îl văzuse fără ea de când deschise cutia. Îi oferea suficientă lumină pentru a vedea toate detaliile a ceea ce crea.

„Voiam să mă asigur că voi două sunteţi bine. Nu am ascultat.”

Kit se aşează lângă el pe bancă. „Rita m-a pus să promit că nu voi anula întâlnirea cu Sam.”

Harlan zâmbi. „Bravo Rita. Fata aia e ceva special.”

„Da, este. E şi nervoasă în legătură cu procesul.”

Zâmbetul lui Harlan dispăru. „Ştiu. O vom susţine.”

„Îi e teamă că, dacă Drummond va fi achitat, o va urmări.”

Harlan strânse din dinţi. „Voi îmbunătăţi securitatea.”

Era ceva în tonul lui care o făcu pe Kit să se oprească. „Ce se întâmplă, tată?”

Harlan expiră încet. „Cineva i-a trimis o scrisoare Ritei. Nesemnată.”

Kit se încordă. „Spune-mi.”

Fără să spună nimic, scoase o hârtie împăturită din buzunar şi i-o înmână. Kit desfăcu pagina cu degetele tremurânde.

> Văd că şcoala ta pune în scenă *Alice în Ţara Minunilor* în această primăvară. Distrează-te în distribuţie. Nu e un rol important, dar ştiu că te vei descurca de minune. Voi fi în primul rând.

O nouă furie îi clocotea în suflet. *Nenorocitul naibii. Drummond.* Dar nu era nicio semnătură. Nicio dovadă că provenea de la fostul membru al consiliului municipal căzut în dizgraţie. Omul fusese eliberat pe o cauţiune de două milioane de dolari şi umbla liber pe străzi până la procesul său care urma să aibă loc în curând. Acum, frica Ritei avea şi mai mult sens. „Când a sosit

asta?

„Chiar înainte de Crăciun.”

Kit inspiră adânc, încercând să nu pară supărată pe tatăl ei. „De ce nu mi-ai spus?”

„Îţi spun acum”, răspunse Harlan. „Rita nu voia să afli. Se temea că te vei lua de Drummond. Că vei avea probleme.”

Kit voia să facă exact asta. *Să-l prindă pe Drummond. Nu să intre în belele.* Dar ar fi fost acelaşi lucru dacă şi-ar fi permis răzbunarea pe care o dorea în numele Ritei. „Crezi că asta e de la el?”

„Tu nu crezi?”

„Da, dar îmi imaginez că e suficient de inteligent încât să nu lase dovezi. Ai raportat asta?”

„Joel ştie. Scrisoarea asta e o copie. El are originalul.”

„Bine.” Procurorul din cazul Ritei va face ce trebuie. „Asta trebuie să fie suficient pentru moment. Şi arată că Drummond e speriat. Asta e un lucru pozitiv.”

„Da.” Harlan înghiţi în sec. „Îl urăsc”, şopti el.

„Şi eu. Ce sisteme de securitate ai instalat?”

„Camere de supraveghere de-a lungul limitei proprietăţii şi în jurul casei. Un sistem de alarmă la uşi şi ferestre. Cartuşe pentru puşca mea.”

„Anson?” Kit ignoră ultima întrebare.

„Desigur.”

Anson era unul dintre copiii adoptaţi care trecuseră prin Casa McKittrick cu un an înainte de sosirea lui Kit. Deţinea o firmă de securitate în Anaheim. Ar fi făcut o treabă excelentă.

„Ai putea lua în considerare şi un câine pentru Rita şi celelalte fete.” Emma şi Tiffany erau cei mai noi copii adoptivi de la Casa McKittrick, iar ele şi Rita deveniseră cele mai bune prietene. Ea îşi uşură tonul, simţind nevoia să diminueze tensiunea de pe chipul blând al tatălui ei. „S-ar putea să se simtă mai în siguranţă cu un câine. Şi atunci nu

vor mai fi nevoite să-l „împrumute” mereu pe Snickerdoodle de la mine.”

Harlan ridică o sprânceană stufoasă. „Fetele te-au pus să spui asta?”

„Nu.” Kit forţă un zâmbet. „E ideea mea. Fiecare fată are nevoie de un
câine, tată.”

El chicoti, dar era forţat. Totuşi, era un chicotit. „O să duc copiii la adăpostul de animale în weekendul ăsta. O să vedem dacă găsim un câine potrivit.”

Kit îşi sprijini capul pe umărul lui lat. Era cea mai puternică şi sigură persoană pe care o cunoştea. Era stânca ei de când ea şi Wren se furişaseră în acest hambar, la vârsta de doisprezece ani, fugind de acasă. Harlan şi Betsy McKittrick le găsiseră ascunse şi le oferiseră adăpost. Şi atât de multă dragoste.

„Mulţumesc, tată. Pentru tot. Pentru mine, pentru Rita şi pentru toţi ceilalţi. Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc, Kitty-Cat.” El o sărută pe creştetul capului. „Distracţie plăcută la întâlnire.”

Ea suspină, lăsând deoparte problema cu Rita pentru moment. „O să încerc. Dar dacă are loc o crimă, va trebui să anulez.”

Harlan oftă încet. „Pari aproape optimistă.”

Într-un fel, era. Dar să-şi dorească o crimă era greşit, iar Sam merita mai mult. „Nu sunt optimistă. Sunt doar…”

„Speriată”, completă el cu blândeţe.

„Da.”

„E în regulă să fii speriată, Kit. Dar şi alte lucruri te sperie şi tu treci peste ele. O să fii bine. Ştiu asta.”

Kit îşi dorea să fie la fel de încrezătoare.

Şi tot îşi dorea să se întâmple o crimă. Doar una mică.

Capitolul 1

Parcul statal Anza-Borrego
Desert Borrego Springs, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 12:30

„Ai grijă”, spuse Sam, arătând spre un tufiş de lângă potecă. „E o gheara pisicii. Are spini ascuţiţi.”

„Bine”, spuse Kit, ocolind tufişul şi trăgând de lesa lui Snickerdoodle pentru a se asigura că şi ea păstra distanţa.

Până acum, drumeţia lor fusese plină de avertismente similare din partea lui Sam şi cam atât. Era…

Ciudat, gândi Kit cu o strângere de inimă. Întâlnirea nu era *rea,* dar era atât de ciudată, iar ea nu avea idee ce să facă în privinţa asta. Deşertul în sine era frumos într-un mod auster, iar Sam alesese o potecă mai puţin circulată. Erau complet singuri, neîntâlnind niciun alt drumeţ pe o distanţă de kilometri întregi. Vremea, deşi nemiloasă vara, era perfectă iarna. Cerul era senin, iar briza răcoroasă era revigorantă.

Dar, oricât de frumos era peisajul, ziua aceea fusese extrem de incomodă.

Sam o luase pe ea şi pe Snickerdoodle în dimineaţa aceea şi Kit îşi dăduse seama imediat că ceva nu era în regulă. De obicei dulce şi calm, Sam era tensionat şi excesiv de politicos.

Era ca şi cum ar fi fost nişte străini.

Am stricat deja lucrurile şi nici măcar nu ştiu ce am greşit, gândi ea cu tristeţe.

Drumul până la parc fusese liniştit, conversaţia lor fiind minimă şi forţată. Sam îi pusese câteva întrebări pe un ton precaut, iar ea îi răspunsese la fel de precaut, cu propoziţii care nu depăşeau câteva cuvinte.

Începuseră drumeţia într-o dispoziţie sumbră, Sam arătându-i repere şi plante ca un ghid turistic. Energic, eficient, dar impersonal.

Trebuie să rezolv asta. Pentru că Sam nu numai că părea impersonal, dar şi trist, iar ea nu putea suporta asta. Mai ales dacă ea era cauza. Se opri brusc [13].

pe potecă, Snickerdoodle stând ascultător lângă ea.

Sam făcuse câţiva paşi înainte înainte să-şi dea seama că ea nu mai era lângă el. Se întoarse cu grijă, astfel încât el şi Siggy să fie cu faţa spre ea. Expresia lui Sam era inexpresivă, iar inima lui Kit se strânse. „Kit? Eşti bine?”

„Nu.” Vocea îi tremura şi ea inspiră adânc. „Îmi pare rău.”

Umărul lui se lăsă în jos, dezamăgirea fiind evidentă în ochii lui. „Ştiu.” Panica o cuprinse şi îşi dădu seama cât de mult îşi dorise ca această întâlnire să decurgă bine. Cât de mult îşi dorise să-l vadă fericit pe Sam. „Am făcut ceva. Am stricat ceva. Nu eşti fericit. Suntem aici, în deşert, şi ar trebui să fii fericit.”

El se încruntă. „Despre ce vorbeşti? Credeam că...”

Ea făcu un pas mai aproape. „Ce?”

Înghiţi în sec. „Credeam că o să spui că întâlnirea asta a fost o greşeală.”

Ea rămase cu gura căscată. „Ce?”

El îi studie chipul. „Nu crezi că a fost o greşeală?”

„Nu. Doar că...” Îşi menţinu privirea fixată asupra lui. „Mi-era teamă de ziua de azi.”

„M-am gândit că o să-ţi fie. Eram sigur că vei găsi un motiv să anulezi întâlnirea.”

„Aproape că am făcut-o.”

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet abia schiţat. „Nu mă surprinde. Cine te-a convins să vii?”

„Rita”, spuse ea cu tristeţe. „Şi tata. Mi-au atras atenţia asupra prostiilor pe care le spuneam. De asta ai fost atât de distant toată ziua? Credeai că voi spune că a fost o greşeală?”

El dădu din cap cu precauţie. „Aşa era?”

Atunci ea îşi întoarse privirea, admirând deşertul din

jurul lor. Era într – adevăr frumos. „Nu cred. Voiam să vin aici. Cu tine. Voiam să-mi arăţi deşertul şi să-mi spui de ce îl iubeşti. Dar au trecut mai mult de şase săptămâni de când te-am invitat la această întâlnire. Destul timp ca să mă îndoiesc de mine însămi. Şi poate să mă îndoiesc şi de tine. Ai putea avea pe oricine. Toată lumea îmi spune asta. Încă nu ştiu de ce pari să vrei să fii cu mine.”

Şi asta era adevărul sincer.

„Kit.” Aşteptă până când ea îi întâlni din nou privirea. „Sentimentele mele nu s-au schimbat. Vreau să fiu cu tine, dar nu vreau să te grăbesc să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Pot să aştept. Merită să aştept.”

Ea făcu încă un pas înainte, acum atât de aproape încât putea să-i vadă genele groase şi întunecate care îi încadrau ochii verzi din spatele ochelarilor lui Clark Kent. Putea să-i vadă pistruii presăraţi pe nas, acum că se bronzase puţin.

Putea să-i vadă sinceritatea, chiar lucrul care o atrăsese iniţial la el. Şi, brusc, nu mai era speriată, pentru că acesta era Sam. În afară de tatăl ei, Sam era cel mai bun şi mai blând bărbat pe care îl cunoştea. El îi respecta limitele. Şi îi proteja inima.

Ea trebuia să-l protejeze şi pe el.

„Sunt pregătită pentru această întâlnire.” Îşi întinse mâna, îl apucă de jachetă şi îl trase mai aproape. „Vreau să te cunosc mai bine.”

Pieptul lui se umflă când inspiră. „Slavă Domnului”, murmură el, ridicând mâinile pentru a-i cuprinde faţa, provocându-i un fior pe şira spinării şi pe piele. „Am încercat să-ţi dau spaţiu.”

„Nu”, spuse ea simplu, eliberându-şi strânsoarea de pe jacheta lui şi alunecându-şi mâinile în jurul gâtului lui. „Mi-ai lipsit”, recunoscu ea.

Zâmbetul lui era de o bucurie pură. „Da?”

„Da. A trecut prea mult timp de când am fost la pescuit.” Se ridică pe vârfuri. „Prea mult timp de când m-ai sărutat de noapte bună.”

Înghiţitul lui era audibil. „Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?”

„Da. Tu?”

„Da. În fiecare seară. În fiecare dimineaţă. Şi poate de câteva ori în timpul zilei.”

„La fel”, şopti ea, buzele lor atingându-se acum. Un aproape-sărut. Dacă se apleca puţin, l-ar fi putut săruta cu adevărat. Ea a micşorat distanţa dintre ei şi, în sfârşit, gura lui era pe a ei. Sărutul lui era dulce şi fără pretenţii, dar mâinile lui, care încă îi cuprindeau faţa, tremurau.

El voia mai mult.

Şi eu la fel.

Se auzi vag un lătrat. Două lătraturi diferite. Doi câini diferiţi.

Câini.

Snickerdoodle.

Kit nu mai ţinea lesa.

La naiba.

Se îndepărtară în acelaşi timp, fiecare căutându-şi câinele, pentru că Sam scăpase şi el lesa lui Siggy.

„Siggy!”, strigă el.

„Snickerdoodle!”, strigă Kit, apoi răsuflă uşurată când Snick apăru alergând în jurul unui grup de bolovani mici, dând din coadă. Dar era singură. Nici urmă de Siggy.

Sam părăsi poteca şi o luă la fugă. Kit apucă lesa lui Snickerdoodle şi îl urmă.

Apoi se opri brusc.

„Mort” fiind cuvântul cheie.

Siggy avea un pantof în gură. Un pantof cu vârf ascuţit, mărimea 45 sau cam aşa ceva. Celălalt pantof era pe jumătate îngropat în nisip, pe piciorul unui bărbat.

Un bărbat foarte mort, întins cu faţa în sus în nisipul deşertului.

Sau ce mai rămăsese din faţa lui. Animalele deşertului îşi făcuseră o

gustare din el.

Ce scârbos.

Corpul era aşezat într-o groapă sub bolovani, ferit de vânt. Totuşi, nisipul acoperise corpul, acoperind picioarele, laba unui picior şi o parte dintr-un braţ.

Accident sau crimă? Se apropie câţiva paşi şi îşi găsi răspunsul. Gâtul bărbatului era o tăietură deschisă, acum populată de zeci de muşte. Gâtul îi fusese tăiat clar, de la o ureche la alta.

Ai grijă ce-ţi doreşti, gândi ea, amintindu-şi cum sperase să fie o crimă în noaptea precedentă.

Kit îl privi pe Sam, care avea privirea fixată pe faţa bărbatului, cu ochii mari şi faţa relaxată de şoc. „Sam? Eşti bine?”

El îşi curăţă gâtul cu putere. „Păi, la naiba.”

Ea dădu din cap o dată. „La naiba, într-adevăr. Trebuie să sun să raportez asta.”

„Aşteaptă.” El se apropie, cu privirea încă fixată pe victimă. „Uită-te la faţa lui.”

„Am făcut-o. Nu a mai rămas suficient pentru o identificare clară. Medicul legist va trebui probabil să folosească fişele dentare sau ADN-ul. El...”

„Nu, Kit. *Uită-te* la el. Îl cunosc.”

Surprinsă, Kit se ghemui lângă cadavru. Şi atunci îl recunoscu şi ea. Sau cel puţin tatuajul în stil tribal care îi înconjura gâtul, terminându-se în spatele a ceea ce fusese urechea lui. „La naiba.”

Sam scoase un râs fără veselie. „La naiba, într-adevăr. E consilierul Brooks Munro.”

Din consiliul municipal al oraşului San Diego.

Kit se uită încruntată la cadavru. „Nu o să fie deloc distractiv.”

„Al doilea politician local preferat al nostru”, spuse Sam, cu un ton plin de dispreţ.

Kit îl privi surprinsă. Nu-l mai auzise niciodată folosind un ton atât de caustic şi se întrebă ce experienţă avusese cu consilierul, care avea reputaţia de a fi foarte carismatic şi fermecător. În acelaşi timp, Kit auzise zvonuri despre comportamente necorespunzătoare, dar nimic nu fusese dovedit vreodată.

„Cine e primul?”, întrebă ea, deşi credea că ştie răspunsul.

El îi întâlni privirea. „Drummond.”

Drummond îşi dăduse demisia după ce fusese acuzat de crimă, dar Kit înţelegea punctul de vedere al lui Sam. Totuşi, se întreba de ce Sam îl ura pe acest consilier. „Munro lipseşte de câteva zile”, spuse ea.

„Ştiu”, răspunse el sec. „Am văzut la ştiri.”

„A fost dat dispărut de soţia lui, care era plecată din oraş. Doi poliţişti au verificat starea lui şi au găsit sânge pe podeaua garajului. Suficient cât să presupună că fusese rănit grav.

Sam făcu o grimasă. „Aş zice că a fost rănit grav. La naiba, Kit. Mâinile lui…”

Kit suspină. Degetele victimei lipseau, la fel şi degetele de la picioare. „Ar fi putut fi animale.”

„Doamne, sper că da. Dar tu nu crezi asta.”

„Nu, nu cred.” Pentru că acum, că era mai aproape, putea vedea şi rănile de cuţit din pieptul bărbatului. La prima vedere, numără cel puţin douăzeci. Cineva voia cu adevărat ca acest bărbat să sufere. „Dar medicul legist ne va spune cu siguranţă. Lasă-mă să sun.

Îşi scoase telefonul din buzunar, dar nu avea semnal. „La naiba.”

„Aşteaptă.” Sam se lăsă pe un genunchi şi începu să scotocească prin rucsac, aruncând conţinutul acestuia pe nisip până găsi ceea ce căuta. „Poftim.” Îi întinse un telefon. „Telefon prin satelit. Cu ăsta vei avea semnal.”

„Ai mereu la tine un telefon prin satelit?”

„Da. E o măsură de siguranţă. Siggy şi cu mine facem drumeţii în zone îndepărtate. Semnalul celular nu e niciodată garantat.”

Ea îl privi în timp ce căuta în telefon informaţiile de contact ale şefului ei. „Ăia sunt... Sam, ai ochelari cu vedere nocturnă?”

El ridică privirea, cu o expresie uşor jenată. „Cadou de Crăciun de la părinţii mei. Le-am promis că îi voi lua cu mine, pentru orice eventualitate. Am împachetat şi un prânz pentru picnic, dar nu cred că mai am poftă de mâncare.” Îşi puse totul în rucsac şi se ridică, cu o expresie dureroasă pe chip, în timp ce se îndepărta de cadavru. „Te rog, sună-l pe locotenentul Navarro, Kit. Vreau să plecăm de aici cât mai repede posibil.”

Kit nu voia să-i spună că probabil vor trece ore întregi până vor putea pleca.

Aşa că se mulţumi să formeze numărul lui Navarro.

„Navarro. Cine e?”, răspunse şeful ei brusc.

„Sunt Kit. Avem o problemă aici.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 17:30

Connor Robinson îşi băgă capul în biroul locotenentului Navarro. „Deci voi doi aţi găsit întâmplător singurul cadavru dispărut într-un parc statal de
aproape o mie de kilometri pătraţi?”

Kit şi Sam se aflau în biroul şefului ei, aşteptând ca Navarro să le ia raportul. Lăsaseră câinii la Harlan şi Betsy, iar Kit îşi luase maşina, ştiind că ziua ei era departe de a se fi terminat. Sperau că Navarro îl va lăsa pe Sam să plece acasă imediat ce îi vor verifica declaraţia, dar Kit avea sentimentul neplăcut că şeful ei o va reţine mult mai mult.

Nu-mi da cazul ăsta. Te rog.

„Aş paria salariul pe o săptămână că nu este singurul cadavru ascuns în parc”, îi spuse Kit partenerului ei.

Sam scoase un sunet de durere, iar Kit îi mângâie mâna. „Eşti bine?”

„Nu”, mormăi Sam. „Ziua e distrusă. Întâlnirea e distrusă. Şi nu o să-mi pot scoate din minte chipul lui.”

Connor făcu o faţă plină de compasiune. „Ce nasol, omule. Îmi pare rău că ţi-ai stricat întâlnirea.”

Sam scoase un alt sunet de nemulţumire, care era mai drăguţ decât ar fi trebuit.

„O să mai avem o întâlnire”, îi promise Kit. „O întâlnire fără cadavre. Promit.”

„Bine.” Dar el încă era încruntat, iar Kit se simţi prost pentru el.

Cadavrul lui Munro era într-adevăr o privelişte groaznică, iar Sam se descurcase mai bine decât ar fi făcut-o mulţi alţii. Ştia că el mai văzuse cadavre
înainte, dar cel al lui Munro era... extrem.

Chiar şi pentru mine.

„Ce faci aici astăzi?”, îl întrebă Kit pe Connor. „E sâmbătă. Avem un alt caz?”

„Nu. Am auzit de cadavru şi că a fost descoperit de un poliţist din SDPD. Ştiam că v-aţi îndreptat în direcţia aceea, aşa că am vrut să aflu dacă voi l-aţi găsit.”

Era rândul lui Kit să se încrunte. „Cum ai aflat de cadavru?”

Connor zâmbi. „Baz m-a sunat. A auzit de la colegii de la secţie. Trebuie să spun că sunt supărat că nici măcar nu mi-ai trimis un mesaj.”

Kit ridică din sprâncene. „Cred că Baz a fost implantat chirurgical în reţeaua de informaţii.” Fostul ei partener se pensionase după ce suferise un atac de cord cu nouă luni în urmă. Îi era foarte dor de el, dar ea şi Connor îşi găsiseră ritmul împreună. „Şi nu ţi-am trimis mesaj pentru că trebuia să fii cu CeCe astăzi.”

„Mama ei s-a lovit la genunchi şi CeCe a dus-o la doctor.” El ridică din umeri. „Aşa că am venit. Oh, scuze, domnule.” Se dădu brusc la o parte, făcând loc lui Navarro, care părea nemulţumit. „Ne vedem mai târziu.”

„Nu,” spuse Navarro. „Rămâi.”

Connor se strâmbă, iar Kit trebui să înghită un geamăt. Dacă Connor rămânea, însemna că vor lucra la ancheta privind uciderea lui Munro.

Ceea ce era nasol, pentru că acesta urma să fie un caz al naibii de dificil. Lista suspecţilor era deja lungă de un kilometru. Alegătorii lui păreau să-l iubească, dar puţini oameni din cadrul forţelor de ordine îl plăceau pe Brooks Munro. De fapt, prea mulţi oameni îl urau din suflet.

Navarro arătă spre ea şi Sam. „Voi doi. Întotdeauna voi doi.”

Kit se încruntă. „Domnule?”

Sam rămase cu gura căscată. „Poftim?”

„Problemele par să vă găsească”, mormăi Navarro, aşezându-se la biroul său. „Şi nici măcar nu puteţi nega asta.”

Sam suspină. „Nu, cred că nu pot, dar nu e ca şi cum am găsit cadavrul intenţionat. Ne-a stricat întreaga zi. Şi pofta de mâncare pentru săptămâna viitoare.”

Navarro a strâns buzele. „A fost destul de grav.” Şi-a îndreptat atenţia spre computer. „Bun raport iniţial, Kit. Toate detaliile sunt aici. Brooks Munro, 51 de ani, consilier municipal. A fost văzut ultima oară în viaţă miercuri de administratorul biroului său. Nu s-a prezentat la serviciu joi şi nu a răspuns la apelurile soţiei sale. Soţia, care era plecată din oraş, a solicitat o verificare a stării lui de sănătate. Poliţiştii au găsit sânge pe podeaua garajului său. Maşina lipsea.” Ridică privirea, ridicând sprâncenele. „Nu era doar o maşină, Kit. Era un Ferrari, la naiba. Avem imagini de la camerele de securitate ale casei sale?”

Ea scutură din cap. „Nu încă. M-am gândit că detectivii principali le vor solicita.” *Te rog, nu ne face să fim detectivi principali.*

Navarro doar se uită la ea. „Solicită imaginile, Kit.”

La naiba. Ea suspină, iar Connor se lăsă pe spate în scaun. „Bine”, mormăi ea.

Navarro îşi curăţă gâtul, iar Kit şi Connor se îndreptară.

„Adică, da, domnule”, spuse ea. „Desigur, domnule.”

Connor ridică din ochi. „Lingăule.”

Navarro clătină din cap. „A fost ucis în deşert sau în propriul garaj?”

Kit deschise aplicaţia Notes de pe telefonul ei. Ea şi Sam rămăseseră la locul crimei până când echipele CSU şi ME ale SDPD sosiseră şi începuseră să proceseze locul crimei. „Din

ce am văzut, era sânge în nisipul de sub cadavru după ce ME l-a îndepărtat. Nu ştiu încă cât de adânc era. Dar asta indică faptul că probabil a fost ucis acolo, în Anza-Borrego. Opinia iniţială a medicului legist a fost că a murit din cauza rănii la gât."

Lângă ea, Sam se cutremură, dar nu spuse nimic. Ea voia să-i mângâie din nou mâna, dar era foarte conştientă de privirea lui Navarro. Aşa că a continuat.

„Nu ştiu unde au fost făcute rănile de cuţit. Am numărat cel puţin douăzeci. Alicia spune că îmi va da numărul exact când va aduce cadav rul pe masă." Dr. Alicia Batra ajunsese la faţa locului la aproximativ patruzeci şi cinci de minute după ce CSU se târâse de la locul unde îşi parcaseră duba. „Nisipul acoperea o parte din partea inferioară a corpului, aşa că ar putea fi mai multe. Sau răni pe spate."

„Va putea să ne dea vreo idee despre arma crimei?" întrebă Navarro.

„Poate. Rănile arătau diferit una de alta. Unele păreau adânci, altele superficiale. Unele erau doar tăieturi superficiale. Prima mea impresie a fost că cineva a vrut să-l facă să sufere.

„Aş vrea să fiu şocat", spuse Navarro sec.

„Omul acela şi-a făcut mulţi duşmani", spuse Connor. „O să fie distractiv." Din tonul său era clar că voia să spună exact opusul.

Sam începu să se încrunte, iar Kit murmură încet: „Sam?".

Sam oftă. „L-am întâlnit o singură dată şi l-am urât instantaneu".

„Bine ai venit în club", spuse Navarro. „Ce ţi-a făcut, dr. Reeves?".

„În august, consiliul New Horizons m-a însărcinat să mă întâlnesc cu membrii consiliului local, deoarece urmau să

voteze un pachet de finanţare”.

Navarro se aplecă în faţă, încruntându-se. „New Horizons, adăpostul pentru adolescenţi?”

Sam dădu din cap. „Sunt voluntar acolo de câţiva ani. Am făcut o prezentare în faţa întregului consiliu, dar câţiva membri erau absenţi, aşa că am stabilit întâlniri individuale cu ei. Munro era ultima mea întâlnire. Doar jumătate dintre membri erau receptivi la finanţare, iar Munro ar fi putut fi factorul decisiv. La început părea de acord. Dar, în timp ce îmi strângeam materialele pentru a pleca, mi-a spus că se aşteaptă să fiu „recunoscător” pentru votul lui.”

Kit se tensionă. Sam era cel mai drăguţ tip, şi Munro i-a făcut asta?

„L-ai întrebat ce a vrut să spună?”, întrebă Navarro.

„Da. Eram... şocat. Nu mă aşteptam la asta şi ar fi trebuit să mă aştept. Auzisem zvonurile, dar până în acel moment fusese atât de amabil.” Obrajii i se înroşiră. „Mi-e ruşine să spun că m-a luat prin surprindere.”

„Nu-ţi face griji”, spuse Navarro. „Era un tip şmecher. Deborda de farmec când voia. De ani de zile îl bănuim că ia mită, dar nu am reuşit să-l prindem cu nimic concret.”

„Tot e jenant. Ar trebui să fiu capabil să citesc oamenii. Oricum, el a spus că a auzit că eu sunt responsabil de examenele psihologice ale inculpaţilor care sunt în prezent judecaţi, iar *atunci* mi-am ridicat garda. L-am întrebat despre care inculpat era vorba, în mod specific. El a spus: „Ronald Tasker”. Tocmai fusesem repartizat să-l examinez pe Tasker cu o zi înainte.

Navarro fluieră încet. „Tasker a încercat să se apere invocând boala mintală pentru uciderea soţiei sale. I-a tăiat gâtul şi a tăiat-o în bucăţi.”

„Munro a fost tăiat la gât”, spuse Kit. „Şi înainte de asta, a fost tăiat în bucăţi. Există o legătură?”

„Poate”, admise Navarro. „Trece-o pe lista ta, Kit. Cel puţin apărarea lui Tasker nu a funcţionat. El ispăşeşte închisoare pe viaţă fără eliberare condiţionată. Nu i-ai făcut examenul psihologic, nu-i aşa, Sam?”

„Nu. Eram atât de şocat când am plecat, încât la început nu ştiam ce să fac, dar apoi l-am sunat pe Joel.”

Cel mai bun prieten al lui Sam, Joel Haley, era unul dintre procurorii principali din San Diego. Kit se bucura că el avea pe cineva la care să apeleze. Totuşi, se întreba de ce Sam nu o sunase pe ea prima.

Apoi a înţeles. Se întâlniseră cu Munro în august, când ea îl evita cu orice preţ pe Sam Reeves.

Ai fi putut să-l ajuţi, dar ai fost prea laşă să recunoşti că îl placi.

A înghiţit un suspin. Acum nu mai putea schimba nimic. Nu putea decât să fie alături de el în viitor.

„Joel a spus că nu putem face nimic”, a continuat Sam. „ Că era cuvântul meu împotriva cuvântului lui Munro. Dar m-a scos din caz. Joel l-a avertizat pe noul psiholog că ar putea fi abordat pentru a-şi modifica mărturia, dar asta nu s-a întâmplat.”

„Munro ţi-a mai spus ceva?”, întrebă Navarro.

„Nu. Dar a votat împotriva propunerii de finanţare a New Horizons. Din fericire, am obţinut suficient sprijin din partea celorlalţi membri ai consiliului, încât el nu a avut rolul de a decide.”

Norocul nu avea nimic de-a face cu asta, gândi Kit, mândria încălzindu- i sufletul. Sam se pricepea la oameni şi putea convinge şi o piatră să danseze.

La urma urmei, reuşise să o convingă pe Kit, când ea era hotărâtă să lupte împotriva atracţiei pe care o simţea.

„Mă întreb dacă mai sunt şi alte cazuri în care Munro a încercat să influenţeze”, murmură Kit.

Connor gemu. „De parcă nu ar fi fost deja destui suspecţi.”

„Tot spui asta”, comentă Navarro sec. „Fă o listă. Începe să pui întrebări. Dacă ai nevoie de ajutor, voi chema pe cineva. Vreau un raport în patru ore. Pot să-l ţin pe căpitan la distanţă atât timp. Sunt sigur că a aflat deja de la primar. De asemenea, am auzit că soţia este acum acasă. Du-te şi vorbeşte cu ea.” Făcu un gest de alungare spre uşă. „Plecaţi.”

Kit îşi adună lucrurile şi îi urmă pe Connor şi Sam afară din biroul lui Navarro, auzind uşa închizându-se zgomotos în urma lor.

Fuseseră concediaţi.

„Poţi să iei o maşină ca să o putem anunţa pe văduvă?”, îl întrebă Kit pe Connor. „Ne vedem jos.”

„Sigur, dacă te ocupi tu de anunţ. Pa, Sam. Nu dispărea.”

Kit se întoarse spre Sam cu un zâmbet trist. „Îmi pare rău că întâlnirea noastră a fost ruinată.”

„Mi-ai promis alta”, spuse el cu un ton jos care îi provocă fiori pe piele. Ea înghiţi în sec. „Da. O să mă gândesc la ceva bun.”

El îi atinse discret dosul mâinii, atât de discret încât nimeni nu ar fi observat dacă ar fi privit. „Cred că e rândul meu.”

Ea inspiră adânc. „S-a făcut. Şi, ca să ştii, nu ai de ce să te ruşinezi. Munro era un şarpe.”

Sam ridică sprâncenele. „Ce ţi-a făcut?”

„Nu mi s-a întâmplat nimic direct, dar am auzit zvonuri despre necinstea lui. În principal, că accepta mită pentru proiecte de construcţii. Dar nimeni nu a depus vreodată o plângere oficială, şi am auzit şi că mulţi dintre alegătorii lui îl laudă pentru cât de minunat este. Mai ales alegătoarele lui.

Era un bărbat arătos.” *Înainte ca animalele să-i mănânce faţa,* gândi ea, dar păstră asta pentru ea, pentru că asta părea să-l deranjeze cel mai mult pe Sam. „Aşa cum a spus Navarro, era un cuceritor când voia să fie. Mai ales dacă avea n evoie de ceva de la tine. Aşteptările lui de a primi ceva în schimb de la tine nu m-au surprins, dar sunt încă foarte supărată pentru ce ţi-a făcut.”

Sam zâmbi. „Oh, ce naiba, doamnă.”

Ea râse. „Du-te. Bucură-te de ce a mai rămas din ziua ta liberă. Eu trebuie să merg la muncă.”

El se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse. „Îţi pot aduce cina. Mă duc la părinţii tăi să-l iau pe Siggy şi sunt sigur că mama ta va insista să mă hrănească. Va pregăti farfurii şi pentru tine şi pentru Connor. Oricum trebuie să trec pe aici.”

„Mulţumesc”, spuse ea, emoţionată. *Omul ăsta. Eprea bun pentru mine.* „Trimite-mi un mesaj înainte să pleci de la părinţii mei, în caz că suntem plecaţi să intervievăm pe cineva.”

„O să fac asta. Ai grijă, Kit.”

„O să am. Şi Sam? M-am simţit bine azi. Înainte ca câinii să-l găsească pe Munro, cel puţin. Ar trebui să ne întoarcem la parc cândva.”

El zâmbi. „Ştiam că o să-ţi placă deşertul.” Se îndreptă spre uşă, cu un pas vioi.

Cred că ai putea să mă faci să-mi placă prea multe lucruri, gândi ea. Apoi îşi îndreptă umerii.

Era timpul să afle cine îl ucisese pe Brooks Munro.

Rancho Penasquitos, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 18:30

„Uau.” Aşezată pe scaunul pasagerului din maşina departamentului, Kit se uită la monstruozitatea care fusese casa lui Brooks Munro. Nu credea că se va obişnui vreodată cu viaţa celor bogaţi. Era o lume total diferită.

Din ceea ce putea vedea de la baza aleii sale, casa lui Munro era amenajată impecabil, cu copaci perfect sculptaţi şi o peluză fără niciun fir de iarbă strâmb.

Spre deosebire de proprietarul lui, Munro era cât se poate de strâmb.

Kit era încă supărată pentru ceea ce încercase Munro să-i facă lui Sam. Sam Reeves era un om bun, care nu-şi compromitea niciodată principiile.

„Strângi din dinţi”, comentă Connor. „Încă eşti supărată că Munro a încercat să facă un târg cu Sammy?”

Ea suspină. „Înainte eram mai impenetrabilă.”

Connor chicoti. „Şi mai rea. Acum eşti mai drăguţă. De asemenea, tu te ocupi de această notificare, în caz că ai uitat.”

„Da, da.” Oricum era rândul ei, aşa că Connor nu scăpa cu nimic. „Wilhelmina Munro este soţia supravieţuitoare. Are şaizeci şi unu de ani, cu zece ani mai mult decât Munro. Au fost căsătoriţi timp de cinci ani.”

„Are şi bani vechi”, spuse Connor. „Foarte vechi.”

„De unde ştii asta?”, întrebă Kit, revizuind informaţiile pe care le căutase în timp ce Connor conducea. „Tot ce am găsit a fost că este o profesoară de yoga pensionată, căsătorită de două ori, fără nici măcar o amendă de parcare. M-am gândit că banii lui Munro au finanţat acest loc.”

El ridică o sprânceană. „Asta, Kit, este sexist.”

Ea râse, pentru că îl certase de multe ori în trecut pentru atitudinea lui patriarhală. „Ai dreptate. Îmi pare rău. De unde ştii că e din bani vechi?”

„Verificarea ar fi trebuit să arate că numele ei de fată era Cliff.”

„A arătat. Şi?”

„E nepoata lui Jonas Cliff. Ştii, fondatorul Cliff Hotels.”

„Oh. Chiar şi eu am auzit de el. Deci banii ei provin dintr-un imperiu hotelier?”

„Da. Dar casa asta este de fapt pe numele lui Munro, de aceea ai presupus că el a finanţat-o. Wilhelmina a cumpărat-o pentru el. I-a dat-o cadou de nuntă.”

„De unde ştii asta?”

„Am întrebat-o pe mama”, spuse Connor cu satisfacţie. „Ea ţine o listă cu toate persoanele bogate, astfel încât să le poată solicita donaţii ori de câte ori clubul ei organizează o strângere de fonduri. Ştie toate bârfele despre toată lumea. Mi-am amintit că a spus că a primit bani de la Wilhelmina pentru una dintre organizaţiile ei caritabile, aşa că am sunat-o când tu îţi luai rămas bun de la Sammy. M-am gândit că vom avea nevoie de câteva informaţii din interior.”

Kit studie conacul. Avea cu uşurinţă o suprafaţă de 930 de metri pătraţi. Numai garajul separat era aproape de mărimea fermei părinţilor ei. „Ce cadou de nuntă grozav. Mă întreb dacă văduva ştie că Munro era un ticălos?”

„Potrivit mamei mele, Wilhelmina locuieşte de o lună pe proprietatea familiei sale de lângă Boston. Bârfele au făcut înconjurul clubului. Toată lumea crede că a aflat în sfârşit că el o înşela.”

„Are o proprietate în Boston? Nici asta nu a apărut în verificarea antecedentelor ei. Doar o căsuţă pe care o avea în Mission Beach.”

„Proprietatea poate fi deţinută de un trust, dar, fiind ultima supravieţuitoare din familia Cliff, este a ei.”

„Mă întreb ce ne va spune Wilhelmina despre el.” Apoi, cuvintele lui au avut efect. „Stai puţin. Părinţii tăi frecventează acelaşi club ca Munro?”

„Sunt membri, dar nu s-au întâlnit niciodată cu Munro. Părinţii mei nu-l plăceau pentru că se lăuda cu totul.”

Kit ezită. „Mama ta ştie să păstreze secretul pentru moment, nu?”

Connor dădu din cap. „Poţi avea încredere în ea, Kit. A dedus că Munro era mort din întrebarea mea despre soţia lui şi ne-a urat noroc cu lista noastră
de suspecţi.”

„Atunci să o anunţăm pe Wilhelmina, ca să putem începe să întocmim lista.”

Connor porni pe aleea lungă. „E cineva pe veranda din faţă.”

Un bărbat în vârstă stătea la uşa din faţă, cu o expresie de resemnare obosită pe faţa brăzdată de riduri.

„Ştiau că venim”, spuse Kit logic. „Paznicul de la poarta din faţă trebuie să-i fi sunat după ce am trecut. Mă întreb cine e.”

Connor îşi desfăcu centura de siguranţă. „Să terminăm odată cu asta.”

Se apropiară împreună de uşa din faţă, privindu-l pe bărbat cu curiozitate şi precauţie. Părea să aibă vreo şaptezeci de ani.

„Bună seara”, spuse Kit. „Sunt detectivul McKittrick, iar acesta este detectivul Robinson. Am venit să vorbim cu doamna Munro.”

Bărbatul a inspirat adânc. „Să-i spuneţi că soţul ei nemernic a murit. Ea ştie deja.”

Kit nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Au ascuns cât mai

multe informaţii posibil, dar mulţi oameni au observat maşinile de urgenţă şi poliţia adunate în parc. Încă nu apăruse la ştiri, dar era doar o chestiune de timp.

„Cum a aflat vestea?”, întrebă Connor.

„A sunat un reporter, cerând un comentariu. Doamna Wilhelmina a închis fără să spună nimic.”

„Numele dumneavoastră, domnule?”, întrebă Kit.

„Jake Rafferty. Sunt îngrijitorul doamnei Wilhelmina.”

Kit îşi păstră expresia neutră, în ciuda surprinderii. „Îngrijitor? E bolnavă?”

Rafferty clătină din cap. „Am grijă de casa ei din Boston. Am venit cu ea. Pentru orice eventualitate.”

Pentru ce eventualitate? se întrebă Kit. În cazul în care Munro era mort? În cazul în care Wilhelmina avea nevoie de bărbatul mai în vârstă? În ce calitate?

„Când aţi ajuns în San Diego?”, întrebă Kit.

„În această după-amiază. Am luat primul zbor. Era *îngrijorată* din cauza acelui ticălos mincinos.”

Trebuiau să verifice alibiul acestui bărbat. Sperau că fusese acolo unde pretindea. Nu aveau o oră exactă a decesului, dar Munro fusese aruncat în deşert cel târziu în dimineaţa aceea. Probabil în noaptea precedentă.

„Îl cunoşteaţi bine pe domnul Munro?”, întrebă Connor.

Rafferty râse, un sunet răguşit. „Mă întrebaţi dacă l-am ucis, domnule detectiv? Răspunsul este nu. Nu l-am ucis. Dar aş vrea să-i cumpăr o bere celui care a făcut-o. Îl cunoşteam destul de bine. Ştiu că minţea şi complota şi că a convins-o pe doamna Wilhelmina să se mărite cu el pentru a-i lua banii. Ştiu că o înşela înainte ca cerneala de pe certificatul de căsătorie să se fi uscat. Ştiu că era un ticălos infidel, beţiv şi abuziv. Ştiu că a trebuit să o consolez pe doamna Wil când a venit în sfârşit acasă. El aproape că o distrusese. Numai pentru asta, trebuia să fie pedepsit. Dar nu eu am făcut-o.”

„Raffie”, îl mustră o voce blândă. „Te rog, cheamă detectivii înăuntru.”

Wilhelmina Munro stătea în pragul uşii, cu faţa în umbră. Era o femeie înaltă, cu spatele drept şi umerii rigizi. Emană oboseală.

Kit simţi nevoia de a căsca doar uitându-se la ea.

Rafferty făcu un semn spre uşă cu mâna noduroasă şi artritică. „Intraţi.” Wilhelmina îi conduse într-un living decorat cu crom şi piele neagră. Era o cameră masculină, iar scaunul ales de femeie îi micşora silueta zveltă. „Vă rog să luaţi loc, domnilor detectivi. Vă pot oferi ceva de băut?”

„Nu, mulţumim, doamnă”, spuse Connor, aşezându-se pe canapeaua cea mai apropiată de Wilhelmina. Kit luă un scaun care îi permitea să-i observe atât pe Wilhelmina, cât şi pe Rafferty, care rămăsese în cadrul arcuit al uşii. „Ştiţi de ce suntem aici?”

Wilhelmina dădu din cap o dată, într-un gest regal. Avea părul blond cenuşiu, presărat cu fire de gri. Era o femeie de o frumuseţe clasică, cu o structură osoasă pe care majoritatea modelelor ar fi ucis pentru a o avea. Nicio rid nu-i strica pielea. Avea fie gene excelente, fie un chirurg plastician foarte bun. În afară de firele de păr gri, nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

„Soţul meu a murit”, spuse ea, cu vocea tremurândă. Era sincer îndurerată sau o actriţă destul de bună. Poate puţin din ambele. „Trupul lui a fost găsit în deşert în această după-amiază.”

„Ne pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă”, spuse Kit respectuos.

„Nicio pierdere”, mormăi Rafferty cu voce tare.

Wilhelmina suspină. „Raffie, te rog.”

Rafferty mormăi. „Îmi pare rău.”

Kit era destul de sigură că nu-i părea deloc rău. „Dacă

ne permiteţi, cine v-a anunţat despre moartea soţului dumneavoastră?”

„Un reporter a sunat acum câteva ore”, spuse ea. „Mi-a spus că soţul meu a fost ucis, că trupul lui a fost aruncat în Anza-Borrego. Că nişte excursionişti şi câinii lor i-au descoperit trupul.” Înghiţi în sec. „Că i-a fost tăiat gâtul.”

Reporterul acela avea o sursă foarte bună. Cel puţin doamna Munro nu ştia că Kit şi Sam erau cei care făcuseră descoperirea.

„Aţi aflat numele reporterului, doamnă?”, întrebă Connor, la fel de nemulţumit de scurgerea de informaţii ca şi Kit.

Wilhelmina strânse buzele. „Tamsin Kavanaugh.”

Kit încercă să-şi stăpânească mârâitul care îi urcă în gât. Tamsin Kavanaugh, nenorocita. Femeia aceea fusese o pacoste pentru Kit de când era poliţistă.

Wilhelmina râse fără veselie. „Sunt de acord, detectiv McKittrick. Nu m-am bucurat mai mult decât tine când te-a hărţuit pentru un articol.”

Surprinsă, Kit o privi în ochi pe femeie. Se pare că nu-şi ascunsese reacţia atât de bine pe cât sperase. „Poftim?”

„Citesc ziarele, detectiv. Ştiu cine eşti. Ştiu cine sunteţi amândoi”, adăugă ea, arătând spre Connor. „Am citit articolele lui Kavanaugh despre tine şi e o jurnalistă de doi bani.” Îşi întoarse privirea. „A avut şi o aventură cu soţul meu.”

Oh, wow. „Recent?”, întrebă Kit, reuşind să-şi păstreze vocea calmă.

Wilhelmina scutură din cap. „Acum câţiva ani. A fost o relaţie reciproc avantajoasă pentru amândoi, în afară de ceea ce era evident, desigur. Kavanaugh a obţinut acces la primărie, iar Brooks a beneficiat de o bună acoperire mediatică. Din nou, nu am dovezi, iar soţul meu a negat, dar

mi-am dat seama.”

Kit expiră. „Dintre toţi oamenii, îmi pare rău că a trebuit să afli asta de la ea.”

„Şi mie. La ce întrebări pot răspunde? Sunt cu adevărat epuizată.”

„Vom fi cât se poate de rapizi”, promise Kit. „Tu ai fost cea care a raportat dispariţia soţului tău. Ce te-a determinat să faci asta? Vorbeaţi des?”

„Nu, nu vorbeam”, spuse Wilhelmina cu o batjocură greu de ascuns. „Ne-am separat acum o lună şi rareori vorbeam la telefon. L-am sunat miercuri seara pentru că banca mea m-a informat prin e-mail că el a retras o sumă mare de bani din contul nostru comun. Era contul pe care îl foloseam pentru această casă – pentru a plăti taxele, întreţinerea, chestii de genul ăsta. Am depăşit limita de credit şi primesc întotdeauna o notificare când se întâmplă asta.”

„Cât a retras?”, întrebă Connor.

„Cincizeci de mii de dolari. A transferat suma din contul comun într-unul dintre conturile sale personale.”

Kit se întrebă ce făcuse Munro cu banii. „Deci l-ai sunat şi el nu a răspuns?”

„Da, dar asta nu m-a surprins. M-am gândit că nu va răspunde, având în vedere că a luat banii fără să mă informeze. Făcea asta uneori, lua bani din contul acela când îşi cheltuia alocaţia.”

Din tot ce auzise Kit despre aroganţa lui Munro, faptul că primea o alocaţie probabil că îl enerva. Îşi notă mental să solicite dosarele bancare ale lui Munro.

„Aveţi acces la conturile lui personale, doamnă?”, întrebă Connor, pe aceeaşi lungime de undă.

„Nu, nu am. Miercuri nu mi-a răspuns la telefon, aşa că am sunat-o pe secretara lui pe mobil, pentru că era după

program la primărie. Mi-a spus că plecase la o şedinţă şi că se dusese direct acasă după aceea, dar că îi va transmite mesajul meu a doua zi dimineaţă.” Ea ezită, apoi ridică din umeri. „O să-ţi spună când o vei interoga, aşa că mai bine îţi spun acum. I-am spus să-i transmită că nu voi mai depune bani în contul acela.” Ea suspină. „S-ar putea să-l fi numit un nemernic afemeiat. Eram furioasă.”

„Înţeleg”, murmură Kit, întrebându-se cât de furioasă ar fi putut fi Wilhelmina. Suficient de furioasă încât să angajeze pe cineva să-i omoare soţul? Nu ar fi fost prima dată când o soţie furioasă aranja asasinarea soţului infidel. Femeia avea cu siguranţă bani pentru un asasin plătit.

„Cum se numeşte asistenta lui?”, întrebă Connor.

Expresia Wilhelminei deveni rece. „Veronica Fitzgerald. Poate că îl cunoştea mai bine decât mine. Se cunoşteau de mai mult timp.”

Bine, gândi Kit. Erau sentimente negative aici. „De cât timp se cunoşteau?”

„Ea a lucrat pentru el timp de cincisprezece ani, cu mult înainte ca el să devină consilier municipal. Pe vremea când el se ocupa cu imobiliare.”

„Se culcau împreună”, spuse Raffie fără menajamente.

Wilhelmina oftă cu nerăbdare. „Raffie.”

„E adevărat”, spuse Rafferty, fără remuşcări.

Kit îşi curăţă gâtul. „Ştiai asta sau doar bănuiai?”

„Bănuiam”, spuse Wilhelmina cu fermitate. „N-am avut niciodată dovezi că m-a înşelat cu vreuna dintre aceste femei, dar ştiu că a făcut-o.” Ridică bărbia, cu două pete roşii de ruşine pe obraji. „Atâta timp cât a păstrat discreţia, n-am făcut valuri.”

Kit nu credea că Munro păstrase discreţia, nu dacă ceea ce spusese mama lui Connor era adevărat. Wilhelmina şi Munro fuseseră subiectul bârfelor din clubul de golf.

„Când ai sunat să anunţi că a dispărut?”, întrebă Kit.

„Joi, puţin după prânz, ora Pacificului. Am sunat-o din nou pe Veronica la ora nouă dimineaţa şi mi-a spus că nu venise la serviciu. Părea cu adevărat îngrijorată şi ştiam că era singur aici, în casă. M-am gândit că poate a căzut. Uneori bea prea mult şi… ei bine, îl dispreţuiam, dar era totuşi soţul meu.”

„Nu bea *uneori* prea mult”, interveni Rafferty. „Bea mereu prea mult. *Uneori* devenea violent. A lovit-o pe Miz Wil. I-a făcut un ochi vânăt.”

Wilhelmina închise ochii. „Aşa este. Asta m-a determinat să plec acum o lună. Mi-am făcut bagajele şi am plecat.”

„Dacă bea, te înşela şi devenea violent, de ce nu ai divorţat de el?”, întrebă Connor cu blândeţe.

Umărul subţire al Wilhelminei se lăsă în jos. „La început, pentru că mă simţeam umilită. Rafferty încercase să mă convingă că era un mincinos şi un afemeiat înainte să ne căsătorim, dar eu refuzasem să văd asta. Brooks mă fermecase complet. El nega mereu că avea aventuri, iar eu voiam să-l cred. În cele din urmă, m-am hotărât să divorţez de el ultima oară, când m-a lovit. Pregătisem actele, dar nu apucasem să le semnez înainte să se întâmple asta.”

„Ar fi primit o mare parte din averea ta personală?” întrebă Connor.

„La naiba, nu”, răspunse Rafferty. „Măcar în privinţa asta m-a ascultat.”

„Nu ar fi primit”, răspunse Wilhelmina calm. „Şi nu m-aş fi căsătorit niciodată cu el fără un contract prenupţial, Raffie. Ştii asta.”

„Poate. Dar el încerca să obţină o despăgubire nebunească în caz de divorţ, iar tu păreai că vei ceda. Contractul prenupţial redactat de avocatul ei la ţinut pe Munro în frâu.” Se uită la Kit şi Connor. „Voia un milion de

dolari în caz de divorţ, dar l-am ameninţat că-i dau un şut în fund. A semnat contractul prenupţial pentru că a crezut că sunt suficient de nebun încât să-mi duc ameninţarea la îndeplinire.”

„Eşti?” întrebă Kit. „Suficient de nebun încât să-ţi duci ameninţarea la îndeplinire?”

„Da, la naiba. I-aş fi distrus faţa lui frumoasă. Îl uram pe omul ăla. I-a făcut rău lui Wil a mea. Şi nimeni nu-i face rău lui Wil a mea.”

„De cât timp e protectorul tău?”, o întrebă Kit pe Wilhelmina.

„De când aveam zece ani. Raffie era îngrijitorul tatălui meu. El şi soţia lui erau ca nişte părinţi pentru mine, aşa că trebuie să înţelegi sentimentele lui Raffie faţă de Brooks. A trebuit să-l implor să nu se urce în avionul spre California când am ajuns în Boston cu un ochi vânăt. Îmi uram soţul pentru că mă înşela şi mă folosea, dar nu l-am ucis. Nici Raffie nu l-a ucis.”

„Atunci ce te-a determinat să-l dai dispărut?” insistă Kit. „De ce nu ai presupus că te evita, în loc să crezi că a căzut într-o stare de beţie?”

„A lipsit de la o întâlnire cu primarul joi dimineaţă”, spuse Wilhelmina. „Asta mi-a spus Veronica. M-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva rău care l-a împiedicat să meargă la întâlnire. Era atât de mândru că avea acces la primar. Se lăuda că era cel mai bun prieten al primarului sau ceva de genul ăsta. Nu rata niciodată ocazia de a-şi etala influenţa.”

Femeia ascundea ceva. Kit o vedea în ochii ei. Se va întoarce mai târziu şi va pune din nou întrebarea, după ce va afla mai multe despre persoanele implicate.

„Doamnă Munro, cine credeţi că v-a ucis soţul?”, întrebă ea.

„Nu ştiu. Primea în fiecare zi scrisori de ameninţare de la alegători furioşi. Poate una dintre firmele de construcţii pe care le-a înşelat.”

„E o informaţie specifică”, observă Connor.

„Da, pentru că asta l-a determinat să mă lovească. Mi-a rămas în minte în ultima lună. Brooks credea că e amuzant să le ia banii ca mită şi apoi să nu- şi respecte promisiunile. L-am auzit vorbind la telefon şi spunând lucruri de genul: „Ce pot să facă? Să mă denunţe? Ar fi ca şi cum ar mărturisi.”

Connor înclină capul. „Ştiai că accepta mită?”

„Ştiam că se lăuda cu asta cuiva, dar nu ştiu cu cine vorbea. Nu l-am denunţat pentru că nu aveam dovezi. Am încercat să obţin dovezi, dar atunci m-a lovit. M-a prins că îi căutam prin dosarele din birou şi s-a enervat foarte tare.” Ea îşi atinse ochiul, care acum era vindecat. „Am plecat în seara aceea. Plănuisem să mă întorc pentru procedura de divorţ, dar s-a întâmplat asta mai întâi.”

„O să staţi mult în oraş?” întrebă Connor.

„O să stau aici până când va fi îngropat. Apoi o să vând casa asta îngrozitoare. Vreţi să vedeţi sângele din garaj?”

Kit şi Connor se ridicară. „Da, doamnă”, spuse Connor.

„O să-l rog pe Raffie să vă arate. Eu nu pot în seara asta. El vă va conduce afară. Raffie, lasă-i să caute şi în biroul lui Brooks. Pot să ia orice vor. Noapte bună, domnilor detectivi.”

Kit clătină din cap. „Doamnă, nu puteţi rămâne aici. Cel puţin nu pentru câteva zile. Înainte, această casă a fost scena unei posibile răpiri. Poliţia pentru persoane dispărute a cercetat şi a eliberat locul, dar acum avem o crimă. Mă tem că va trebui să staţi în altă parte până terminăm cercetările.”

Wilhelmina suspină. „Atunci e bine că nu am despachetat încă.”

„Le voi arăta garajul”, spune Rafferty cu un oftat. „Apoi voi găsi un loc unde să stăm, doamnă Wil.”

„Mulţumesc, Raffie.”

Capitolul 2

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 21:05

Kit se frecă la ochi. Parcurseseră doar o mică parte din documentele pe care le luaseră din biroul lui Munro şi o durea capul. Era flămândă şi consumase prea multă cofeină.

Se întoarse spre tabla albă, unde ea şi Connor începuseră să compileze numele suspecţilor. Amândoi erau de acord că Wilhelmina Munro va rămâne pe listă pentru moment. Poate că avea un alibi pentru momentul morţii soţului ei, dar uciderea la comandă era încă o posibilitate.

Kit arătă spre dosarele îngrămădite pe masă. „Avem două duzini de antreprenori nemulţumiţi care susţin că i-a înşelat şi cel puţin trei soţi nemulţumiţi care credeau că soţiile lor îi înşelau cu el. În plus, alegători care îl urau din diverse motive.”

Munro păstrase copii tipărite ale e-mailurilor ameninţătoare pe care le primise. Câteva dintre ele conţineau detalii foarte precise despre ce urma să-i facă expeditorul lui Munro. Kit se întreba ce fel de ameninţări primise la telefon sau în persoană, dacă acestea erau ameninţările pe care oamenii se simţiseră suficient de confortabili să le pună în scris.

Connor dădu din cap. „Avem şi persoane care au vrut ca el să influenţeze sistemul judiciar în favoarea lor – aşa cum a încercat să facă în cazul lui Sam – dar care au fost condamnate la închisoare oricum. Până acum, singurul este Ronald Tasker, dar bănuiesc că mai sunt şi alţii.”

În acel moment, Tasker era în fruntea listei de suspecţi, având în vedere modul în care îşi tăiase soţia după ce o

ucisese. Era în închisoare, dar, din nou, era suficient de bogat încât să fi angajat pe cineva să o facă.

Kit apăsă pe articolele pe care le găsiseră pe site-ul ziarului local. „Plus tipul pe care l-a învins la ultimele alegeri, a cărui viaţă a fost distrusă după ce Munro a răspândit zvonul că era pedofil.”

„De ce e întotdeauna un pedofil? Asta e zvonul pe care oamenii îl lansea-

ză ori de câte ori vor să discrediteze pe cineva.”

„Pentru că este unul dintre cele mai grave lucruri la care ne putem gândi noi, ca societate”, spuse ea încet.

Connor o privi ascuţit. „Kit. Ai…?” Scutură din cap. „Nu contează. Nu e treaba mea. Îmi pare rău că am întrebat. Lasă.”

Ea ştia ce voia să întrebe. „Nu, nu eu. Aproape s-a întâmplat o dată, întruna dintre casele de plasament înainte de McKittrick House, dar nu.”

Connor strânse din dinţi. „Cum i-ai oprit?”

Kit zâmbi. „L-am înjunghiat cu propriul lui cuţit de deschis scrisori. Aveam doar unsprezece ani, aşa că nu l-am înjunghiat foarte tare, dar i-am scos sânge.”

„Bine.” Cuvântul era plin de satisfacţie întunecată.

Kit nu-l plăcuse pe Connor când se cunoscuseră, dar începuse să-l îndrăgească în cele nouă luni în care fuseseră parteneri. Era un băiat de frăţie cu o inimă de aur.

„El a susţinut că l-am înjunghiat fără niciun motiv, dar era în zona inghinală, aşa că era greu de explicat de ce era singur în camera mea, cu pantalonii în jos.” Ea suspină. „Dar tot am fost etichetată ca o scandalagioaică violentă pentru că i-am furat cuţitul de deschis scrisori de pe birou şi l-am ascuns sub pernă.”

„Incredibil.”

„Dar adevărat. Am fost mutată într-un alt cămin, care era şi mai rău. Dar acolo am cunoscut-o pe Wren, aşa că a meritat.” Trecusera aproape şaptesprezece ani de la uciderea lui Wren, dar nu trecea o zi fără ca Kit să-i ducă dorul surorii sale. Nu trecea o zi fără ca ea să-şi reînnoiască promisiunea de a-l găsi pe cel care o ucisese pe Wren şi îi aruncase cadavrul într-un container de gunoi. „Tatălui adoptiv îi plăceau fetele care arătau ca Wren, iar ea era îngrozită. Nu

aveam de gând să o las să fie rănită, aşa că am fugit.”

Desigur, era mult mai mult decât o simplă fugă, dar Kit nu avea de gând să-i spună lui Connor că aproape îl omorâse pe tatăl adoptiv în noaptea în care fugiseră. Avea doar doisprezece ani şi nu ştia câte somnifere ale soţiei lui să pună în whisky-ul lui de seară.

Familia McKittrick ştia. În cele din urmă, le-a povestit totul când avea şaisprezece ani, aşteptându-se ca ei să o alunge, dar nu au făcut-o. Au iubit-o oricum. Au adoptat-o oricum.

„Unde aţi fugit?”

„Într-un hambar”, spuse Kit zâmbind. „Era frig afară şi ne-am furişat acolo să ne încălzim. Am luat o pătură de la unul dintre cai şi ne-am ghemuit sub ea. Apoi a intrat în hambar un bărbat mare şi ne-a prins. Eram atât de speriată. Dar... acea noapte mi-a schimbat viaţa.”

„Harlan McKittrick”, murmură Connor.

Kit dădu din cap. „Povestea mea de origine. Harlan şi Betsy McKittrick mi-au salvat viaţa.” Îşi dădu seama că îşi băgase mâna în buzunar după mica sculptură pe care o purta mereu cu ea – pisica cu o pasăre aşezată pe cap. Un cadou de la Harlan, făcut cu mâinile lui. Kit era pisica, iar Wren era pasărea. Devenise talismanul ei norocos.

„Mă bucur că ai găsit hambarul acela”, spuse Connor, cu vocea înecată de emoţie.

„Şi eu. Dar acei taţi adoptivi erau într-adevăr pedofili. Tipul pe care Munro l-a acuzat nu era.”

„William Weaver.” Connor lipi fotografia lui Weaver pe tablă. „Soţia lui l-a părăsit şi i-a luat copiii. El şi-a pierdut slujba şi casa şi a jurat să se răzbune pe Brooks Munro. Care a negat că ar fi răspândit zvonul, desigur.”

„Desigur. Dar până când Weaver a fost dovedit nevinovat, răul fusese deja făcut.”

„Ce lucru groaznic să faci pentru un loc în consiliul local.”

„Trebuie să fi fost profitabil pentru Munro. Salariul de consilier nu e atât de mare, iar Wilhelmina a plătit casa, dar el şi-a cumpărat singur Ferrari-ul.”

Informaţia aceea provenea de la Rafferty, care dezvăluise şi suma pe care Wilhelmina i-o dădea lui Munro ca alocaţie. Nu era suficient pentru a finanţa un stil de viaţă de Ferrari, aşa că banii trebuiau să vină din altă parte.

„Modelul acela de Ferrari nu e chiar atât de scump”, spuse Connor.

Kit tuşi. „Păi, pentru cei dintre noi care nu au fonduri fiduciare, un sfert de milion e o sumă enormă.

Connor se strâmbă. „Scuze. Voiam să spun că există modele mult mai scumpe. El a cumpărat cel mai ieftin model Ferrari. Cel mai scump model costă de două ori mai mult. Deci era mai mult o chestiune de imagine decât de calitate.”

„Oamenii bogaţi”, mormăi Kit.

Connor chicoti. „Eu conduc un Toyota, să ştii.”

„Ştiu. De asta nimeni nu ţi-a zgâriat maşina în parcare.”

„Strategia mea funcţionează.” El întinse fotografiile pe care CSU le făcuse în garajul lui Munro după ce Wilhelmina îl declarase dispărut. „Ferrari- ul lui a dispărut.”

Era o baltă de sânge în locul unde ar fi trebuit să fie parcată maşina sport.

„Ştiu. Dar de ce? Munro a fost rănit când a descoperit că cineva îi fura maşina?”

Connor a scris asta pe tablă, sub „Teorii”. „E posibil, având în vedere că i-au aruncat cadavrul în deşert. Cred că nu se aşteptau să fie găsit.”

„Totuşi, nu a fost îngropat. Cel puţin, nu bine.” Asta o deranja pe Kit. „De ce ucigaşul lui nu a încercat măcar să-l îngroape?”

„Suntem siguri că nu a făcut-o şi că vântul nu a mutat nisipul?”

„Nu. Dar paznicii parcului nu au crezut că asta s-a întâmplat, având în vedere poziţia cadavrului. Era în spatele unor bolovani.” Ea găsi fotografia şi se strâmbă. Cadavrul era într-adevăr într-o stare îngrozitoare. Bietul Sam. Nu era obişnuit cu astfel de lucruri. Cel puţin, nu încă. Dacă va continua să lucreze ca psiholog al poliţiei, va vedea mai multe.

O bătaie uşoară în uşa deschisă o făcu să întoarcă capul spre sunet.

Şi vorbind de... ei bine, nu de diavol. Sam Reeves nu putea fi niciodată un diavol.

Dar iată-l, ţinând în mână o pungă termică familiară. Era a mamei ei şi avea scris „McK” cu markerul Sharpie pe toate laturile.

„Sam?” întrebă Connor. „Ce faci aici?”

„Cina”, răspunse Sam.

Kit era lihnită de foame. Şi orice ar fi pregătit mama ei mirosea incredibil. „Credeam că o să ne trimiţi un mesaj să te asiguri că suntem aici.”

„Am trimis. De şase ori.”

Kit îşi verifică telefonul. Într-adevăr, avea şase mesaje necitite. „Îmi pare rău. Am pierdut noţiunea timpului.”

Sam zâmbi, dar zâmbetul lui părea forţat. Faţa lui era palidă, ochii lui erau îndureraţi. Probabil că era încă supărat că găsise cadavrul lui Munro, aşa că Kit întoarse fotografia, ca să nu mai fie nevoit să o vadă. „M-am gândit eu”, spuse el. „Pot să intru?”

Connor îi făcu semn să se aşeze la masă. „Desigur. E mâncare şi pentru mine?”

Sam puse punga pe masă. „Desigur. E o plăcintă întreagă cu pui.” Connor gemu. „Dă-mi-o. Dă-mi-o

acum.”

Sam făcu un pas înapoi. „Nu-mi muşca mâna. E destulă mâncare acolo pentru o mică armată.”

„Sau doar pentru mine şi Connor, care putem mânca cât o mică armată”, spuse Kit sec, deschizând punga şi scoţând farfuriile şi recipientele de servit. Niciun fel de farfurii de hârtie pentru Betsy McKittrick. Ea îi trimisese cele mai bune farfurii Corelle, iar florile vesele albastre şi roz de pe farfurii o făcură pe Kit să zâmbească. „Ooh, şi tort cu ciocolată.” Ea mirosi. „Snickers.”

„Oh, Doamne”, gemu Connor. „Mâncare acum. Te rog.”

Kit îşi dădu ochii peste cap şi îi servi o farfurie. „Măcar eşti tăcut când te îndopi.” Se uită la Sam şi se opri, cu mâna pe lingura de servit. El încă părea supărat. „Ce s-a întâmplat?”

Sam îşi întoarse privirea. „Eu... îmi pare rău, Kit. Nu am vrut să ascult.” Ea se încruntă, apoi înţelese. „Oh. Povestea originii mele.” El auzise. Nu era sigură ce să creadă despre asta, dar trebuia să-i şteargă vinovăţia de pe chip. „Probabil ţi-aş fi spus oricum la un moment dat, aşa că nu-i nimic.”

Umărul lui se relaxă. „Mulţumesc.” Se uită la tablă, ochii lui mărindu- se. „Sunt o mulţime de nume. ”

„Nu suntem nici pe departe gata”, spuse Connor cu gura plină. Înghiţi. „Ferrari-ul lui Munro lipseşte şi el.”

„Ucigaşul l-a furat?”, întrebă Sam.

„Poate”, spuse Connor. „Dacă a fost ucigaşul, de ce crezi că ar fi făcut asta, Sam?”

„Să-l vândă? De ce ar fura cineva un Ferrari?”

Kit fu de acord. „Ar putea fi atât de simplu.”

Connor clătină din cap. „Logica”, spuse el, apoi îşi umplu gura cu mai multă mâncare.

Kit se uită la fotografia garajului lui Munro, surprinsă când Sam îi luă lingura din mână. El îi servi nişte plăcintă şi

împinse uşor fotografia înapoi pe dosar.

„Mănâncă, Kit. Mama ta m-a pus să promit că te voi face să mănânci.” Kit se apucă de mâncare şi suspină fericită. „Mâncarea mamei e cea mai bună.”

„Cinci stele”, spuse Connor, cu gura plină din nou.

„Manierele”, îi spuse Kit. „Cel puţin eu nu m-am născut în hambarul ăla. Tu, însă, s-ar putea să te fi născut.”

Connor doar zâmbi, aşteptând să înghită înainte de a vorbi din nou. „Care e logica? Ucigaşul s-a ascuns în garajul lui Munro? L-a înjunghiat pe Munro cel puţin o dată acolo, în garaj? E destul sânge pentru o singură rană profundă, dar nu pentru douăzeci.”

„Cu siguranţă i-a tăiat gâtul lui Munro în deşert”, spuse Kit. „Ne întrebam de ce nu l-a îngropat.”

„Depinde când l-a aruncat”, spuse Sam, aşezându-se pe scaunul de lângă ea. „Cu o zi înainte de drumeţie, bătea un vânt puternic. Urmăream vremea, temându-mă că va trebui să anulăm drumeţia dacă nu se potoleşte. Desigur, vântul s-a potolit, dar dacă bătea atât de tare când a aruncat cadavrul, fie s-a luptat cu vântul şi nisipul, fie s-a gândit că vântul şi nisipul vor face treaba în locul lui. Sau ambele.”

„Bine.” Kit făcu o pauză, cu furculiţa în gură. „Are sens. Următoarea întrebare este: de ce ucigaşul a ales acel loc din parc pentru a ascunde cadavrul? Am cerut serviciului parcului o listă cu numele persoanelor care au intrat în parc în ultimele trei zile, dar parcul are intrare liberă, aşa că vor avea doar numele persoanelor care au folosit zonele pentru care se percepe taxă.”

Sam făcu o grimasă. „Ucigaşul său nu a condus un Ferrari în nisipul acela, pot să-ţi garantez.”

„Deci, care este logistica?” întrebă Connor din nou. „Intră în garajul lui Munro – cum şi de unde? Il înjunghie pe Munro cel puţin o dată. Il pune în Ferrari? Nu este o mişcare

inteligentă dacă intenţionează să-l vândă. Sângele este greu de curăţat din cusăturile scaunelor din piele.”

„Unde a dus Ferrari-ul?” Kit începu o nouă listă pe tablă, cu un marker într-o mână şi furculiţa în cealaltă.

Sam îi luă markerul din mână şi o împinse uşor înapoi pe scaun. „Mănâncă. Eu voi scrie.”

Connor chicoti. „Mănâncă, Kit. Altfel îi va spune mamei tale.”

„Atunci o să-i spun să nu *te* mai hrănească niciodată”, ripostă Kit. Connor mimă că-şi închide gura cu fermoarul.

„Aşa mă gândeam şi eu”, mormăi Kit. „Detectivii care au răspuns la apelul iniţial privind persoana dispărută au emis un BOLO pentru Ferrari, dar nu au obţinut nimic. Au încercat să urmărească GPS-ul, dar, din nou, nu au obţinut nimic. Se pare că a fost dezactivat. Ultima locaţie a fost chiar garajul.”

Sam notă asta. „Deci, cine l-a luat se pricepe la maşini. Eu nu aş şti cum să dezactivez un GPS.”

„Nu e atât de greu”, spuse Connor. „Am făcut-o o dată sau de două ori în tinereţea mea nechibzuită, când nu voiam ca părinţii mei să ştie unde sunt. Tata şi-a dat seama şi a pus un alt dispozitiv de urmărire pe şasiu, iar eu am fost prins. Dar am reuşit să deconectez GPS-ul care venea cu maşina.”

Kit a dat din cap. „Mama m-ar fi pedepsit şi mi-ar fi luat desertul timp de o lună dacă aş fi încercat asta.”

„Am fost pedepsit timp de două luni şi mi s-a redus alocaţia la cât să-mi ajungă doar pentru prânz la şcoală”, a spus Connor posomorât. „Oricum, mi se pare interesant că Munro nu avea un dispozitiv de urmărire auxiliar pe maşina lui. Sau că soţia lui nu i-a pus unul. Dacă m-ar fi înşelat, aş fi vrut să ştiu unde naiba era tot timpul.”

„Şi dacă a făcut-o şi nu a spus poliţiei?” se gândi Kit. „Tot nu sunt sigură că i-am crezut inocenţa.”

„Ai anunţat-o?” întrebă Sam.

„Ea ştia deja”, spuse Connor.

„Tamsin Kavanaugh, nenorocita”, mormăi Kit.

Sam făcu o grimasă. „Nu iar ea.”

Sam fusese ţinta peniţei otrăvite a lui Tamsin în primăvara precedentă, când cineva drag lui fusese ucis.

„Tamsin şi Munro aveau o relaţie”, spuse Connor.

Sam se strâmbă din nou. „Doamne, omule. Mai întâi faţa moartă a lui
Munro şi acum imaginea lui şi a lui Tamsin făcând-o? Acum îmi doresc să nu fi mâncat desertul. Ai vorbit deja cu ea?”

„Nu”, mormăi Kit. Nu era nerăbdătoare să aibă acea discuţie. Tamsin Kavanaugh ar fi vrut ceva în schimb, iar Kit ar fi preferat să-şi mănânce propriul picior decât să-i fie datoare cu ceva. „Dar să revenim la Ferrari. Dacă soţia este implicată, ar fi putut să tragă Ferrari-ul undeva.”

Sam notă asta pe tablă. „Ar fi putut fi şi un suvenir. Mai ales dacă ucigaşul lui voia o răzbunare financiară.

„Bună observaţie”, spuse Connor, umplându-şi din nou farfuria. „Notează asta.”

Sam făcu asta şi se uită fix la tablă. „Aţi obţinut imaginile de pe camerele de securitate din jurul casei lui Munro?”

„Da”, spuse Kit, „dar sunt destul de inutile. Se vede cineva cu glugă şi mască – ca o mască de hochei de Halloween, nu o mască medicală, iar apoi au vopsit cu spray lentila camerei.”

Sam studiă fotografia, încruntându-se. „Nu cred că poţi identifica masca.”

Kit scutură din cap. „Magazinul de petreceri vinde mii de astfel de articole în fiecare an.”

„Vopsirea cu spray a lentilei camerei este o metodă veche”, comentă Sam. „Ar fi fost mai sigur să dezactiveze camerele, dar ucigaşul nu a făcut asta.”

„Ciudat este”, spuse Connor, „că Ferrari-ul nu apare pe niciuna dintre camerele din cartier în ziua aceea. Mă gândesc că cel care l -a luat avea un fel de remorcă închisă, cum se folosesc pentru transportul maşinilor de curse. Ar fi putut să conducă Ferrari-ul în remorcă şi să închidă uşa din spate.”

„Remorca apare pe camerele de securitate?”, a întrebat Sam.

„Nu am avut încă ocazia să verific”, a spus Kit, împingând farfuria goală. „Este posibil să fi fost doi făptaşi. Unul i-a furat maşina, iar celălalt l-a prins şi l-a înjunghiat.”

Connor ridică din umeri. „Deocamdată, să presupunem că era doar unul sau că, dacă erau doi, lucrau împreună. Ar fi putut merge acolo să fure maşina şi a fost întrerupt de Munro. Îl înjunghie, îl prinde, apoi... ce? Îl duce în deşert să-i taie gâtul?”

„Pare extrem”, spuse Sam. „Rănile de pe toracele lui Munro indică fie furie, fie un fel de tortură. Sau ambele. Degetele lipsă de la mâini şi piciorul fără pantof par să indice cea de-a doua variantă.”

Connor avea o expresie nemulţumită. „Adevărat. Deci se duce acolo cu intenţia de a-l răpi pe Munro şi de a fura maşina? Trebuia să fi planificat dinainte pentru maşină. Asta sună mai degrabă a scenariu de răzbunare. Îl ucide pe Munro şi îi păstrează maşina, aşa cum ai spus tu, Sam, ca suvenir.”

Kit îşi verifică telefonul. „Înregistrarea video de la cabina paznicului şi trei înregistrări de la camerele de supraveghere ale vecinilor au fost încărcate pe serverul departamentului de către detectivii care au preluat raportul privind persoana dispărută.” Care au fost mai mult decât încântaţi să le predea dosarele lui Kit şi Connor. Nimeni nu voia acest caz. „Să stabilim existenţa remorcii înainte de a porni în această direcţie.” Ea privi lista de suspecţi pe care o alcătuiseră până atunci. „Dacă ştim cu siguranţă că a existat

o rulotă, accesul la una este un alt aspect pe care trebuie să-l verificăm la fiecare suspect.”

„Pot verifica imaginile”, se oferi Sam. „Nu am nimic altceva de făcut în seara asta şi l-am dus pe Siggy acasă în drum spre tine, ca să-ţi aduc cina. Asta v-ar lăsa liberi să continuaţi să elaboraţi strategia pentru a vorbi cu toate aceste persoane.”

„Ţi-am fi recunoscători”, spuse Kit. „În funcţie de cine vom intervieva, s-ar putea să-ţi cerem să vii cu noi.”

Sam încuviinţă imediat, chiar dacă puţin posomorât. „Desigur.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 22:30

Sam apăsă butonul de derulare înapoi cu un suspin silenţios. Se pierduse din nou în gânduri şi pierduse aproximativ două minute din înregistrarea camerei de securitate de la cabina paznicului de la intrarea în comunitatea închisă Munro.

Nu era din cauză că munca era plictisitoare – chiar dacă era. Nici măcar nu era din cauză că Kit stătea la capătul mesei, vorbind animat cu Connor, ochii ei albaştri concentraţi şi inteligenţi, în timp ce explorau mai multe aspecte din viaţa lui Munro pentru a găsi o direcţie de investigaţie, chiar dacă era şi din cauza asta.

Era din cauza faptului că ea a trebuit să-şi înjunghie tatăl adoptiv cu un cuţit de deschis scrisori pentru a nu fi agresată.

Sam stătea în faţa uşii, cu pumnul ridicat să bată, când

auzi întrebarea ezitantă a lui Connor. Kit fusese violată când era copil? Sau abuzată sexual în alt fel?

Desigur că Sam se întrebase. Cum ar fi putut să nu o facă? Dar nu ar fi întrebat-o niciodată.

Auzind-o povestind „istoria originii” ei, cum o numea ea, fusese devastator. Avea unsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. *Unsprezece.*

Apoi, când avea doisprezece ani, fugind cu Wren...

Era ceva acolo ce ea nu împărtăşise. El îi cunoştea ritmul vorbirii suficient de bine încât să-şi dea seama de asta. În plus, fusese acea mică pauză după ce el mărturisise că ascultase. La început, ea se speriase, apoi ochii i se îngustaseră, doar puţin. Ca şi cum ar fi retrăit tot ce spusese.

Şi privirea de uşurare din ochii ei era inconfundabilă.

Se întâmplase altceva când ea şi Wren fugiseră. Dar el nu o să o întrebe. Într-o zi, ea o să îi spună singură.

Sau nu. Oricum ar fi, asta nu schimba sentimentele lui pentru ea.

Era doar o fetiţă, şi inima lui suferea. Dar acum nu mai era o fetiţă. Era o femeie matură care realizase ceva spectaculos în viaţa ei, iar el o admira.

Dar fanteziile de a-i pedepsi pe ticăloşii care încercaseră să-i facă rău în trecut trebuiau să aştepte. Sam trebuia să o ajute în acest moment.

Se concentră din nou asupra imaginilor transmise de cameră, uitându-se la monitorul pe care Kit îl instalase pentru el. Şi, în cele din urmă, văzu o remorcă intrând şi ieşind din comunitatea închisă a lui Munro.

„Cred că am găsit”, le strigă celor doi detectivi, care încetară imediat să mai vorbească şi veni să se uite peste umărul lui. „Remorca este tractată de un camion Ford. Pe lateralul remorcii scrie „Norton Landscaping”. Nu ştiu dacă este o companie reală sau nu.”

Kit căuta deja pe Google compania de amenajări peisagistice pe telefonul ei. „Este o companie reală, deţinută de David Norton. Din site-ul lor web, se pare că au cel puţin douăzeci de angajaţi.”

„Pare îndrăzneţ”, spuse Sam, „să folosească propria remorcă. Mă întreb dacă ucigaşul lui Munro a furat-o.”

Connor tasta pe telefonul său. „O să caut proprietarul şi îi putem face o vizită personală acasă mâine dimineaţă la prima oră.

„Ar trebui să verificăm mai întâi rapoartele privind bunurile furate. Poate că au raportat deja dispariţia ei.” Kit îi zâmbi lui Sam. „Mulţumesc. Ne-ai economisit mult timp şi nervi.”

Sam se înroşi la faţă, dar era mulţumit. Îi plăcea să o ajute pe Kit. Era atât de independentă, încât adesea era dificil să o ajute. „Nicio problemă. Aş fi vrut ca camera să fi surprins faţa şoferului.”

„Sper că paznicul de la poartă a reţinut o descriere”, spuse Connor. „L- am trecut deja pe paznic pe lista noastră de interviuri, dar acum ştim ce să-l întrebăm mai exact. Putem întreba şi vecinii. Sper că cineva l-a văzut pe tipul ăsta înainte să-şi pună masca.”

Sam nu era atât de sigur. „Oamenii tind să ignore muncitorii manuali. Mama mea este o excepţie. Ea coace pâine cu banane şi nuci pentru oricine face chiar şi cea mai mică treabă, apoi stă şi discută cu ei. Dar nici măcar ea nu-mi poate spune cum arătau. Ştie numele fiecărui soţ, copil şi animal de companie al fiecărui instalator şi electrician care a venit vreodată la ea acasă. Dar nu i-ar putea descrie.”

„Ce drăguţ”, spuse Connor. „Pâinea cu banane şi nuci este delicioasă.”

Sam făcu o grimasă. „Nu cea a mamei. Din păcate pentru muncitori, mama mea este o bucătăreasă groaznică şi

o patiseră şi mai proastă, dar are inimă bună. Ce vreau să spun este că m-ar surprinde dacă cineva ar observa cu adevărat faţa acestui tip dacă s-ar da drept muncitor.”

Kit dădu din cap. „Probabil ai dreptate. Dar majoritatea cartierelor au cel puţin o persoană foarte curioasă care se uită pe fereastră. Poate că Munro are una dintre acestea.”

„Mă întreb dacă Norton Landscaping are clienţi existenţi în cartierul lui Munro.” Sam deschise site-ul companiei şi făcu clic pe fila Mărturii. „Dacă ar fi fost acolo des, paznicul de la poartă ar fi putut să-i facă semn şoferului să treacă şi nimeni nu s-ar fi gândit de două ori la remorcă.”

„Bună observaţie.” Aşezându-se pe scaunul de lângă el, Kit îşi atinse telefonul şi începu să citească. „Sam. Uite.”

Sam îşi îndreptă atenţia de la profilul ei. O privea ca un adolescent îndrăgostit, dar era greu să nu o facă. Avea un chip de fată din vecini, cu părul blond-roşcat strâns într-o coadă de cal simplă. Faptul că un creier atât de ascuţit se ascundea în spatele unui chip atât de dulce îl excita ca nimic altceva. Dar era acolo pentru a lucra.

Văzu numele lui Munro pe ecran şi îşi ţinu respiraţia.

„Brooks Munro era un client”, îi spuse Kit lui Connor, arătându-i recomandarea. „Le-a dat o recomandare frumoasă.”

Connor se aşează pe scaunul de lângă ea, întorcându-l astfel încât să stea călare pe el. „Talentaţi şi profesionişti”, citi el. „Îngrijesc gazonul meu de trei ani. Munca lor este excepţională.” Ei bine, cred că am răspuns la întrebare. Fie cineva de la compania de amenajare a grădinilor este îndrăzneţ, neglijent, fie le lipseşte echipamentul. Când l-ai înregistrat?

„A plecat miercuri seara, la ora 17:45.”

Kit dădu din cap. „Este în concordanţă cu teoria ta despre furtuna din Anza-Borrego?”

„Nu miercuri seara, nu. Dar joi, vântul a început să se înteţească şi au fost avertismente de vânt până vineri seara.”

„Bine, atunci”, spuse Kit. „Dacă a condus până acolo joi sau chiar vineri seara, ar fi putut arunca cadavrul în întuneric, sperând că va fi acoperit de nisip.”

„Şi parcul acela este renumit pentru observarea stelelor, nu?” întrebă Connor. „Deci ar fi fost foarte întuneric. Nimeni nu l-ar fi văzut. Sau pe ea.”

„Sau pe ea”, murmură Kit. „Ai văzut când a intrat rulota în cartier, Sam?”

„La şase dimineaţa. A stat acolo toată ziua. Am verificat imaginile de la vecini şi singurul loc unde ar fi putut merge rulota era casa lui Munro. A lui este singura de pe o stradă fără ieşire şi acolo a virat rulota.”

Kit se încruntă. „E foarte devreme să intri în comunitate. De ce atât de devreme? Şi de ce au stat toată ziua?”

Toţi au tăcut un minut, apoi Connor a ridicat din umeri. „Sunt întrebări bune. Deocamdată, să ne concentrăm pe remorcă. Poate că unul dintre vecini îşi va aminti că a văzut-o parcată în faţa casei lui Munro sau, mai important, îşi va aminti că a văzut şoferul. A stat acolo aproape douăsprezece ore. În plus, remorca are o lungime dublă faţă de cea normală.”

Altfel, ucigaşul lui Munro nu ar fi putut să bage un Ferrari înăuntru.

Kit verifică ora pe telefon. „E prea târziu să vorbim cu vecinii în seara asta. Mâine putem vorbi cu femeia care locuieşte cel mai aproape de el.”

„Dar e totuşi o distanţă considerabilă”, spuse Connor. „S-ar putea să nu fi văzut nimic. Ambele case sunt pe terenuri de cinci acri, dar casa ei este chiar mai mare decât a lui Munro. Poate că nu la fel de ostentativă, totuşi.”

Era o deschidere mai bună decât sperase Sam. „Casa lui

Munro este ostentativă”, spuse el, pregătindu-se pentru întrebarea lor. Pentru că nu menţionase acest detaliu mai devreme, şi ar fi trebuit să o facă.

Sprâncenele ei blonde se ridicară brusc. „Te-ai dus la casa lui pentru întâlnire?”

„Da.”

„De ce nu ai spus asta mai devreme?”, întrebă ea.

Sam se strâmbă. „Cred că nu voiam ca Navarro să mă considere din nou suspect.”

Kit tuşi pentru a-şi ascunde râsul. „Da, înţeleg asta. Nu ţi s-a părut suspect că Munro te-a invitat la el acasă?”

„Nu chiar. Cel puţin nu în acel moment. Când am sunat să cer o programare, secretara lui mi-a spus că nu va veni în oraş în acea zi şi că, dacă vreau să mă întâlnesc cu el, va trebui să mă duc la el acasă. După aceea, m-am supărat pe mine însumi că nu am fost suspicios. Ar fi trebuit să iau un reportofon. Când i-am povestit lui Joel, el a oftat şi mi-a spus să nu mai am atât de multă încredere în oameni.”

Expresia lui Kit s-a înmuiat. „Cred că asta te defineşte. Nu te schimba.”

Sam a simţit că i se înroşesc din nou obrajii. De fiecare dată când ea îi facea un compliment, el voia să strige în gura mare. *Calmează-te înainte să te faci şi mai de râs.*

Pentru că *arfi trebuit* să-l suspecteze pe Munro. „Nu credeam că am ceva ce ar vrea el. Acum ştiu că nu e aşa. A fost prima dată când am fost abordat să- mi modific evaluarea unui inculpat. Nu voi mai face greşeala asta.”

Kit îi strânse scurt umărul, iar lui îi lipsi atingerea ei când îşi retrase mâna. Dar acum lucrau. Nu-i plăcea, dar înţelegea.

„Unde te-a dus? Adică, în casa lui?”, întrebă ea.

„În biroul lui. Nu am nicio îndoială că era echipat pentru înregistrări. Dacă aş fi fost de acord, ar fi putut folosi asta

împotriva mea. Mi-am dat seama de asta imediat ce m-a întrebat despre Ronald Tasker. Aşa că am refuzat categoric şi am plecat imediat. Mi-am făcut un selfie la cabina paznicului, ca să pot dovedi ora la care am fugit."

„Inteligent", murmură Connor. „Ce ticălos era Munro. Trebuie să cerem CSU să verifice dacă există microfoane şi echipamente de înregistrare."

„Da", spuse Kit cu un suspin, „pentru că avem interviuri de făcut." Ea arătă spre tabla albă. „Atât de multe interviuri."

„La ce oră să ne întâlnim mâine pentru aceste interviuri?", întrebă Sam, aşteptându-se pe jumătate ca Kit să se fi răzgândit.

„Ne întâlnim aici la şapte dimineaţa. Prima oprire este la David Norton. Vreau să fiu la uşa din faţă a casei lui la ora opt."

Sam dădu din cap o dată. „Voi fi aici."

Linda Vista, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 8:00

Kit coborî din maşina departamentului, închizând uşa în linişte. Nu era nevoie să trezească oamenii care aveau luxul de a dormi până târziu. Sam coborî din scaunul pasagerului, iar Connor ieşi din spate, bombănind că nu dormise suficient.

David Norton, proprietarul companiei de amenajări peisagistice, locuia într-o casă cu două etaje într-un cartier ordonat şi liniştit, de clasă mijlocie. În aleea lui era parcată o remorcă, cu grafica identică cu cea care probabil transportase Ferrari-ul lui Munro. Remorca era însă doar jumătate din dimensiunea celeilalte.

„Sper că are o explicaţie plauzibilă pentru faptul că remorca companiei sale a stat toată ziua de miercuri la casa lui Munro”, spuse Kit. „Aş vrea să tăiem câteva nume de pe lista noastră astăzi. Să mergem.”

Odată ajunşi pe veranda din faţă, ea bătură la uşă, apoi se dădu înapoi să aştepte.

Uşa fu deschisă de un băiat, de vreo şase sau şapte ani. Îi lipseau trei dinţi din faţă. „Părinţii mei nu vor să cumpere nimic.”

Se uită peste umăr, apoi se aplecă mai aproape. „Doar dacă nu sunt prăjituri de la cercetaşe. Mama îmi dă voie să le mănânc, atâta timp cât nu -i spunem tatei.”

Kit îşi curăţă gâtul pentru a-şi ascunde râsul. „Îmi pare rău. Nu vând nimic atât de bun. Poţi să-ţi chemi mama sau tatăl?”

Băiatul a făcut o mutră supărată şi s-a întors în casă, lăsând uşa larg deschisă. „Mamă!”, a strigat el. „O doamnă vinde ceva care nu sunt prăjituri.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu. David! Vino să ai grijă de cârnaţi. Trebuie să scap de cine e la uşă.” O femeie de vreo patruzeci de ani s-a apropiat, ochii ei mărindu-se când a văzut cele trei persoane de la uşa ei. „ Vă pot ajuta cu ceva?”, întrebă ea cu precauţie.

Era Carla Norton, soţia lui David. Verificaseră dosarele înainte de a pleca de la secţie în dimineaţa aceea. Nu aveau amenzi neplătite şi niciunul dintre ei nu avea arme de foc înregistrate.

Kit scoase insigna. „Sunt detectivul McKittrick, de la Poliţia din San Diego. Aceştia sunt colegii mei, detectivul Robinson şi dr. Reeves. Am dori să vorbim cu dumneavoastră şi cu soţul dumneavoastră. Este important.”

Carla se îndreptă brusc, iar culoarea îi dispăru din faţă. „Cine a murit?”, întrebă ea în şoaptă. „Davy sau Danny?”

Kit clipi, luată prin surprindere. „Niciunul, doamnă. Cel puţin, din câte ştiu eu.”

Ea se lăsă pe spate. „Oh, Doamne. Credeam că aţi venit să…” Scutură din cap. „Intraţi.” Îi conduse în sufragerie. „Vă rog să luaţi loc. Mă duc să-l chem pe soţul meu.” Se întoarse, dar se opri. „Nu aţi venit în legătură cu fiii mei?”

„Nu, doamnă”, spuse Sam cu blândeţe. „Au dispărut?”

Ea dădu din cap brusc. „A fugit acum o lună. Tot sper că…“ Zâmbi forţat. „Mă întorc imediat.“

Kit îl privi pe Sam în timp ce stăteau pe canapea, iar Connor se aşează într-un fotoliu. „I-ai văzut?“ îl întrebă ea pe Sam în şoaptă. „La New Horizons? Sau ai auzit numele lor?“

„Nu cred, dar copiii dau adesea nume false. O să întreb mai târziu să văd dacă vreunul dintre ceilalţi copii i-a văzut.” Zâmbetul lui era trist. „Săraca mamă.”

Mama în cauză reintră în cameră, urmată de soţul ei, un bărbat înalt care, conform informaţiilor din permisul de conducere, avea patruzeci şi nouă de ani. Expresia lui era închisă în timp ce cei doi se aşezară pe o canapea. „Despre ce este vorba?” întrebă David, cu un ton aspru.

„Suntem detectivi la omucideri, domnule”, spuse Connor. „Investigăm uciderea lui Brooks Munro şi sperăm că ne puteţi ajuta.”

David Norton se încruntă. „Brooks Munro, consilierul? E mort? Sunteţi siguri?”

Da, foarte siguri. Kit se gândi la gura căscată care fusese gâtul lui Munro. *Foarte siguri.* „Da”, confirmă ea. „Când l-aţi văzut ultima oară?”

David se uită fix la ei. „Nu l-am văzut. Nu ştiu de ce sunteţi aici.”

„Este unul dintre clienţii dumneavoastră, nu-i aşa?”, întrebă Connor. „Uh…”

„Da”, spuse Carla încet. „Ne-a dat o recomandare şi am

pus-o pe site.”

„Oh. Bine. Da, este unul dintre clienţii noştri. Dar nu l-am întâlnit personal niciodată. Ar trebui să verific în evidenţele noastre când i-am îngrijit ultima oară peluza. De ce?”, întrebă el, părând sincer confuz.

Connor scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar. Tipărise capturi de ecran cu remorca părăsind comunitatea lui Munro. „Este remorca dumneavoastră?”

David luă hârtia, iar Carla se uită peste umărul lui pentru a vedea.

Amândoi se încruntară, apoi se priviră unul pe celălalt. „David? Ce se întâmplă?”

„Nu ştiu”, mormăi el, apoi o privi pe Kit în ochi. „Acesta este logo-ul nostru, opera noastră de artă, dar nu deţinem o remorcă de această dimensiune. De unde ai această fotografie?”

„A părăsit comunitatea lui Brooks Munro în ziua în care a dispărut”, a spus Kit, observând reacţiile lor. Nu avea intenţia să-i răspundă la întrebare. Cel puţin nu până nu era sigură că el nu era implicat în vreun fel în uciderea lui Munro.

Carla şi-a dus mâna la gură. „David?”

David a dat din cap, arătând confuz. *„Nu este* remorca noastră. Nu ştiu a cui este, dar *nu* aparţine mie sau companiei mele. Am nevoie de un avocat?”

„Ne permiteţi să accesăm înregistrările dvs. de service?”, răspunse Connor, evitând întrebarea despre avocaţi. „Am dori să vedem când compania dvs. a prestat servicii pentru proprietatea domnului Munro.”

„Da”, spuse Carla ferm. „David, nu avem nimic de ascuns.”

„Cuvinte celebre”, mormăi David, apoi scutură captura de ecran tipărită. „Cum s-a întâmplat asta? Cum a obţinut

cineva o remorcă cu logo-ul nostru?”

„Nu ştim, domnule”, spuse Kit sincer. „Speram să ne puteţi spune dumneavoastră.”

David expiră încet. „Îmi pare rău, băieţi. Îmi sun avocatul.”

„David!” exclamă Carla.

„Nu suntem vinovaţi, Carla. Suntem deştepţi. Avocatul meu vă va contacta, domnilor detectivi. Presupun că aveţi o carte de vizită. Dacă el spune că este în regulă, vă voi da acces la înregistrările mele de service.”

Kit îi întinse o carte de vizită, enervată şi încercând din greu să nu o arate. „Ne puteţi răspunde la o întrebare?”

„Depinde”, răspunse David evaziv. „Care este întrebarea?”

„Remorcile voastre sunt vopsite sau învelite?”

„Învelite”, răspunse el fără ezitare. „Folosim un atelier de caroserie din Mission Valley. Vă pot da cu plăcere informaţiile lor.”

Dacă remorca nu aparţinea cu adevărat companiei Norton Landscaping – şi acest lucru se putea verifica destul de uşor – atunci ucigaşul lui Munro trebuia să o fi luat de altundeva.

Kit deschise aplicaţia Notes de pe telefonul ei. „Când eşti gata.”

„Jennifer’s Body Shop”, spuse David.

Kit ridică privirea de pe telefon. „Serios? Nu era un film? *Jennifer’s Body?”*

„Un film de groază”, spuse Carla. „Dar această Jennifer este o persoană reală şi are un atelier de caroserie. Este... dramatică. Dar face treabă bună şi ne face mereu reducere.”

„Bine”, spuse Kit. „Ea a proiectat şi grafica pentru învelişurile remorcilor?”

„Astea sunt două întrebări”, spuse David, mormăind când Carla îl lovi cu cotul. „La naiba, David”, şuieră ea. „E ceva serios.”

„Şi eu sunt serios”, replică el. „Trebuie să lăsăm avocatul să se ocupe de asta.”

Carla clătină din cap. „Iubitul lui Jen este graficianul. Cred că îl cheamă Bran. Ca cerealele.”

David strânse buzele. „Mă rog.”

„Vreau să scap de poliţişti din viaţa noastră”, îi spuse Carla în şoaptă, apoi se uită la Kit. „Fără supărare.”

„Nicio problemă.” Kit se ridică. „Vă mulţumesc pentru timpul acordat.” Connor îi înmână Carlei una dintre cărţile sale de vizită. „Sunaţi-ne pe oricare dintre noi dacă vă răzgândiţi. Şi dacă puteţi să-l rugaţi pe avocatul dumneavoastră să ne contacteze cât mai curând posibil, putem obţine informaţiile de care avem nevoie şi vă vom lăsa în pace.”

Din colţul ochiului, Kit îl văzu pe Sam strecurându-i Carlei una dintre cărţile sale de vizită, cea de la New Horizons. Ochii femeii se umplură de lacrimi în timp ce strângea cartea de vizită la piept.

„Sunt voluntar la New Horizons”, murmură Sam. „Este un adăpost pentru adolescenţi fugari. Dacă îmi trimiţi fotografiile lor, le voi distribui şi voi fi cu urechile ciulite pentru a afla veşti despre băieţii tăi.”

David inspiră adânc. „Carla.”

Ea ridică bărbia. „Sunt fiii mei, David. Îi voi găsi.”

David închise ochii, dar nu înainte ca Kit să vadă durerea din privirea lui. „Şi eu vreau să-i găsesc. Dar ei nu vor să se întoarcă acasă.”

Carla strânse din dinţi. „Şi dacă ar vrea?”

„Ar trebui să respecte regulile casei”, spuse David obosit.

Carla părea că vrea să discute cu soţul ei, dar se limită să promită că îi va trimite lui Sam fotografii cu fiii ei înainte de a-i conduce pe Kit, Sam şi Connor afară.

„Ei bine”, spuse Kit când se întorseră la maşină. „A fost ceva diferit.”

„Ce s-a întâmplat la final, Sam?”, întrebă Connor.

„Se pare că David a stabilit nişte reguli care nu le-au plăcut lui Davy şi Danny, iar ei au fugit de acasă. David a renunţat să mai spere că se vor întoarce acasă, iar Carla refuză să facă asta.”

Connor se înghesui pe bancheta din spate cu o grimasă. „Şansele de a-i găsi pe acei copii după o lună sunt foarte mici.”

Sam suspină în timp ce se aşeză pe scaunul din faţă. „Ştiu. Voi da câteva telefoane, pentru orice eventualitate. Şi copiii care trec prin New Horizons aud diverse lucruri. Câţiva dintre ei au suficientă încredere în mine încât să-mi spună ce se zvoneşte. ”

Kit porni maşina. „Următoarea oprire, atelierul auto al lui Jennifer?”

Connor chicoti. „Voiam să râd atât de tare.” Făcu un semn cu mâna. „Condu, Jeeves.”

„Pentru tine sunt detectivul Jeeves”, spuse Kit cu uşurinţă. „Verifică-i pe Jennifer şi pe iubitul ei, Bran.”

„Ca cerealele”, spuse Connor cu o expresie impasibilă. „Mă ocup.”

Sam era deja la telefon, trimiţând mesaje. „New Horizons?” întrebă Kit.

Sam dădu din cap. „Dacă îi pot ajuta să-şi găsească copiii, o voi face. Carla Norton mi-a trimis deja fotografiile prin e-mail. Le voi transmite personalului de serviciu de astăzi.”

Inima lui Kit se strânse. Copiii care treceau prin

adăpostul pentru adolescenţi erau norocoşi să aibă un om ca Sam de partea lor. „Ştiu că o vei face. Bine. Jennifer’s Body Shop, venim!”

Capitolul 3

Mission Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 9:00

Sam se strâmbă când Kit opri maşina în faţa clădirii de apartamente în care locuia proprietarul Jennifer's Body Shop. Tocmai terminase de citit sinopsisul filmului după care fusese numit atelierul de reparaţii auto. „E oribil."

„Păi da", spuse Connor. „E un film *de groază.* Nu l-ai văzut?" „Ah, nu. Nu mă uit la filme de groază. Îmi provoacă coşmaruri." „Nici eu", spuse Kit. „Cred că văd destule la serviciu. Nu am nevoie să mă uit şi la filme despre crime."

Sam se gândi că era adevărat. Văzuse deja mai multe morţi decât ar fi vrut să vadă, şi asta înainte de a deveni psihologul criminalist al echipei.

Sam privi clădirea de apartamente. „Ce ştii despre Jennifer Porter?"

„Este proprietara exclusivă a atelierului Jennifer's Body Shop", spuse Connor. „Are 42 de ani, nu are cazier, are un pistol înregistrat. Este specializată în învelişuri, dar şi în reconstrucţia maşinilor muscle. Fotografiile de pe site-ul ei sunt uimitoare. Dacă aş avea o maşină tare, i-aş cere să mi-o vopsească."

Sam se întoarse să-l privească pe Connor. Se simţea puţin vinovat că ocupase locul din faţă, când Connor era atât de evident incomod în spate, dar jucaseră piatră, hârtie, foarfece şi toată lumea ştia că rezultatul era sacrosanct. Nu se putea da înapoi.

„De ce nu ai o maşină tare?", a întrebat Sam. „Conduci un Toyota, la fel ca mine."

„Am avut una", a spus Connor posomorât. „Dar CeCe a

spus că era o capcană mortală.”

„Aşa era”, a intervenit Kit. „Avea dreptate sută la sută.”

Connor a oftat. „Poate. Aşa că am vândut-o.”

„Săraca fetiţă”, spuse Kit cu voce lentă. „Dar iubitul? Bran? Ai aflat ceva despre el?”

„Da. Bran Reynolds are treizeci şi cinci de ani şi este licenţiat în arte

grafice. Are un site web pe care îşi expune proiectele, iar Norton Landscaping este unul dintre ele. Locuieşte aici, împreună cu Jennifer.”

„Confortabil”, spuse Kit. „Să vedem ce au de spus despre rulota lui David Norton.”

Liftul era stricat, aşa că urcară patru etaje pe scări până la apartamentul lui Jennifer Porter.

„Astăzi putem sări peste antrenamentul pentru picioare”, mormăi Sam.

Connor chicoti. „Eu nu sar niciodată peste antrenamentul pentru picioare.”

Sam doar suspină. Ştia că era adevărat. Acum juca squash cu Connor de câteva ori pe lună. Connor era rapid şi puternic. Sam totuşi sărea peste antrenamentul pentru picioare.

Kit bătură energic la uşă, apoi făcu un pas înapoi şi scoase insigna.

Jennifer deschise uşa şi se încruntă. Avea părul roşu aprins, cu rădăcini închise la culoare. Părul îi stătea în toate direcţiile, probabil că nu se pieptănase încă în dimineaţa aceea. Era de înălţime medie, bine făcută, cu muşchii braţelor bine definiţi şi acoperiţi de tatuaje.

„Nu mă interesează”, spuse ea şi începu să închidă uşa.

„Doamnă?”, o întrerupse Kit. „Suntem de la Poliţia din San Diego. Eu sunt detectivul McKittrick. Aceştia sunt colegii mei, detectivul Robinson şi dr. Reeves. Am dori să vă punem câteva întrebări.”

Jennifer strânse ochii. „Ce fel de întrebări?”

„Despre afacerea dumneavoastră, doamnă.” Connor scoase din buzunar captura de ecran cu remorca. „Dumneavoastră aţi realizat acest înveliş pentru remorcă?”

„Da. De ce? Fac multe învelitori pentru David Norton.

Am terminat-o pe aceasta săptămâna trecută.”

„El spune că nu a comandat-o”, spuse Kit. „Că nu este a lui.”

Jennifer se încruntă. „Păi, minte. I-am văzut numele pe factură. Despre ce este vorba?”

„Credem că remorca a fost folosită pentru comiterea unei infracţiuni”, spuse Connor. „Încercăm să-l găsim.”

Jennifer îşi scoase telefonul din buzunar şi începu să tasteze. Cu ochii mari, se uită la ei. „McKittrick şi Robinson. Sunteţi de la Omucideri.”

„Da, doamnă”, spuse Kit. „Sper că ne puteţi ajuta să găsim clientul acestei folii, dacă nu a fost David Norton.”

„Ştiu că am văzut numele lui pe factură”, spuse ea, vizibil agitată. „Intraţi. O să verific înregistrările. Bran? Au venit poliţiştii.”

Un bărbat mai tânăr ieşi din bucătărie. „Ce se întâmplă? E vorba de Shelley?”

„Nu. E vorba de folia pe care am făcut-o pentru Norton Landscaping. Vă rog, domnilor detectivi. Luaţi loc.” Ea ieşi din cameră pentru un moment, revenind cu laptopul. Se aşează într-un fotoliu, iar Bran se aşează pe braţul fotoliului. „Trebuie să fie o greşeală”, spuse ea în timp ce tasta. „David Norton şi cu mine facem afaceri de ani de zile.”

„Era un design nou?”, întrebă Connor.

Bran dădu din cap. „Da. Mi-a trimis un e-mail în legătură cu asta.”

„A vorbit vreunul dintre voi cu el?”, întrebă Kit. întrebă Kit.

Jennifer scutură din cap. „Nu recent. Bran a configurat sistemul de comenzi online şi asta a facilitat mult relaţia cu clienţii.”

„Totul se face în scris, iar proiectele sunt aprobate online”, explică Bran. „E mult mai puţin stresant decât să ai

de-a face cu ei faţă în faţă sau la telefon. David a aprobat personal acest proiect. Era pentru o remorcă mult mai mare, aşa că totul a trebuit redimensionat.”

„L-ai văzut pe David Norton când a ridicat remorca terminată?”, întrebă Connor.

Jennifer scutură din nou din cap. „Nu.”

„Întreab-o pe Shelley”, spuse Bran încet.

Jennifer îi aruncă lui Bran o privire furioasă. „Nu-mi răspunde la telefoane sau mesaje. Ştii asta.”

Bran suspină. „Ştiu. Dar speram că s-ar fi întors deja de unde a plecat.”

Jennifer arătă spre ecranul ei. „Nu trebuie să o sun. Există instrucţiuni speciale pentru această comandă. El a adus remorca în seara dinaintea datei la care trebuia să începem. A fost ridicată în acelaşi mod – după program. Trebuia să sune la birou cu cardul său de credit pentru a plăti soldul înainte de a o ridica, deoarece noi eram închişi.” Rămase cu gura căscată. „Stai puţin. Nu a plătit niciodată pentru folie. Nenorocitul. Norton îşi plăteşte întotdeauna facturile în momentul ridicării.”

Bran scoase un sunet de frustrare. „Adresa de e-mail diferă cu o literă de cea obişnuită.”

Jennifer răsuflă uşor. „Ai dreptate.” Se uită în ochii lui Kit. „Am fost înşelaţi?”

[5] [5] „Nu ştim”, spuse Kit. „Când a fost adusă şi când a fost ridicată?”

„A fost adusă luni după program şi ridicată marţi, tot după program. Nu ridicăm niciodată comenzi după program, cu excepţia cazului în care clientul a plătit integral în avans. Trebuie să vorbesc cu Shelley, pentru că *eu* nu am autorizat asta. Norton este un client bun, dar nu i-aş fi permis niciodată să ia trailerul finisat fără să-l plătească.”

Sam o credea. Se părea că şi Kit o credea.

„Domnişoară Porter, aşteptaţi”, spuse Kit când femeia începu să formeze un număr pe telefonul mobil. „Spuneţi-mi despre Shelley. Cât de bine o cunoaşteţi?”

„E fiica surorii mele”, spuse Jennifer, vizibil supărată. „Are nouăsprezece ani şi e cam ratată, dar încearcă cu adevărat să-şi pună viaţa în ordine. E dependentă, dar a fost la dezintoxicare şi e curată.”

„De două săptămâni”, mormăi Bran.

Jennifer îi aruncă o privire de avertizare. „I-am dat lui Shelley o slujbă acum câteva luni. Înainte să intre la dezintoxicare. A furat nişte bani înainte de dezintoxicare, dar de când s-a întors s-a comportat bine. Nu ştiu ce s-a întâmplat aici.”

„Nu o suna încă”, spuse Connor. „Vom ajunge la fundul acestei poveşti. Unde locuieşte?”

Sam nu avea o impresie bună despre nepoata lui Jennifer. Din privirea lui Connor, nici el nu avea.

„La cincisprezece minute distanţă, cu sora mea. Dar nu am mai văzut-o de marţi după-amiază. Mi-a trimis un mesaj marţi seara, spunând că îşi ia liber restul săptămânii. Că se va întoarce luni. Nu mi-a plăcut asta, dar nu puteam face nimic. Nu mi-a răspuns la apeluri sau mesaje. O să-i fac morală când vine mâine. Dar dacă s-a întâlnit cu tipul care a comandat acel wrap… Ai spus că a ucis pe cineva?”

„Nu ştim sigur”, spuse Connor. „Dar aşa se pare.”

Jennifer îşi frământa mâinile. „Dacă i-a făcut rău…”

„Dă-ne adresa ei şi vom merge să vedem ce face”, a promis Kit. Jennifer şi-a ridicat bărbia. „O să vă urmez cu maşina mea. Bran?” „Ştii că voi veni cu voi. Lasă-mă să pun ouăle la loc şi putem pleca.” Kit voia să se certe cu ei. Sam aproape că putea să vadă cuvintele pe care voia să le spună. Dar, în cele din urmă, a dat doar din cap. „Desigur.”

Fără să spună nimic, coborâră cele patru etaje şi se

urcară în maşina departamentului. Atmosfera era apăsătoare în timp ce se îndreptau spre casa mică a surorii lui Jennifer, Jennifer şi Bran urmându-i.

Kit îi opri pe Jennifer şi Bran când începură să-i însoţească până la casă. „Aşteptaţi aici, pe trotuar. Vă rog.”

„La naiba”, mormăi Connor în timp ce el, Sam şi Kit se apropiau de casă, iar Sam ştia exact ce vor găsi înăuntru. Mirosul morţii era inconfundabil.

Kit aruncă o privire asupra casei. „Cum de nimeni nu a raportat asta? Trebuiau să fi simţit mirosul.”

Cartierul nu era grozav. Sam îşi imagina că majoritatea oamenilor îşi vedeau de treaba lor aici.

Connor scoase o batistă din buzunar şi îşi acoperi nasul şi gura. „Poate ar fi bine să aştepţi afară, Sam.”

„Sunt cu voi”, spuse Sam, chiar dacă simţea că va vomita în orice moment.

Kit ridică din umeri. „Tu decizi. Nu va fi plăcut.”

Sam se uită peste umăr la Jennifer, care stătea cu Bran la capătul aleii, cu o mână strânsă peste gură şi lacrimi de groază curgându-i pe obraji. Se părea că înţelegeau semnificaţia batistei lui Connor. „Să terminăm odată. Va avea nevoie de sprijin.”

Kit îşi puse o pereche de mănuşi de unică folosinţă şi răsuci mânerul uşii. Aceasta se deschise fără rezistenţă, iar Sam se simţi săvârşit de greaţă.

„La naiba”, spuse Connor încă o dată. La naiba, într-adevăr.

Pentru că pe podeaua sufrageriei zăceau o tânără de aproximativ nouăsprezece ani şi o femeie mai în vârstă care semăna cu Jennifer Porter.
Amândouă aveau gâtul tăiat, la fel ca Brooks Munro.

„Le-a ucis şi pe ele”, spuse Connor. „La naiba.”

„O să sun la poliţie”, spuse Kit cu voce gravă. „Connor,

hai să verificăm casa. Cel care a făcut asta probabil că a plecat de mult, dar trebuie să fim siguri.”

„O să mă ocup de Jennifer”, spuse Sam. Era ceea ce ştia să facă cel mai bine. Să ofere alinare şi sprijin. Jennifer Porter avea să aibă nevoie de mult din ambele.

San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 12:30

„Livrarea prânzului”, spuse Kit în timp ce lăsa sandvişul pe biroul Aliciei.

Dr. Alicia Batra se uită la Kit. „Te transformi în mama ta, mereu îmi dai de mâncare.”

Kit zâmbi, chiar dacă inima îi era îndurerată. Sunetul suspinelor lui Jennifer Porter încă îi răsuna în minte. Auzise acele suspine şi înainte. Uneori din propria gură.

A fost un şoc să piardă pe cineva într-o crimă violentă.

Din fericire, Sam fusese acolo. Bărbatul spusese şi făcuse toate lucrurile potrivite, asigurându-se că Jennifer şi Bran ajunseseră acasă în siguranţă.

„Dacă voi creşte şi voi deveni Betsy McKittrick, voi muri fericită.” Desfăcând sandvişul, Alicia arătă spre scaunul de lângă biroul ei. „Unde e Connor?”

„O să vină. Când ai sunat, încercam să luăm o declaraţie pazniculuidin comunitatea Munro despre rulotă. Nu era acasă, aşa că trebuie să ne întoarcem mai târziu, plus alte milioane de declaraţii. Connor o sună pe prietena lui să-i spună că nu vine acasă la cină.

„Nici eu”, spuse Alicia sec. „Acum am încă două cadavre în morgă. Şi nu mă întreba când au murit, pentru că nu am

început încă examinarea lor. Tocmai am terminat-o pe cea a lui Brooks Munro, de aceea te-am chemat." Se opri, încruntându-se. „Eşti bine, dragă?"

Kit se scuturã, incapabilă să şteargă din memorie suspinele lui Jennifer. „Ruda victimei ne-a urmărit până la locul crimei. Era... ei bine, ştii tu."

„Ştiu", murmură Alicia. „E greu când familiile vin să identifice cadavrele. Cred că am noroc că nu se întâmplă asta la fiecare examinare pe care trebuie să o fac."

„Sam a fost cu noi. S-a descurcat foarte bine cu familia victimelor. Asta mi-a permis să-mi fac treaba în linişte."

„Ce drăguţ. Deci... ce ai găsit la această nouă scenă?"

„Mult sânge. Semne de luptă. Victima mai tânără, Shelley, îi trimisese un mesaj mătuşii sale marţi seara, la ora 20:00, aşa că probabil era în viaţă atunci. *Dacă* ucigaşul ei nu a trimis mesajul mai târziu. Ar fi util să ştim ora exactă a decesului."

„Îţi voi da ora decesului cât de repede pot, dar nu va fi atât de precisă pe cât ţi-ai dori. Deocamdată îţi pot da doar informaţii despre Munro. Ucigaşul lui a folosit o lamă ascuţită şi subţire. Dar numai pe gât şi pe picioare."

Kit strânse ochii. „Ce înseamnă asta?"

„Da", spuse Connor, închizând uşa biroului Aliciei când intră în cameră. „Ce înseamnă asta?"

„Veniţi să vedeţi." Alicia îi conduse în sala de examinare, unde cadavrul lui Munro încă zăcea pe masa de oţel. Un cearşaf era aşezat peste jumătatea inferioară a corpului său.

„Întotdeauna cred că vor arăta mai bine după ce îi cureţi", murmură Connor. „Dar nu e aşa."

„Nu e treaba mea, din fericire", spuse Alicia. „Las asta în seama pompelor funebre. Deşi Munro va avea un sicriu închis. Ştii tu. Faţa lui. Plus capul."

Kit se aşteptase la faţa devastată – *mulţumesc, drăguţe creaturi ale deşertului* – dar capul lui avea leziuni care nu erau vizibile când ea şi Sam îl găsiseră.

Părţile laterale ale capului erau îndoite.

„Sfinte Sisoe”, spuse Kit. „Ce *i-a făcut* ucigaşul?”

„I-a zdrobit capul”, spuse Alicia. „Rănile de pe ambele părţi ale capului sunt similare ca suprafaţă şi adâncime. Nu a fost o agresiune cu un obiect contondent. A fost aplicată o presiune constantă şi puternică.”

„O menghină?”, întrebă Connor.

„Asta era presupunerea mea”, spuse Alicia. „Cineva a torturat victima.”

„Mi-am dat seama din tăieturile de pe pielea lui”, spuse Kit.

„Să vorbim despre asta. Are douăzeci şi cinci de răni de cuţit, pe lângă gâtul tăiat. Douăzeci în zona pieptului şi a abdomenului, două în spate, una pe fiecare picior şi una în zona inghinală. Îi lipsesc toate degetele de la mâini şi picioare. Dar rana din zona inghinală este groaznică. Connor, pregăteşte-te.” Ea trase cearşaful şi chiar şi Kit se strâmbă.

Organele genitale ale bărbatului fuseseră mutilate.

Connor îşi curăţă gâtul. „Înainte sau după moarte?”

„Cu siguranţă înainte de moarte. Tipul ăsta era în viaţă când i s-au făcut toate astea. Dacă a fost conştient în tot timpul, asta e altă întrebare, dar a fost conştient măcar o parte din timp. Zgârieturile de la încheieturi şi glezne indică o luptă. Dar zgârieturile sunt adânci. A fost legat strâns. Dar nu de asta v-am chemat. Fiecare dintre aceste răni este diferită. Au dimensiuni, adâncimi şi unghiuri diferite. Se pare că au fost folosite cel puţin patru arme.” Ea arătă spre una dintre rănile mai superficiale. „Lama a pătruns suficient de adânc încât să provoace durere, dar nu suficient încât să cauzeze daune reale. Lama folosită era ascuţită şi fără zimţi.

Mă gândesc la un cuţit pentru carton sau un cuţit utilitar. Tăieturile sunt uniform adânci.”

„Bine”, a spus Kit. „Şi celelalte?”

„Nu te grăbi. Aceste tăieturi sunt uniform adânci, dar toate au unghiuri diferite, la fel ca rănile mai adânci. În plus faţă de cuţitul utilitar, mai ai o lamă zimţată, o lamă foarte subţire, ca un stiletto, şi, în final, o lamă groasă, ca un cuţit de supravieţuire. Estimez că avea o grosime de aproximativ un sfert de inch, ceea ce este destul de mult pentru un cuţit. Dar toate rănile, indiferent de lama folosită, au unghiuri diferite.”

„Mâini diferite”, murmură Kit. Ceea ce era o complicaţie. Câte mâini? Câţi făptaşi?

„Aşa cred şi eu”, fu de acord Alicia. „Există, de asemenea, indicii de ezitare în cazul câtorva tăieturi. Tăieturile de pe picioare au fost făcute cu lama stiletto care i-a tăiat gâtul. Au tăiat tendoanele victimei. Nu ar fi putut să fugă, chiar dacă nu ar fi fost legat.”

Kit se luptă să nu tremure. „Adică... ştim că oamenii îl urau pe Munro, dar... uau.”

„Da.” Alicia suspină. „Cred că degetele de la mâini şi picioare i-au fost tăiate cu lama groasă. Ar fi fost suficient de grea pentru a tăia oasele şi cartilajele.”

„La naiba.” Connor îşi curăţă din nou gâtul. „Despre câţi atacatori vorbim?”

„Ar putea fi până la douăzeci.”

Kit nu voia să se gândească la asta. „Sau un singur tip care a vrut să pară că au fost mai mulţi.”

Alicia ridică din umeri. „Poate. Cred că, cel puţin, aceeaşi mână i-a tăiat gâtul şi i-a secţionat tendoanele de la gambe. În jurul tăieturilor cele mai adânci erau resturi de bandaj. Şi degetele tăiate. I s-a acordat primul ajutor, cel puţin suficient cât să-l ţină în viaţă. Rana cea mai adâncă din

abdomen avea nisip în ţesuturi, adânc în interior. Ca şi cum nisipul ar fi fost pe cuţit când a fost înjunghiat.”

„Deci rana aceea a fost făcută la locul morţii”, spuse Connor.

„Aşa aş spune. Acea rană ar fi fost suficientă pentru a-l ucide, dar tăietura de la gât a fost cauza morţii. Niciuna dintre celelalte răni nu avea nisip în punctul cel mai adânc, aşa că nu cred că au fost făcute în acelaşi timp. Nisipul era mai aproape de suprafaţa pielii, probabil adus de vânt după ce cadavrul a fost lăsat acolo.

„Poţi să-mi spui în ce perioadă de timp au fost făcute rănile de cuţit?”, a întrebat Connor.

Alicia ridică din umeri. „Cel puţin o zi. Poate două. Cred că degetele au fost primele. Asta e tot ce ştiu. Restul e treaba ta.”

„Da”, spuse Kit sarcastic. „Deci ucigaşul său aranjează să fie făcută o folie pentru o remorcă mare, ucide asistenta de la atelierul auto care probabil era acolo când a ridicat remorca...”

„Şi pe mama ei”, îl întrerupse Connor.

„Şi pe mama ei”, confirmă Kit. „Apoi, a doua zi, se duce în cartierul lui Munro, pretinzând că este peisagist, îl răpeşte pe Munro şi îi fură Ferrari-ul, îi provoacă nişte leziuni lui Munro în garajul său, apoi... ce? Îl duce în altă parte, unde o bandă de mafioţi îl omoară în stilul *Crima din Orient Express?”*

„Nu uita de bani”, spuse Connor.

Kit dădu din cap. „Munro a scos cincizeci de mii din contul pe care îl avea împreună cu soţia sa în aceeaşi zi în care a fost răpit.”

„Nu am idee cât costă să acoperi o remorcă suficient de mare încât să încapă o maşină”, spuse Alicia, „dar poate că ucigaşii lui Munro au folosit banii pe care i-a scos din cont

pentru a plăti atelierul de reparaţii.”

„Nu”, spuse Kit. „Au înşelat-o pe biata Jennifer.”

Alicia se încruntă. „Necioplit.”

Kit râse. Cei din afară ar putea fi jigniţi, dar aşa se ocupau ei de aspectele mai întunecate ale meseriei lor. „Ce vreau să spun e că a fost o înscenare elaborată. A fost nevoie de planificare. Dacă a fost vorba de mafie, cineva va vorbi, mai devreme sau mai târziu. Nu se vor putea abţine. Ori vor vrea să mărturisească, ori vor vrea să se laude.”

Connor făcu o grimasă. „Sper să cedeze mai devreme decât mai târziu. Am întârziat la termenul limită stabilit de Navarro pentru actualizarea de astăzi. Probabil primeşte tot felul de întrebări de la superiorii lui.”

Kit suspină. „Ştiu. Am amânat, dar e timpul să luăm taurul de coarne. Hai să vorbim cu şeful. Anunţă-ne dacă descoperi ceva important când faci autopsia celor mai noi victime.”

„Aşa voi face.” Alicia făcu cu mâna. „Mulţumesc pentru sandviş.”

77 5 77 5 v 5

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 13:45

„De unde a luat remorca?” întrebă Navarro.

Kit avea o durere de cap şi tânjea după un moment de linişte. „Bună întrebare. Trebuie să verificăm rapoartele privind vehiculele furate. Avem nevoie şi de mandate pentru înregistrările bancare ale lui Munro. Miercuri a transferat cincizeci de mii de dolari din contul comun al lui şi al Wilhelminei într-unul dintre conturile sale personale. Aceea a

fost ultima zi în care a fost văzut în viaţă. Trebuie să aflăm unde s-au dus banii aceia.”

Navarro se încruntă. „Ce părere ai despre teoria doctorului Batra că ar fi mai mulţi ucigaşi?”

Kit ridică din umeri. „Este cu siguranţă posibil. Avem deja o listă lungă de suspecţi. Mulţi oameni păreau să-l iubească, conform e-mailurilor tipărite pe care le-am găsit în biroul lui de acasă. Multe laude şi mulţumiri pentru lucrurile pe care le-a făcut pentru ei. Dar şi o mulţime de oameni îl urau. Erau aproape la fel de multe ameninţări ca mulţumirile. Presupunem că, dacă Munro a fost înjunghiat de mai multe persoane, cel puţin una dintre ele era şeful. Cineva trebuia să planifice totul, atât pentru rulotă, cât şi pentru înjunghiere, dacă a existat una.”

„Pari sceptică”, observă Navarro.

Kit ridică din nou din umeri. „Nu, doar că... mi-e teamă să aleg o pistă atât de devreme. Nu avem suficiente informaţii.” Ea îl privi pe Connor, care părea cufundat în gânduri. „Ce?”

„De ce Anza-Borrego? De ce nu l-au lăsat în rulotă şi să o parcheze undeva? Nu era îngrijorat că cineva ar putea să le găsească pe Shelley şi pe mama ei. De ce au încercat să ascundă cadavrul lui Munro? Nu putea să creadă că nu vom găsi rulota.”

„Ai dreptate”, spuse Kit. „Nu ştiu.”

„Păi, află”, spuse Navarro pe un ton aspru. „Şi repede.”

Kit trebuia să-şi înghită replica. La urma urmei, Navarro era şeful lor. „Ne-ar prinde bine puţin ajutor pentru a verifica pistele şi a scurta lista de suspecţi. Ai spus că ne vei ajuta.”

„Marshall şi Ashton tocmai au terminat un caz. Acum sunt la dispoziţia ta. Pune-i să se ocupe de hârţogărie. Verificarea antecedentelor principalilor suspecţi, citarea conturilor lui Munro, chestii de genul ăsta. Vreau ca voi doi

să interogaţi martorii. Aflaţi dacă a fost un singur tip sau un grup. Dar repede.”

„Ne ocupăm noi de asta”, mormăi Kit. „Putem obţine şi o citaţie pentru finanţele Wilhelminei? Avea motiv şi mijloace. Are bani mai mult decât suficienţi pentru a angaja pe cineva să facă asta.”

Navarro făcu o grimasă. „Cred că va trebui să aduni mai multe dovezi. Ea a fost cea care a sunat la poliţie.”

„Pentru că...” Kit se opri, un gând venindu-i în minte. „Pentru că a primit acel e-mail despre Munro care a depăşit limita contului lor comun. Dacă a făcut asta intenţionat?”

Connor strânse ochii şi dădu din cap. „Ai putea avea dreptate. Să zicem că cel care a intrat în casa lui miercuri voia bani. Ar fi putut să-l forţeze pe Munro să mute fondurile.”

„Iar Munro a ales contul comun, ştiind că soţia lui va face scandal”, încheie Kit. „Asta sugerează că a fost forţat să transfere banii şi că, într-un fel, i-a fost întreruptă comunicarea. Nu a sunat la 911, nu şi-a sunat administratorul, nu a strigat după ajutor. Nu că vreunul dintre vecinii lui l-ar fi auzit. Sunt prea departe. Dacă implicarea Wilhelminei în asta a fost singura lui şansă de a cere ajutor?”

„Sau dacă Wilhelmina a plănuit totul?” Connor închise ochii. „Trebuie să o eliminăm pe Wilhelmina din lista suspecţilor.”

Kit fu de acord. „Să ne întoarcem la Ferrari. E o maşină mare, greu de furat, care a necesitat multă planificare. De ce tocmai Ferrari?”

„Ucigaşul a mai luat şi altceva?” întrebă Navarro.

„L-am întrebat pe Rafferty când ne-a arătat garajul”, spuse Connor. „Până acum, nu s-a luat nimic evident, iar Wilhelmina şi-a luat bijuteriile şi obiectele de valoare cu ea

când l-a părăsit. Va trebui să aflăm ce altceva de valoare mai avea Munro.”

Mintea lui Kit era încă la Ferrari şi la logistica necesară pentru a-l fura. „Mă întreb ce i-a oferit ucigaşul lui Munro lui Shelley în schimbul remorcii.”

Connor dădu din cap. „Bună observaţie. Ea a încălcat regula, necerându- i tipului să plătească pentru remorcă când a venit să o ia. Era dependentă. Jennifer a spus că era curată, dar Bran, iubitul ei, a spus că era curată doar de câteva săptămâni. Shelley ar fi putut consuma fără ca Jennifer să ştie.”

„Poate că nu i-a oferit nimic lui Shelley”, spuse Navarro. „Poate că a luat
remorca sub ameninţarea armei.”

Kit clătină din cap. „Dar a ucis-o în casa ei. Dacă ar fi furat remorca sub ameninţarea armei, n-ar fi ucis-o pur şi simplu acolo, la magazin? A lăsat-o să plece acasă.”

„Ar fi putut s-o forţeze sub ameninţarea armei sau cu cuţitul”, spuse Navarro, jucând în continuare rolul avocatului diavolului. „Ar fi putut s-o facă să plece acasă şi s-o ucidă acolo.

„Poate”, a admis Kit. „O să verificăm. Dacă a comunicat cu ea în prealabil, aranjând o întâlnire în afara regulilor magazinului, am putea să-l urmărim în acest fel.”

„Orice ai face”, a spus Navarro, „fă-o...”

„Repede”, îl întrerupse Kit cu un suspin. „Ştim, ştim. O să adăugăm asta pe lista noastră. Poate că Sam poate afla asta pentru noi. A stabilit o relaţie cu Jennifer şi cu iubitul ei, Bran, în timp ce noi securizam locul crimei.”

„Paznicul este pe lista voastră?”, întrebă Navarro. „Cel de la poarta comunităţii Munro?”

„Da”, răspunse Connor. „Se numeşte Marco Valdez. El şi ceilalţi paznici lucrează în ture de douăsprezece ore. Ar fi

ajuns tocmai când remorca a trecut prin poartă şi ar fi ieşit din tură la cincisprezece minute după ieşirea acesteia. Aşadar, el era singurul care ar fi putut vedea remorca. Are douăzeci şi şase de ani şi locuieşte singur. Tocmai bătuserăm la uşa lui când dr. Batra ne-a chemat la morgă. Nu era acasă şi vecinii lui nu l-au văzut de câteva zile, dar el este o persoană retrasă şi ei au spus că asta nu era neobişnuit.”

„Tot nu sună bine”, mormăi Navarro. „Vreun semn de intrare forţată în casa lui?”

„Nu”, spuse Kit. „Dar partea bună este că nu am simţit miros de cadavru. Mâine dimineaţă trebuie să se întoarcă la serviciu, aşa că sperăm că va apărea.”

„Să sperăm.” Dar Navarro părea la fel de sumbru ca Kit, pentru că paznicul era o problemă nerezolvată. „Altceva?”

„M-am gândit cât timp a stat rulota în faţa casei lui Munro”, spuse ea. „A stat acolo de la şase dimineaţa până aproape de şase seara. Ce a făcut în tot acest timp? Şi de ce a ajuns atât de devreme?”

„Bune întrebări. Află răspunsul. Dar fă-o…”

„Repede”, spuse Connor cu un suspin.

O bătaie în uşă îi făcu pe toţi trei să se întoarcă. Sergentul Ryland de la CSU stătea în prag. Navarro îi făcu semn să intre.

„Mă bucur că sunteţi toţi aici”, spuse Ryland, aşezându-se lângă Navarro la masă. „Am dat lovitura la casa lui Munro. Cei de la Persoane Dispărute nu ştiau să caute echipamente de înregistrare, dar Munro avea biroul dotat cu echipamente audio şi video.”

„Avea microfoane şi în alte camere?”, întrebă Navarro. „Sau doar în biroul de acasă?”

„Doar în biroul de acasă”, răspunse Ryland. „Şi am verificat foarte amănunţit.”

„Mă întreb dacă Wilhelmina ştia despre microfoane”,

murmură Connor.

Kit clătină din cap. „Dacă ar fi ştiut, cred că ar fi folosit înregistrarea împotriva lui Munro, în loc să-i cerceteze dosarele în căutarea dovezilor de mită. Ai găsit ceva în înregistrare?”, îl întrebă ea pe Ryland.

„Da. Am făcut o copie a înregistrării din ziua în care a dispărut. Am încărcat-o pe server. O să vrei să vezi asta.”

Navarro îşi mută laptopul pe masă şi deschise înregistrarea.

Munro stătea la biroul său masiv, în mod evident beat, cu o sticlă de whisky pe jumătate plină lângă cot. Se uita la telefonul său, încruntat, când uşa biroului se deschise brusc. Munro se aplecă să deschidă sertarul, dar un bărbat îmbrăcat într-un hanorac cu glugă şi o mască de hochei de Halloween o luă înainte, traversând camera în fugă şi îndreptându-şi arma spre capul lui Munro.

„Aruncă telefonul”, spuse intrusul, cu vocea gravă şi răguşită. Purta masca pe care o văzuseră în înregistrările camerelor de securitate ale lui Munro.

Munro făcu cum i se porunci, iar telefonul căzu zgomotos pe birou.

„ Opreşte camerele ”, a cerut bărbatul.

Munro a strâns din dinţi. *„Şi dacă nu o fac? ”*

„ Te omor pe loc.”

„ Ce vrei de la mine? ”

„ Ce îmi datorezi, ticălosule. Cincizeci de mii, pentru început.”

Munro a părut surprins, apoi a murmurat: *„ Oh, ştiu cine eşti.”*

„ Taci dracului din gură şi opreşte camerele.”

Munro apucă telefonul, dar intrusul i-l luă din mână.

„ Trebuie să folosesc aplicaţia”, insistă Munro.

Bărbatul ţinu telefonul în fata fetei lui Munro. Ecranul

de start al
telefonului trebuie să se fi deblocat, pentru că intrusul îl puse pe birou şi începu să apese pe el.

Imaginea s-a întunecat.

„Asta e tot ce avem”, spuse Ryland. „Dar data înregistrării este la trei minute după ce camera din garaj a fost vopsită şi la douăzeci de minute înainte ca remorca să fie surprinsă părăsind cartierul lui Munro. De asemenea, este în concordanţă cu durata de timp în care sângele uscat a rămas pe podeaua garajului.”

„Mai lipsea ceva?”, întrebă Connor.

Ryland dădu din cap. „Munro purta un ceas Rolex în acest videoclip, dar nu era pe cadavru şi nu se află în casă. Nou, costă patruzeci de mii de dolari.”

Connor se uită la Kit. „Între Rolex şi Ferrari, pare a fi o treabă pentru Goddard.”

Detectivul Bruce Goddard lucra în divizia de jafuri şi îi ajutase în trecut.

„Să-l sunăm.”

Ryland se ridică. „Mă duc la laborator. Avem mai multe înregistrări video de analizat. Munro avea mai multe servere care par să conţină înregistrări din ultimele şase luni.”

Connor îl urmă pe Ryland până la uşă. „Kit?”, întrebă el când Kit rămase aşezată.

„Ies imediat.” Ea aşteptă până când Connor închise uşa lui Navarro. „O să-l găsească pe Sam în înregistrările lui Munro.”

Navarro ridică sprâncenele. „Ce? Când? Oh.” Faţa lui se încruntă. „S-a dus la Munro pentru prezentarea despre New Horizons, nu-i aşa?”

„Da.”

„Şi nu mi-a spus pentru că încă e nervos că e suspect.”

Kit dădu din cap. „Exact. Voiam doar să te avertizez. A

spus că i-a refuzat clar lui Munro, pentru cazul în care era înregistrat, apoi a raportat totul lui Joel.”

„Mulţumesc că mi-ai spus. Spune-i doctorului Reeves că nu trebuie să- şi facă griji.”

Kit trebuia să recunoască că era uşurată pentru Sam. „Mulţumesc, şefule.” Se ridică de la masă. „Vom lucra repede, iar eu îl voi suna imediat pe Sam şi îi voi cere să afle tot ce poate despre mişcările lui Shelley în zilele dinaintea morţii ei. Sper să aflăm dacă a comunicat cu ucigaşul ei despre rulotă.”

„Mulţumesc. Kit? Ai grijă de tine.”

„Întotdeauna.”

Capitolul 4

Mission Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 14:50

Sam parcase în faţa apartamentului lui Jennifer Porter şi se opri un moment să-şi limpezească mintea.

Pentru că Kit îl sunase şi îi ceruse din nou ajutorul. Nu era sigur dacă bucuria lui era patetică sau normală. Dar asta nu schimba faptul că simţise un fior pe tot corpul în timp ce se îndepărta de New Horizons.

Sam era un om care îi ajuta pe ceilalţi. Ştia asta despre sine de când se ştia. Părea să fie înscris în ADN-ul lui. Să ajute la servirea prânzului pentru adolescenţi în această după-amiază? Nicio problemă. Să le arate adolescenţilor de la adăpost fotografiile cu Davy şi Danny Norton? Considera că asta făcea parte din meseria lui.

Dar să o ajute pe Kit era altceva. Şi să o ajute pe Kit

pentru că ea îi ceruse asta? Îi dădea speranţa că lucrurile ar putea să se rezolve între ei.

Asta era ceea ce trebuia să-şi scoată din minte, cel puţin pentru moment.

Speranţa. Pentru că era acolo pentru a face o treabă importantă, dar dificilă: să vorbească cu un membru al familiei îndoliate despre persoana pe care tocmai o pierduseră.

Verificase postările lui Shelley Porter de pe reţelele sociale înainte de a pleca de la New Horizons şi observase o schimbare în postările ei din ultimele şase luni. Acestea deveniseră sumbre şi melancolice, fotografiile fiind făcute în umbră. Împrejurimile ei deveniseră mai puţin ordonate, ambalaje de bomboane şi alte gunoaie fiind împrăştiate pe podeaua a ceea ce părea a fi dormitorul ei. Fusese o pauză de treizeci de zile în timp ce ea se afla la reabilitare, dar în cea mai recentă fotografie, el credea că văzuse baza unei seringi pe noptiera de lângă ea.

Kit şi Connor se întrebau dacă cel care aranjase înfăşurarea remorcii făcuse o înţelegere cu Shelley. Îi oferise ceva pentru a o convinge să încalce politica mătuşii sale de a primi întotdeauna banii în avans.

Poate că aşa era, poate că nu, dar Sam era convins că Shelley începuse să consume din nou. Îi era greu la inimă. O viaţă tânără irosită.

Şi mama ei suferise şi ea consecinţele.

Sam urcă cele patru etaje şi bate uşor la uşa lui Jennifer. Uşa se deschide, dezvăluindu-l pe Bran, iubitul lui Jennifer.

„Doarme”, spune Bran în şoaptă.

Poate că era mai bine aşa. „Am câteva întrebări suplimentare care ar putea ajuta poliţia să rezolve cazul uciderii ei. Pot să intru?”

Bran se dădu la o parte. „Desigur. Mulţumesc, apropo. Ai fost foarte bun cu ea mai devreme. Ea… ei bine, îi place să pară dură, dar în interior este moale ca o bezea.”

Sam zâmbi trist. „Cunosc genul.” Aşa era Kit, în tot şi în

toate. „Nu-ţi fac viaţa uşoară când ai grijă de ele.”

„Adevărul gol-goluţ. Ia loc.”

Sam se aşează pe colţul canapelei. Când Bran se aşează la celălalt capăt, Sam spuse: „Trebuie să te întreb mai multe despre Shelley. A recidivat?”

„Da. Jen nu voia să audă, dar eu am văzut semnele.” Scutură din cap. „Am încercat să-i spun că Shelley a recidivat, dar Jen m-a oprit. Ne-am certat din cauza asta, iar noi nu ne certăm niciodată. Jen nu a menţionat asta, dar Shelley a luat două sute de dolari din casă acum două săptămâni. Tocmai ieşise din reabilitare. I-am spus lui Shelley că ştiu ce a făcut şi ea s-a supărat pe mine. Mi-a spus că dacă nu mă retrag, îi va spune lui Jen că m-am dat la ea. Ceea ce nu aş fi făcut niciodată. Jen este totul pentru mine. Nu înşel.”

„I-ai spus asta lui Jennifer?”

„Am încercat. Ea a spus că probabil am înţeles greşit. Nu am înţeles greşit.”

„E greu să accepţi defectele persoanelor pe care le iubeşti.”

„Ştiu. Aşa că am lăsat-o baltă. Jen o vedea pe Shelley ca pe fetiţa pe care o ajutase să o crească. A locuit cu sora ei Carol şi cu Shelley până când ea şi cu mine ne-am mutat aici, acum doi ani.”

„Carol şi Jen vorbeau des?”, a întrebat Sam.

„Nu în fiecare zi. Bănuiesc că te întrebi de ce nu am trecut pe acolo înainte de astăzi. Să vedem ce fac.”

„Da, m-am întrebat asta”, recunoscu Sam.

„Jen era furioasă când Shelley i-a trimis mesaj marţi seara. A lăsat-o baltă pe Jen, ceea ce însemna că Jen trebuia să-şi facă treaba şi pe a lui Shelley. Jen a lucrat până târziu în fiecare seară săptămâna trecută şi, când a ajuns acasă, era obosită şi atât de supărată încât nu voia să o vadă pe Shelley.

A spus că era bine că Shelley nu-i răspundea la telefon, pentru că ar fi spus lucruri pe care nu le-ar fi putut retrage. Se lăsa să se calmeze.” Bran a suspinat.

„Şi acum e toată chestia cu remorca. Acea remorcă valora mulţi bani pentru Jen. Shelley a permis cuiva să ia remorca fără să plătească, iar apoi a fost ucisă?” A ridicat din umeri, fără să-şi termine gândul.

„La ce te gândeşti?”, întrebă Sam cu blândeţe.

„Mă întreb dacă tipul i-a oferit lui Shelley să o plătească în numerar, pe sub mână, un procent din suma totală. Shelley ar fi păstrat banii, apoi ar fi făcut o criză de nervi despre cât de rea era Jen şi ar fi negat totul când Jen ar fi descoperit că banii nu fuseseră plătiţi. Orice sumă de bani ar fi ajuns direct în braţele lui Shelley.”

„Ce a determinat-o pe Shelley să meargă la reabilitare?”

„A fost arestată pentru posesie. Carol şi Jen l-au implorat pe procuror săi ofere o înţelegere care să includă reabilitarea.”

„Cui i s-ar fi confesat Shelley? Cine ar putea şti dacă a făcut o înţelegere secretă în rulotă pentru bani?”

„Iubitul ei bun de nimic. Numele lui este Ace Diamond”, spuse Bran cu dispreţ. „Nu cred că ăsta e numele lui real, dar e singurul nume pe care îl ştiu. E un golan şi era drogat de fiecare dată când l-am văzut. Lucrează pentru Jonesy's. E o măcelărie.”

Sam abia reuşi să-şi controleze tresărirea. Ştia lista leziunilor provocate lui Brooks Munro. Kit îl pusese la curent când îi ceruse să afle mai multe informaţii despre Shelley.

Faptul că iubitul lui Shelley lucra la o măcelărie putea fi doar o coincidenţă nefericită. Sam spera că aşa era.

„Am înţeles, mulţumesc. Mai era cineva în afară de iubitul ei violent?”

„Avea şi o prietenă foarte bună. O cheamă Julie Sparks.

Nu am datele ei de contact, dar lucrează într-un magazin de haine din mall. Cel în care toate manechinele poartă fuste mini în culori neon.”

„Cred că ştiu despre care e vorba.” Hainele îl făceau pe Sam să se strâmbe de fiecare dată când trecea pe lângă ele. Culorile erau atât de stridente. „Mulţumesc, Bran. Ştiu că cuvintele par goale, dar îmi pare rău pentru pierderea ta.”

Bran încuviinţă sobru. „Mulţumesc că ai avut grijă de Jen. A fost… mai mult decât mă aşteptam.”

„Mă bucur că am putut ajuta”, spuse Sam în timp ce se îndrepta spre uşa din faţă. „Asigură-te că merge la un terapeut. Fie la cel pe care i l-am recomandat eu, fie la altul ales de ea. Crima este o traumă. Nu este absolut nicio ruşine în a cere ajutor.”

„Voi avea grijă de ea”, promise Bran.

Când Sam se întoarse la RAV4-ul său, o sună pe Kit şi o puse la curent. „Ar trebui să vorbesc cu cea mai bună prietenă sau cu iubitul violent?”

„Cu amândoi”, spuse ea. „Dar voi merge cu tine. Connor lucrează cu cei doi detectivi pe care Navarro i-a desemnat să ne ajute. Hai să vorbim mai întâi cu cea mai bună prietenă. Ne întâlnim la mall. Dacă nu e la serviciu, o vom vizita acasă. Dă-mi o secundă.” Urma o pauză şi un suspin. „Bran are dreptate. Ace Diamond nu este numele real al iubitului violent. Prietena cea mai bună ar putea să-l ştie, totuşi. Mulţumesc, Sam.”

„Nicio problemă. Trebuie să trec mai întâi pe acasă să-l plimb pe Siggy. Dacă ajungi acolo înaintea mea, aşteaptă-mă la standul de covrigei de lângă magazinul de haine.”

„Mmm. Covrigeii ăia sunt cei mai buni. O să iau ceva de ronţăit.”

Sam încheie convorbirea, aruncând încă o privire spre apartamentul lui Jennifer. Sam îşi amintea foarte bine cum a

văzut cum viaţa se scurgea din ochii primei lui iubiri. Aveau şaptesprezece ani şi au fost abordaţi în timp ce schimbau un cauciuc în noaptea balului de absolvire. De fiecare dată când vizita familia unei victime a unei crime, de fiecare dată când vorbea cu părinţii îndureraţi pentru că adolescentul lor fugit de acasă fusese găsit mort, îşi amintea durerea şi suferinţa.

Ştia cum se simţea Jennifer. La fel şi Kit.

De aceea el şi Kit îşi aleseseră carierele respective. Poate că asta era şi motivul pentru care amândoi erau atât de buni în ceea ce făceau. El voia să creadă asta. În felul acesta, cel puţin, durerea lor avea un scop.

University City, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 16:00

Kit ura mall-ul. Îl ura cu o pasiune aprinsă ca o mie de sori. Dar o să îndure pentru binele lui Shelley şi al mamei ei. Nu ştia dacă prietena lui Shelley fusese informată despre uciderea ei.

Kit ura gândul de a face anunţul la mall.

Dar ajunsese înaintea lui Sam şi acum avea două covrigei uriaşi, plini de carbohidraţi şi unt. Luă o muşcătură din al ei în timp ce scruta magazinul prin geam.

Avea fotografia din permisul de conducere al lui Julie Sparks. Femeia avea nouăsprezece ani, 1,57 m înălţime, păr castaniu deschis şi ochi mari, cenuşii. Şi... iat-o, aranjând hainele pe o masă de expunere.

Nu plânsese. Nu părea tristă.

Probabil că încă nu ştia. *O să fie nasol.*

„Kit?”

Se întoarse la auzul vocii familiare, un zâmbet

neaşteptat apărându-i pe buze. Sam era acelaşi tocilar, ca Clark Kent. Atât de serios. Ca întotdeauna.

Era drăguţ că nu părea să se fi schimbat.

Şi faptul că asta îi provoca fluturi în stomac o speria teribil.

„Pentru tine.” Îi înmânã covrigul. „Sunt buni.”

„Da, sunt. Mulţumesc.” Luă o muşcătură mare. „Eram flămând.”

„Şi eu. Julie lucrează azi. E cam la o treime din drum, stă la masa cu puloverele verde neon.”

„Magazinul ăsta îmi dă mereu dureri de cap. Culorile sunt ca un trip cu acid.” El o privi, ochii lui mărindu-se. „Nu că aş şti cum e un trip cu acid.”

Ea râse. „Te cred. Ca să fie clar, nici eu nu ştiu. Dar să ne înţelegem să nu-l întrebăm niciodată pe Connor, pentru că cred că el a fost mai sălbatic în tinereţe decât noi.”

„Eu eram plictisitoare. La fel ca acum.” Inima ei se înmui. „Stabilă.”

El ridică din umeri. „La fel ca plictisitor.”

„Nici pe departe.” Ea termină covrigul şi aruncă ambalajul. „Eşti gata?”

El îşi băgă în gură ultima bucată. „Mm-hm.”

Ea râse din nou, apoi se încruntă. „Nu cred că ştie.”

Sam suspină. „Sunt de acord. Voi tăcea până când vei avea nevoie de mine.”

Faptul că era sigură că va avea nevoie de el o speria şi pe ea.

Lui Kit nu-i plăcea să aibă nevoie de oameni. A avea nevoie de oameni te făcea vulnerabilă.

Dar tata îi spunea mereu să se deschidă. Poate că asta voia să spună. Totuşi, nu ar trebui să fie atât de înspăimântător.

Îndreptându-şi umerii, îşi limpezi mintea şi intră în

magazin, strâmbându-se la volumul muzicii. „Ar fi trebuit să port dopuri pentru urechi”, îi şopti ea lui Sam.

„Am adus eu”, îi răspunse el în şoaptă.

Ea se uită la el. „Nu ai adus.”

Un colţ al gurii lui se ridică. „Ba da.” Scoase din buzunar un pachet de dopuri pentru urechi de unică folosinţă.

Kit a trebuit să-şi dreagă gâtul şi să se gândească la moarte ca să nu râdă. *Julie nu ştie. Ai puţin respect.*

Tânăra în cauză a ridicat privirea în acel moment, ochii ei mărindu-se. „Vă pot ajuta?”

„Eşti Julie Sparks?”, a întrebat Kit.

Julie a dat din cap cu precauţie. „De ce?”

„Sunt detectivul McKittrick de la SDPD. El este colegul meu, dr. Reeves. Putem vorbi cu dumneavoastră un moment?”

Părea descurajată. „Staţi să vorbesc cu managerul meu. Aşteptaţi aici.”

„Ştie ceva”, spuse Sam în şoaptă, în timp ce o priveau mergând în spatele magazinului.

„Da. Parcă ar fi Carla Norton în dimineaţa asta. De parcă ar fi aşteptat veşti proaste. Ai aflat ceva despre fiii Carlei?”

„Nu, dar adolescenţii răspândesc vestea. A trecut doar o lună. S-ar putea să se termine cu bine.” Sam era optimist în privinţa asta.

Julie se întoarse, târându-şi picioarele. „Spune că putem folosi magazia, dar am la dispoziţie doar cincisprezece minute.”

Kit o urmă, cu Sam alături. Ceea ce, într-un fel, părea... corect.

Doar pentru că e bun în meseria lui. O va face pe Julie să se simtă mai bine.

Eşti o mincinoasă McMincinoasă care minte.

Julie închise uşa magaziei, iar muzica se opri imediat. Sam răsuflă uşurat. „Oh. Mulţumesc. Era atât de tare.”

Julie arăta sumbră. „Ce s-a întâmplat?”

Kit inspiră adânc. „Îmi pare foarte rău, domnişoară Sparks. Shelley Porter a murit.”

„Ce?” Ochii lui Julie se umplură de lacrimi. „Nu. A murit de supradoză?” „Nu”, spuse Kit încet. „A fost ucisă, probabil marţi seara.”

Julie se prăbuşi, împiedicându-se şi căzând cu spatele de perete. Sam îi fu alături într-o clipă, ajutând-o să se aşeze pe un scaun.

„Cine a făcut-o? Cine a ucis-o?” Ridică privirea, ochii ei fiind aprigi prin lacrimi. „A fost Ace?”

„Nu ştim”, spuse Kit. „Speram că ne poţi da informaţii care să ne ajute în ancheta noastră.”

Julie îşi şterse ochii cu dosul mâinii. „Nu ştiu ce vreţi să ştiţi.”

Sam se uită la Kit, întrebând-o fără cuvinte dacă poate prelua el. Kit îi făcu un semn cu capul.

„Julie”, spuse el, „ştii dacă consuma droguri de când a ieşit din reabilitare?”

Julie dădu din cap cu tristeţe. „Uram drogurile şi în ceea ce o transformau. Am încercat să păstrez distanţa pentru că nu voiam să fiu târâtă în drama ei, dar era cea mai bună prietenă a mea încă din grădiniţă. Mi-a cerut să ne întâlnim aici, la mall, după ce îmi terminam tura. Era ziua în care ieşise din reabilitare, aşa că am venit. În seara aceea era drogată. O singură zi după ce ieşise din reabilitare şi deja era în extaz.”

Sam suspină în linişte. „Ştii de unde a luat Shelley banii pentru droguri?”

Julie suspină. „I-a furat de la mama şi mătuşa ei. Chiar şi

de la mine. Asta a fost înainte de reabilitare. În ziua aceea, după ce a ieşit din reabilitare, când am văzut-o drogată, am obligat-o să-mi spună de unde a luat drogurile. Ea a râs şi a spus că Jen i le-a cumpărat. Ştiam că asta însemna că a furat din nou. A fost ultima dată când am văzut-o. Am vorbit la telefon de câteva ori şi ne-am trimis mesaje după aceea, dar nu am mai vrut să o văd faţă în faţă."

Kit era dezamăgită. Sperase că Julie va avea informaţii mai recente. „Putem să vedem mesajele tale?"

„Da, dar nu mi-a mărturisit nimic prin mesaje. Nu a menţionat nimic despre droguri în mesajele trimise pe telefonul meu, pentru că ştia că nu sunt de acord. Poate ai mai mult noroc cu celelalte persoane cu care coresponda, pentru că trimitea mereu mesaje cuiva. I-aţi găsit telefonul?"

„Nu", a răspuns Kit. Probabil că ucigaşul i-l luase.

„Îşi păstra mesajele în cloud?", a întrebat Sam.

Uau, Sam. Kit era mai mult decât impresionată. *Bună întrebare.*

Julie dădu din cap. „Cred că da. În seara în care ne-am întâlnit aici, la mall, tocmai îşi cumpărase un telefon nou. Nu am idee cum l -a plătit, dar am mers cu ea la magazinul de telefoane, care se află la celălalt capăt al mall-ului. Îmi amintesc că le-a spus că transferul datelor de pe vechiul telefon pe cel nou va fi rapid, pentru că tocmai făcuse o copie de rezervă în cloud."

Kit îşi ţinu respiraţia. „Nu cumva ştii numele de utilizator şi parola ei pentru cloud, nu-i aşa?"

Julie dădu din cap, dar cu reticenţă. „Nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun."

„Nu-i poate face rău acum", spuse Sam, foarte blând. „Ne poate ajuta doar să-i găsim ucigaşul."

Julie înghiţi în sec, ochii ei umplându-se din nou de lacrimi. „Nu a schimbat-o niciodată în toţi anii în care am

avut conturi de e-mail. ID-ul ei de utilizator era adresa ei de e-mail” Le-a spus adresa şi le-a dat parola lui Shelley. „Sper că am făcut bine că v-am spus.”

„Da, ai făcut bine”, o asigură Kit, apoi îşi dădu seama că nu îi spusese toate veştile proaste. „Îmi pare rău, dar trebuie să ştii că şi mama lui Shelley a fost ucisă.”

Julie închise ochii. „La naiba. Mama ei a fost întotdeauna drăguţă cu mine.” Când deschise ochii, aceştia erau plini de suferinţă. „Carol m-a sunat a doua zi după ce am văzut-o pe Shelley aici, la mall. M-a implorat să o ajut. Ştia că Shell consuma din nou droguri. Ace o târâse înapoi în viciu.”

Kit se întrebă ce altceva mai făcuse Ace. Trebuiau să-l găsească. „Îi ştii numele real? Nu e Ace Diamond.”

Julie ridică din sprâncene. „Sigur că nu. Tipul e cât se poate de prost. Niciodată nu a fost bun pentru Shell. Numele lui e Calvin Livingstone. Lucrează la o măcelărie. El era furnizorul ei. Sunt sigură de asta.”

„O să-l găsim”, spuse Kit. „Mulţumesc. Pot să văd mesajele tale?”

Julie deschise telefonul şi i-l întinse. „Te rog.”

Kit derulă mesajele recente, observând ultimul. „Ţi-a trimis un mesaj marţi după-amiază. Voia să mergi cu ea în club. Ai spus că nu-ţi permiţi.”

„Am spus asta pentru că nu voiam să merg. În principal pentru că ea consuma droguri, dar nu voiam să mă cert cu ea, aşa că i-am spus că era din cauza banilor.”

Kit îl privi pe Sam. „Shelley îi spune lui Julie că urma să primească nişte bani şi voia să o invite.”

„Banii aceia au dus la moartea ei, nu-i aşa?”, întrebă Julie cu tristeţe.

Aproape sigur, gândi Kit. „Nu ştim”, spuse ea, înapoiându-i telefonul lui

Julie. „Dar vom afla.”

Sam îi înmână o carte de vizită. „Şeful meu e un terapeut bun. Sună-l dacă ai nevoie de cineva cu care să vorbeşti. Eu nu pot vorbi cu tine pentru că lucrez la acest caz, dar dr. Carlisle o va face.”

să mă gândesc. Trebuie să mă întorc la muncă.

„Mulţumesc”, spuse Kit. „O să te contactăm dacă mai avem întrebări.”

„Urăsc să fac asta”, spuse Sam când ieşiră din magazin şi putură în sfârşit să se audă gândind din nou. „Cum reuşeşti?”

„Ţin batoane Snickers în sertarul biroului”, spuse Kit. „Uneori, ciocolata e singurul lucru care calmează durerea.”

„Unde te duci acum?”, întrebă Sam.

Kit îşi dorea să aibă timp să-i ofere cina, dar nu avea. „Trebuie să mă întorc la secţie. Connor şi cu mine mai avem o grămadă de interogatorii de făcut şi trebuie să le dau informaţiile de conectare tipilor de la IT. O să… o să fii bine?”

Sam dădu din cap. „Da. Cred că o să trec pe la Shady Oaks. Nu le-am mai văzut pe Georgia şi Eloise de o săptămână. Am întârziat.”

Kit îi zâmbi. Doamnele în vârstă de la centrul de pensionari erau două dintre persoanele ei preferate. „Transmite-le salutări. Spune-i Georgiei că încă vreau să fiu ca ea când o să fiu mare.

Bătrâna era morocănoasă ca naiba, dar extrem de inteligentă. Şi îl adora pe Sam. Sam chicoti. „O să-i placă asta. Sună-mă dacă ai nevoie de mine din nou.”

„O să sun. Ai grijă, Sam.”

„Şi tu.”

Ea îl privi cum se îndepărta, simţind din nou fluturi în stomac. Era un bărbat foarte chipeş, cu părul său negru şi ochii verzi. Şi ochelarii lui a la Clark Kent. Dar arăta la fel de

bine şi din spate.

Ceea ce însemna că îl obiectifica, dar, cumva, Kit nu credea că l-ar fi deranjat.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 18:00

„Am auzit că ai preluat cazul Munro.” Detectivul Bruce Goddard se aşează cu silueta lui înaltă pe unul dintre scaunele din sala de conferinţe pe care echipa lui Kit o rechiziţionase. „Nu pot spune că sunt gelos.”

„Nu suntem fericiţi de asta”, spuse Connor posomorât.

„Nici noi”, mormăi Kevin Marshall, iar partenerul său, Alf Ashton, mormăi în semn de aprobare. Marshall şi Ashton erau cei doi detectivi pe care Navarro îi desemnase să urmărească pistele în cazul uciderii lui Munro. Şi acum, în cazul uciderii lui Shelley şi a mamei sale, Carol.

Se părea că nimeni nu voia acest caz. Kit cu siguranţă nu-l voia.

Ea suspină. „Avem un milion de suspecţi şi nu am vorbit cu niciunul dintre ei, în afară de soţie. Am petrecut toată ziua urmărind remorca pe care ucigaşul a folosit-o pentru a-l lua pe Munro şi Ferrari-ul său…”

„Şi Rolex-ul său”, interveni Connor.

Kit dădu din cap. „Şi Rolex-ul său din comunitatea închisă.”

„Ei bine, vom fi atenţi la zvonuri despre Ferrari şi Rolex”, spuse Goddard, accentul său sudic părând mai pronunţat decât de obicei, „dar nu mi- aş face prea multe speranţe. Nu e o colecţie specială, ca monedele şi picturile. Dar vom pune urechile la pândă la casele de amanet şi la magazinele de piese auto. Ceasurile Rolex apar tot timpul la casele de amanet. Ferrari-ul probabil va fi revopsit şi vândut

aşa cum este.”

„Ne întrebam dacă ucigaşul nu le-ar păstra pur şi simplu”, spuse Connor. Goddard făcu o faţă gânditoare. „Ca suveniruri? Poate. A fost multă furie în crima asta. Cineva avea o nevoie puternică de răzbunare.”

„Sau mai mulţi”, spuse Kit cu reticenţă. „Medicul legist spune că pare a fi o crimă a mafiei. Nu mafia, ci un grup de oameni.”

„Norocoaso”, spuse Goddard cu voce lentă. „Putem să căutăm şi rulota. E o pistă neexplorată.”

„Nu va mai fi înfăşurată”, spuse Connor. „Era doar o modalitate temporară de a o ascunde. Era destul de uşor să-l scoată singur.”

„Sau singură”, murmură Kit. „Mutilarea organelor genitale ar putea indica o femeie ca autor al crimei. Dar Munro era un bărbat solid. Ar fi fost mai greu pentru o femeie să-l tragă sub bolovanul acela în timpul unei furtuni.”

„Doar dacă nu avea o roabă”, spuse Goddard.

„E posibil. Orice urme în nisip dispăruseră de mult când Sam şi cu mine am găsit cadavrul. Sau, mai corect, când câinii noştri au găsit cadavrul.”

Goddard zâmbi. „Deci tu şi Sam aţi avut în sfârşit întâlnirea.”

Kit se încruntă. Toată lumea ştia despre întâlnirea lor? „Cam aşa ceva.”

„A fost frumos?”, întrebă Goddard cu şiretenie. Era cu siguranţă un scandalagiu. O invitase pe Kit în oraş, dar Kit credea că o făcuse doar pentru a-l împinge pe Sam să o invite el însuşi.

Ceea ce o făcea pe Kit să se simtă protectoare faţă de Sam. Un alt sentiment cu care nu era încă obişnuită.

„A fost foarte frumos până când am găsit cadavrul”, spuse Kit sec. „Următorul subiect, vă rog.”

Connor zâmbi, apoi se încruntă. „Ai reuşit să intri în contul cloud al lui Shelley Porter?”

Kit dădu din cap şi îi puse la curent pe Goddard, Marshall şi Ashton cu privire la cele mai noi victime. „Jeff de la IT a intrat în contul ei. Shelley a schimbat mai multe mesaje cu ceea ce s-a dovedit a fi un telefon de unică folosinţă. În acest moment, se pare că ea credea că are de-a face cu David Norton. Clientul a spus că era în dificultate financiară şi că îi va da banii pentru lucrarea de învelire în numerar, dacă ar putea plăti în rate. I -a oferit şaizeci la sută din total pentru început, ceea ce însemna aproximativ patru mii de dolari. Trebuia să fie o sumă mare de bani pentru o dependentă ca Shelley, care câştiga salariul minim la atelierul auto al mătuşii sale.”

Goddard a fluierat. „Sunt mulţi bani pentru majoritatea oamenilor.”

„Adevărat”, a fost de acord Kit, fără să se uite la Connor. Bănuia că pentru el nu erau mulţi bani, dar nu voia să ştie cu siguranţă. „Conform mesajelor pe care le-a trimis iubitului ei, Ace, Shelley plănuia să părăsească oraşul cu banii. Ea l-a rugat pe Ace să fugă cu ea, dar Ace i-a spus că nu, că banii pe care îi va primi nu le-ar ajunge nici măcar o lună pe drum. Sincer să fiu, asta m-a surprins. Din ce am auzit, el este un bandit şi ar fi luat banii aceia fara sa ezite. Dar în mesaje, el a încercat sa o convingă sa ramana.

„Cum a obţinut ucigaşul numarul ei de telefon mobil?”, întreba Marshall.

Kit a suspinat. „Jurnalul de apeluri al atelierului de reparaţii arata ca numarul de pe cartela preplatita a sunat la linia principala şi presupun ca a vorbit cu Shelley. Poate ca atunci a obţinut numarul ei. Daca a întrebat despre plata pe sub mana, ea ar fi fost fericita sa-i dea numarul ei de mobil, pentru ca matuşa ei sa nu devina suspicioasa. Primul mesaj

de pe numarul de pe cartela preplatita spunea: „Buna, eu sunt. Am vorbit ieri la telefon despre învelişul meu.” ”

„Inteligent”, spuse Goddard. „Nu a dat niciun nume, ca sa nu se încurce mai tarziu. Atelierul auto înregistreaza apelurile „pentru asigurarea calitaţii”? Facu ghilimele cu degetele.

„Nu”, spuse Kit. „Probabil ştia cand Shelley va fi singura acolo şi trebuie sa fi ştiut ca ea era veriga slaba. Trebuie doar sa ne dam seama cum.”

„Imaginile de pe camerele de securitate?” întreba Goddard.

Marshall scutura din cap. „Ashton şi cu mine am fost la atelierul de reparaţii auto împreuna cu CSU. Camerele de securitate erau acoperite cu vopsea spray, la fel ca la casa lui Munro. Aşa ca nu am gasit nimic acolo.”

„Ai vorbit deja cu acest Ace?” întreba Ashton.

Kit scutura din cap. „El este urmatoarea noastra oprire. Numele lui real este Calvin Livingstone.”

„Şi eu m-aş numi Ace”, mormai Goddard. Se ridica, strâmbandu-se de durere. „Ma apuc imediat sa urmaresc bunurile furate. Daca aflaţi ca Munro mai are ceva lipsa, anunţaţi-ma.”

„Aşa vom face”, spuse Connor. „De ce şchiopatezi aşa? Te-ai ranit la serviciu?”

„Aş vrea eu”, spuse Goddard, nemulţumit. „M-am dus acasa în Louisiana pentru sarbatori şi fratele meu Liam m-a placat într-un meci de fotbal american de Anul Nou. Amândoi jucam fotbal american pentru LSU pe vremuri, dar el şi-a menţinut abilitaţile puţin mai bine decat mine. La început am crezut ca mia rupt ligamentul cruciat anterior, dar e doar o entorsa la genunchi. I -a parut rau. Ceea ce am exploatat, desigur.”

Kit a strans buzele. „Desigur. Ce ai obţinut din asta?”

„Creveţi şi mămăligă. Liam e un bucătar al naibii de bun. Mi-a dat şi o plăcintă făcută în casă în schimbul promisiunii că nu-i spun mamei.” Goddard le-a făcut cu mâna. „Pe curând, băieţi. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de mine.”

L-au privit pe Goddard şchiopătând, toţi strângând din dinţi împreună cu el.

Leziunile la genunchi erau o pacoste.

„Întotdeauna vreau să-l urăsc pe tipul ăla”, spuse Marshall posomorât. „Are acel farmec sudic, iar femeile se aruncă în braţele lui. Dar e prea drăguţ ca să-l urăşti.”

Kit nu putu să nu zâmbească, pentru că era sigură că Sam simţea acelaşi lucru. „Deci, ce ai aflat despre lista asta de suspecţi?” Ea arătă spre tabla albă.

„Toţi îl urau pe Munro”, spuse Marshall. „Niciunul dintre ei nu are cazier judiciar şi încă lucrăm la citaţia pentru situaţia financiară a văduvei sale. Va dura ceva timp, pentru că banii ei sunt blocaţi într-un fond şi avocatul ei nu este cooperant.”

„Wilhelmina a spus că va rămâne până când Munro va fi „în pământ”, spuse Kit. „Deci nu se va întoarce în est cel puţin câteva zile. Batra nu a eliberat încă cadavrul şi o pot ruga să amâne cât mai mult posibil.”

Ashton dădu din cap. „Mulţumesc. Am început să verificăm expeditorii e-mailurilor ameninţătoare pe care le păstra. Cei mai ameninţători expeditori au alibiuri pentru miercuri seara.”

„Am obţinut şi o listă cu contribuitorii la campania lui”, adăugă Marshall. „Ne-am întrebat dacă vreuna dintre contribuţii era de fapt o plată pentru ca Munro să retragă acuzaţiile împotriva persoanelor acuzate de infracţiuni. Connor ne-a povestit ce a încercat Munro să-i facă lui Sam.”

„Ce nemernic”, spuse Ashton. „Munro. Nu Sam.”

Kit râse. „Ştiam ce voiai să spui.” Nimeni nu-l numea pe Sam Reeves nemernic – pur şi simplu nu era posibil. „Era vreuna dintre contribuţii suspectă?”

„Nu încă”, a spus Marshall. „Dar erau nişte nume importante pe lista aia. Mulţi dezvoltatori imobiliari şi membri ai consiliilor de administraţie ale organizaţiilor caritabile locale. Mă face să mă întreb ce le-a promis în schimbul contribuţiilor lor.” A împins un dosar peste masă către Kit. „Aceştia sunt contributorii, în ordinea contribuţiilor. Cei mai bogaţi sunt în partea de sus.”

Kit a parcurs lista. Marshall avea dreptate. Pe listă erau câteva nume cunoscute. Pe lângă dezvoltatori şi organizatori de organizaţii caritabile, erau şi câţiva dintre cei mai bogaţi cetăţeni ai oraşului. „A primit vreunul dintre ei o atenţie specială din partea consiliului în ultimii doi ani? De exemplu, o autorizaţie de construire când părea că le va fi refuzată? Sau finanţare, cum a fost cazul New Horizons?”

„Nu am găsit nimic de genul ăsta”, spuse Ashton, „dar abia am început să căutăm.”

Kit puse lista deoparte. „Munro avea mulţi susţinători. Voia să candideze pentru o funcţie mai înaltă?”

„Bună întrebare”, spuse Connor. O adăugă pe lista de pe tablă. „Rulota cu sigla peisagistului este cea mai directă pistă pe care o avem până acum, aşa că eu zic să continuăm cu asta.”

„De acord.” Kit verifică ora. „Cred că îl găsim pe Ace Diamond, alias Calvin Livingstone, apoi, dacă nu e prea târziu, îi facem o altă vizită Wilhelminei să vedem dacă mai lipseşte ceva.”

„Eşti sigură că ţi-ar spune?”, întrebă Marshall.

„Nu ştiu”, recunoscu ea. „Încă nu ştiu dacă am încredere completă în ea.” „La fel”, spuse Connor. „Ea şi Rafferty s-au străduit foarte mult să pară transparenţi. S-ar

putea foarte bine să fie, dar dacă aş fi în locul ei, cu siguranţă aş fi tentat să angajez pe cineva să scape de soţul meu nemernic.”

„El a înşelat-o, a furat de la ea şi a lovit-o”, le explică Kit lui Marshall şi Ashton. „Ea *a spus* că intenţiona să divorţeze, dar să-l elimine cu ajutorul unui asasin plătit i s-a părut o alternativă mai favorabilă. Deocamdată, ne vom concentra pe Ace. Sperăm că el ştie mai multe despre ce s-a întâmplat între Shelley şi ucigaşul ei. Conform cazierului său, a fost condamnat recent pentru posesie de droguri şi se află în prezent în libertate condiţionată, aşa că am putea folosi asta pentru a-l face să vorbească, dacă se închide în sine. I-am luat adresa cea mai recentă de pe permisul de conducere. Dacă nu-l găsim acolo în seara asta, mâine vom încerca la măcelăria unde lucrează.”

„Cuţitele şi măcelăriile merg mână în mână”, a observat Ashton.

„Cu siguranţă.” Kit şi-a strâns lucrurile. „Cu siguranţă ştie cum să provoace rănile mortale care i-au fost cauzate lui Munro şi este suficient de puternic încât să-l fi târât până la bolovanul din Anza-Borrego. Mai avem maşina departamentului, Connor?”

„Da. E rândul meu să conduc.”

Kit zâmbi. „Încă este supărat că a trebuit să stea pe bancheta din spate azi-dimineaţă”, le spuse celorlalţi. „A jucat piatră-hârtie-foarfece cu Sam şi a pierdut, apoi s-a plâns de asta tot restul dimineţii.”

„Sunt prea înalt ca să fiu strivit în spate”, mormăi Connor. „Să mergem. Spor la completat hârtii, băieţi.”

Ashton îi arătă lui Connor degetul mijlociu în timp ce ieşeau din sala de conferinţe. „Nu aşa se fac prieteni şi se influenţează oamenii”, spuse Kit în şoaptă.

Connor râse. „Ashton a fost unul dintre instructorii mei

la academie. Acum e treaba mea să-l provoc.”

„Doar să nu-l enervezi atât de tare încât să se plângă lui Navarro, altfel s-ar putea să fim nevoiţi să ne ocupăm noi de hârţogărie.”

Asta îi şterse zâmbetul de pe faţa lui Connor. „Ai dreptate.”

Capitolul 5

Chula Vista, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 19:00

Ace Diamond, alias Calvin Livingstone, era beat criţă.

S-a clătinat înapoi în sufragerie după ce le-a deschis uşa lui Kit şi Connor, iar Kit a trebuit să-şi dreagă gâtul pentru a nu tuşi din cauza mirosului de alcool care se degaja din porii bărbatului.

„Poate ar trebui să ne întoarcem”, mormăi Connor. „Locul ăsta miroase îngrozitor.”

„Poate va fi mai vorbăreţ”, mormăi Kit înapoi.

„Vă aud”, spuse Ace, mormăind în timp ce se lovea de perete. „Sunt beat, nu surd.”

„De ce eşti beat, domnule Livingstone?”, întrebă Kit, aventurându-se mai departe în apartament, care nu era atât de murdar pe cât se aşteptase. De fapt, în afară de sticla goală de bourbon de pe măsuţa de cafea – şi de cele şase cutii de bere goale stivuite în formă de piramidă lângă ea –

locul era chiar ordonat.

Ace o privi cu ochii înceţoşaţi. „Nu-mi spune Livingstone. Numele meu e Diamond. Ace Diamond.”

„Bine, domnule Diamond. De ce eşti beat?”

El oftă. „Din acelaşi motiv pentru care eşti aici. Shelley. Am văzut la ştiri.”

Kit scoase un sunet de compasiune. „Ne pare rău pentru pierderea ta.”

„Du-te dracului”, spuse el cu un alt mormăit, reuşind să ajungă la canapea, unde se prăbuşi. „Nu ştiu cine a ucis-o. Ştiu doar că nu am fost eu.”

Kit ocoli canapeaua, astfel încât să se uite în jos la Ace. „A încercat să te convingă să pleci din oraş cu ea.

Ace ridică capul. „De unde ştii asta?”

„Am reuşit să accesăm contul ei din cloud”, spuse Kit sincer.

„Cum?” Apoi Ace expiră, iar Kit simţi mirosul de alcool de unde stătea. Atât de mult alcool. „Julie”, mormăi el.

„Ne-ai fi spus?”

„Probabil că nu. Shelley nu ar fi trebuit să ia banii de la tipul ăla. I-am spus că e ceva suspect.” Deschise un ochi. „Nu ai găsit bani la ea, nu-i aşa?”

„De ce vrei să ştii?” întrebă Connor din cealaltă parte a camerei. Se plimba prin cameră, uitându-se la lucrurile pe care Ace le lăsase la vedere.

„Nu-mi atinge lucrurile”, mormăi Ace. „Îmi cunosc drepturile.”

„Doar stau în direcţia vântului faţă de beţia ta”, spuse Connor. „De ce vrei să ştii despre bani? Aveai planuri cu ei?”

„Nu! Pentru că bănuiesc că nu ai găsit nimic. Că ticălosul care a ucis-o nu avea de gând să o plătească deloc. A murit pentru nimic.” Ultimele cuvinte îi ieşiră din gură într-un suspin sfâşietor.

„Ce consuma?” întrebă Kit cu blândeţe, jucând rolul poliţistului bun, în contrast cu rolul poliţistului rău al lui Connor.

„H.”

Kit voia să suspine. Heroina era un obicei greu de abandonat. „Julie a spus că tu erai furnizorul ei.”

Ace deschise gura, apoi o închise. Urma un moment de tăcere, în timp ce Kit îl aştepta. „Nu i-am vândut niciodată. La început i-am dat, dar am încetat pentru că am văzut că era dependentă. De aceea a început să fure de la mama şi mătuşa ei, chiar înainte să intrăm amândoi la reabilitare. Am încercat să o fac să se oprească.

„Am văzut asta în mesajele tale. I-ai spus că banii de pe rulotă nu-i vor ajunge nici măcar o lună.”

Ace oftă. „E adevărul. Locuia cu mama ei. Nu avea habar cât costă să trăieşti pe cont propriu. Toată lumea credea că am o influenţă negativă asupra ei. Cred că eu am făcut-o pe Shell dependentă, dar a fost invers. Shell m-a făcut dependent, ca să-i procur droguri. Eu am o slujbă. Câştig bani buni, aşa că ma convins să-i cumpăr droguri. Când m-am oprit, s-a supărat. A spus că va găsi pe altcineva care să-i cumpere. A spus că mă va părăsi dacă nu voi începe să-i cumpăr din nou.”

„Te-a supărat asta?”, întrebă Kit, păstrând un ton blând.

„Bineînţeles că da. Dar nu atât de mult încât să-i fac rău. Uite, ştiu că arăt rău. Am tatuaje. Îmi câştig existenţa mânuind un satâr, dar nu sunt... aşa. Nu i-am făcut rău. Nu i-aş fi făcut niciodată rău.” Înghiţi în sec. „Cine a ucis – o?”

„Sperăm că ne poţi ajuta să aflăm”, spuse Kit.

„Ce vrei să ştii?”

„Ţi-a spus cu cine se întâlnea marţi seara?”

„Nu. A spus doar că era un client care a întrebat dacă poate primi o reducere dacă o plăteşte în numerar. Avea de

gând să ia cei patru mii de dolari şi să fugă. Era sătulă de regulile mamei ei, de regulile mătuşii ei. Voia să scape.” Se ridică brusc şi gemu, ţinându-se de cap. „Stai. Stai puţin.”

Kit făcu un pas înapoi, în caz că alcoolul pe care îl consumase îi revenea.

„Nu o să vomit”, mormăi el. „La naiba, mă doare capul.”

„Ai băut mult alcool”, spuse Kit, sperând să pară în acelaşi timp înţelegătoare şi critică. „Ai noroc că nu eşti îngenuncheat în faţa toaletei în acest moment.”

„Nu. Am băut mai întâi berea. M-am ameţit. Berea după whisky, foarte riscant.” Râse, dar era mai degrabă un suspin. „Whisky după bere, nu-ţi fie teamă.”

„Ai de gând să-mi spui ceva?”

Ace mârâi. „Lasă-mă un minut. Creierul meu nu funcţionează.” Respiră adânc de câteva ori, apoi oftă uşor. „Da. E o cameră. La atelierul mătuşii ei.”

Aceasta fusese vopsită cu spray, la fel ca şi camera de la casa lui Munro. „Imaginile nu sunt utilizabile.”

„Nu cea instalată de tocilarul Bran. Cea instalată de mine.”

Kit spera că îşi ascunsese surprinderea. „De ce ai instalat o cameră la atelierul auto al lui Jennifer?”

„Shell a spus că Bran se dăduse la ea. Că o pipăise a doua zi după ce ieşise din reabilitare, când se întorsese la muncă. Eram al naibii de supărat pe tocilarul ăla de rahat. Dar Shell minţea mult. Voiam să fiu sigur înainte să-i sparg faţa.”

„Ai instalat o cameră pentru a-l verifica pe Bran?”

„Şi pe Shell. Voiam să fiu sigur că ea era bine. Bran nu a atins-o niciodată, din câte am văzut eu. Dar Shell nu a ştiut niciodată de camera aceea.”

„Unde este camera?”

„În parcare.”

Da. „Ai imaginile de la camerele acelea?”

„Pe laptopul meu. E în dormitor.” Se ridică în picioare, clătinându-se periculos. „La naiba.”

„Vrei să te conduc până acolo?”

„Nu. Îmi cunosc drepturile. Ai nevoie de un mandat pentru asta.”

„O să aşteptăm aici”, promise Kit. „Doar să nu cazi şi să-ţi pierzi cunoştinţa. Am nevoie de imaginile alea.”

Ace părea să găsească asta amuzant. Râse ca un nebun. „S-ar putea să- mi placi, dar eşti o poliţistă afurisită.”

„Mi s-a frânt inima”, spuse ea sarcastic. El doar râse şi mai tare.

Kit se întoarse spre Connor când Ace închise uşa dormitorului. „Ei bine?”

„Ori îşi ia laptopul, ori arma”, spuse Connor sec.

„Verificarea antecedentelor lui nu a relevat nicio armă înregistrată”, spuse Kit, ducând mâna la arma ei de serviciu, pentru orice eventualitate.

„Te aud, la naiba!” strigă Ace. „Încă nu sunt surd! Nu am nicio armă!” Reapăru, cu laptopul în mână.

Se lăsă din nou pe canapea, privind cu ochii mijiţi ecranul laptopului. „La naiba, sunt terminat.”

„Chiar eşti”, a fost de acord Kit. Cu grijă, s-a aşezat lângă el pe canapea.

Connor s-a apropiat, fără să-şi ia ochii de la mâinile lui Ace. Încă nu avea încredere în tânăr. Ceea ce era în regulă. Nici Kit nu avea încredere completă în el.

Dar dacă într-adevăr îl surprinsese pe ucigaşul lui Shelley pe video, fără să ştie? Era aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 20:15

„La naiba”, spuse Navarro când Kit şi Connor terminară de vizionat înregistrarea făcută de camerele lui Ace. Se dusese cu toţii la laboratorul sergentului Ryland, unde acesta avea computere pe care le putea folosi în siguranţă cu un hard disk extern de origine dubioasă.

Hard diskul extern aparţinea lui Ace Diamond. Acesta refuzase să renunţe la laptopul său, spunându-le să obţină un mandat.

Navarro îşi strânse nasul cu un suspin obosit. „Shelley Porter n-a avut nicio şansă. Derulează înapoi şi redă din nou.”

Kit se conformă. Videoclipul era neclar, iar sunetul nu era grozav, dar era suficient de bun pentru a vedea – şi auzi – ce se întâmplase.

Un camion Ford F-250 a intrat în parcarea atelierului Jennifer's Body Shop marţi seara, la ora şapte şi jumătate. A stationat un minut, şoferul fiind la marginea cadrului. Purta o glugă care îi ascundea faţa.

„Am emis un BOLO pentru plăcuţele de înmatriculare ale camionului”, a spus Connor. „Au fost furate săptămâna trecută. Vom obţine imaginile de pe camerele de securitate de la poliţiştii care au luat declaraţia proprietarului plăcuţelor, dar pun pariu că vom vedea din nou un tip cu hanorac cu glugă.”

Tipul cu hanorac cu glugă a dispărut din cadru pentru o clipă, de parcă ar fi căutat ceva, apoi a coborât din camion. Acum purta masca de hochei de Halloween pe care o purtase când intrase în casa lui Munro.

„E consecvent”, a comentat Navarro.

Pentru că luase şi o cutie de vopsea spray şi acoperise complet camera care era îndreptată spre uşa foarte mare a garajului. Nu era destul de mare pentru o remorcă de camion, dar era suficient de mare pentru remorca care intrase şi ieşise din cartierul lui Munro.

Shelley deschise uşa garajului, aruncă o privire la bărbat şi deschise gura să ţipe. Dar el era pregătit pentru ea, cu un pistol care strălucea în lumina reflectoarelor.

Îi înfipse pistolul în coastă. *„Dă-mi cheile de la garaj”,* spuse el, cu vocea înăbuşită de mască.

Shelley aruncă un set de chei în mâna bărbatului. *„Nu-mi face rău. Ia remorca şi pleacă. ”*

„Ştii prea multe. Îmi pare rău.”

Nu părea deloc că îi pare rău.

Shelley ridică bărbia. *„Mama ştie că mă întâlnesc cu tine. Dacă nu ajung acasă, va chema poliţia. ”*

„Asta e o dilemă”, spuse bărbatul, cu un sarcasm evident. *„Cred că şi mama trebuie să dispară.”*

Bărbatul apucă bucata de bandă adezivă pe care o lipise de piciorul pantalonilor săi negri. Nu erau blugi, ci pantaloni eleganţi. Îi lipi banda adezivă pe gura lui Shelley, apoi o târî pe tânăra femeie până la camioneta sa, unde îi legă rapid încheieturile mâinilor şi gleznele cu legături din plastic.

O aruncă pe bancheta din spate a camionetei, apoi se dădu înapoi, uitându-se în ambele direcţii pentru a se asigura că nu fusese văzut. Una dintre mânecile hanoracului îi urcase în timp ce o legase pe Shelley, aşa că trase de manşeta cămăşii cu mâneci lungi înainte de a trage mâneca hanoracului peste manşetă.

Toate acestea au fost surprinse de camera lui Ace, dar ascunse de privirile trecătorilor de pe stradă de camioneta Ford. Se auzeau strigătele înăbuşite ale lui Shelley, dar ea nu putea fi văzută.

Nu a mai fost văzută până când Kit, Connor şi Sam i-au descoperit cadavrul cinci zile mai târziu.

Bărbatul a închis uşa garajului cu remorca încă înăuntru, apoi a plecat cu maşina la ora 19:35, pentru a se întoarce patruzeci şi cinci de minute mai târziu.

„Ora morţii lui Shelley şi a mamei sale a fost undeva între 19:35 şi 20:20”, a murmurat Connor.

Bărbatul a folosit cheile pe care le luase de la Shelley pentru a deschide uşa garajului. A agăţat remorca terminată de cârligul camionului său şi a scos- o din garaj înainte de a închide uşa garajului. Apoi a plecat.

„Am solicitat imaginile camerelor de supraveghere din jurul atelierului auto Jennifer's Body Shop”, a spus detectivul Marshall. „A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am verificat locul crimei. Speram că va opri undeva şi va coborî, pentru a-i putea vedea din nou faţa, dar a dispărut pur şi simplu. Parcă ştia unde sunt camerele şi a luat-o pe drumuri secundare, pentru că l-am pierdut. Nu l-am mai văzut până când a intrat în comunitatea Munro miercuri dimineaţa devreme.”

„Cunoaşte bine oraşul”, murmură Navarro. „Şi unde sunt camerele de supraveghere.”

Kit se gândise la asta. Era cu siguranţă ceva ce puteau folosi pentru a restrânge căutarea.

„Putem cere publicului să se prezinte dacă cineva a văzut remorca”, spuse detectivul Ashton, „dar ne-am da cărţile pe faţă.”

„Vreau să ştiu unde a stat marţi noaptea”, spuse Navarro. „Poate că acolo l-a dus pe Munro să facă toate lucrurile pe care le-a făcut. Toate torturile.”

„Şi”, spuse Kit, „dacă a fost mai mult de o persoană implicată în micul festival al înjunghierilor, am putea să-i

identificăm dacă ştim unde s-au dus să- şi facă micul *Orient Express.* Dar Ashton are dreptate. Ne vom dezvălui intenţiile. Tu decizi, şefule.”

„Am planificat deja o conferinţă de presă pentru mâine la ora zece dimineaţa”, spuse Navarro. „Am putea face anunţul atunci. Suntem siguri că David Norton nu are nicio legătură cu asta?”

Kit clătină din cap. „Nu suntem siguri de nimic, cu excepţia faptului că Munro, Shelley şi mama ei sunt morţi, toţi au fost ucişi exact în acelaşi mod,
şi că îl avem pe tipul cu masca de hochei pe două înregistrări video – aici şi la Munro.”

„Cum a reacţionat iubitul când a văzut înregistrarea?”, a întrebat Navarro.

„A vomitat”, a spus Connor. „Abia a ajuns la toaletă. Nu a fost plăcut. Am preferat mirosul de alcool stătut în locul celui de vomă.”

„Cred că ţinea la ea”, a spus Kit. „I-am crezut povestea.”

Navarro a suspinat. „Ce urmează?”

„Încercăm să aflăm unde a petrecut rulota noaptea de marţi”, spuse Kit. „Şi începem să investigăm toţi suspecţii. Cred că începem cu William Weaver, tipul a cărui reputaţie a fost distrusă de Munro în timpul ultimelor alegeri. L-a acuzat pe Weaver de pedofilie, ceea ce l-a făcut să-şi piardă căsnicia, familia, slujba şi casa. Dintre toţi cei de pe listă, el are cel mai personal motiv de răzbunare.”

„Şi Ronald Tasker, tipul care ispăşeşte acum o pedeapsă pentru că şi-a tăiat soţia”, adăugă Connor.

Navarro dădu din cap. „Tasker e tipul pe care Munro voia ca Sam să-l evalueze ca fiind inapt mental pentru proces.”

„El e”, spuse Connor. „Nu putea fi el ucigaşul, pentru că e în spatele gratiilor, dar ar fi putut plăti pe cineva să o facă.”

„Îl vom vizita pe William Weaver în seara asta”, spuse Kit. „Apoi mâine mergem la închisoare să-l vedem pe Tasker. Vreau să o revăd şi pe Wilhelmina, să văd dacă povestea ei s-a schimbat cumva.”

„Nu se va schimba”, spuse Connor cu încredere. „Avea totul pregătit înainte să ajungem noi acolo. Adevărat sau fals, va rămâne la povestea ei.”

Kit ridică din umeri. „Probabil ai dreptate. Sper să-l provoc pe Rafferty să spună ceva. Pare să aibă un temperament exploziv.”

„Pot să fiu din nou poliţistul rău?”, întrebă Connor, arătând atât de dornic încât Kit râse.

„Dă-i drumul”, spuse ea. „Dar pot fi poliţistul rău chiar şi când sunt drăguţă.”

Connor exageră un fior. „Tu îi faci pe bărbaţii maturi să se teamă de tine.”

„Ai dreptate.”

Navarro doar clătină din cap. „Am o durere de cap îngrozitoare, aşa că mă duc acasă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

„Da, sigur”, îl asigură Kit. „Am început la şapte dimineaţa cu Sam, aşa că vom termina programul după ce vorbim cu William Weaver.”

Navarro ridică o sprânceană. „Sergentul din tura de noapte a spus că erai aici la patru dimineaţa.”

„Nu puteam să dorm. Mintea îmi mergea în viteză, aşa că am venit la serviciu. Dar voi pleca acasă şi voi dormi în curând.” Se va duce la părinţii ei. Era duminică şi ratase cina în familie, dar mama ei îi pregătea o farfurie.

Se întrebă ce făcea Sam la cină. Nu ar fi trebuit să fie singur în seara aceea, nu după ce descoperise trei cadavre în mai puţin de două zile. Apoi îşi aminti că se dusese să le vadă pe Georgia şi Eloise. O seară la centrul de pensionari părea

să-i ridice mereu moralul.

Şi ea era îngrijorată de starea lui după o zi atât de emoţionantă? O să intre în panică în seara asta, când toţi ceilalţi vor dormi.

Kearny Mesa, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 21:30

William Weaver a refuzat să-i lase să intre în apartamentul său, un loc micuţ într-o zonă nu prea grozavă a oraşului. Având în vedere că odată deţinuse o casă în La Jolla şi fusese un profesor respectat, statutul său social scăzuse semnificativ.

Dintre toţi cei de pe lista de suspecţi, Weaver avea cel mai mare motiv să-l vrea mort pe Munro. Cel puţin din câte ştiau ei până acum.

„Putem vorbi aici”, spuse el, conducându-i către o mică zonă de picnic din faţa clădirii în care locuia.

Deşi nu era o noapte rece, era mai răcoare decât îi plăcea lui Kit. Dar măcar Weaver nu le închise complet uşa în nas.

„Vă aşteptam”, spuse el, în timp ce se aşezau la o masă de picnic.

„De ce?”, întrebă Connor.

Weaver râse. „Da, sigur. Trebuie să fiu în fruntea listei voastre de suspecţi, având în vedere că am spus în faţa camerelor de filmat că Munro va regreta ce mi-a făcut.”

El dăduse o conferinţă de presă când fusese achitat oficial de poliţie de toate acuzaţiile de molestare a copiilor, acum trei ani, dar nu se prezentaseră mulţi reporteri.

Conferinţa de presă nu fusese televizată deloc, iar articolele din presa scrisă sau online erau aproape imposibil de găsit dacă nu le căutai în mod expres.

Şi nimeni nu le căutase. Era un trist adevăr al vieţii că mass-media ar fi 5 5 publicat un scandal pe prima pagină a ziarelor şi l-ar fi făcut viral pe reţelele de socializare, dar o retractare era, în general, îngropată în spatele necrologurilor.

„Poate că nu a fost cea mai înţeleaptă mişcare a ta”, spuse Kit.

Weaver a ridicat din umeri. „Nu am literalmente nimic de pierdut în acest moment, detectiv. Soţia mea a crezut minciunile. Mi-a luat copiii. Acum avem custodia comună, dar văd îndoiala în ochii copiilor mei când este weekendul meu. Vin în apartamentul meu, se duc direct în camera pe care trebuie să o împartă, pentru că un apartament cu un dormitor este tot ce îmi pot permite acum, şi nu îi văd până când mama lor nu vine să îi ia. Când se uită la mine, văd teamă în ochii lor şi asta mă distruge. De fiecare dată. Soţia mea şi-a cerut scuze că s-a îndoit de mine, dar răul a fost deja făcut. Nu aş putea să am din nou încredere că va crede în mine.” Expiră obosit. „Dau în judecată universitatea pentru concediere abuzivă, dar procesul va dura ani de zile. Nimeni nu mă va angaja în domeniul pe care l-am ales. Ştiţi cum îmi câştig existenţa acum, domnilor detectivi? Lucrez în tura de noapte la un magazin non-stop. Nu am unde să mă duc, nu am unde să mă angajez, fără ca acuzaţia falsă a lui Munro să mă urmărească. Da, am fost achitat. Dar nimeni nu crede asta. Nu suficient încât să mă angajeze.”

„îmi pare rău”, murmură Kit. Pentru că îi părea rău. Îşi amintea acuzaţia şi îi dorise acelui om pieirea pentru că rănise copii. Până când aflase că acuzaţiile împotriva lui fuseseră retrase.

La momentul respectiv, pusese la îndoială decizia procuraturii. Era mult mai uşor să crezi ce era mai rău despre cineva decât să crezi că fusese calomniat intenţionat.

Weaver suspină. „Mulţumesc. Uite, mă bucur că omul ăla e mort. Nu o să mint în privinţa asta. Sper că a suferit. Mult. Dar nu eu l-am ucis. Am dus o viaţă plictisitoare de când lumea mea s-a destrămat. Merg la muncă, vin acasă, mă uit la orice filme vechi găsesc gratuit pe un laptop cumpărat la mâna a doua, pentru că poliţia mi l-a distrus pe cel confiscat când m-a arestat.”

Kit se strâmbă. Citise şi asta în dosarul lui. Departamentul îi datora acestui om o formă de despăgubire, dar se îndoia că o va primi vreodată.

„Unde eraţi marţi seara, domnule?”, îl întrebă ea. „între şapte şi nouă?”

Un zâmbet trist îi apăru pe buze, lăsându-i ochii bântuiţi. „Unul dintre fiii mei cântă la vioară şi a avut un recital marţi seara, între şapte şi nouă. Tema era Posibilităţile Anului Nou.” Râsul lui era amar. „Am stat în spate. Am plecat la opt şi patruzeci şi cinci. Fiul meu nu a ştiut că am fost acolo. Dar nu puteam să ratez asta. Iau orice firimituri pot obţine.”

Amarul era departe de ceea ce simţea acest om.

Kit nu putea spune că îl învinovăţea. „Te-a văzut cineva acolo?”

„Da, câţiva. Unul dintre ceilalţi părinţi m-a văzut. Mi-a aruncat o privire urâtă. Şi-a luat copilul şi s-a mutat pe alt scaun.” Ezită. „Şi fosta mea soţie ma văzut. Speram că va spune adevărul şi îmi va confirma alibiul, dar nu ştiu dacă va vrea.”

„O să o întrebăm oricum”, spuse Kit. „Dar profesoara de muzică?”

Weaver ridică din umeri. „Soţul ei m-a văzut. Nu m-a

privit în ochi, dar ştia că sunt acolo. Când ultimul copil a început să cânte, s-a aplecat peste umărul meu şi m-a rugat să plec. Ca să nu fac o scenă.”

„Ai plecat?”, întrebă Connor.

„Desigur. Era seara fiului meu. Nu a mea.” Îşi întoarse privirea, dar nu înainte ca Kit să vadă o lacrimă curgându-i pe obraz. „Nimic din ce-i aparţine nu va mai fi al meu să împărtăşesc vreodată.” Îşi drese glasul, continuând să privească în altă parte. „Munro a suferit?”

Kit ezită, apoi se hotărî să spună adevărul. „Da.”

„Bine”, spuse el şuierând. „Acum e în iad, sunt sigur.”

Probabil că era adevărat.

Alibiul lui Weaver acoperea momentul uciderii lui Shelley şi al mamei ei, dar nu şi momentul răpirii lui Munro.

„Dar miercuri, toată ziua?”, întrebă ea. „Unde ai fost atunci?”

„Miercuri am făcut tură dublă, pentru că casierul de zi a luat gripă. Am fost acolo de la ora trei miercuri după-amiază până joi dimineaţa la şapte.”

Ambele alibiuri ale lui Weaver puteau fi confirmate cu uşurinţă. Asta acoperea perioada în care Munro fusese abordat în casa lui şi el şi maşina lui fuseseră luaţi cu remorca pentru amenajări peisagistice. Kit trebuia să recunoască că era uşurată pentru Weaver.

„Aveţi vreo idee la cine altcineva ar trebui să ne uităm, domnule?”

„Cred că trebuie să urmăriţi banii”, spuse Weaver. „Toată lumea ştia că Brooks Munro era întreţinut. Dar Wilhelmina îl ţinea în frâu. Primea o alocaţie

- suficientă pentru cheltuielile de trai şi pentru cheltuieli ocazionale, dar nicidecum suficientă pentru stilul său de viaţă. Conducea un Ferrari, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea presupunea că Wil i-a cumpărat-o.”

Kit îl studie. „Dar tu nu presupui asta?”

„Nu.”

„De unde crezi că proveneau banii?” insistă Connor.

Weaver rămase tăcut pentru un moment lung. „Am auzit că lua mită de la dezvoltatori”, spuse el, fără să-i privească. „Dar sunt sigur că şi voi aţi auzit aceste zvonuri.”

Kit dădu din cap. „Da. Dar tu ştii ceva concret.” Limbajul corpului bărbatului trăda faptul că avea detalii pe care voia cu disperare să le împărtăşească, dar, din anumite motive, nu o făcea. Când el rămase tăcut, ea
întrebă: „De unde ştiai că primea o alocaţie?”

Weaver înghiţi în sec. „În timpul alegerilor, am devenit suspicios în privinţa lui. Eu…” Închise ochii. „Am angajat un detectiv particular să adune orice informaţii compromiţătoare putea găsi.”

Kit nu era prea surprinsă. Politica era o afacere murdară. Era mai surprinsă că Weaver nu folosise ceea ce descoperise pentru a riposta când Munro răspândise acuzaţiile de molestare a copiilor. „Ce informaţii compromiţătoare a găsit?”

„Că primea o alocaţie de cinci mii de dolari pe lună. A plătit Ferrari-ul cu bani gheaţă. Teancuri întregi. Unul dintre angajaţii lui ar fi spus că ţinea teancuri de bani în seif. Aşa îi plătea – *se presupune* – ca să nu lase urme.”

„Tot spui «se presupune»”, observă Connor.

„Pentru că nu aveam dovezi”, răspunse Weaver. „Dacă aş fi avut dovezi concrete, le-aş fi folosit. Şi am încercat, înainte să mă întrebi. Le-am spus poliţiştilor toate astea, că eram calomniat, dar Munro avea prieteni în funcţii importante. Am fost ignorat. Avocatul meu mi-a sfătuit să nu mai discut public şi să-l las pe el să se ocupe de caz, aşa că am făcut-o. Pentru că, la momentul acela, îmi era foarte teamă că voi ajunge la închisoare. Căsnicia mea se

destrămase deja şi fusesem concediat. Toate economiile mele au ajuns fie la soţia mea în urma divorţului, fie la avocatul care a reuşit să mă ţină departe de închisoare. Nu puteam să-l plătesc pe detectivul particular în acel moment, aşa că a renunţat." Expiră. „Încerc să merg mai departe."

„Ceea ce va fi mai uşor acum că Munro e mort", spuse Kit.

„Da."

O spuse cu o certitudine simplă.

„Cum crezi că îşi suplimenta Munro veniturile din consiliu?", întrebă Connor. „Să accepte mită de la dezvoltatori trebuie să fi fost profitabil într-o oarecare măsură, dar era suficient pentru a cumpăra un Ferrari cu bani gheaţă?"

„Nu ştiu, şi asta e adevărul sincer. Dar ştiu că îşi plătea multe facturi cu bani gheaţă sau mandate poştale. Aş fi surprins dacă ai găsi multe urme ale utilizării cardului de credit."

„Detectivul tău particular a reuşit să găsească sursa banilor pe care Munro îi folosea?", întrebă Kit.

„Nu ştiu. Dar, până să ajungem atât de departe, am ratat câteva plăţi şi el a spus că va şterge tot ce a adunat." Weaver se încruntă. „Cred că a făcut asta cu adevărat? Nu. Dar eram prea ocupat să mă apăr la momentul acela. I-am spus avocatului meu că angajasem un detectiv particular şi acesta încercase să obţină informaţiile adunate de omul acela, dar nici el nu reuşise. Şi nu poţi vorbi cu detectivul particular. E mort. A fost împuşcat în timp ce făcea o supraveghere acum şase luni. Eram în sfârşit gata să-l abordez din nou. Aveam puţini bani puşi deoparte, suficienţi pentru a cumpăra, sper, ceea ce adunase, dar înainte să ne putem întâlni, a fost ucis. Ar trebui să aveţi raportul în dosarele departamentului vostru."

„Numele lui?” întrebă Connor, pregătit să-l noteze. „Jacob Crocker.”

Cu siguranţă îl vor verifica. „Cine ştia că eşti gata să te întâlneşti cu el?” întrebă Kit.

Weaver zâmbi ironic, de parcă se gândise deja la posibilitatea ca Crocker să fi fost ucis din cauza întâlnirii pe care o planificaseră. „Avocatul meu şi Crocker. Am încredere în avocatul meu. Nu ştiu dacă Crocker a spus cuiva.”

„Cum l-ai ales?” întrebă Kit.

„L-am găsit online. Tarifele lui erau rezonabile. Nu am spus nimănui. Odată ce viaţa mea a început să se destrame, aş fi folosit orice aş fi găsit împotriva lui Munro. Nu-mi păsa cum fuseseră obţinute informaţiile. Dar atunci era deja prea târziu.”

„Dacă Munro a folosit mandate poştale, vor exista dovezi pe hârtie”, spuse Kit gânditoare.

„Nu le-a cumpărat el însuşi. Asistenta lui le-a cumpărat.”

Kit înclină capul. „Aceeaşi pe care o are şi acum? Veronica Fitzgerald?” „Da. Lucrează cu el de cel puţin cincisprezece ani. Cu mult înainte să se căsătorească cu Wilhelmina.”

Asta era în concordanţă cu ceea ce le spusese Wilhelmina. Nu vorbiseră încă cu Veronica, petrecând atât de mult timp urmărind remorca de amenajare a teritoriului. Se vor opri la primărie dimineaţa devreme, înainte de a se duce la închisoare să-l vadă pe Ronald Tasker.

„Ce părere ai despre domnişoara Fitzgerald?”, întrebă Connor.

„E feroce. A păzit cu zel intimitatea lui Munro.”

„Era ceva între ei?”, întrebă Connor.

„Nu cred. Ea trebuie să aibă şaizeci de ani.”

„Soţia lui Munro are şaizeci şi unu de ani”, comentă Kit.

Weaver clipi. „Probabil că da. Poate că îi plac femeile

mai în vârstă.”

„Domnule Weaver, mai aveţi ceva să ne spuneţi?”, întrebă ea.

„Nu, detectiv. Asta e tot.”

Ea îi dădu lui Weaver una dintre cărţile ei de vizită, iar Connor făcu la fel. „Sunaţi-ne dacă vă amintiţi ceva, oricât de neînsemnat ar fi”, spuse ea.

Ea şi Connor îi mulţumiră pentru timpul acordat şi nu mai scoseră niciun cuvânt până când nu-şi puseră centurile de siguranţă în maşina departamentului.

„Trebuie să vorbim cu administratorul lui Munro cât mai repede posibil”, spuse Kit. „Mai ales dacă se vedeau în afara serviciului.”

„Nu ştiu nimic”, spuse Connor în timp ce ieşea din parcare, „dar am sunat-o din nou pe mama înainte să plecăm la Weaver şi mi -a spus că Munro a luat-o pe Veronica cu el la câteva evenimente ale clubului de golf.”

„Ar trebui să o angajăm pe mama ta?”, întrebă Kit sec.

„I-ar plăcea la nebunie”, spuse Connor cu afecţiune. „Mi-a spus deja că pot să o întreb orice informaţie am nevoie când vine vorba de «acel om oribil».” Ridică vocea într-o imitaţie slabă a mamei sale.

Kit o întâlnise pe femeie de câteva ori şi era încântătoare, cu o voce melodioasă. Cu siguranţă, era un alt fel de mamă decât Betsy McKittrick. Susan Robinson avea bucătăreasă şi menajeră, iar Kit nu credea că se aplecase vreodată în genunchi să frece podeaua. Dar era clar că îşi iubea familia şi ar fi făcut orice pentru ei. În acest sens – cel mai important sens – ea şi Betsy erau la fel.

„S-ar putea să avem nevoie de informaţiile ei. Faptul că Munro şi-a adus secretara la evenimentele clubului de golf este interesant. Munro este în consiliul local doar de şapte ani. Atât Weaver, cât şi Wilhelmina au spus că Munro şi

Veronica Fitzgerald au lucrat împreună timp de cincisprezece ani.”

Pe atunci, Munro se ocupa cu dezvoltarea imobiliară. Câştigase ceva bani, dar nimic comparativ cu ce a câştigat când s-a căsătorit cu Wilhelmina.

„Nu ştiu. Sunt sigură că putem verifica asta, totuşi.”

„Mâine”, hotărî Kit. „Creierul meu e obosit.”

„Slavă Domnului”, căscă Connor. „Cum de nu adormi?”

„O să adorm când ajung acasă. Îţi garantez.”

„Unde te duci?”, întrebă Connor. „La barcă sau la McKittrick House?”

„La casa McKittrick. Snickerdoodle e acolo, probabil răsfăţată de Rita, Emma şi Tiffany.” Emma şi Tiffany erau adolescentele pe care părinţii ei începuseră să le îngrijească chiar înainte de Ziua Recunoştinţei. Fetele nu avuseseră încredere în niciunul dintre ei de la început. Dar Sam şi părinţii ei le câştigaseră rapid încrederea. Erau copii buni, toţi. Kit era uşurată că erau toţi în siguranţă.

„Săptămâna trecută, cele trei au pregătit cina”, continuă ea. „I-au dat mamei „o seară liberă”. Bucătăria era un dezastru, dar au curăţat-o fără să se plângă. Mama s-a simţit ca o regină.”

Kit se simţea vinovată că nu se oferise niciodată să gătească cina pentru familie. Pe de altă parte, îi iubea prea mult ca să-i otrăvească cu mâncarea ei groaznică.

„Ar trebui să o facă”, spuse Connor încet. „Harlan şi Betsy schimbă vieţi. Uite, dacă vrei să închizi ochii, te trezesc când ajungem la maşina ta.”

Probabil arăta la fel de obosită pe cât se simţea. „Poate o voi face. Doar pentru un minut.”

Capitolul 6

Carmel Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 22:20

„Mai vrei plăcintă, Sam?”

Betsy McKittrick nu a aşteptat răspunsul lui. O farfurie cu o a doua felie

generoasă de plăcintă cu mere a apărut în faţa lui, însoţită de o bătaie pe umăr.

După ce a lăsat-o pe Kit la mall, a ajuns la Shady Oaks Retirement Village, unde le-a găsit pe domnişoara Georgia şi domnişoara Eloise îmbrăcate elegant şi aşteptând să fie luate de Harlan McKittrick, care le invitase la cina de duminică în familie. Doamnele au insistat să vină şi el şi nu a putut să refuze.

De fapt, nici nu voia să refuze.

Era ceva atât de primitor la McKittrick House. Intrarea în casă era ca şi cum ai fi cuprins de cea mai caldă îmbrăţişare.

Şi fusese şi o seară frumoasă. Georgia şi Eloise înfloreau întotdeauna în jurul mesei McKittrick. Trecuseră doar două luni de când îşi pierduseră doi dintre prietenii dragi la Shady Oaks, iar ieşirea de acolo le îmbunătăţise cu adevărat starea de spirit.

„Trebuie să-mi dai reţeta pentru această plăcintă”, spuse Eloise.

Georgia oftă. „De parcă ai coace o plăcintă.”

Eloise rămase fără suflare, jignită. „Sunt o excelentă patiseră.”

Georgia îi aruncă o privire pătrunzătoare. „Ai copt vreodată altceva în afară de brownies cu marijuana?”

Eloise chicoti, scuturându-şi părul albastru. „Nu.”

Înăbuşind un gemet, Sam o privi pe Betsy, ale cărei buze se mişcau nervos. „Îmi pare rău”, murmură el. „Uneori tind să uite unde se află.”

Betsy îi mângâie mâna. „Nu-i nimic, Sam. Am auzit lucruri mult mai grave la masa asta.”

Georgia mormăi. „Noi *nu* uităm unde ne aflăm. Cel puţin eu nu uit.” Totuşi, avu bunul simţ să pară jenată. „Dar nu ar fi trebuit să spun asta în faţa copiilor.”

Tiffany se încruntă. „Nu suntem copii.”

„Avem cincisprezece ani”, adăugă Emma. „Iar Rita are paisprezece.”

Rita se aplecă în faţă. „Spune-mi mai multe, domnişoară Eloise. Ai o reţetă?”

Eloise deschise gura, apoi o închise brusc, ca şi cum tocmai îşi dădea seama că trei adolescente impresionabile îi ascultă fiecare cuvânt.

Rita râse, iar sunetul vesel îl făcu pe Sam să zâmbească. Fata trecuse prin multe, dar înflorise de când venise să locuiască cu familia McKittrick.

Harlan doar clătină din cap, sorbind din cafea. „Niciodată nu te plictiseşti.” Apoi se înţepeni, verificându-şi telefonul. „A sunat alarma de la intrare. Vine o maşină pe alee.”

Harlan şi Betsy adăugaseră dispozitive de securitate, inclusiv camere nou-nouţe, pentru ca Rita să fie liniştită. Era nervoasă din cauza procesului care urma să aibă loc împotriva ucigaşului mamei sale, lucru pe care Sam îl înţelegea perfect. Bărbatul era un monstru josnic, cu mult mai mulţi bani decât morală, iar Rita fusese cea care îl acuzase. Faptul că o agresase sexual şi că nu fusese acuzat pentru această crimă era o problemă şi mai mare, credea Sam.

„Hmm.” Harlan se ridică în picioare, cu o expresie îngrijorată pe faţă. „Nu recunosc maşina. Cine ar putea veni la ora asta din noapte?”

Rita păli, aşa că Sam o strânse de umăr. „Sunt sigur că nu e nimic de care să-ţi faci griji. Mergem să verificăm.”

„Să nu păţeşti nimic”, şopti Rita. „Nu din cauza mea.”

„Merită să fii protejată, Rita”, spuse Sam, dorindu-i lui Drummond o eternitate în iad. „Dar nu vom păţi nimic.”

Betsy îşi puse braţul în jurul umerilor fetei. „Du-te, Sam.

Noi vom începe să curăţăm bucătăria în timp ce tu şi Harlan verificaţi.”

„Şi am auzit că voi trei aţi fost astăzi la adăpostul de animale”, adăugă Eloise cu vocea ei veselă. „Aţi găsit un câine?”

Sam le lăsă pe fete să explice că da, găsiseră un câine şi că îl vor lua în câteva zile, deoarece marţi urma să fie castrat. Potrivit lui Harlan, câinele fusese ideea lui Kit.

Harlan ar fi făcut orice pentru fetele lui. Inclusiv să stea în faţa casei cu o puşcă în braţe.

Sam ridică sprâncenele la vederea puştii. „Eşti foarte pregătit?”

„Drummond a făcut o ameninţare voalată la adresa Ritei. Nimic care să- l pună în pericol, dar suficient încât să-i spun imediat lui Joel. I-a trimis o scrisoare în care spunea că speră să-i placă piesa pe care ea şi celelalte fete o joacă la şcoală. Doar ca să ne dea de înţeles că o supraveghează. Joel spune că nu poate face legătura între scrisoare şi Drummond. Vreau să-l omor eu însumi pe ticălos.”

Sam înţelegea asta. Faptul că Drummond ieşise pe cauţiune îl înfuriase acum nouă luni. Era liber ca pasărea cerului până la proces. „Rita ştie?”

„Da. A citit prima scrisoarea şi mi-a adus-o imediat, aproape isterică de frică. Am comandat camerele în aceeaşi zi. Unul dintre copiii mei are o companie de securitate. A instalat un sistem de alarmă a doua zi şi a montat camerele în dimineaţa asta.”

Harlan şi Betsy fuseseră părinţi adoptivi atâţia ani încât „copiii” lor crescuseră şi acum lucrau în tot oraşul. Aveau un bucătar, un căpitan de vas de pescuit, un vânzător Subaru – motiv pentru care toţi, inclusiv Kit, conduceau maşini Subaru – şi, bineînţeles, un detectiv de la omucideri decorat. Nu era de mirare că un expert în securitate făcea parte din familia

lor numeroasă.

„Poţi intra”, adăugă Harlan. „Eu voi aştepta.”

Maşina urca pe aleea lungă. „Nu te las singur aici, Harlan. Stai puţin... Sam privi cu atenţie sedanul care se apropia. Cred că e maşina poliţiei din San Diego pe care Connor a verificat-o azi dimineaţă.

Harlan se tensionă. De ce e Connor aici la ora asta din noapte?

Kit. Trebuia să aibă legătură cu Kit. *E în regulă,* îi spuse Sam inimii sale care bătea brusc cu putere.

Confruntarea cu o potenţială ameninţare la adresa Ritei nu îl speriase. Dar faptul că i se întâmplase ceva lui Kit? Asta îl îngrozea.

„Sunt sigur că e bine”, murmură Sam, mai mult pentru a se convinge pe sine însuşi decât pe Harlan.

„Poate să aibă grijă de ea”, spuse Harlan, dar părea la fel de nesigur ca Sam.

Într-adevăr, când maşina se opri, Connor Robinson coborî, cu un deget pe buze.

„A adormit când mă întorceam la secţie”, şopti el. „Se întorcea aici în seara asta, aşa că am adus-o.”

„Era la birou dis-de-dimineaţă”, spuse Sam încet. „Am ajuns acolo la şapte şi ea era deja acolo de câteva ore.”

Harlan suspină. „Se apropie aniversarea. Lucrează întotdeauna prea multe ore în lunile dinaintea lunii aprilie.”

Aniversarea uciderii lui Wren. Era de la sine înţeles pentru oricine o cunoştea pe Kit.

„Ştiu”, spuse Connor, apoi arătă spre puşcă. „Ce-i cu asta?” „Ameninţări la adresa Ritei”, spuse Harlan.

Sam îi lăsă pe cei doi să discute despre siguranţa Ritei şi se îndreptă spre partea pasagerului din sedanul departamentului. Deschise uşa şi se aplecă pentru a o privi pe Kit. Ea dormea profund, cu faţa mai blândă decât de

obicei. Ridurile de pe frunte îi dispăruseră şi Sam îşi dorea să poată face în aşa fel încât acele riduri să nu mai reapară niciodată. Dar ele făceau parte din Kit la fel de mult ca spiritul ei ascuţit şi inima ei tandră.

Arăta atât de liniştită încât îi era greu să o trezească, dar nu putea rămâne acolo toată noaptea.

„Kit?” O scutură uşor de umăr. „E timpul să te trezeşti.”

Credea că se va trezi brusc, dezorientată sau iritată. În schimb, ochii ei se deschiseră încet şi îi zâmbi.

Inima lui se opri din bătut. Nu îi zâmbise niciodată aşa până atunci.

Apoi ochii ei se măriră şi se ridică atât de repede încât centura de siguranţă se activă şi ea fu aruncată înapoi pe scaun. „Ce?”

Sam chicoti. „Lasă-mă să te ajut.” Se aplecă peste ea şi deschise centura de siguranţă. „Ai adormit. Connor te-a adus acasă.”

Ea inspiră adânc, încruntarea revenindu-i pe frunte, şi brusc era din nou Kit a lui, irascibilă şi puţin periculoasă. Şi ce spunea asta despre el, că îi plăceau persoanele irascibile şi periculoase?

„Nenorocitul ăla mic”, mormăi ea. „A făcut în aşa fel încât cineva va trebui să mă ducă mâine dimineaţă şi ştie că nu-l voi convinge pe tata să mă ducă atât de devreme pe cât aş merge eu singură.”

Sam râse. „Cred că îl influenţezi pe Connor. A devenit viclean.”

Kit strânse ochii, dar apoi râse şi ea. „Cred că sunt o profesoară bună. Ce faci aici?”

Dar nu spuse asta cu supărare. Doar cu o uşoară curiozitate.

„Părinţii tăi le-au invitat pe Georgia şi Eloise la cină. Am fost târât după ele.”

„Ce a fost la cină?”

El întinse mâna. „Vino şi află. Pun pariu că mama ta ţi-a pregătit deja o farfurie.”

„Pariu prostesc.” Ea îi luă mâna şi îl lăsă să o ridice în picioare. „Cred că eram mai obosită decât credeam.” Aruncă o privire la puşca din mâna lui Harlan şi ochii i se măriră din nou. „De ce are tata o armă?”

„Ameninţările lui Christopher Drummond împotriva Ritei. Nu am recunoscut maşina.”

Kit se încruntă. „Nenorocitul ăla. Crede că poate speria o fetiţă să nu depună mărturie împotriva lui în instanţă. Vreau să-i sparg faţa.”

„Vreau să te ajut.”

Ea închise ochii şi expiră, iar când îi deschise, era din nou calmă şi stăpână pe sine. „Hei, Connor.”

Connor încetă să mai vorbească cu Harlan şi se întoarse încet spre ea, frica bruscă de pe faţa lui fiind de-a dreptul frumoasă.

Sam aşteptă ca Kit să-l jupoaie de viu pe Connor cu limba ei ascuţită, dar în schimb ea zâmbi dulce.

Connor făcu un pas înapoi. „Erai obosită.”

„Oh, ştiu. Şi voi avea grijă să-ţi răsplătesc bunătatea într-o zi.”

Connor se încruntă. „Nu ştiu dacă asta e o mulţumire sau o ameninţare.” Râsul lui Harlan răsună în noapte. „A doua, fiule. Cu siguranţă a doua.” „Aşa credeam şi eu”, spuse Connor cu un suspin. „Doar... lasă-mă frumos, bine? Lui CeCe îi place faţa mea.”

Kit chicoti. „Bine. Du-te acasă, Connor. Ne vedem mâine la birou. La ora opt fix. O să vin cu tata.” Ea îi luă braţul lui Harlan şi îi făcu semn lui Sam să îi urmeze în casă. „Puşca e încărcată?”

„Da. Nu se ştie niciodată când va trebui să împuşc un

şarpe.”

Kit suspină. „Nu trage decât dacă viaţa ta e în pericol, bine? Sunt unele lucruri pe care nu le pot curăţa.”

„Am înţeles.” Harlan îi dădu un sărut pe cap lui Kit.

Ea se aplecă spre el. „Intră. Trebuie să vorbesc cu Sam despre nişte interviuri.”

Râsul lui Harlan era puţin răutăcios. „Aşa le spun copiii acum?”

„Tată! Vorbesc serios. Doamne.” Agitată, Kit îl alungă pe tatăl ei în casă. „Îmi pare rău”, îi spuse ea lui Sam.

„Mie nu”, răspunse el, şi o văzu roşind în lumina verandei.

Arăta atât de tânără şi de lipsită de griji când roşea. Se hotărî să facă asta să se întâmple cât mai des posibil.

„Eşti ocupat mâine dimineaţă?”, îl întrebă ea.

Sam verifică calendarul din telefon. „Am o întâlnire dimineaţă cu un client, dar e devreme. Voi termina până la ora 8:30. Următoarea întâlnire nu e decât la ora 13:00. De ce?”

„Mâine avem două interviuri la care aş vrea să mă ajuţi. Una e cu asistenta lui Munro. Lucrează pentru el de cincisprezece ani şi bănuim că relaţia lor este mai mult decât una de şef/secretară.”

„Dacă ar fi avut o relaţie amoroasă, ar fi dispusă să facă multe pentru ai acoperi crimele”, spuse Sam gânditor.

„Exact. Aş vrea să o observi. Îi vom testa durerea, vom încerca să-i spargem apărarea. Vreau părerea ta despre veridicitatea a ceea ce ne spune.”

„S-a făcut. Care este al doilea interviu?”

„Ronald Tasker, la închisoare.”

Sam ura vizitele la închisoare. Ura în special gândul de a-l vizita pe Ronald Tasker. Dar, bineînţeles, va merge. „Crezi că va vorbi cu tine?”

„Nu ştiu. Din ce am citit despre el, nu respectă femeile. Din nou, sper să trec de apărarea lui. Ştie ceva despre Munro. Chiar dacă e doar modul în care Munro face aceste înţelegeri sub masă, ar fi de ajutor. Am vorbit cu William Weaver în seara asta. Cred că ştie mai multe decât spune, dar a obţinut informaţiile într-un mod mai puţin legal. E hotărât să rămână pe calea cea dreaptă acum, având în vedere că a avut o experienţă atât *de plăcută* cu SDPD data trecută."

Sarcasmul din vocea ei era evident, surprinzându-l pe Sam. „Crezi că Weaver e nevinovat?"

„Nu ştiu. Dar dacă e, viaţa lui a fost distrusă fără niciun motiv, doar din cauza setei de putere a lui Munro."

„Şi ce fief mic", spuse Sam. „Munro nu era senator al Statelor Unite. Era consilier municipal, pentru numele lui Dumnezeu."

„Dar se pare că făcea o grămadă de bani undeva şi nu voia să renunţe la asta. Sper că administratorul lui Munro ne poate lămuri de unde proveneau banii. Putem să trecem să te luăm la 8:45? Ai suficient timp după întâlnirea cu clientul tău?"

„Voi fi gata. Acum, hai să intrăm, ca să poţi mânca cina şi să o pot opri pe domnişoara Eloise să-i dea Ritei reţeta ei de brownies cu marijuana."

Primăria, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 9:30

Înaltă, blondă şi zveltă, secretara lui Munro semăna foarte mult cu Wilhelmina Munro, gândi Kit în timp ce ea,

Connor şi Sam intrau în biroul femeii.

Veronica Fitzgerald avea ochii roşii şi umflaţi. Fie suferea de cea mai gravă alergie din lume, fie plângea de mult timp. Încercase să ascundă urmele cu un machiaj elegant, dar fără prea mult succes.

Veronica stătea la biroul ei şi îşi odihnea mâinile împreunate pe suprafaţa acestuia. „Cu ce vă pot ajuta astăzi?”

Ea tresări când i-a fost prezentat Sam. Se părea că femeia îşi amintea că Sam îl vizitase pe Munro, chiar dacă întâlnirea avusese loc la casa lui Munro. Şi, din reacţia ei, se părea că se temea de ceea ce spusese Sam despre întâlnire.

Bine. Kit voia ca Veronica să-şi piardă echilibrul.

Kit zâmbi. „Avem câteva întrebări despre asociaţii de afaceri ai domnului Munro.”

Veronica ridică o sprânceană puternic pensată. „Este consilier municipal, doamnă detectiv. Are legături cu multe afaceri din oraş. La ce asociaţi vă referiţi?”

„Era consilier municipal”, spuse Kit, jucând rolul poliţistului rău până la capăt. Funcţionă. Veronica tresări din nou.

„Nu e nevoie să fiţi crudă, doamnă detectiv”, murmură ea.

„Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră”, spuse Kit, şi într-o oarecare măsură chiar îi părea rău. Veronica Fitzgerald ţinea în mod evident la Munro.

Veronica o privi cu severitate. „Treci la subiectul vizitei.”

„Ţi-am spus. Suntem aici să te întrebăm despre asociaţii de afaceri ai fostului tău sef.” Kit scoase telefonul şi deschise aplicaţia Notes. „Consiliul local nu era singura slujbă a lui Munro. Cheltuia prea mulţi bani pentru asta.”

Veronica se încruntă. „Avea o soţie bogată.”

Ooh. Au. Veronica nu o plăcea deloc pe soţia bogată.

„Ea îi dădea alocaţie”, spuse Connor cu un zâmbet fals-jenat. „Nu-mi imaginez că îi plăcea prea mult asta.”

Veronica îşi îndreptă privirea spre Connor. „Nu am de unde să stiu.”

Oh, cred că ştii. Kit se strădui să deruleze notiţele. „Voi doi aţi fost... *împreună* timp de cincisprezece ani. Este corect?”

Ochii Veronicăi sclipiră de furie. „Era angajatorul meu, da.”

„Şi l-ai urmat la consiliul local după ce a renunţat la afacerea sa anterioară”, a insistat Kit.

„Da.”

„Deci îi cunoşti pe asociaţii săi de afaceri de cel puţin cincisprezece ani.” Veronica zâmbi rece. „Da, de *dinainte* de mandatul său în consiliu.” „Ne poţi da o listă cu aceşti asociaţi?”, a întrebat Kit.

Veronica clipi. „Vrei lista lui veche de clienţi?”

„Da”, răspunse Kit calm. „Urma să-şi încheie mandatul peste un an, din cauza limitelor impuse. Cu siguranţă, trebuia să-şi facă planuri pentru viitor. Mai ales că soţia lui bogată urma să divorţeze de el.”

Ochii Veronicăi sclipiră din nou, dar de data aceasta parcă de durere. „Cred că ar fi fost mult mai uşor pentru ea să-l omoare, nu-i aşa, doamnă detectiv?”

„Nu ştiu”, răspunse Kit sincer. „Crezi că ea l-a ucis?”

„Avea un motiv”, spuse Veronica cu amărăciune. „Cu siguranţă avea mijloacele necesare.”

Kit o privi pe femeie în ochi. „Are un alibi.”

„Ar fi putut angaja pe cineva să o facă.”

„Păstrăm toate pistele de investigaţie deschise”, spuse Kit. „ De aceea îi întrebăm pe asociaţii lui de afaceri.”

„Nimeni altcineva nu îl ura”, spuse Veronica, cu o expresie care o provoca pe Kit să o contrazică.

„Oh”, spuse Connor încet, „cred că foarte mulţi oameni îl urau. Primea tot felul de scrisori de ură. Ca administrator al lui, sunt sigur că ştiai asta.”

„Mulţi dintre alegătorii lui aveau plângeri, dar era un consilier local excelent. Lucra neobosit pentru districtul său.”

„Poate ne-ai putea da copiile plângerilor alegătorilor?” a întrebat Connor, deşi deja luaseră dosarul cu plângeri al lui Munro din biroul său de acasă sâmbătă seara. „Ne-ar ajuta să aflăm cine l-a ucis.”

„Desigur.” Ea a scos o cheie din buzunar şi s-a ridicat pentru a deschide un dulap cu cinci sertare din colţul biroului. A scos un dosar mare şi a încuiat repede sertarul. „Poftim, domnule detectiv.”

„Şi acum lista partenerilor de afaceri”, spuse Kit cu o notă de nerăbdare. Veronica se aşează la birou, aruncându-i din nou o privire furioasă lui Kit. „Ţi-am spus că nu are parteneri de afaceri.”

„Ce planuri avea pentru anul viitor?” întrebă Kit. „După ce îi expira mandatul?”

Veronica înghiţi în sec. „Voia să călătorească prin lume.”

Era un răspuns neaşteptat, care părea să-i provoace durere Veronicăi.

Kit înclină capul. „Cu tine?”

„Nu. Nu eram... Nu era aşa.”

„Nu asta am auzit eu”, spuse Kit. „Am auzit că erai partenera lui la multe evenimente ale clubului de golf. Că dansaţi lipiţi unul de altul. Foarte intim.”

Veronica se înroşi la obraji. „Oamenii ăia sunt bârfitori. Da, am participat pentru că soţia lui nu voia să se deranjeze. Am mers ca prieteni. Nimic mai mult.”

Kit se întrebă dacă Veronica credea cu adevărat că

Wilhelmina nu voia să se deranjeze sau dacă asta era povestea pe care i-o spusese Munro.

„Păi, asta e bine”, spuse Kit, aşteptând până când Veronica se relaxă puţin. „Pentru că membrii clubului de ţară spuneau că erai o parteneră mult prea vulgară. Că nu ai nicio şansă să te ridici la nivelul lui social.”

Veronica strânse din dinţi. „Nu-mi pasă ce spun bârfitorii.”

„Ei bine, asta e bine”, spuse Kit din nou. „Pentru că se spune că Munro era pe punctul de a fi dat afară. Nu i s-a reînnoit contractul, cred că aşa se
spune. Connor?”

„Nu i s-a reînnoit contractul, e în regulă”, spuse el blând.

Pieptul Veronicăi se ridica şi cobora mai repede. „Nu e adevărat. Atâta timp cât le plătea bani, ei erau mulţumiţi de el.”

„Există reguli de conduită”, spuse Connor ridicând din umeri. „Munro nu le-a respectat. Se zvoneşte că urma să i se ceară să plece în linişte. Şi dacă nu o facea, îi revocau calitatea de membru şi instruiau paza să se asigure că nu se mai întoarce.”

Veronica strânse ochii. „Minţi.”

Desigur că minţeau. Dar femeia îi credea. Kit putea vedea asta în expresia ei.

Kit ridică din umeri. „Îţi spun doar ce ni s-a spus nouă. Munro nu era bine văzut nicăieri. Alegătorii lui îl urau, cercul lui social abia îl tolera, iar soţia lui bogată urma să divorţeze de el. Şi încă nu mi-ai răspuns cum îşi putea permite stilul de viaţă cu alocaţia mică pe care i-o plătea soţia.”

„Nu am fost implicată în niciuna dintre activităţile externe ale domnului Munro”, replică Veronica. „Dacă avea planuri pentru după încheierea mandatului său în consiliu, eu

nu ştiam despre ele.”

Sam vorbi încet. „Parcă ai spus că voia să vadă lumea.” Făcu o pauză, cu vocea lui blândă. „Urma să fie cu tine, nu-i aşa?”

Ochii Veronicăi se umplură de lacrimi. „Am treabă. Vă rog să plecaţi.”

Kit îi făcu semn lui Sam să se aşeze când acesta începu să se ridice. „Vom pleca când interviul se va termina, dr. Reeves.” El se opri. Comanda ei o făcu să se simtă... neliniştită. Nu-i displăcea să joace rolul poliţistului rău, dar nu voia ca Sam să fie martor la asta. „Domnişoară Fitzgerald, aţi fost cea mai apropiată colegă a lui timp de cincisprezece ani. Cred că aţi avut o relaţie amoroasă. M-aş gândi că aţi vrea să aflăm cine l-a înjunghiat de douăzeci şi cinci de ori, i-a tăiat degetele de la mâini şi picioare şi i-a lăsat cadavrul în deşert, ca să fie mâncat de animale.”

Veronica păli. „Ce?” şopti ea.

Kit o avea acum la mână. „Da. A fost torturat, corpul lui a fost mutilat. Cineva trebuie să-l fi urât foarte mult pentru a-i provoca atâtea răni. Şi durere, doamnă. A fost în viaţă aproape tot timpul, dacă nu chiar tot timpul. Cred că dumneavoastră, ca colegă de încredere şi probabil parteneră romantică, aţi vrea să-i găsim pe cei responsabili şi să-i băgăm în închisoare pe viaţă.

Lacrimile curgeau din ochii Veronicăi, stricându-i machiajul. *„Cei* responsabili? Vieţile *lor*?”

„Medicul nostru legist a emis ipoteza că a fost înjunghiat de mai multe persoane. Dacă ştii ceva, acum este momentul să ne spui.” Kit îşi înmuie tonul, doar puţin, sperând să o convingă. „Avem nevoie de ajutorul tău.”

Veronica scutură din cap, mişcarea fiind sacadată. „Nu ştiu nimic. Vă rog să plecaţi.”

Kit se ridică. „Vom reveni. Ştii ceva şi *vom afla* ce

anume.”

Cu mâna tremurândă, Veronica scrise un singur nume pe un blocnotes şi rupse foaia. „Avocatul meu. Toate comunicările ulterioare trebuie să treacă prin el.”

Kit luă hârtia şi dădu din cap. „Cum doriţi. Domnilor? Ne vedem la ieşire.”

Kit ieşi din biroul femeii, urmată de Connor şi Sam. Kit nu se uită la Sam. Nu voia să vadă reproşul din ochii lui. Dezamăgirea.

Pentru că el era bun şi amabil.

Iar eu nu sunt.

Veronica închise uşa brusc, mai încet decât o trântire, dar sentimentul era acelaşi.

Când Sam şi Connor se îndreptară spre scări, Kit ridică mâna, facându- le semn să se întoarcă. Ţinând un deget pe buze, înclină capul spre uşă.

Din biroul Veronicăi se auziră sunete de vomă şi un singur suspin brutal, care fu imediat redus la tăcere.

Urmă un minut, un minut întreg. Kit număra în minte. Apoi, vocea Veronicăi, urgentă şi plină de lacrimi.

„Poliţiştii tocmai au fost aici. Ştiu.”

O pauză.

„Nu ştiu ce ştiu, dar ştiu *ceva.*” O altă pauză. „Nu, încă nu l-am găsit, şi l-am căutat. Au sigilat biroul lui, atât aici, cât şi acasă la el. Nu pot să-l caut în niciunul dintre locuri. Trebuie să plecăm de aici. Astăzi.” O altă pauză, mai scurtă de data asta. „O să fac aranjamentele. Fii gata.”

Kit îl privi în ochi pe Connor. Părea mulţumit, de parcă se aşteptase la aşa ceva. Ea încă nu se putea hotărî să-l privească pe Sam.

Urma o altă pauză, iar când deveni clar că conversaţia Veronicăi se terminase, Kit îi conduse spre scări şi spre uşa din faţă, sunându-l pe Navarro în timp ce mergea.

„Trebuie să supraveghem primăria cât mai repede posibil”, îi spuse şefului ei. „Te pun la curent când ajungem într-un loc sigur, dar trimite pe cineva aici cât mai repede posibil. Vom aştepta în maşină până sosesc. Te sun înapoi în câteva minute.” Închise telefonul cu Navarro, apoi îl privi pe Connor. „Te superi dacă aduci maşina în faţă? Trebuie să văd dacă există o intrare din spate pe care să poată ieşi.”

Connor salută cu un zâmbet. „Haide, Sammy. Poţi sta pe scaunul din faţă. Las-o pe Kit să stea pe bancheta din spate de data asta.”

Din colţul ochiului, îl văzu pe Sam aruncându-i o privire atentă înainte de a-l urma în tăcere pe Connor la maşină.

Se purtase urât cu Veronica Fitzgerald, dar asta era necesar din când în când. Mai des decât ar fi vrut Kit să recunoască. În mod normal, nu se gândea de două ori la interviuri ca acesta, dar... la naiba. Ura faptul că Sam văzuse acea parte urâtă a ei. Ura şi mai mult faptul că îi păsa atât de mult.

Scuturându-şi sentimentul de nelinişte, se întoarse înăuntru şi îl găsi pe paznicul în uniformă. El îi urmărea afară şi nu părea surprins să o vadă din nou.

„V-aţi întors atât de repede, doamnă detectiv?”

Pe ecusonul lui scria D. MACEK. Era un bărbat mai în vârstă, cam de aceeaşi vârstă cu tatăl ei.

Ea îi zâmbi uşor. „Îmi puteţi spune câte ieşiri are clădirea asta?”

„Mai multe decât puteţi supraveghea dumneavoastră şi ceilalţi doi”, spuse el, tonul lui indicând că ştia de ce întreba sau, cel puţin, că nu era surprins de întrebare. „Toată lumea trebuie să treacă pe aici când intră şi iese, dar există şi ieşiri de urgenţă, desigur.”

„Desigur.” Kit observă că îşi băgase mâna în buzunarul pantalonilor, degetul mare frecând sculptura în formă de

pisică-pasăre pe care Harlan i-o dăruise cu aproape un an în urmă. „Nu pari surprins că te-am întrebat.”

„Pentru că nu sunt. M-am gândit că vei veni să vorbeşti cu Fitzgerald la un moment dat astăzi. Am auzit zvonurile, detectivule. Mulţi oameni îl plăceau pe Munro. Putea fi foarte simpatic şi multe femei îl admirau. Dar cred că Munro era putred până în măduva oaselor şi că administratorul lui era implicat până peste cap în treburile lui.”

„Eşti un poliţist pensionat?” Pentru că aşa părea.

„Am lucrat 25 de ani în poliţie. Am acceptat slujba asta pentru că pensionarea era mult mai plictisitoare decât mă aşteptam.”

„Ce îmi poţi spune despre Munro şi Fitzgerald, domnule?”

„Nimic concret. Ştii că el conducea un Ferrari – cel care lipseşte. A apărut în ziar. Dar şi ea conduce o maşină de lux, iar ceilalţi administratori vorbesc despre călătoriile pe care le face în Insulele Cayman de câteva ori pe an. De asemenea, primeşte livrări de la multe magazine de lux. Trăieşte bine. Ceea ce, ştii, nu este o crimă, dar…” El ridică din umeri.

Menţiunea despre Insulele Cayman era interesantă. Era un drum lung de zburat, când existau destinaţii de plajă mult mai aproape de San Diego. Spălarea de bani a fost primul gând al lui Kit. În acea parte a lumii se desfăşurau multe operaţiuni bancare offshore. „Când a fost ultima ei călătorie în Insulele Cayman?”

El se încruntă. „Cred că a fost în octombrie. Am auzit doi dintre ceilalţi administratori plângându-se că primeşte un tratament special, având în vedere toate concediile pe care le ia. E mai mult decât primesc ceilalţi – şi ei compară notele. Una dintre femei a spus că Fitzgerald a făcut ceva zarvă despre un prieten care avea un apartament de vacanţă acolo, pe care trebuia fie să-l folosească, fie să-l piardă. Ceea ce,

ştii, ar putea fi adevărat, dar…” O altă ridicare din umeri.

„Îţi aminteşti care administratori vorbeau despre ea?”

El râse în hohote. „Toţi. Spun că e îngâmfată şi o adevărată scorpie. Unii dintre ei sunt geloşi că lucrează pentru Munro, pentru că şi ei şi-ar dori asta, dar alţii au fost distruşi de limba ei ascuţită. Nu-mi amintesc sută la sută cine a făcut comentariul despre vacanţa ei, dar dacă îmi amintesc, îţi voi spune.”

„Mulţumesc, domnule. Aţi avut vreun reprezentant al presei aici astăzi?” Se gândea în mod special la Tamsin Kavanaugh, reportera care avea o aventură cu Munro.

Macek ridică din ochi. „Erau peste tot la sfârşitul săptămânii trecute, când a dispărut. Credeam că vor reveni în forţă astăzi, având în vedere că trupul lui a fost găsit sâmbătă, dar până acum au stat doar afară. Au făcut reportaje cu clădirea în fundal. Fragmente audio, chestii de genul ăsta.”

„Îţi aminteşti dacă a venit vreun reprezentant al presei aici în trecut? Care să ceară să-l vadă pe consilierul Munro?”

„Oh.” Se încruntă. „Te referi la Tamsin Kavanaugh.”

Kit a trebuit să se abţină să nu zâmbească la expresia lui jignită. Se părea că domnul Macek împărtăşea antipatia ei faţă de acea femeie. „A venit în vizită?”

El i-a aruncat o privire nerăbdătoare. „Cred că ştii deja asta. Cei doi aveau o relaţie pasională acum câţiva ani. Se distrau după-amiaza în biroul lui şi toate alea. Toţi angajaţii din clădire ştiau. Femeia aia pleca de aici cu un zâmbet satisfăcut.”

„Nu ai fost de acord?”

„El era căsătorit. Iar Kavanaugh… ei bine, ea e pur şi simplu îngrozitoare. Nu sunt sigur ce părere avea Fitzgerald despre asta, deşi s-a discutat pe larg, să-ţi spun. Administratorii, personalul consiliului, chiar şi băieţii de la

poştă. Toată lumea avea o părere. Nu putea să o facă prea fericită pe Fitzgerald, faptul că trebuia să-l împartă."

„Deci Fitzgerald şi Munro aveau o relaţie?"

„Desigur. Toată lumea ştia şi asta. Fitzgerald e o regină de gheaţă. Se poartă de parcă ar fi stăpâna lumii. Nu s-a aruncat niciodată în braţele lui Munro ca femeia Kavanaugh, dar cu siguranţă aveau o relaţie."

„I-ai văzut în flagrant sau e doar părerea ta?"

„E părerea mea bazată pe 25 de ani de experienţă ca poliţist."

„Pare... convenabil că l-a urmat aici de la vechiul lor loc de muncă."

„Exact. Amândoi păreau să ducă o viaţă bună. Fitzgerald arăta ca un hamburger măcinat în dimineaţa asta, plânsese atât de tare. Sincer, am fost surprins să o văd aici. Credeam că îşi va lua zi liberă. Nu credeam că ne va lăsa să o vedem atât de distrusă."

Kit credea că Veronica Fitzgerald venise probabil să caute în biroul lui Munro orice ar fi fost ceea ce nu reuşise să găsească. „Mă poţi suna dacă îţi
mai vine ceva în minte, chiar dacă nu e ceva concret?"

„Sigur. Şi, deocamdată, pot să-i pun pe băieţii mei să supravegheze monitoarele. Dacă cineva iese pe altă uşă decât aceea" – arătă spre uşa din faţă – „te vom anunţa."

„Mulţumesc, domnule Macek."

„Cu plăcere, detectiv McKittrick."

Connor aştepta cu maşina la bordură, aşa că ea a alergat până acolo şi sa strecurat pe scaunul din spate. Nu mai putea să-l evite pe Sam. El stătea pe scaunul din dreapta, întors astfel încât privirea lui era fixată pe faţa ei.

Se pregăti pentru dezamăgire. Dar nu era niciuna în ochii verzi din spatele ochelarilor lui Clark Kent. Erau limpezi şi plini de respect.

Kit expiră. „Eşti bine, Sam?”

„Voiam să-ţi pun aceeaşi întrebare. A trebuit să fii dură cu ea acolo. Nu cred că a fost uşor.”

Deci el înţelegea. Era aproape ameţită de valul de uşurare. „Nu partea mea caldă şi afectuoasă.”

„Partea ta minunată”, o corectă Connor. „Acum, lăsând la o *parte* minunăţia – înţelegi? – trebuie să-l sunăm pe şef.”

San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 10:30

Sam ascultă în tăcere în timp ce Kit şi Connor îl puneau la curent pe Navarro cu ceea ce aflaseră de la Veronica Fitzgerald şi de la agentul de pază.

Nimic din ceea ce spuneau nu-l surprindea pe Sam. Ştia că Veronica era o şarpe încă din momentul în care interacţionase cu ea pentru prima dată, când încerca să programeze o întâlnire cu Munro despre finanţarea New Horizons. Femeia emana răutate arogantă.

Nu, ceea ce îl surprinsese pe Sam era reticenţa lui Kit de a-l privi în ochi când ieşiseră din biroul Veronicăi. Ea îl evitase în mod conştient. Iar când îl privise, ochii ei erau plini de ceva asemănător fricii. Şi ruşinii.

Ea crezuse că el nu era de acord cu tactica ei faţă de Veronica Fitzgerald. Că el o considerase prea dură cu o femeie care era în mod evident îndurerată. Realitatea era exact invers. El ştia ce fel de femeie era Veronica, iar Kit exercitase exact presiunea potrivită asupra ei.

Aşteptaseră în faţa primăriei până când sosiseră mai multe maşini fără însemne. Lăsându-le să păzească ieşirile –

şi să o urmărească pe Veronica când, inevitabil, va încerca să fugă – Connor porni spre închisoarea unde Ronald Tasker ispăşea o pedeapsă pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată pentru uciderea soţiei sale.

Sam era reticent în privinţa întâlnirii faţă în faţă cu acel om. La urma urmei, el fusese motivul pentru care Tasker fusese judecat.

Ei bine, asta nu era adevărat. Tasker fusese judecat pentru că existaseră suficiente dovezi pentru ca procurorul să-l acuze. Dar dacă Sam ar fi cedat cererilor lui Munro, Tasker ar fi putut invoca nebunia. Tot nu era plăcut, dar nici pe departe atât de grav ca o acuzaţie de crimă.

Sam nu era încântat de această întâlnire.

Îşi alungă îngrijorările şi se întoarse pe scaun pentru a o studia pe Kit, care încheia convorbirea cu Navarro.

„Dacă ne poţi obţine un mandat de percheziţie pentru biroul şi casa lui Fitzgerald, ar fi minunat”, spunea Kit. „Probele sunt slabe, dar merită să încercăm.

„Voi trei aţi auzit-o spunând că a căutat ceva ce-i aparţinea lui Munro”, spuse Navarro, „şi că ea şi interlocutorul ei trebuiau să plece. Cred că este suficient pentru un mandat de percheziţie pentru valizele ei, în cazul în care încearcă să fugă. Vă voi anunţa când îl voi obţine. Având în vedere atenţia acordată acestui caz, cred că pot să-l obţin rapid dacă găsesc judecătorul potrivit.”

„Mulţumesc, domnule. Vom continua cu planul nostru pentru ziua de azi. Suntem la câteva minute de închisoare.”

„Tasker e cam imprevizibil”, a avertizat Navarro. „Nu îmi pun mari speranţe în ceea ce vă va spune.”

„Cel puţin trebuie să vorbim cu el.” Ea încheie convorbirea şi suspină.

„Are dreptate, ştii. Tasker nu ne va spune nimic.”

„Nici măcar nu-i putem oferi nimic”, mormăie Connor.

„Tipul ispăşeşte închisoare pe viaţă fără eliberare condiţionată.”

„Întotdeauna vor ceva”, spuse Sam încet. Aşa spera el. „Putem vorbi despre Veronica Fitzgerald înainte să ne întâlnim cu Tasker?”

Privirea lui Kit se abătu, apoi se întoarse încet. Sam aproape că simţea efortul pe care îl depunea ea pentru a-l privi în ochi. Frica dispăruse, dar ruşinea era încă acolo şi asta era de neacceptat.

„Ce-i cu ea?”, întrebă ea.

„M-ai rugat să particip la asta pentru a-mi spune părerea, dar nu m-ai întrebat niciodată ce părere am despre ea.”

Connor îl privi scurt, apoi îşi întoarse privirea spre drum. „Ce părere ai?”

Kit inspiră adânc. „Da. Ce părere ai despre Veronica Fitzgerald?”

„E o şarpe. Cred că ai fi putut fi mai dură cu ea.”

Kit rămase cu gura căscată. „Ce?”

Aproape că izbucni în râs, dar nu îndrăzni. Kit părea prea fragilă în acel moment. „Ai fost dură cu ea, dându-i lista cu rănile lui Munro, dar cred că ai fi putut merge mai departe. Nu ai menţionat niciodată leziunile suferite la organele genitale.”

Ca la comandă, Connor se strâmbă. „La naiba”, mormăi el.

„Da, nici mie nu-mi place subiectul ăsta”, recunoscu Sam, „dar e o realitate a cazului ăsta. Având în vedere că erau aproape sigur implicaţi – sexual, dacă nu şi romantic – cred că asta ar fi putut-o înfuria şi s-o facă să spună ceva. Adică, au fost împreună timp de cincisprezece ani.”

Gura lui Kit se mişca, dar nu scotea niciun sunet.

Connor zâmbi, uitându-se la partenerul său în oglinda

retrovizoare. „Ai distrus-o, Sammy.”

„Mă îndoiesc. Ar fi nevoie de mult mai mult pentru a o distruge pe Kit McKittrick.” Suflă. „Credeai că nu pot suporta să te văd jucând rolul poliţistului rău?”

„Nu”, spuse ea în cele din urmă. „Ştiam că poţi suporta. La urma urmei, ţi-am făcut-o şi ţie.”

[5] [5] [5]Aşa era. Când fusese suspectat de crimă cu nouă luni în urmă. Avusese aceeaşi reacţie ca Veronica Fitzgerald după interogatoriu. Abia ajunsese la baie când vomitase tot ce mâncase în ziua aceea.

„Adevărat. Ştiam despre Veronica înainte să intrăm în biroul ei. M-a amânat când am încercat să-mi fac o programare cu el în vară, când finanţarea New Horizons era supusă votului. ”

Ochii lui Kit deveniseră brusc ascuţiţi. „Ce ţi-a spus?”

Bine. Kit se întorsese. „A spus că era un om ocupat, că nu avea timp pentru astfel de chestiuni. A spus că aş putea să-mi fac loc în agenda lui...” Se opri, detaliile conversaţiei revenindu-i în minte. „La naiba. Mă şantaja.”

Kit se aplecă în faţă cât îi permitea centura de siguranţă. „Ce vrei să spui?”

„Mi-a spus că aş putea fi programat în agenda lui la câteva săptămâni după apelul meu, dar ar fi fost prea târziu. I-am spus asta, iar ea mi-a răspuns că donatorii campaniei „pot fi uneori incluşi”. ” El a folosit ghilimele în aer. „Încerca să mă şantajeze pentru o contribuţie la campanie. La momentul respectiv, nu m-am gândit la nimic altceva decât că părea josnică, dar mă întreb câţi oameni au trebuit să plătească pentru a-l vedea pe Munro.”

Kit se încruntă. „De ce ar putea să ceară o donaţie, în primul rând? El nu mai candidează. Nu are voie. Limite de mandat.”

Connor ridică un deget. „Şi dacă avea aspiraţii mai

mari? Senatul statului sau chiar mai sus? Îţi aminteşti lista donatorilor campaniei pe care Marshall şi Ashton au găsit-o în dosarele lui? O parte din donaţii erau recente, din ultimele luni.”

„Să verificăm asta, atunci.” Kit notă în aplicaţia Notes. „Aproape că îmi doresc să o fi plătit, Sam, ca să ştim ce ar fi făcut cu banii. Dacă ar fi fost o simplă şantajare şi nu o contribuţie, nu ar fi rămas nicio urmă pe hârtie.”

„Putem să-i căutăm în calendar”, spuse Connor. „Să verificăm persoanele cu care s-a întâlnit înainte să dispară, să aflăm dacă vreuna dintre ele a plătit pentru a participa.”

„Ce nemernic”, mormăi Sam.

Kit îl privi în ochi, cu un zâmbet pe buze. „Da, păi, ştim deja asta.”

Totul revenise la normal. Reticenţa dispăruse, odată cu ruşinea. Sam era uşurat, dar tot voia să vorbească cu ea despre ce se întâmplase în biroul Veroni- căi.

Dar nu în prezenţa lui Connor. Era ceva personal. O să aştepte până vor fi singuri.

Ea bătea din nou pe telefon, cu sprâncenele încruntate. „San Diego are limite în ceea ce priveşte suma pe care membrii consiliului municipal o pot accepta de la o singură persoană. Nu e mult. Munro ar fi avut nevo ie de peste trei sute de donatori care să dea suma maximă pentru a cumpăra Ferrari-ul acela.”

„Şi, din nou”, spuse Sam, „ar fi existat o urmă de bani. Candidaţilor nu li se permite să folosească fondurile de campanie pentru cheltuieli personale de genul acesta.”

Kit îşi strânse buzele. „Sau au existat alte „donaţii” care nu au fost înregistrate niciodată. Simple şantaje. Mă întreb ce făcea Fitzgerald în toate acele călătorii în Insulele Cayman?”

„Operaţiuni bancare offshore”, spuse Sam cu un suspin.

„De ce este întotdeauna un cont bancar secret?”

„Ca să poată cumpăra Ferrari”, spuse Kit cu uşurinţă. „Toată lumea ar fi crezut că era un cadou de la soţia lui bogată. Doar Wilhelmina ar fi ştiut adevărul.”

„Maşina *era* un cadou de la Wilhelmina?”, întrebă Sam în timp ce Connor oprea la cabina paznicului de la închisoare.

Connor arătă actul de identitate şi trecură. În interiorul închisorii urma să aibă loc un proces de identificare mai riguros. Sam ura să meargă la închisoare. Fusese acolo de mai multe ori de-a lungul anilor, pentru a se întâlni cu clienţi, dar de fiecare dată îi dădea fiori. Ştia că ajuta oamenii şi că munca lui era utilă, dar sunetul uşilor trântite îl tulbura de fiecare dată.

Connor clătină din cap. „Îngrijitorul ei, Rafferty, ne-a spus că Munro cumpărase maşina singur.”

„Poate că Rafferty nu ştia”, spuse Kit gânditoare. „Poate că Wilhelmina nu i-a spus. El nu ar fi fost de acord.”

„Bună observaţie”, spuse Connor. „Trebuie să-i facem o altă vizită doamnei Munro şi să-i punem întrebări cu Rafferty în afara camerei.” Găsi un loc de parcare şi opri motorul. „Să terminăm cu vizita asta. Urăsc locul ăsta.”

„Şi eu”, mormăi Sam, apoi se întoarse către Connor. „Ne laşi un minut? Ne întâlnim în hol.”

Connor ridică sprâncenele, dar, spre lauda lui, nu puse nicio întrebare. „Sigur.” Îi dădu lui Sam cheile maşinii. „Încuie uşa. Nu e un cartier prea sigur.”

Râzând de propria glumă, Connor ieşi din maşină şi se îndreptă spre intrarea principală a închisorii.

Sam inspiră adânc şi o privi pe Kit în ochi. „De ce ai crezut că aş fi supărat din cauza interviului tău cu Veronica Fitzgerald?”

Kit suspină. „Eu… cred că nu voiam să crezi că sunt…” Ridică din umeri. „Răutăcioasă. Cred că există motive

întemeiate pentru a nu te întâlni cu colegii de serviciu.”

Sam simţi un fior de teamă parcurgându-i şira spinării. „Nu suntem colegi de serviciu. Suntem… colegi.”

Kit oftă. ” Roşie, tomată — tot bulion facem.”

„Nu.” Sam scutură din cap, pentru că gândul de a nu mai lucra cu ea era umbrit de gândul că ar trebui să renunţe la relaţia cu ea. „Sunt consultant. Şi ştiu cu ce te ocupi. Ştiu cum trebuie să o faci. Şi astăzi cred că te-ai abţinut din cauza mea. Tot ce spun este că nu trebuie să te abţii. Fă-ţi treaba. Nu o să te judec pentru asta.”

„Nu poţi şti asta.”

„Kit. M-ai *arestat.* Fostul tău partener a ameninţat că îmi *împuşcă câinele""*

„Baz n-ar fi făcut asta.”

„Nu ştiam asta atunci.” Sam alungă amintirea, care nu era una dintre cele mai plăcute. În ceea ce priveşte întâlnirile romantice, cea dintre el şi Kit nu fusese deloc romantică. „Ce vreau să spun este că, după ce lucrurile s-au liniştit, am înţeles. Nu mi-a plăcut pentru că mi se întâmpla mie, dar totuşi am înţeles. Te cunosc. Poate crezi că eşti misterioasă, dar eu ştiu suficient cât să fiu sigur că i-ai fi arătat compasiune pentru durerea ei în această dimineaţă dacă Fitzgerald nu ar fi fost ocupată cu problemele lui Munro.”

„Paznicul a spus că era ocupată până peste cap.”

Ea încerca să devieze discuţia, iar el avea nevoie ca ea să-l asculte. „Kit. Ti-ai făcut treaba. Şi dacă aş fi avut o problemă – ceea ce nu era cazul – ţi-aş fi spus. Dar frumos şi nu în faţa martorului. Sau a suspectului, oricare ar fi ea. Trebuie să ai încredere în mine, Kit.”

Ea inspiră adânc şi expiră încet. „Mi-e greu.”

„Ştiu”, spuse el încet. „Dar merit.”

Asta îi aduse un zâmbet larg şi strălucitor. „Ştiu. O să mă străduiesc din greu.”

„Bine.” Era rândul lui să respire adânc. „Acum, hai să-l vizităm pe tipul pe care am ajutat să-l bag la închisoare pentru că nu am vrut să spun că era nebun de legat.”

Kit tresări. „Doamne. Nu m-am gândit... Sam, de ce nu mi-ai spus că nu vrei să-l vezi?”

Asta îl irită. „Pentru că *e meseria mea,* Kit. La fel cum era a ta cea a lui Fitzgerald. Am încredere în tine, personal şi profesional. Dacă nu poţi avea încredere în mine cu inima ta, măcar ai încredere că ştiu ce fac în *meseria mea.*

Ea tresări din nou. „Am făcut asta, nu-i aşa? Nu am avut încredere în tine.”

El făcu o grimasă. „Cam aşa ceva. Da.”

„Îmi cer scuze”, spuse ea sincer. „Nu m-am gândit la asta. Eu... sunt protectoare cu tine.”

„Şi îmi place asta. Până la un punct. Sunt bun în meseria mea, Kit. Lasă- mă să-mi fac treaba.”

„Bine. Şi, ca să ştii, nu-i fac niciun fel de concesii acestui nemernic. Niciun fel de concediu. Niciun fel de transfer la o închisoare mai bună.”

„Nu mă aşteptam la altceva.”

Capitolul 7

San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 11:00

Kit văzuse fotografii cu Ronald Tasker atât înainte, cât şi după arestarea lui. Dar nu văzuse nicio fotografie cu el de când începuse să-şi ispăşească pedeapsa.

Arăta ca o persoană complet diferită.

Ştia că era chel, desigur. Peruca îi fusese scoasă pentru fotografia de la arestare, dar în toate celelalte fotografii – inclusiv cele din timpul procesului – purta peruca.

Nu şi astăzi. Stătea în faţa lor, mic, palid, chel, dar totuşi sfidător. Îi zâmbi ironic lui Kit, observând aparent surprinderea pe care ea credea că o ascunsese. „Încă te-aş putea face să ţipi de plăcere, scumpo."

Connor se înţepeni, dar Sam nu arătă nicio reacţie. Era cu adevărat bun în meseria lui.

Ea nu răspunse la provocarea lui Tasker. „Ştiţi de ce suntem aici, domnule Tasker?"

„Am o idee destul de clară. Am văzut ştirile. Munro a murit." Părea încântat.

„Nu pari supărat de asta", spuse Connor calm.

„Nu sunt. E un şarpe. *Era* un şarpe." Râse dispreţuitor, apoi se întoarse spre Sam. „Mă surprinde că ai avut curajul să mă vizitezi aici."

„De ce?" întrebă Sam blând.

Tasker clipi o dată. „Tu eşti psihologul, nu? Cel pe care l-am plătit să mă declare inapt pentru proces?"

„Sunt psiholog, da. Nu am primit niciun ban pentru aşa ceva."

Era mai calm decât dacă ar fi negat că a comandat

murături la burgerul său.

Tasker îl studiă pe Sam. „Nu ai luat bani? Deloc? Ţi s-au oferit?”

„Nu mi s-au oferit bani şi nici nu am cerut vreodată. Munro se aştepta la 120.

o mică contrapartidă pe care eu nu eram dispus nici măcar să o iau în considerare.”

„Hm. Deci ai refuzat. Munro nu mi-a spus asta. Mi-a spus doar că te-a plătit, că ai luat banii şi l-ai denunţat.”

Sam doar zâmbi. „În cazul ăsta, mă mir că încă mai respir.”

Tasker chicoti. „Mulţumesc, fiule. Asta mă face să mă simt mai bine, crezi sau nu.”

„Oh, pot să cred”, spuse Sam. „De ce nu m-ai eliminat?”

„M-am gândit la asta. Dar Munro minţea cum respira. Asociaţii mei au spus că te-ar elimina gratis, dar le-am spus să nu o facă. Pentru cazul în care Munro minţea.”

„Spoiler alert”, spuse Sam. „Minţea.”

Tasker râse din nou. „Ei bine, asta e bine. M-am gândit că dacă ai fi luat banii, nu l-ai fi denunţat. Şi dacă l-ai fi denunţat şi ai fi avut banii ca dovadă, Munro ar fi fost aici cu mine. Nu s-a gândit niciodată că oamenii sunt la fel de deştepţi ca el. Ce idiot.”

„Deci mi-ai salvat viaţa”, spuse Sam sec. „Mulţumesc.”

Tasker râse până îi veniră lacrimile în ochi. „Îmi placi. Mă bucur că nu te-am ucis şi pe tine.” Ridică o sprânceană. „Nu că aş fi ucis pe altcineva. Ca soţia mea mincinoasă şi curvă.”

„Oh, nu”, spuse Sam, tot sec ca praful. „Dacă ştiai că Munro te minţea, de ce nu l-ai ucis?”

Tasker se opri. „De unde ştii că nu am făcut-o?”

„Pentru că eşti aici.”

„Aş fi putut să o comand oricând”, se lăudă Tasker. „Dar nu am făcut – o.”

„De ce nu?”, întrebă Kit.

Tasker înclină din nou capul, studiind-o de data aceasta pe Kit. „Ce câştig dacă îţi spun?”

„Respectul de sine?”, întrebă ea dulce.

El doar râse în hohote. „Eşti drăguţă, scumpo. Arăţi ca fata de alături, dar pun pariu că eşti dinamită în pat.”

Connor a tras aer în piept, dar Sam a dat din cap, făcându-l pe Connor să se aşeze înapoi în scaun cu o încruntare.

„Ce vrei?”, a întrebat Sam.

Kit abia şi-a înghiţit strigătul de indignare. Se înţeleseseră să nu facă niciun compromis. Dar... Sam îi ceruse să aibă încredere în el.

Connor nu era la fel de stăpân pe sine. S-a întors spre Sam. „Nici gând.” Sam doar ridică din umeri, de parcă nu-i păsa de nimic. „N-am spus că o să o primească, dar e bine să ştim de unde pornim. Ce vrei, domnule Tasker?”

Tasker îi privi pe toţi cu precauţie. „Concediu pentru bună purtare.”

„Nu se poate”, spuse Sam, tot calm. „Următorul?”

Tasker se încruntă ca un copil căruia i s-a refuzat o răsfaţare. „Vizite conjugale.”

Sam ridică din umeri. „Trebuia să te gândeşti la asta înainte să-ţi tai soţia în bucăţi.”

Tasker începu să râdă din nou. „Oh, eşti altfel. Cred că eşti unul dintre nemernicii ăia cu principii.”

Sam zâmbi. „Vinovat. Ce vrei cu adevărat, domnule Tasker? Serios?”

„Vreau toate lucrurile astea.”

Sam îl privi fix în ochi. „Ce vrei tu şi noi îţi putem oferi? Eşti încă bogat. Cineva din afară trebuie să-ţi trimită bani prin sistemul JPay al închisorii. Ai fonduri pentru a obţine ce vrei de la magazinul închisorii, în limite rezonabile, desigur. Ce altceva vă putem oferi în afară de reducerea pedepsei sau o compensaţie similară? Pentru că trebuie să ştiţi că aceste lucruri nu se vor întâmpla.”

Tasker se gândi. „Nu ştiu.”

Kit deschise gura pentru a readuce conversaţia la subiect, dar Sam o opri cu un alt semn din cap.

„Colecţionaţi benzi desenate”, spuse Sam. Kit îl privi surprinsă pe Sam.

Tasker zâmbi, un zâmbet sincer de plăcere. „Da. Îmi lipsesc benzile mele desenate. Nu le găsesc pe cele care îmi plac la magazin, iar cele din bibliotecă sunt rupte.”

„Ce zici de cinci benzi desenate noi, oricare ar fi cele mai vândute la magazinul de benzi desenate?”, întrebă Sam.

„Zece.”

„Şapte”, ripostă Sam. „Şi fără colecţii. Orice este proaspăt ieşit de sub tipar.”

Tasker dădu din cap o dată. „Bine. O să-ţi spun ce ştiu despre Munro.” Aruncă o privire ascuţită către Kit. *„El* mă tratează ca pe o persoană.”

Dar Tasker nu era o persoană, gândi Kit. Cel puţin nu una bună. Îşi ucisese soţia şi o tăiase în bucăţi. Dar ea avea de gând să aibă încredere în Sam. Până acum se descurcase perfect cu Tasker.

„Am înţeles”, spuse ea. „Dr. Reeves?”

Sam îşi încrucişă mâinile pe masă, şi atunci Kit îşi dădu seama cât de nervos era. Aflase că acesta era unul dintre semnele lui.

Respectul ei pentru Sam Reeves creştea vertiginos. Era îngrozit şi nimeni nu ar fi putut să-şi dea seama.

„De ce nu l-ai omorât pe Munro?”, întrebă Sam.

Tasker rămase tăcut pentru un moment lung. Apoi ridică din umeri. „Are un fel de comutator al mortului, dacă vrei”, spuse Tasker. „O listă cu toate lucrurile rele pe care le-a făcut o persoană. Dacă este ucis, lista va fi făcută publică.”

Dar nimic nu fusese făcut public. Nu încă.

Kit îşi aminti vocea Veronicăi când dăduse acel telefon

după ce plecaseră din biroul ei. *Încă nu am găsit-o, şi am căutat-o.*

Asta căuta ea? Dispozitivul de siguranţă al lui Munro? Şi de ce îl căuta? Ea era cea care trebuia să-l publice? Sau voia să-l distrugă pentru că numele ei era inclus pe listă? Kit nu ştia. Încă.

„Toate lucrurile rele pe care le-a făcut o „persoană”?”, întrebă Sam. „Sau tu?”

Tasker doar ridică din umeri.

„Dar eşti deja în închisoare”, spuse Sam. „Ce ar putea fi pe listă mai rău decât ceea ce ţi s-a impută?”

Tasker clătină din cap. „Nimic.”

Minciună, gândi Kit. Era o minciună sfruntată. Dar se întreba acelaşi lucru pe care îl întrebase Sam. Ce putea fi mai rău decât perioada pe care o ispăşea în închisoare?

„Nu cred că este întru totul adevărat”, spuse ea încet.

Tasker întoarse brusc capul şi o privi cu furie. „Mă faci mincinos, detectiv?”

Kit nu negă. „Spun doar că, dacă nu te-ai fi temut de listă, Munro ar fi fost ucis mai devreme. E logic.”

„Cine mai e pe listă, domnule Tasker?”, întrebă Sam, redirecţionând atenţia lui Tasker spre el.

Tasker zâmbi, un zâmbet sinistru. „Pentru asta ar fi nevoie de mult mai mult decât benzi desenate, dr. Reeves. Cu siguranţă, oameni influenţi. Ai fi uimit.”

„Probabil că nu”, spuse Sam. „Am învăţat că toată lumea are secrete.”

„Poate, poate nu. Dar îţi spun că, dacă găseşti lista aia, vei afla cine l-a ucis. Şi nu am fost eu.”

„Vrei să spui că domnul Munro şantaja persoanele de pe lista asta?”, întrebă Kit, ştiind deja răspunsul. Acum, Ferrari-ul lui Munro avea mai mult sens.

„Ding, ding, ding”, cântă Tasker. „Frumoasa domnişoară

câştigă premiul.”

„Cine l-a ajutat să descopere toate secretele?”, întrebă Connor. „Sau a reuşit singur?”

Tasker îl privi pe Connor cu o privire de parcă ar fi vrut să spună *dar e evident.* „Tu cine *crezi,* detectivule?”

„Administratoarea lui”, spuse Connor cu gravitate. „Veronica Fitzgerald.”

„Ding. Ding”, spuse Tasker cu o expresie impasibilă.

„Ea e creierul operaţiunii”, ghici Kit, dar o spuse de parcă ar fi ştiut sigur. Tasker îşi atinse nasul.

Deci era puţin probabil ca Veronica să fie pe listă, gândi Kit. Ea putea fi persoana pe care Munro o alesese să facă publică lista după moartea lui.

Kit dădu încet din cap, trecând în revistă în minte mărturia lui Tasker în instanţă. Cum aflase soţia lui că el ţinea două seturi de registre contabile şi ameninţase că îl va denunţa. Cum, cu el în închisoare, ea ar fi putut controla banii lui. Şi apoi, când era cuprins de furie, un dosar cu fotografii apăruse miraculos în cutia lui poştală – un dosar care conţinea fotografii cu soţia lui făcând sex cu un alt bărbat. Se înfuriase, mărturisise el. Ca orice bărbat. O tăiase şi în bucăţi mici. Kit presupuse că fusese *cu adevărat* furios. „Ăsta e adevăratul motiv pentru care ne spui asta”, murmură ea. „Pentru că Veronica Fitzgerald este creierul operaţiunii lor. Ai întârziat cu plata către Munro? De aceea i-a spus soţiei tale despre afacerile tale ilegale? De aceea ţi- a trimis fotografiile cu soţia ta şi amantul ei? Voia să-ţi arate ce ai de pierdut dacă nu-l plăteşti?”

Tasker o privi de sus în jos. „Nu ţi-am acordat suficient credit. Ai şi creier pe lângă corpul ăla al tău.”

Kit ignoră din nou aluzia sexuală. „Munro e mort, dar vrei să plătească şi domnişoara Fitzgerald. Ţi-au distrus căsnicia, afacerea şi ţi-au luat libertatea.” Kit ştia că Tasker

făcuse toate astea, dar Sam nu era singurul care putea să intre în joc. „Deci eşti dispus să ne spui totul. Nu o să-i dai pe ceilalţi de pe listă, pentru că nu ştii cine sunt. Dar acum ştim ce să căutăm, aşa că treaba ta e cam terminată. Şi când vom găsi lista, nu te va mai ţine în închisoare mai mult decât deja ai de ispăşit, dar măcar vei fi avut parte de răzbunare.”

Tasker doar zâmbi şi nu spuse nimic. Se părea că terminase de împărtăşit informaţii. Sam rămăsese tăcut pe parcursul acestei discuţii. Când vorbi, o făcu cu blândeţe.

„Atunci e ceva personal pentru tine. Orice ar fi pe lista aia, e ceva ce nu vrei să afle o persoană pe care o respecţi. Poate că nu vei primi o pedeapsă mai mare, dar cineva la care ţii nu te va mai iubi.”

Ochii lui Tasker se măriră de şoc. „Cum...” Scuturăputernic din cap şi se îndepărtă de masă, zgâlţâind lanţul care îi lega cătuşele de lanţurile de la gleznă. „Am terminat. Aştept revistele alea de benzi desenate, dr. Reeves.”

„Îmi ţin cuvântul, dle Tasker.”

El dădu din cap o dată. „Contez pe asta. Ai principii morale, iar eu nu cunosc multe persoane care să aibă. Poţi să te relaxezi. Nu voi veni după tine. Chiar dacă nu voi primi niciodată benzile desenate.”

Sam scuturădin cap. „Am spus că îmi ţin cuvântul. Le voi trimite, dar vor trebui să treacă prin unul dintre furnizorii de colete aprobaţi. S-ar putea să dureze câteva săptămâni.”

Tasker se uită peste umăr la gardianul care stătea lângă uşă. „Du-mă
înapoi în celulă.”

Kit, Connor şi Sam rămăseseră aşezaţi pe scaune în timp ce gardianul îl conducea pe Tasker spre uşa camerei de interogatoriu. Tasker se uită înapoi în ultimul moment.

„Ea e fiica mea. Am făcut nişte lucruri de care nu sunt mândru şi nu vreau ca ea să afle. Nimic din toate astea nu

era ilegal. Dar tot nu vreau să afle. Dar nu contează, pentru că m-a renegat după ce am ucis-o…” Îşi trase răsuflarea. „După ce am fost condamnat pentru uciderea mamei ei. Aşa că, dacă găsiţi lista, spuneţi-i. Oricum mă urăşte.”

Cu umerii căzuţi, se îndepărtă şchiopătând, lăsându-i pe cei trei să stea în tăcere, uimiţi.

În cele din urmă, Connor îşi curăţă gâtul. „Cred că tocmai am asistat la o lecţie magistrală. Sam, eşti cel mai tare. De unde ştiai despre benzile desenate?”

„L-am cercetat”, răspunse Sam simplu.

„Şi noi la fel”, spuse Connor.

„Ne-am uitat la antecedentele lui, la istoricul profesional şi la asocierile de afaceri. Sam s-a uitat la *el.* Ca la o persoană.” Kit trebuia să-şi amintească asta pe viitor. Se lăsase orbită de amploarea crimei comise de acel om şi nu văzuse vulnerabilitatea pe care majoritatea oamenilor o au într-o anumită măsură. Dar Sam îl *văzuse.* „Cred că suntem gata să plecăm.”

Râsul lui Sam era tremurat. „Eu ştiu că sunt. Am nevoie de o băutură.”

Connor se uită fix la el. *„Acum* eşti speriat? S-a terminat, omule.”

„Era speriat înainte să intrăm pe uşa din faţă”, spuse Kit în şoaptă. „Dar are dreptate, Sam. A fost o lecţie magistrală.” Încercând să-l liniştească, îi mângâie braţul lui Sam, simţind cum tremură. „Haide. Îl sunăm pe Navarro din maşină să vedem dacă informaţiile lui Tasker pot fi adăugate la mandatul de percheziţie. Apoi mergem să luăm prânzul. Şi poate o margarita pentru tine.”

Sam se ridică, apoi îşi îndreptă spatele. „Pare cea mai bună idee pe care am auzit-o de multă vreme.”

Scripps Ranch, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 13:30

„Mă bucur că le-am revăzut pe bătrâne”, spuse Connor în timp ce el şi Kit părăseau Shady Oaks Retirement Village.

Kit le făcu cu mâna cu afecţiune celor două femei în vârstă care stăteau de o parte şi de alta a lui Sam Reeves, uşor ameţit. Kit nu voia să-l lase singur acasă după prânzul cu margarita şi ştia că domnişoara Georgia şi domnişoara Eloise vor avea grijă de el.

Sam merita cele două băuturi şi chiar mai mult. Kit era doar uşor surprinsă că doar două margarita destul de slabe erau suficiente pentru a-l ameţi pe psiholog. Sam nu bea mult.

Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la el.

„Să nu te audă că le spui bătrâne”, îl avertiză Kit. Pentru că Georgia şi Eloise erau încă forţe ale naturii, în ciuda faptului că erau octogenare.

Connor se cutremură. „Nici în ruptul capului.”

Kit se aşează pe scaunul pasagerului. Nici ea, nici Connor nu erau ameţiţi, pentru că se abţinuseră de la alcool la prânz. La urma urmei, erau încă de serviciu. Dar Kit ar fi rămas oricum trează. Sam era mult mai şocat decât îi arătase lui Connor, iar ea trebuia să aibă grijă de el.

Era un sentiment nou, această dorinţă de a-l proteja. Îl simţea pentru părinţii ei, pentru surorile şi fraţii ei, dar nu simţise niciodată aşa ceva pentru altcineva.

O speria de moarte.

Pentru că dacă Tasker se răzgândea? Dacă trimitea nişte gorile să-i facă rău lui Sam? Sau mai rău?

Ar putea să-ţi facă acelaşi lucru şi ţie.

Era adevărat, recunoscu ea. *Dar pot să am grijă de*

mine.

La fel şi Sam.

El dovedise asta de multe ori.

Dar ea tot era îngrijorată. Singurul lucru care îi distrăgea atenţia de la îngrijorare era munca. — Deci e pe undeva o listă care se activează dacă cineva păţeşte ceva. Mă întreb pe cine şantaja Munro.

„Oameni influenţi, potrivit lui Tasker”, spuse Connor, ieşind din parcarea Shady Oaks. „Asta ar putea include o mulţime de oameni care nu ar fi niciodată în vizorul nostru.”

„Pentru că toţi păstrează secretul. Probabil că nimeni nu ştie cine mai este pe listă”, medită Kit.

„Dacă ar spune, i-ar pune şi pe ei în pericol. Este o modalitate destul de ingenioasă de a-şi ţine victimele sub control. ”

„Cineva s-a opus. Sau mai multe persoane, dacă Alicia are dreptate în privinţa faptului că mai multe persoane l-au înjunghiat.”

Connor suspină. „S-ar putea să nu fi fost nimeni de pe lista aceea. Ar fi putut fi totuşi alegători furioşi sau un soţ gelos. Sau chiar un dezvoltator local care nu a obţinut un contract.”

„Dar şantajul are mult sens. Mai ales că Veronica caută ceva ce nu a reuşit să găsească.”

Connor se gândi profund. „Mă întreb dacă ea a fost cea care a făcut lista publică. Cineva sau ceva trebuia să fie declanşat de vestea morţii lui Munro. Ăsta e scopul unui mecanism de siguranţă post-mortem.”

„M-am întrebat acelaşi lucru în timp ce vorbeam cu Tasker. Sper că Marshall şi Ashton au făcut progrese în căutarea fişierelor pe care le-am luat din biroul lui Munro. Poate că lista se află în acele documente. Dacă ar fi fost după mine, aş fi ţinut lista la îndemână.”

„Nu era nimic pe computerul lui de acasă”, spuse Connor. „Nimic care să strige «Sunt o listă de ticăloşi care plătesc pentru Ferrari-ul lui Munro».”

Kit chicoti la imaginea asta. „Ar fi fost prea uşor.”

„Eu personal nu aş fi ţinut-o la îndemână. Aş fi pus-o într-un seif şi aş fi dat cheia şi permisiunea scrisă de acces la seif persoanei însărcinate să se asigure că lista este distribuită. Avocatul meu ar fi avut cheia.”

„Munro nu avea un seif la banca lui.”

„Nu la banca pe care o folosea în mod deschis.” Connor se înscrise pe autostradă. „Călătoriile Veronicăi în Insulele Cayman ar putea însemna că are un cont offshore acolo.”

„Nu ar fi prima persoană care ascunde câştiguri obţinute ilegal.” „Nu.
Cine este avocatul lui Munro?”

Kit era supărată pe ea însăşi pentru că nu vorbise încă cu avocatul lui Munro. „Ar putea fi acelaşi avocat al cărui nume ni l-a dat Veronica când ne-a dat afară din biroul ei.” Scoase bucata de hârtie împăturită din buzunar. „Lucas King.”

„Am auzit de el”, spuse Connor. „Se ocupă de planificarea patrimoniului pentru noii bogaţi şi pentru „milionarii din clasa de mijloc”.

„Milionarii din clasa de mijloc? Există aşa ceva?”

„Da. Oameni care şi-au construit încet averea sau au obţinut-o prin vânzarea de proprietăţi imobiliare cumpărate acum cincizeci de ani. Sunt cu câteva trepte mai jos de mega-bogaţi. Unii dintre prietenii părinţilor mei au menţionat acel avocat. De obicei, el nu se ocupă de cazuri de apărare, dar Veronica probabil nu a crezut că va avea nevoie de unul. Pare destul de arogantă.”

Folosind telefonul, Kit a răsfoit notiţele pe care Marshall şi Ashton le încărcaseră pe serverul departamentului şi a

rămas cu gura căscată când a ajuns la pagina care conţinea lista avocaţilor lui Munro, care menţiona avocatul lui Munro. „Dumnezeule. N-o să-ţi vină să crezi cine e avocatul lui Munro. E Laura Letterman.”

Connor se uită surprins la ea, apoi îşi întoarse privirea spre drum. „Fosta lui Sam?”

„Exact.” Kit se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tetieră. „Sam o să înnebunească.”

„Nu la fel ca azi, totuşi, nu? Ea nu reprezintă un pericol pentru el.”

„Laura încă ţine la el, în felul ei. A muncit din greu să-l reprezinte când credeam că e suspect, acum nouă luni. Aşa că va fi o reacţie total diferită de cea de azi, când a vorbit cu Tasker.”

„Tot nu-mi vine să cred cât de calm a fost”, mormăi Connor. „Credeam că omul ăsta-şi arată sentimentele pe faţă. Acum mă întreb.”

„De obicei aşa este”, spuse Kit, privind în continuare numele Laurei Letterman. „Dar meseria lui îl obligă să se compartimenteze când este necesar. Asta am văzut astăzi. Mă întreb dacă ar trebui să-i facem o vizită domnişoarei Letterman.”

„Nu ne va spune nimic despre Munro. Privilegiu şi toate porcăriile alea.” Kit ridică o sprânceană. „Păi, nu o reprezintă pe Veronica, nu-i aşa?” Connor zâmbi. „Ai dreptate. Care e adresa ei? Va fi la birou, dacă nu e la tribunal. Oricum, ar trebui să o găsim.”

Kit căuta adresa Laurei pe Google când telefonul ei vibră, anunţând un apel. „E Navarro”, îi spuse lui Connor, apoi apăsă pe butonul de acceptare. „Ce s-a întâmplat, şefule?”

„Veronica Fitzgerald a părăsit primăria acum zece minute şi se pare că se îndreaptă spre apartamentul ei.” Le

dădu adresa, o clădire scumpă din centrul oraşului. „Aduceţi-o aici.”

„Ne ocupăm.” Kit introduse adresa în GPS, iar Connor acceleră.

„Presupun că nu avem suficiente dovezi pentru un mandat de arestare?” „Nu încă”, spuse Navarro cu regret. „Din păcate, cuvântul unui criminal condamnat care şi-a tăiat soţia în bucăţi nu este suficient. Dar v-am obţinut un mandat de percheziţie, proaspăt semnat de judecător. Este doar pentru bagajele ei, inclusiv poşeta. Ar trebui să aibă nişte bagaje dacă fuge, aşa cum presupunem. Dacă are ceva în bagaje care pare suspect, arestaţi-o şi aduceţi-o la secţie. O să trimit un poliţist cu o copie semnată a mandatului, în caz că se opune percheziţiei.”

„Sper să se opună”, spuse Kit. „Aş vrea să-i pun cătuşele. E un şarpe.” *Încercând să-l şantajeze pe Sam în felul ăsta.*

„Şuieră”, mormăi Connor în semn de aprobare.

„Am înţeles. Dar păstraţi-vă eleganţa. Nu vreau să ne scape.”

„Desigur”, spuse Kit. „Vă sunăm când o prindem. Mai avem vreo şapte minute. Dacă încearcă să plece înainte să ajungem noi, puneţi poliţiştii să o ţină acolo.”

Kit încheie convorbirea şi fixă lumina albastră intermitentă pe capota maşinii. „Accelerează.”

Connor se conformă cu bucurie, deoarece să conducă rapid şi furios era una dintre activităţile lui preferate. Kit se luptă cu dorinţa de a închide ochii în timp ce el se ferea de trafic, respirând uşurată când în sfârşit încetini şi opri în faţa clădirii Veronicăi.

„Patru minute şi jumătate”, se lăudă Connor. „Iubesc meseria asta.”

„Am nevoie de una dintre margarita lui Sam”, mormăi

Kit, eliberând mânerul şi scuturându-şi degetele înţepenite. „Să o aducem.”

Îi găsiră pe poliţiştii care o urmăriseră aşteptându-i. „A urcat acum câteva minute”, spuse unul dintre ei. „Apartamentul ei este la etajul zece şi are vedere la apă.”

Departe de ei, atunci. Asta era bine. Nu îi va putea vedea adunaţi şi vorbind.

„Câte ieşiri sunt?”, întrebă Connor.

„Două”, răspunse al doilea poliţist. „Aceasta şi ieşirea de urgenţă din spate. Alţi doi poliţişti păzesc uşa aceea.”

Connor le făcu un semn cu capul. „Mulţumesc.”

Kit îi repetă mulţumirile în timp ce ea şi Connor se îndreptau spre lift.

„Ar putea fi complicat dacă nu va coopera”, spuse ea când uşile se închiseră şi liftul începu să urce.

„Porţi vestă?”, întrebă Connor.

„Da. Tu?”

„Da”, mormăi el. „CeCe m-a pus să promit că o voi purta întotdeauna.”

„CeCe ţine la tine. Veronica nu deţine o armă înregistrată, dar asta nu înseamnă că nu are una. Dacă Tasker are dreptate, e la fel de periculoasă ca Munro.”

Când uşile liftului s-au deschis, au auzit imediat vocea Veronicăi prin uşa ei. Era înăbuşită, dar suficient de stridentă şi panicată încât se auzea.

„Nu-mi pasă. Ne întâlnim pe teren. În douăzeci de minute”, spuse ea. „Am petrecut ore întregi făcând toate aranjamentele. Tot ce trebuie să faci este să-ţi aduci paşaportul şi să pilotezi afurisitul de avion.”

Kit îi trimise un mesaj lui Navarro. ***Vorbeşte despre plecarea din ţară cu un avion mic. I-a spus pilotului să se întâlnească cu ea pe teren în 20 de minute. Nu a stat mult în apartament. Nu poate să fi împachetat multe.***

Călătoria cu bagaj puţin are sens când fugi, veni răspunsul. ***Adu-o în cătuşe dacă trebuie. Contactează-mă când termini. A sosit mandatul?***

Ca la comandă, uşa celuilalt lift se deschise şi un ofiţer în uniformă ieşi, cu o grămadă mică de hârtii în mână. Kit îşi apăsă degetul pe buze, apoi arătă spre uşă. Înţelegând, ofiţerul îi dădu în tăcere trei copii ale mandatului de percheziţie.

„Camera ta corporală e pornită?”, îl întrebă ea într-un şoaptă abia audibilă, iar el dădu din cap. *Te rog, rămâi aici,* îi spuse ea fără sunet.

Tocmai am primit mandatul*,* îi trimise Kit un mesaj lui Navarro. ***Mulţumesc, şefule.***

Kit se uită la Connor. *Acum aşteptăm,* îi spuse ea fără să scoată un sunet.

Nu au trebuit să aştepte mult. Uşa apartamentului Veronicăi se deschise şi ea se clătină înapoi, cu ochii mari, când îi văzu pe Kit şi Connor. Avea o geantă mare de umăr şi un rucsac.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă Veronica.

Kit ridică o copie a mandatului. „Avem mandat să vă percheziţionăm bagajele.”

Veronica rămase cu gura căscată de şoc. Făcu încă un pas înapoi, aproape intrând în apartament. „Nu! Acestea sunt bagajele mele private. Nu aveţi dreptul.”

Kit apucă geanta de umăr şi o trase, făcând-o pe femeie să se împiedice. Connor luă rucsacul.

Veronica ridică bărbia. „Îmi cunosc drepturile. Cer să citesc mandatul.”

Kit îi dădu o copie şi, punându-şi mănuşi de unică folosinţă, începu să-i percheziţioneze geanta. „Cine este pilotul?”, întrebă ea în ton conversaţional.

Veronica strânse buzele şi nu spuse nimic.

Kit nu fu surprinsă. La urma urmei, femeia îşi cunoştea drepturile. Kit găsi două telefoane mobile şi îi arătă Veronicăi cel mai obişnuit dintre ele, înainte ca aceasta să apuce să închidă ochii.

„Nu poţi face asta!” strigă Veronica. „Îl sun pe avocatul meu.”

„N-ai decât”, spuse Connor. „Ai dreptul la un telefon. Probabil că nu de pe telefonul tău mobil, totuşi. Depinde de ce găsim.”

„A chemat un Uber”, spuse Kit, răsfoind aplicaţiile deschise pe telefon, care era probabil unul de unică folosinţă. Carcasa celuilalt telefon era decorată cu trifoi verzi strălucitori – probabil telefonul ei personal. Kit urma să-l verifice în câteva minute. „Şi a făcut rezervări la un hotel din Mexico City pentru această seară.” Continuând căutarea, Kit scoase un pistol neînregistrat. *„Oh, Doamne.* Asta nu e bine, Veronica.”

Connor a pus rucsacul mare pe podea, în faţa camerei de filmat a ofiţerului. Aşezându-se lângă el, a deschis primul compartiment. „Lenjerie intimă şi haine de schimb”, a spus el pentru cameră. „O sticlă de medicamente pentru tiroida.” A deschis compartimentul mai mare. *„Oh, Doamne”* a spus el, repetând cuvintele lui Kit. „Ce avem aici?”

Scoase o grămadă de bani din rucsac. „Sunt destul de mulţi. Toţi sunt bancnote de cincizeci. Dacă şi restul sunt la fel, estimez că are cel puţin o sută de mii în rucsacul ăsta. Poate chiar mai mult.”

„Veronica”, o mustră Kit. „De unde sunt banii ăştia?”

Veronica o privi cu ură şi nu spuse nimic.

Kit scoase un paşaport din geantă. „Şi piesa de rezistenţă. Un paşaport pe numele Viola Feinstein, dar cu fotografia ta. Măcar nu va trebui să arunci obiectele cu monogramă.” Scoase cătuşele din buzunarul jachetei şi le

puse cu satisfacţie pe încheieturile Veronicăi. *Asta pentru că ai încercat să-l şantajezi pe Sam, târfă.* „Veronica Fitzgerald, eşti arestată pentru şantaj. Falsificarea paşaportului este o infracţiune federală, aşa că vom lăsa asta în seama lor.”

Veronica încercă să se smulgă din strânsoarea lui Kit, dar Kit o strânse şi mai tare.

„Sunt nevinovată.”

„Atunci poţi să explici de unde provine toată această sumă de bani”, spuse Connor. „Să mergem.”

Încă ţinând-o de braţ pe Veronica, Kit o târî în lift. „Domnule ofiţer, aş

aprecia dacă aţi putea rămâne cu noi până o urcăm în maşină. Voia ca fiecare secundă a acestei arestări să fie înregistrată.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 16:00

„Bună treabă”, spuse Navarro, aşezându-se pe un scaun în camera de observaţie, cu Kit şi Connor de o parte şi de alta a lui. „Dacă nu am fi avut ochii pe Fitzgerald, am fi pierdut-o şi Dumnezeu ştie unde ar fi fost acum.”

Veronica Fitzgerald stătea la masa de interogatoriu de cealaltă parte a geamului. Aşteptau sosirea avocatului ei înainte de a începe interogatoriul, deoarece Veronica ceruse imediat asistenţă juridică.

„În drum spre Mexico City”, spuse Kit. „Nu ştiu unde ar fi plecat după aceea.”

„Marshall şi Ashton l-au ridicat pe pilot”, continuă Connor. „Sunt pe drum cu el. Am reuşit să triangulăm ultimul

apel al Veronicăi cu turnurile de control. Steven Neal o aştepta pe Veronica la un mic aerodrom lângă închisoarea în care ne aflam în această dimineaţă, destul de ironic. Depusese un plan de zbor şi încă aştepta autorizaţia.”

„Probabil că intenţiona să mituiască pe cineva de la vamă cu o parte din banii aceia”, spuse Navarro. „Avea destui. Banii, arma şi paşaportul fals au fost ultimele cuie în sicriul ei.” Se uită în jurul camerei mici. „Credeam că Sam va fi aici.”

Kit se strâmbă puţin. „Şi-a luat liber după-amiaza.”

„Era speriat să vorbească cu Ronald Tasker”, spuse Connor. „A băut câteva pahare după aceea. Dar nu ai fi putut să-ţi dai seama că era nervos. Omul era calm ca un castravete.”

„Benzi desenate”, spuse Navarro, scuturând din cap. „Nu m-aş fi gândit niciodată la asta.”

Kit zâmbi, mândră de Sam. „Nici eu. Mă bucur că Sam s-a gândit la asta. Deci, cine va fi poliţistul rău acolo cu ea?”

„Tu ar trebui”, spuse Connor. „Ai stabilit deja rolul ăsta azi dimineaţă.”

„De data asta am adus fotografiile de la autopsia lui Munro”, spuse Kit. „Sam a crezut că aş fi putut fi mai dură cu ea azi dimineaţă, aşa că de data asta m-am gândit să-i arăt ce i s-a făcut iubitului ei.”

„Ştim sigur că erau iubiţi?”, întrebă Navarro.

Kit clătină din cap. „Nu s-a confirmat încă, dar imaginile de pe camera de supraveghere din clădirea ei arată că Munro a intrat marţi seara purtând un costum, apoi a plecat la ora 8:30 dimineaţa următoare purtând un costum diferit.”

„A petrecut noaptea acolo”, spuse Navarro.

„Fitzgerald poate susţine că a fost o relaţie platonică sau că a petrecut noaptea cu altcineva din clădire. CSU este acum în apartamentul ei. Vor preleva probe de ADN de pe

cearşafurile ei. Dacă el a fost în patul ei, sperăm să găsim dovezi. Totuşi, asta răspunde la una dintre întrebările mele anterioare – de ce ucigaşul a condus remorca până la casa lui Munro atât de devreme dimineaţa. Cred că spera să-l prindă pe Munro ieşind din casă, dar el dormea cu Fitzgerald. Aşa că a trebuit să aştepte până când Munro a venit acasă."

Dar era totuşi o perioadă foarte lungă de timp în care ucigaşul a stat degeaba, aşteptând. Instinctul îi spunea că îi scăpa ceva.

„Pare logic." Apoi Navarro făcu o grimasă. „Ce avea Munro de femeile stăteau la coadă să se culce cu el? Veronica, văduva şi reportera."

„Tamsin Kavanaugh", mârâi Kit. „Abia aştept să vorbesc cu ea."

Navarro chicoti. „Poate ar trebui să-l laşi pe Connor să conducă interogatoriul."

„Şi pe mine mă face să mârâi, şefule. Femeia aia e vicleană." Apoi Connor se îndreptă şi se uită fix la geam. „Ce naiba?"

Kit se uită şi ea la geam şi rămase cu privirea fixă. „Ce naiba?", şopti ea. „Nu e avocata pe care ne-a spus să o sunăm azi dimineaţă."

Laura Letterman intrase în camera de interogatoriu.

„Ai spus că era avocata lui Munro", spuse Navarro. „O mişcare inteligentă din partea Veronicăi. Acum nu poţi să o întrebi pe Letterman nimic despre niciunul dintre ei."

„Târfă", mormăi Kit.

„Acuzata sau avocata?", întrebă Navarro.

Kit se încruntă. „Amândouă?" Veronica încercase să-l şantajeze pe Sam, dar Laura îl înşelase.

„Poate ar trebui să-l lăsăm pe Connor să conducă interogatoriul", spuse Navarro cu prudenţă. „Doar pentru că ai mai avut de-a face cu Letterman şi ea îţi cunoaşte stilul.

Connor va fi o entitate necunoscută.”

Kit suspină. „Urăsc faptul că ai dreptate.”

Uşa se deschise şi se închise înainte ca o altă voce să mormăie: „Ce naiba?”

Joel Haley privea prin geam, la fel cum făcuseră Kit şi Connor. „*E* avocata lui Fitzgerald?”

Kit oftă. „Şi noi am fost surprinşi. Ia loc, Joel.”

„Mă bucur că Sam era prea beat ca să fie aici”, spuse Joel, aşezându-se lângă Kit.

Şi eu. „Mai bine începem, Connor. Mai avem un milion de interviuri de făcut.”

„Ce speri să afli de la Fitzgerald astăzi?”, întrebă Joel.

„Probabil nimic”, recunoscu Connor. „Pare prea inteligentă ca să vorbească. Dar sper că fotografiile de la autopsie o vor face să vorbească. În plus, îi voi spune că ştim că aveau o relaţie, că ADN-ul găsit în apartamentul ei a dat rezultate pozitive. Încă nu s-a întâmplat, dar sper să obţin o reacţie. Credem că ea a căutat dispozitivul de siguranţă al lui Munro.”

Navarro îl sunase pe Joel cu noutăţile după ce plecaseră de la închisoare în dimineaţa aceea. Asta ajutase la obţinerea mandatului pentru bagajele Veronicăi.

„Are mult sens”, spuse Joel. „Mai ales dacă soţia lui Munro nu îi finanţa stilul de viaţă. Ne-am apropiat de localizarea remorcii care a transportat Ferrari-ul lui Munro?”

Connor scutură din cap. „Din păcate, nu. Şoferul probabil că a îndepărtat folia de pe remorcă la scurt timp după ce a părăsit cartierul lui Munro. Poate că a schimbat chiar şi camionul pe care îl folosea pentru a o transporta. Există o serie de remorci în camerele de supraveghere locale, dar niciuna nu este tractată de Fordul pe care l-am văzut în imaginile camerei lui Ace Diamond. Practic, am pierdut urma.”

„Marshall şi Ashton au ieşit să-l interogheze pe paznicul de la intrarea în cartier” a continuat Navarro. „Era a doua noastră încercare. Paznicul nu era acasă, aşa că nu putem obţine descrierea şoferului remorcii. Vor încerca din nou mai târziu.”

Kit se încruntă. „Shelley era o problemă nerezolvată, iar acum ea şi mama ei sunt moarte. De unde ştim că tipul ăsta nu l-a ucis şi pe paznicul de la poarta lui Munro?”

„Nu ştim”, răspunse Navarro cu gravitate. „L-am dat în urmărire ca persoană de interes, iar Marshall şi Ashton îi caută prietenii şi familia, încercând să-l găsească.”

„Nu cred că vom reuşi să obţinem de la el descrierea ucigaşului”, spuse Connor.

Nici Kit nu credea asta. *La naiba.*

Toţi au tăcut pentru un moment, apoi Joel a rupt tăcerea. „Care sunt paşii următori după ce vorbim cu Fitzgerald?”, întrebă Joel.

„Presupunând că nu obţineţi nimic de la ea, adică.”

„O să ne întoarcem la doamna Munro”, spuse Kit. „Avem o serie de întrebări fără răspuns despre finanţele lui Munro. Ştim că cheltuia mulţi bani, dar, în afară de Ferrari, nu ştim pe ce alte lucruri scumpe îi cheltuia. Avem o mulţime de date de analizat, deşi Marshall şi Ashton se ocupă de mare parte din ele. Avem teoria Aliciei Batra că era vorba de mai multe persoane, aşa că ar putea fi fie oameni pe care îi şantaja, fie oameni pe care i-a înşelat în afaceri sau în politică.”

„Deci chiar nu ştiţi”, spuse Joel.

Kit clătină din cap. „Chiar nu ştim. Trebuie să verificăm ameninţările credibile pe care le-a primit şi să obţinem alibiuri pentru acei suspecţi, astfel încât să îi putem măcar elimina de pe listă.”

„Ştim că Wilhelmina ştia că Munro era corupt, dar nu a putut găsi dovezi”, spuse Connor.

„Sau asta a susţinut ea”, murmură Kit. „Ştim că ucigaşul lui Munro a ucis-o şi pe Shelley Porter şi pe mama ei, Carol, dar nimeni nu a văzut pe nimeni intrând în casă în noaptea aceea. Trebuie să reinterogăm vecinii şi să-i întrebăm din nou. Cineva trebuie să fi văzut ceva.”

Connor suspină. „Singura persoană pe care o cred în acest moment este bătăuşul tatuat al cărui nume real nu este Ace Diamond. El a spus că Shelley la atras în capcană.” Înclină capul. „Dar ucigaşul ei ştia că patru mii de dolari ar fi o momeală sigură pentru a o mitui în noaptea aceea. Poate că a presupus că ea ar fi vrut pur şi simplu banii sau poate că ştia că era o dependentă care ar fi luat banii fără să ezite. Cine altcineva mai ştia că Shelley Porter era dependentă?”

„Aşa este”, spuse Joel. „Este o pistă nouă de urmărit.”

„O să o urmăm”, spuse Kit, apoi se întoarse spre geam când Laura Letterman bătu. „Cred că e rândul tău, Connor.”

„Ce norocos sunt.”

„Vezi dacă poţi s-o faci pe Veronica să-ţi spună cu cine vorbea în biroul ei”, spuse ea. „Nu cred că era pilotul. Numerele din jurnalul ei de apeluri erau diferite.”

„Uşor de făcut”, spuse Connor sarcastic. Luă dosarul cu fotografiile de la autopsie şi se îndreptă spre sala de interogatorii.

Capitolul 8

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 16:15

Connor intră în sala de interogatorii, cu un zâmbet prietenos pe faţă. „Domnişoară Fitzgerald, mă bucur să vă revăd.”

Veronica îi aruncă o privire dispreţuitoare şi nu spuse nimic.

„Nu aveţi niciun motiv să o ţineţi pe clienta mea aici”, spuse Laura cu îndrăzneală.

Connor chicoti. „Aş spune că avem două sute patruzeci şi cinci de mii de motive să o ţinem aici. Plus paşaportul fals, desigur. Federalii se vor ocupa de asta, dar ne lasă pe noi să ne ocupăm mai întâi. Nu-i aşa că e frumos? Ne înţelegem cu toţii.”

Laura nu zâmbi. „Am sfătuit-o pe clienta mea să nu spună nimic.”

„Sunt sigur că da. Voiam doar să clarific lucrurile cu ea. Sper să lămuresc câteva aspecte.” Puse dosarul pe masă. „Deci. Conduci un Chevy Stingray. O maşină super, apropo. Mi-aş dori să am şi eu una. Dar cu salariul de poliţist, nu mi-o pot permite.”

Veronica a râs. „Părinţii tăi bogaţi ţi-ar cumpăra una.”

„Veronica”, a spus Laura încet.

Veronica şi-a dat ochii peste cap. „Îi cunosc pe părinţii lui de la clubul de golf. Nu vorbesc decât despre fiul lor important, care este un detectiv important. Nu sunt impresionată.”

Connor a zâmbit. „Eu sunt. Nu ştiam că se laudă cu mine. Acum, trebuie să te felicit pentru economisirea ta.

Munro şi-a cumpărat un Ferrari de un sfert de milion, dar tu ai cumpărat o maşină mult mai ieftină. 75.000 de dolari cu tot cu taxe. Totuşi, cum îşi permite o asistentă administrativă a unui consilier municipal o maşină ca asta?”

„A fost un cadou”, spuse Veronica rigid. „Şi pot dovedi asta.”

„De la Munro?”

Laura suspină. „Nu răspunde, Veronica. Vorbesc serios.”

„Ce cadou grozav pentru ziua de apreciere a administratorilor”, a comentat Connor. „Am calculat chiria, maşina şi am verificat sumar carduri le tale de credit. Cheltui mult mai mult decât câştigi. Şi nu ai datorii. Ţi-ai plătit facturile şi pe ale lui Munro cu mandate poştale. A fost foarte drăguţ din partea ta, doamnă. Să-i cumperi mandate poştale când ţi le-ai cumpărat pe ale tale. Sau poate banii proveneau din aceeaşi sursă?”

Veronica îşi întoarse privirea, strângând buzele.

„Bine. Ai făcut zece călătorii în Insulele Cayman în ultimii patru ani cu paşaportul tău pe numele Viola Feinstein. Ai vreun motiv?”

„Vacanţă”, spuse ea, ridicând bărbia.

„Probabil că îţi place foarte mult acolo. Mă întreb dacă vom descoperi că ai deschis şi conturi în bănci din Cayman sub pseudonimul Viola. Sau dacă ai un al treilea paşaport pe care încă nu l-am găsit.”

„Pescuieşti, detectivule”, spuse Laura.

„Sigur că da”, spuse Connor, tot amabil. „Mă întreb dacă Steven Neal – pilotul pe care tocmai l-am ridicat, domnişoară Letterman – ne va povesti despre unele dintre călătoriile Veronicăi.”

Ochii Veronicăi sclipiră de furie. „El nu m-a dus acolo cu avionul.”

Connor zâmbi. „O să te susţină? O să fii condamnată

pentru fraudă cu paşaportul şi, dacă nu poţi explica de unde provin toţi banii aceia, şi pentru şantaj. El are probleme doar pentru că a fost pilotul tău în acest moment. Susţine că nu el era persoana pe care ai sunat-o dimineaţă când ai spus „Ei ştiu” şi „Trebuie să plecăm de aici”. ”

Ochii ei se măriră şi deschise gura, apoi o închise când Laura îi şuieră numele.

„Da”, spuse Connor, „am ascultat. Aş fi vrut să nu fi vomitat, totuşi. Sunt un vomitator empatic.”

„Nu este”, spuse Kit din camera de observaţie. „Cred că Sam este, totuşi.”

„Cu siguranţă este”, fu de acord Joel.

De cealaltă parte a geamului, Veronica îl privi furioasă pe Connor.

Laura suspină. „Vrei să ajungi undeva cu asta, detectivule?”

„Desigur.” Se întoarse spre Veronica. „Vom verifica zborurile pe care le-ai făcut cu paşaportul tău Viola. Cred că ai făcut călătoria în două etape – de la San Diego la Mexico City şi apoi la Grand Cayman. Vom găsi înregistrările zborurilor. Steven Neal nu mi se pare genul de om care ar tăcea pentru a te salva.”

„Connor l-a întâlnit pe pilot?”, întrebă Navarro.

„Nu”, răspunse Kit. „Îşi îmbunătăţeşte cu adevărat tehnica de interogare. Veronica a crezut asta.”

„Dacă ştia ceva despre ce făceai”, a continuat Connor, „şi bănuiesc că ştia, pentru că l-ai forţat să te ducă cu avionul astăzi, atunci îi vom oferi o înţelegere să ne spună tot ce ştie despre tine. Ne interesează în special partenerul tău. Cel care nu a fost eviscerat ca un porc.”

A spus asta de parcă ar fi discutat despre o zi însorită.

Veronica tresări şi rămase nemişcată în timp ce Connor schimbă subiectul de la cadavrul lui Munro înapoi la

zborurile ei.

„În general, erau weekenduri lungi, călătoriile tale în Grand Cayman. E un zbor al naibii de lung pentru o vizită scurtă.”

„Şi?” întrebă Veronica agresiv.

„Deci, intenţionăm să pornim de la presupunerea că te-ai îmbarcat în fiecare dintre acele zboruri cu un rucsac plin de bani, aşa cum ai făcut şi astăzi. Şi că i-ai depus, apoi ai făcut cale-ntoarsă. Presupunem, de asemenea, că Munro nu a păstrat banii. Tu ai făcut-o. Tu purtai întreaga responsabilitate în cazul în care ai fi fost prinsă. Mie nu mi se pare foarte drăguţ.”

„Nu trebuia să fie drăguţ”, spuse ea cu demnitate rigidă. „Era angajatorul meu.”

„Şi iubitul tău”, spuse Connor pe un ton aproape cântat.

Veronica îşi păstră calmul, dar era la limită. Dacă Connor o manipula cum trebuie, putea să-i dărâme apărarea.

„Nu poţi dovedi asta”, spuse Veronica.

„Ba da, putem. Imediat după ce te-am arestat, am pus CSU să-ţi percheziţioneze apartamentul cu mare atenţie. Am testat temeinic cearşafurile. Ce chestie grozavă, testarea rapidă a ADN-ului. Reduce timpul de aşteptare la două ore. Rezultatele au sosit şi ghici al cui ADN a fost găsit?”

Faţa Veronicăi căpătă încet o nuanţă verde-cerată. Dar, spre cinstea ei, nu spuse nimic.

„Haide”, o îndemnă Connor. „Nici măcar o presupunere? Ei bine, presupun că deja ştii. Aveai... relaţii carnale cu el. Bunul şi vechiul Brooks Munro. Celălalt partener al tău ştie despre voi doi? Cred că voi doi eraţi creierul operaţiunii, nu Munro. Dacă ucigaşul lui îşi dă seama de asta... ei bine, nu aş vrea să fiu în locul vostru.”

Veronica inspiră şi expiră. Deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt.

În camera de interogatoriu se simţea o tensiune pe care Kit o putea percepe de cealaltă parte a geamului. Îşi dădu seama că se aplecase în faţă, la fel ca Navarro şi Joel.

„Cine e detectivul particular, Veronica?”, întrebă Connor.

Veronica tresări, ochii ei exprimând şocul.

„Foarte frumos, Connor”, murmură Kit. „Foarte frumos, într-adevăr.”

„Ştiai că exista un detectiv particular?”, întrebă Joel.

„Nu”, răspunse Kit. „Dar are sens. Dacă Brooks Munro avea o listă de secrete, cineva trebuia să le fi descoperit. Nu-mi imaginez că oameni la întâmplare îi făceau confidenţe lui Munro.”

Navarro se lăsă pe spate cu un zâmbet sumbru. „Află numele detectivului particular, Robinson.”

Kit se gândi că asta ar putea fi prea mult. „S-ar putea să-i găsim numele în telefonul ei. Totuşi, e bine că avem confirmarea că lucra cu un detectiv particular.

„Adică”, spuse Connor cu nonşalantă, „toată lumea ştie că Munro nu era genul care să scoată secrete de la oamenii puternici. Oameni influenţi, a spus sursa noastră. Dar Munro era un om josnic. Mă mir că cineva a rezistat lângă el mai mult de câteva săptămâni. Tu ai fost iubita lui timp de cincisprezece ani.” O spuse de parcă ar fi fost cu adevărat impresionat. „Apropo, toată lumea din primărie ştie că voi doi vă culcati ca iepurii, aşa că nimeni nu va fi surprins. Ce mă surprinde pe mine este că ai lăsat să scape persoana care i-a făcut *asta* bărbatului cu care te-ai culcat timp de cincisprezece ani.”

Deschise dosarul şi întinse fotografiile pe masă. Veronica se simţi rău, dar nu vomită.

„Serios, detectivule”, spuse Laura, întorcând fotografiile.

„Opreşte-te”, porunci Connor, tonul lui devenind brusc ostil şi agresiv. „Uită-te la *astea,* Veronica. Uită-te ce *i-aufăcut.* L-au înjunghiat de *douăzeci şi cinci* de ori. I-au tăiat degetele de la mâini şi de la picioare. Şi i-au mutilat penisul.” Connor se ridică de pe scaun, aplecându-se peste masă pentru a-i arăta Veronicăi fotografia cu organele genitale mutilate ale lui Munro. *„ Am spus să te uiţi.”*

Veronica se uită, ochii ei rămânând fixaţi pe fotografie, în timp ce culoarea care mai rămăsese pe faţa ei dispăru. Apoi se ghemui, plângând în hohote.

Dacă Kit nu o displăcea atât de mult, poate că i-ar fi părut rău pentru ea.

„Nu vrei să ştii cine a făcut asta?”, întrebă Connor. Laura îşi strigă urgent clienta, dar Connor o acoperi cu vocea lui. „A simţit fiecare dintre aceste brutalităţi, Veronica. Fiecare dintre ele. L-au *rănit.* Bărbatul pe care l-ai iubit a fost *torturat.* De nenumărate ori. Nu vrei ca cei care l-au rănit să plătească?”

„Da”, plânse Veronica cu un suspin înăbuşit. *„ Vreau* să plătească. Dar nu ştiu *cine sunt*.”

„Ştii cine e pe listă”, replică Connor rece, faţada lui plăcută dispărând.

Veronica scutură din cap. „Nu ştiu. Eu mă ocupam de bani. Atât.”

Laura suspină. „Vom discuta o înţelegere cu procurorul.”

Connor se lăsă pe scaun. Puse fotografiile înapoi în dosar. „Nu depinde de mine. Unde crezi că ar fi pus lista, Veronica?”

„Trebuia să fie în casa lui. În biroul lui. Am căutat în biroul lui, dar nu era acolo. Apoi *ea* a venit acasă şi nu am mai putut căuta. Am căutat în biroul de la primărie, dar nici acolo nu era, iar apoi a fost sigilat de voi şi nu am mai putut

să caut.”

„Ea” ar fi Wilhelmina, gândi Kit. Se întrebă dacă Wilhelmina bănuia că biroul lui Munro de acasă fusese percheziţionat. Nu părea să fi fost percheziţionat când Kit şi Connor fuseseră acolo sâmbătă seara. Niciun document nu era în dezordine.

Fie Veronica era o maniacă a curăţeniei, fie Wilhelmina – sau altcineva – modificase scena. CSU verificase fiecare centimetru din birou şi nu găsise nicio amprentă care să nu-i aparţină lui Munro. Vor căuta din nou, dar Kit nu credea că vor găsi lista. Era probabil ca cel care îl torturase pe Munro să fi aflat locul unde se afla lista şi să o fi luat.

Dar de ce? Cum intenţionau să folosească informaţiile? Cum de ştiau că

5 5 5

lista exista?

Vocea lui Connor se calmase, dar nu mai era deloc amabilă. „Căutăm un fişier electronic sau o foaie de hârtie?”

„Un caiet”, spuse Veronica. „Într-un dosar cu trei inele. Nu era online. Brooks nu avea încredere că nu va fi piratat. Nu am văzut niciodată conţinutul. Detectivul particular nu a văzut niciodată plăţile. Nici măcar nu ştiam numele detectivului particular.”

Connor o privi în tăcere pentru o clipă, apoi întrebă: „Era Jacob Crocker?”

Veronica era vizibil şocată. „Nu.”

„Cine e Crocker?”, întrebă Joel.

„Detectivul particular al lui William Weaver”, spuse Kit, „tipul căruia Munro i-a distrus viaţa pentru un loc în consiliu. Crocker e mort. A fost împuşcat în timp ce supraveghea un alt client, potrivit lui Weaver. Ne-am întrebat dacă Munro a avut vreo legătură cu asta, pentru că Weaver era pe cale să-l angajeze din nou pe Crocker. Cred că avem răspunsul la această întrebare. Veronica ştie exact cine era Jacob

Crocker.”

„Bine”, spuse Connor calm. „Deci nu ai văzut niciodată numele. E clar că Brooks ştia cine erau, la fel şi detectivul particular, deoarece el era cel care a dezgropat informaţiile compromiţătoare. Care era rolul tău?”

„Mă ocupam de plăţi şi ţineam evidenţa banilor. Îi spuneam lui Brooks cine nu plătea la timp. Nu ştiu ce făcea el cu informaţiile astea.”

„Asta e o minciună”, spuse Kit. „Sau cel puţin aşa credea Ronald Tasker. El credea că Munro şi Fitzgerald i-au trimis fotografiile compromiţătoare ale soţiei sale ca răzbunare pentru neplată. Voiau ca Tasker să explodeze, provocând-o să raporteze afacerile ilegale ale soţului său la poliţie. Soţia lui Tasker ştia despre asta, deoarece Munro şi Fitzgerald i-au spus. Cel puţin asta era părerea lui Tasker.”

„A explodat, într-adevăr”, mormăi Navarro.

„Nu ştiu dacă se aşteptau ca Tasker să-şi omoare soţia *şi* să o taie în bucăţi”, spuse Kit sec.

„Taci”, spuse Joel, pentru că Veronica încă vorbea.

„Fiecare dintre noi avea o bucată din tort”, spuse ea, „aşa că niciunul dintre noi nu putea să-i trădeze pe ceilalţi şi şi să fure totul.”

„Nu există încredere între hoţi”, murmură Connor. „De cât timp se întâmpla asta?”

„De opt ani. Înainte ca Brooks să fie ales pentru prima dată în consiliul municipal.”

„De ce era atât de important pentru Munro să fie în consiliu?”, întrebă Connor. „E doar consiliul municipal.”

Veronica suspină obosită. „Poate pentru tine. Tu ai crescut într-o familie bogată. Brooks şi cu mine nu. El voia să fie senator al Statelor Unite. Voia să fie respectat.”

„Aşa că a furat pentru a obţine asta.”

Femeia ridică din umeri. „Nu era primul care făcea asta.”

Connor se încruntă. „Asta nu înseamnă că e corect. Despre ce sumă de bani vorbim?”

„Varia.”

„ Ghiceşte ”, spuse Connor brusc.

„Mergeam în Insulele Cayman când strângeam jumătate de milion.”

„Deci zece călătorii înseamnă cinci milioane de dolari. Nu e atât de mult pe cât credeam, mai ales împărţit în trei.”

„Împărţit în patru”, spuse ea, arătând cu douăzeci de ani mai bătrână decât în dimineaţa aceea. „Nu ştiu unde şi-au pus banii ceilalţi.”

„Aşa mai merge”, spuse Connor. „Ai spus patru. Există un al patrulea partener sau aţi luat fiecare un procent diferit?”

Veronica scutură încet din cap. „Nu există un al patrulea partener. Brooks a luat jumătate. Detectivul particular şi cu mine am luat câte un sfert.”

„Nu te-a supărat asta?”

„Doar puţin. Brooks îşi asuma riscurile. Eu şi detectivul particular eram anonimi. Ţintele ştiau doar că Brooks deţinea secretele lor. Asa că el a primit un procent mai mare din câştig.”

„Dacă tu ţineai evidenţa banilor şi nu l-ai întâlnit niciodată pe detectivul particular, cum şi-a primit el partea?”

„Brooks i-o dădea. Eu pregăteam situaţia contabilă şi îi dădeam lui Brooks 75% din câştig – partea lui şi a detectivului particular. Eu cunoşteam ţintele doar după un număr. Brooks cunoştea numerele şi numele. Detectivul particular cunoştea doar numele.”

„Deci ai pus un milion şi jumătate de dolari într-o valiză şi i-ai dat-o lui Munro?”

Ea se încruntă. „De unde ai aflat...? Oh. Am spus că voi economisi jumătate de milion înainte de a pleca în Cayman. Mi-a luat câteva luni să economisesc suma asta. Îi plăteam banii în fiecare lună lui Brooks, care apoi îl plătea pe detectivul particular. Cum am spus, nu ştiu unde îşi ascundeau ei banii.”

„Cum te plăteau victimele şantajului?” întrebă Connor.

„Cu bani gheaţă. Bancnote de cincizeci, fără serie. Îi lăsau într-un depozit.”

„Unde era dulapul de depozitare?”, întrebă Connor.

„Doar Brooks şi cu mine aveam cheia, dar era prea riscant pentru Brooks să verifice. Asta era treaba mea.”

„Avea foarte multă încredere în tine.”

„Da.”

„De ce?”

„Eram iubiţi”, spuse ea cu amărăciune. „Aşa cum ai spus.”

„Trebuia să fie mai mult de atât. Unde era dulapul de depozitare?”

„Schimba locaţia în fiecare lună”, spuse Veronica. „A fost ideea lui Brooks. Nu voia ca ţintele noastre să poată merge la poliţie. Majoritatea îşi puteau permite banii pe care îi ceream. Erau prea bogaţi pentru binele lor. Trebuiau să fie coborâţi cu un nivel sau două.”

„De unde ştii că erau suficient de bogaţi încât să-şi permită şantajul tău?” „Brooks aşa a spus. L-am crezut. Nu m-a minţit niciodată.”

„Ai menţionat că niciunul dintre voi nu a crescut într-o familie bogată. Asta înseamnă că îl cunoşteai de mică?”

Ea închise ochii, apoi dădu din cap. „Da.”

„Unde?”

Veronica scutură din cap, din anumite motive nefiind dispusă să împărtăşească această informaţie.

„Cine crezi că l-a ucis? A fost din cauza listei de şantaj? Sau crezi că au fost alegătorii lui?”

„Nu ştiu”, a spus Veronica. „Şi asta e adevărul.”

„E o minciună”, a spus Kit încet. „Ea trebuie să ştie că a fost lista de şantaj. L-au torturat pentru a afla locaţia. Doar dacă nu cumva ea a găsit-o, a ascuns-o şi ne minte pe toţi, inclusiv pe detectivul particular. E o posibilitate distinctă.”

„Aşa este”, spuse Navarro. „Dar veţi ajunge la adevăr. Voi doi formaţi o echipă de investigatori extraordinară. Adăugaţi-l şi pe Sam Reeves şi veţi fi de neoprit.”

Kit spera doar că era adevărat.

Connor lăsă umerii în jos, oboseala începând să-i fie vizibilă. Acest gen de interogatorii era la fel de greu pentru poliţist cât şi pentru suspect. Ei bine, în moduri diferite. Connor putea să plece acasă la sfârşitul acestei încercări. Veronica urma să fie dusă într-o celulă.

„Altceva?”, întrebă el.

Veronica îi aruncă o privire rece. „Nu e suficient?”

Suspinul Laurei părea învins. „Mai mult decât suficient. Clienta mea doreşte să meargă în celula ei acum. Ne vedem la audiere, Veronica. Te rog, nu mai spune nimic.”

„Nu mai am nimic de spus”, mormăi ea cu tristeţe.

„Încă o minciună”, murmură Kit. „Ştie mult mai multe.”

„Da”, confirmă Navarro. „Vom continua să lucrăm cu ea.”

Connor se ridică şi era deja la uşă când Veronica vorbi din nou. „Detectiv, aţi găsit maşina lui? Ferrari-ul?”

„Nu. De ce?”

„Am lăsat o brăţară în torpedou. Era a mamei mele. Nu era scumpă. Avea doar valoare sentimentală. Aş vrea să o recuperez.”

„Dacă o găsim, o să verific.” Connor ieşi din camera de interogatoriu şi se alătură lor pentru a observa. „La naiba”,

mormăi el, lăsându-se pe un scaun.

„Bine lucrat”, spuse Kit.

Joel îi strânse umărul lui Connor. „Aşa e.”

Connor închise ochii. „Am nevoie de un pui de somn.”

Kit nu se putu abţine să zâmbească. Părea un copil de trei ani. „Du-te şi odihneşte-te. O să fac un rezumat şi o să stabilesc paşii următori.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 20:15

„Bună.”

Kit se întoarse de la tablă la auzul vocii timide şi zâmbi când îl văzu pe Sam stând în uşa sălii de conferinţe a politiei din San Diego. „Bună şi tie. Ai dormit puţin?”

„Da. Apoi am mâncat. Ai un vizitator. Pot să o las să intre?”

O voce familiară se auzi din spatele lui. „Înseamnă să pui deoparte toate fotografiile sângeroase”, spuse Akiko. „Ţi-am adus cina.”

Kit adună fotografiile de la autopsie şi toate detaliile de la locul crimei pe care sora ei nu ar trebui să le vadă. „Toate fotografiile sângeroase sunt puse deoparte. Te rog, las-o să intre. Mor de foame.”

Akiko se strecură pe sub braţul lui Sam, cu un vas de sticlă acoperit în mână. „Am prins o pradă grozavă azi. Biban de mare alb şi cod negru. Mama şi cu mine le-am gătit şi am făcut un festin acasă.” Ea ridică o sprânceană. „Ţi- am trimis mesaj.”

Kit suspină. „Îmi pare rău. Am fost distrasă şi am uitat să răspund. Dar miroase foarte bine.”

Akiko venise la McKittrick House la scurt timp după uciderea lui Wren. Ea şi Kit deveniseră mai întâi prietene, apoi surori. Dintre toţi copiii crescuţi de Harlan şi Betsy, Kit era cea mai apropiată de Akiko, care conducea o barcă de pescuit. Familia beneficia când ea avea o zi bună pe apă.

„Cum aţi ajuns tu şi Sam împreună?”, întrebă Kit, apucându-se de mâncare.

Sam stătea la masa de conferinţe, frecându-şi gâtul cu stângăcie. „Părinţii tăi le-au invitat pe Georgia şi Eloise la peşte şi eu eram cu ele.”

„Era încă ameţit”, şopti Akiko, apoi râse când Sam îi aruncă o privire urâtă. „Ei bine, erai. I-am luat în drumul meu de la port. Am oprit să-ţi iau şi corespondenţa, din moment ce nu ai mai dormit pe barcă de ceva vreme.”

Kit încetă să mai mestece pentru a se gândi la asta. Trecuseră zile de când nu mai dormise în propriul pat. Era mult mai plăcut să se întoarcă acasă, la McKittrick House.

„Aşa că am luat cina cu ei, iar Betsy m-a pus să beau un galon de cafea”, spuse Sam. „Dar cina a fost minunată, aşa că, în final, a meritat. Akiko m-a adus înapoi aici, pentru că mi-am lăsat maşina în parcare dimineaţă. Unde e Connor?”

„A luat o pauză ca să ia cina cu CeCe şi părinţii ei. Se va întoarce curând şi cu siguranţă va vrea să mănânce din peştele ăsta. Ei sunt vegetarieni. El nu vrea să fie nepoliticos, aşa că mănâncă acolo, apoi merge în altă parte să mănânce carne.”

În timp ce Kit explica, o privea pe sora ei. Ceva nu era în regulă. Kit era aproape sigură de asta. Akiko încă nu o privise în ochi. Dar o să o întrebe mai târziu. Kit avea încredere în Sam, dar Akiko ar fi vrut să păstreze secretul asupra a ceea ce era în neregulă.

„Vegetarianismul este un stil de viaţă extrem de sănătos”, spuse Akiko.
„Dar îl înţeleg.” Se ridică şi se îndreptă spre uşă. „Poftă bună. Mama spune să aduci recipientul data viitoare când vii acasă. Spune că probabil va fi diseară.”

Mama lui Kit nu se înşela. Dar Kit trebuia să se întoarcă curând la barca ei. Tehnic vorbind, nu era barca ei. O închiriase de la unul dintre fraţii ei vitregi mai mari, care era în marină şi staţionat prea departe pentru a o folosi.

Acum că se gândea la asta, nu mai petrecea prea mult timp pe barcă. „Te conduc până afară. Sam, poţi să rămâi? Trebuie să te pun la curent.”

„Desigur”, răspunse el într-un mod care o făcu pe Kit să se întrebe dacă şi el observase preocuparea lui Akiko.

Kit aşteptă până când ea şi Akiko ajunseră la uşile duble care duceau în afara secţiei omucideri. „Ce s-a întâmplat?”

Akiko clătină din cap. „E greu să te am ca soră. Nu pot ascunde nimic.” „Akiko…”

Sora ei suspină. „Acum câteva zile am primit un telefon de la cineva pe care nu-l cunoşteam. Vrea să mă întâlnească. Susţine că a cunoscut-o pe mama mea.”

Kit clipi, prea uimită pentru a putea vorbi. „Mama ta?”

Akiko nu-şi amintea nimic despre mama ei. Fusese abandonată în faţa unei staţii de pompieri când era bebeluş şi fusese imediat luată în sistemul de plasament.

Akiko dădu din cap. „Nu ştiu ce să-i spun.”

„De unde o cunoştea pe mama ta?”

„Nu ştiu. A spus că-mi va spune când ne vom întâlni. I-am spus că mă voi gândi şi că o voi suna înapoi. Nu ştiu ce să fac.”

Alarma sună în capul lui Kit. „Dă-mi numărul de la care a sunat femeia. O să verific. Şi dacă te hotărăşti să te duci, vin cu tine.”

Akiko închise ochii, uşurată. „Speram să spui asta.”

„De parcă ar fi fost vreo îndoială.” Vedea că sora ei avea nevoie de o îmbrăţişare.

Îşi deschise braţele. „Haide.”

Akiko păru surprinsă, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Se aruncă în braţele lui Kit şi se strânse tare. „Mulţumesc. Aveam nevoie de asta.”

Kit o îmbrăţişă pe sora ei zveltă. „Mi-am dat seama. Promite-mi că vei aştepta până când voi putea merge cu tine. Imediat ce se va termina cazul ăsta. Promite-mi.”

„Promit.” Akiko se îndepărtă. „Poţi să-i spui lui Sam dacă vrei. Ştiu că şi el se întreba.”

„Dacă întreabă, atunci bine. Dar nu voi divulga informaţii personale despre tine.”

„Am încredere în tine. Întotdeauna am avut.”

Kit simţi că ochii îi lăcrimează. „Şi eu în tine. Ai grijă. Ai rezervări?”

„Da, dar sunt toate petreceri pe care le-am rezervat înainte şi Paolo va fi cu mine.”

Kit îl cunoştea pe secundul lui Akiko, iar bărbatul era mai mult decât capabil să le apere. Akiko putea să se descurce singură la nevoie, dar Kit se simţea întotdeauna mai liniştită când Paolo mergea cu ei. Akiko îşi ducea clienţii departe de coastă, unde peştii erau mari. Prea departe pent ru a putea cere ajutor dacă era nevoie. Paolo era un salvator.

„Bine.” Kit rămase calmă de dragul surorii sale, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă cu această situaţie. „Nu te îngrijora. Vom ajunge la fundul problemei. Ţi-a dat numele mamei tale?”

Sora ei scutură din nou din cap. „A spus că îmi va spune totul când ne vom întâlni.”

„Nu-mi plac oamenii misterioşi”, mormăi Kit. „Doar... fii atentă.” Aşteptă până când Akiko trecu de uşă înainte de a se

întoarce în sala de conferinţe, unde Sam studia tabla albă.

„Ai adăugat câteva nume”, spuse el.

„Da. Ziua de azi mi-a deschis ochii, cu siguranţă.”

El o privi în timp ce ea se aşeză lângă el. „Ştiu despre interviul lui Connor cu Veronica Fitzgerald şi că Laura Letterman este avocata ei. Joel m-a sunat să-mi spună. După ce m-a certat că m-am îmbătat cu două margarita.”

Obrajii lui Sam se înroşiseră, iar Kit găsi asta drăguţ. Nu că ar fi spus asta. Sam părea destul de jenat.

„Nu te simţi prost. După interviu, Connor a dormit ca un bebeluş.”

„În timp ce tu lucrai.” El privi semnificativ tabla.

„Păi, da. A făcut acelaşi lucru pentru mine când eram prea obosită ca să funcţionez. S-a trezit şi am intervievat pilotul. Ştia că Veronica transporta bani. Îi căutase rucsacul odată, când ea adormise într-unul dintre zborurile spre Insulele Cayman. A spus că voia să se asigure că nu avea arme. Putea să treacă cu vederea banii, dar nu şi armele. Ea nu era înarmată, aşa că a lăsat-o în pace.” „Azi avea o armă când ai luat-o.”

„Era în poşeta ei, nu în rucsac. A spus că ar fi căutat şi în poşeta ei, dar ea o ţinea strâns chiar şi în somn. Banii pe care i-a plătit pentru fiecare zbor erau prea buni ca să facă valuri. Aşa că a tăcut şi a făcut ce i-a cerut.”

„Ştia ceva despre celălalt tip? Detectivul particular al cărui nume Veronica pretinde că nu-l ştie?”

„Nu. Pilotul a spus că doar a transportat-o.”

„Nu a fost foarte economic din partea Veronicăi”, a observat Sam. „Existau alte modalităţi de a ascunde banii mult mai aproape de casă.”

Kit zâmbi. „M-am gândit la asta în timp ce vorbeam cu pilotul. Se pare că ea cumpărase o casă în George Town, în Insulele Cayman. Plătită cu bani gheaţă. Titlul de proprietate

este pe numele ei fals, Viola Feinstein.”

„Răufăcătorii par să prefere întotdeauna casele de pe plajă.”

Kit ridică din umeri. „Nu tuturor le place deşertul.”

„Adevărat.” El arătă spre tablă. „Ce urmează?”

Kit îl puse la curent, inclusiv cu planurile ei de a o reinteroga pe Wilhelmina Munro şi de a afla cine ar fi putut şti – şi ar fi putut profita – de dependenţa lui Shelley Porter.

„Pot afla unde a fost la reabilitare”, se oferi Sam. „Ar putea exista o legătură acolo. Dacă ştiau că era dependentă şi că încă consuma, ar fi ştiut că va muşca momeala banilor.”

Kit a scris asta pe tablă ca următorul pas. „De asemenea, ne uităm din nou la uciderea lui Jacob Crocker, detectivul particular al lui William Weaver. Nimeni nu a fost arestat pentru uciderea lui. S-ar putea să existe unele dovezi fizice care să ne ajute. Din fericire, acesta a fost cazul lui Marshall şi Ashton. Erau supăraţi că nu au putut să-l rezolve, aşa că s-au ocupat ei de el.”

Sam i-a zâmbit. „Uită-te la tine, delegi sarcini ca o profesionistă.” Ea a ridicat sprâncenele. *„Sunt* o profesionistă.”

„Nu în a delega sarcini.”

Ea a suspinat. „Ai dreptate. Învăţ.”

„Mai am ceva pentru tine. Am primit un alt telefon în seara asta, în timp ce Akiko mă conducea aici. Carla Norton, soţia peisagistului. Ea a sunat-o pe Jennifer Porter pentru a-i transmite condoleanţe pentru pierderea surorii şi a nepoatei sale. Jennifer a întrebat-o cum ar fi putut cineva să ştie că ea se ocupa de învelişurile pentru Norton Landscaping.”

„Am presupus că ucigaşul a văzut asta pe site-ul lui Jennifer. Învelişurile lui Norton sunt în galeria lor foto.”

„Păi, criminalul ar fi trebuit să verifice site-ul web fiecărui atelier de caroserie din zonă. Posibil, dar consumator

de timp. Carla a întrebat personalul dacă cineva a solicitat o recomandare pentru detalierea remorcilor. Unul dintre peisagiştii ei a spus că a fost abordat de un „tip cu barbă şi ochelari de soare” care l-a întrebat cine a făcut învelişul. Angajatul ei i-a spus.”

Kit a făcut o grimasă. „Barba şi ochelarii de soare înseamnă că angajatul nu i-a văzut bine faţa. O deghizare excelentă, dacă nu cumva chiar are barbă. Când s-a întâmplat asta?”

„Acum cel puţin două luni, potrivit Carlei Norton. Ea a spus că angajatul ei lucra la o peluză în acel moment şi nu s-a gândit la nimic când cineva l-a întrebat despre folia de protecţie.”

„De ce ar fi făcut-o? Şi acum două luni? Asta înseamnă că ucigaşul lui Munro plănuia asta de ceva vreme.”

„Nu e foarte surprinzător. Să facă ambalajul şi să coordoneze o potenţială mulţime care să-l ajute să-l ucidă pe Munro ar fi durat ceva timp.”

Ea făcu o grimasă, urând în continuare teoria cu mai multe mâini. Dar trebuia să o ia în considerare, desigur. Era doar că...

Cineva ar fi dezvăluit secretul, fie înainte de faptă, fie în zilele următoare. Mai era timp. Cineva ar fi putut să se prezinte. Dar instinctul lui Kit îi spunea să nu-şi ţină respiraţia aşteptând.

Instinctul îi spunea, de asemenea, că Sam avea mai multe de spus. „Pari nerăbdător să împărtăşeşti ceva.”

El zâmbi. „Da. Bărbosul conducea un Chevy Suburban de culoare bej, un model undeva între 2015 şi 2018. Angajatul Carlei nu a reţinut numărul de înmatriculare, dar ar putea fi o pistă.”

Kit se aşează mai drept. „Nu camioneta Ford pe care o conducea când a luat remorca?”

„Nu. Poate poţi să te uiţi din nou la camerele de supraveghere. Un Chevy Suburban de culoare bej care tracta o remorcă fără înveliş, presupunând că a tăiat învelişul după ce l-a răpit pe Munro şi a furat Ferrari-ul.”

Kit îi zâmbi, simţind un fior de entuziasm la noua direcţie. „Acum, *asta* putem face.” Ea scrise asta pe tablă. „Nu ştim unde l-a dus pe Munro între miercuri seara, când l-a răpit, şi momentul în care l-a abandonat în Anza- Borrego. Nu ştim unde a avut loc tortura.”

„Dacă aş fi fost eu, aş fi făcut-o în remorcă. Aş fi scos Ferrari-ul şi... ei bine, aş fi făcut ce a făcut el. Apoi aş fi abandonat remorca. Dacă cineva ar fi găsit-o, ce contează? Nu ar fi putut fi legată de mine.”

„Nu ştiu dacă sunt impresionată sau speriată că te pui în pielea unui criminal.”

„Face parte din meseria mea”, spuse el cu uşurinţă, dar ea îi simţi iritarea.

„Scuze. Am făcut-o din nou. Ştiu că ai de-a face cu criminali. Doar că eşti atât de... *drăguţ.”*

„La fel şi tu.”

„Nu chiar. Nu la fel de drăguţă ca tine.”

„S-ar putea să fie adevărat.” O spuse cu un zâmbet care îi arăta că era iertată. Din nou. „Carla Norton mi-a dat numele peisagistului care a vorbit cu bărbatul. A spus că ar fi fericit să vorbească cu tine. Ţi-am trimis prin e-mail datele de contact ale tipului.”

Kit îşi verifică telefonul şi, într-adevăr, era e-mailul de la Sam. „Vom încerca să vorbim cu el mâine. Vrei să vii cu noi?”

„Nu pot, îmi pare rău. Mâine am şedinţe aproape toată ziua şi de la patru sunt de serviciu la New Horizons.”

„Slujba asta enervantă.”

El ridică din umeri. „Plăteşte facturile. SDPD nu plăteşte suficient ca să- mi acopere chiria.”

„Cu siguranţă nu suficient cât să te pună în vizorul cuiva ca Ronald Tasker. Promite-mi că vei fi atent. Nu am încredere în omul ăla.”

„Nici eu. Dar dacă ar fi vrut să-mi facă rău, aş fi fost deja mort.”

Kit se cutremură. „Nu spune asta.”

„Nu face ca asta să fie mai probabil să se întâmple, Kit.”

„Ştiu.” Ea arătă spre capul ei. „Aici. Dar aici…” Ea îşi atinse pieptul. „Mă sperie.”

„E ceva, cred.”

„E mult”, spuse ea încet. „Ai grijă, Sam. Promite-mi.”

El o privi în ochi, cu privirea serioasă. „Promit. Dacă şi tu promiţi acelaşi lucru.” Ea dădu din cap o dată şi întinse degetul mic.

El chicoti şi făcu un jurământ cu degetul mic. „Te simţi mai bine acum?”, o întrebă.

„Nu prea. M-aş simţi mai bine dacă te-ai duce într-un buncăr şi nu ai mai ieşi niciodată, dar aşa simt în legătură cu toţi cei la care ţin.” Ea inspiră adânc, realizând ce spusese imediat ce cuvintele îi ieşiseră din gură. Cuvintele şi sentimentul din spatele lor pluteau între ei.

Sam o privi calm din spatele ochelarilor lui Clark Kent. „O să-ţi retragi cuvintele?”

„Nu”, spuse ea ferm. „Nu-mi retrag cuvintele.”

Privirea lui se înfierbântă când se opri asupra buzelor ei, dar îşi îndreptă repede atenţia spre tablă. „Altceva?”

Ea era dezamăgită. Se gândise să o sărute, dar nu o făcuse. Totuşi, erau la serviciu. *Poate mai târziu.*

„Ferrari-ul”, spuse ea. „Asta mă frământă. Goddard nu a găsit nicio urmă a lui online şi niciunul dintre dealerii auto nu l-a văzut. Ucigaşul lui Munro ar putea să-l ducă departe pentru a-l vinde şi ar putea chiar să-l păstreze ca suvenir, aşa cum ai spus. Dar de ce? De ce să ia maşina? Complică totul.

Aş fi putut crede că a fost o decizie de ultim moment, că poate în maşină sau pe maşină erau dovezi care puteau face legătura cu ucigaşul, dar el plănuia asta de *două luni.*"" Faptul că îl întrebase pe unul dintre angajaţii lui Norton despre folie cu atât de mult timp în urmă era o informaţie nouă importantă şi îi schimbase perspectiva. „Atunci de ce să se obosească să fure maşina?"

„Dacă aş fi fost atât de furios pe Munro, încât să fiu capabil să fac lucrurile care i s-au făcut lui – fie singur, fie ca parte a unui grup – şi dacă aş fi fost *victima* şantajului lui Munro..."

Se aşeză mai drept. „Aş considera Ferrari-ul ca fiind al *meu.* L-am cumpărat cu banii *mei.* Banii mei pe care Munro i-a *furat.* Aş vrea ceva în schimbul banilor pe care i-a luat."

„Bingo."

„Huh." Ea înclină capul, gândindu-se. „Deci s-ar putea să nu o vândă niciodată şi nici măcar să o conducă. Poate că doar faptul că o are este suficient."

„Ca oamenii care cumpără tablouri furate şi le ascund într-un seif. Ei ştiu că le au şi că nimeni altcineva nu se poate bucura de ele, iar asta face parte din farmecul lor."

„Deci, există şanse mari ca ucigaşul său să mai aibă maşina."

„Aş spune că sunt şanse foarte mari."

„Şi când vom găsi ucigaşul, vom găsi şi maşina, iar asta va fi suficient pentru a-l închide."

„Presupunând că a fost un singur ucigaş."

Kit făcu o grimasă. „La naiba."

„De ce eşti atât de împotriva ideii că ar fi mai mulţi ucigaşi? A funcţionat pentru Agatha Christie."

Kit râse. „Da, păi, eu nu sunt Poirot."

„Eşti mai bună."

Obrajii i se înroşiră. „Oh, ce naiba." Arătă spre tablă,

incomodată de complimentul lui. „Dar misteriosul detectiv particular?”

El se aşează pe scaun. „M-am gândit şi la asta. Ca să câştige banii pe care îi câştiga Munro – cam zece milioane în ultimii opt ani?”

„Cam atât. Veronica a câştigat cinci milioane, iar Munro a păstrat dublu.” „Joel a spus că Munro şi Veronica au crescut împreună. Ea era cu zece ani mai mare decât el.”

„Adevărat. Nu ar fi fost la aceeaşi şcoală. Trebuie să aflăm cum s-au cunoscut.”

Sam ezită, apoi ridică din umeri. „S-ar putea să fie o şansă mică, dar încearcă sistemul de plasament.”

Kit tresări. „Ce?”

„Legăturile pe care le-ai creat cu fraţii şi surorile tale sunt bazate pe durerea împărtăşită. Se pare că Veronica şi Munro aveau aceeaşi legătură puternică. Suficient de puternică încât el să-i încredinţeze milioane de dolari. Ea deţinea toţi banii*. Ar fi putut* să-i fure.”

„Poate că a făcut-o.”

„Crezi?”

„Nu ştiu. O să cercetez trecutul lui Munro. Nu a menţionat niciodată că a crescut într-un centru de plasament sau că a crescut sărac.”

„Voia să fie respectat. Voia să facă parte din elita societăţii. O copilărie săracă l-ar fi împiedicat să intre în anumite cercuri.”

„Trist, dar adevărat”, murmură Kit. „Dar este o observaţie excelentă.” Ea se încruntă, derulând conversaţia înapoi. Apoi înţelese. „Crezi că detectivul particular era şi el unul dintre prietenii din copilărie ai lui Munro.”

„Poate. Cel puţin, e o teorie. Ar fi fost nevoie de multă încredere – atât din partea lui Munro, cât şi din partea detectivului particular – pentru a fi de acord cu un astfel de

plan. Mai ales cu aranjamentul pe care Veronica susţinea că îl aveau. Că niciunul dintre ei nu deţinea toate informaţiile.”

„Cu excepţia lui Brooks Munro.”

„El avea informaţiile, dar a lăsat-o pe Veronica să se ocupe de bani.”

„Adevărat.” Mintea lui Kit era învârtită. „Trebuie să luăm cina împreună mai des. Mi-ai dat mai multe piste de urmat.”

Sam zâmbi. „Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Dar, tehnic vorbind, nu am luat cina împreună.”

Kit dădu din cap o dată. „Trebuie să remediem situaţia asta.”

El o privi fix, cu ochii lui verzi. „Da, trebuie.”

„După ce se rezolvă cazul ăsta.”

„Sau sâmbătă seara, oricare dintre ele vine mai întâi.” El ridică mâna când ea deschise gura să conteste. „Connor ia cina cu CeCe. El îşi face timp. Şi tu poţi.”

Argumentul ei se evaporă. „Ai dreptate din nou. Sâmbătă seara. Unde vom merge?”

„Îţi voi spune eu.”

Şi că nu era nervoasă din cauza asta? Sau supărată că pierduse o noapt e întreagă de investigaţii?

Asta ar fi trebuit să mă sperie de moarte.

Dar nu a fost aşa. Pentru că era Sam. Şi ea avea încredere în el.

Capitolul 9

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 9:15

„Vă mulţumesc foarte mult”, spuse Kit în difuzorul telefonului. Se uită la Connor, care îşi încrucişase degetele. „Vă suntem foarte recunoscători că ne- aţi sunat înapoi.”

„Nicio problemă, domnule detectiv.” Mary Cowen era şefa biroului pentru plasament familial din Tulsa, Oklahoma. „Mă bucur să vă ajut. De ce aveţi nevoie?”

„Păi, căutăm dosarul unei anumite Viola Feinstein. Acum are 61 de ani, aşa că ar fi ieşit din sistem acum 43 de ani.”

Era doar o bănuială, dar Kit avea speranţe. Luând în serios teoria lui Sam, ea căutase şi găsise certificatul de naştere asociat paşaportului fals al Veronicăi. Viola Feinstein, alias Veronica Fitzgerald, se născuse acum şaizeci şi unu de ani într-o suburbie a oraşului Tulsa.

Nu exista nicio înregistrare a unei schimbări legale de nume, dar Kit credea că Veronica era suficient de inteligentă pentru a-şi da seama cum să-şi schimbe identitatea. Era mult mai uşor să faci asta acum patruzeci şi trei de ani.

Desigur, Veronica ar fi putut găsi numele Viola Feinstein pe o piatră funerară şi să obţină certificatul de naştere şi numărul de asigurare socială, dar era mai logic să le păstreze pe cele emise iniţial.

Cel puţin Kit spera că aşa a făcut.

„Aşteptaţi un moment. Sunt dosare vechi, dar le-am digitalizat pe parcursul anilor.” Se auzi sunetul tastelor tastaturii, apoi un mormăit satisfăcut. „Da, iat-o. Viola Feinstein a intrat în sistemul de plasament la vârsta de cinci

ani. Nu a fost niciodată adoptată. A împlinit vârsta de optsprezece ani. După aceea, nu mai ţinem evidenţa lor. Aş vrea să o facem.”

„Şi eu aş vrea să o faceţi”, spuse Kit, „dar aceste informaţii sunt valoroase. Ar fi posibil să obţin o copie a dosarului ei complet?”

„Oh. Ei bine, majoritatea acestor dosare rămân confidenţiale. Ce anume căutaţi?”

„Este suspectă într-un caz la care lucrăm, doamnă”, spuse Connor. „Încercăm să îi urmărim trecutul, inclusiv familia şi prietenii din copilărie.”

„Va trebui să solicitaţi o excepţie sau să obţineţi un mandat”, spuse Mary. „Îmi pare rău. Aş vrea să vă ajut, dar sunt unele lucruri pe care pur şi simplu nu le pot divulga.”

Nu era nepoliticoasă sau neplăcută, ci doar obligată să respecte regulile biroului său, iar Kit putea respecta asta. „Înţelegem. Vă mulţumim pentru ajutor.” Kit încheie convorbirea. „Acum ce facem?”

„Păi”, spuse Connor, „acum ştim de unde a pornit Veronica. O parte din mine voia să întrebe dacă ea însăşi a aplicat vreodată pentru a deveni tutore. Poate că l-a cunoscut pe Munro când erau amândoi în sistem şi a vrut să aibă grijă de el. Dar faptul că mai târziu au devenit iubiţi este prea scârbos.”

Kit făcu o grimasă. „E dezgustător. Dar e o posibilitate. Dacă nu găsim altceva, ne întoarcem la asta. Dar... da. Dezgustător.”

„Dacă am şti cum se numea Brooks Munro la naştere, am putea săpăm mult mai adânc. Dar mă întreb când s-au cunoscut – în sistemul de plasament sau mai târziu? Dacă ar fi fost înainte să ajungă în San Diego? Cei cincisprezece ani în care a lucrat pentru el au fost doar aici.”

Kit a avut o altă bănuială şi a deschis site-ul de căutare a

informaţiilor personale. „Certificate de căsătorie. Viola Feinstein.” A aşteptat şi apoi a zâmbit după ce a sortat rezultatele. „Am găsit. Viola Feinstein s-a căsătorit cu Monroe Brookman în… oh.”

Connor şi-a apropiat scaunul pentru a vedea ecranul ei, apoi a făcut o grimasă. „Oh. Asta e…”

„S-au căsătorit acum treizeci şi trei de ani”, a spus Kit. „Ea ar fi avut 28 de ani. El ar fi avut 18 ani.”

Strâmbătura lui Connor se transformă într-o grimasă. „Ar fi putut fi şi mai rău. El ar fi putut avea 13 sau 14 ani.”

„Nu au fost împreună timp de 15 ani. Au fost împreună mai mult de *treizeci* de ani. Sunt şocată că şi-a păstrat calmul când am intervievat-o ieri dimineaţă.”

„Asta explică lacrimile, totuşi”, spuse Connor. „ Mă surprinde că i-a permis lui Munro să se căsătorească cu Wilhelmina. Cred că putem adăuga bigamia la păcatele lui Munro.”

„E cam târziu acum. În plus, cred că vom descoperi că acesta este cel mai mic dintre păcatele lui. Fie l-a ucis pe detectivul particular al lui William Weaver, fie a pus să fie ucis.”

„Cred că asta ar fi cel mai grav – până acum. Dar şantajul este şi el destul de grav. Ce ştim despre Monroe Brookman?”

Kit a tastat numele real al lui Munro în motorul de căutare. „De asemenea, născut în Tulsa.”

„Cum s-au cunoscut?”

„Va trebui să mai cercetăm puţin.”

„Atunci când au început viaţa de infractori?” a întrebat Connor. „Nu cred că au devenit brusc Bonnie şi Clyde când au ajuns în San Diego.”

„Sunt de acord. Să căutăm mai amănunţit în cazierele judiciare.” Connor se ridică. „Mă duc să iau nişte cafea. Vrei

şi tu?”

„Da, te rog.” Kit se aplecă peste tastatură, hotărâtă să descopere toate detaliile din trecutul Violei Feinstein şi al lui Monroe Brookman.

Când Connor se întoarse cu cafeaua – de la cafeneaua de alături, nu din cea din birou – ea avea deja un început decent.

„Stăteam la coadă şi mă gândeam la asta”, spuse Connor în timp ce îi punea cafeaua în faţă. „Mă gândeam că, dacă ar fi avut un trecut criminal, nu ar fi apărut în verificările de antecedente când Munro a candidat pentru consiliul local, aşa că am sunat unul dintre contactele mele de la primărie. Ei nu fac verificări complete ale antecedentelor penale ale candidaţilor. Şi nu i- am verificat amprentele lui Munro după ce a murit, pentru că îi lipseau toate degetele. Medicul legist a folosit fişele dentare pentru identificare.”

Kit a inhalat aroma cafelei prăjite, cu lapte şi zahăr, aşa cum îi plăcea. „Mulţumesc. Da, m-am gândit la acelaşi lucru, dar nu am sunat încă pentru că am dat lovitura. Am sunat-o înapoi pe Mary Cowen şi ea mi-a confirmat că Monroe Brookman era şi el în sistemul de plasament.”

Deci Sam avea dreptate.

„Da. Cowen nu m-a putut ajuta să descopăr cum s-au intersectat drumurile lor, aşa că am verificat cazierele lor. Bonnie şi Clyde, alias Viola şi Monroe, şi-au început viaţa criminală la aproximativ doi ani după nuntă. Sau cel puţin asta a fost prima dată când au fost prinşi. El a făcut închisoare pentru furt. Ea a fost arestată câţiva ani mai târziu pentru furt calificat. A furat o brăţară de aur.”

„Mă întreb dacă era cea pe care a lăsat-o în Ferrari.”

„Poate. Mă îndoiesc că ceva din ce i-a dat mama ei ar fi rezistat treisprezece ani în sistemul de plasament şi în închisoare. S-ar putea să mă înşel, dar...” Kit ridică din umeri. „Au continuat să comită alte infracţiuni în următorii

zece ani. Apoi au dispărut pur şi simplu acum douăzeci de ani. Ultima menţiune din dosarul lui Monroe Brookman este că a fugit în timp ce era în arest pentru escrocherie.”

„Şi au devenit Veronica Fitzgerald şi Brooks Munro. Probabil că au plătit mult pe cineva pentru noile identităţi. Nimeni nu i-a interogat până acum.”

„Din câte ştim noi”, spuse Kit. „Dacă sunt implicaţi în uciderea detectivului particular al lui Weaver, cine ştie ce altceva au mai făcut pentru a se proteja? Şi poate că asta a descoperit detectivul particular al lui Weaver.”

„Poate.” Connor se încruntă la tabla albă. „Totuşi, nimeni nu a observat când a candidat pentru consiliul local? Faţa lui era peste tot la televizor şi pe internet.”

„Era un escroc mărunt într-un alt stat. Poate că nimeni nu-l căuta.” Kit afişă una dintre fotografiile lui Monroe Brookman. „În plus, s-a schimbat mult. A făcut nişte operaţii estetice.”

„Ai dreptate. S-a schimbat atât de mult încât software-ul de recunoaştere facială nu l-ar fi identificat. Dar detectivul particular?”, întrebă Connor.

„Detectivul particular al lui Munro, adică, nu detectivul particular mort al lui Weaver. Există vreun complice cu care Munro ar fi putut fi prieten pe atunci?” „Nu ştiu. Să dăm câteva telefoane agenţiilor de aplicare a legii care i-au arestat de-a lungul anilor. Am putea avea noroc şi să aflăm că cineva a fost arestat împreună cu ei.”

„Veronica ar fi ştiut numele detectivului particular, atunci.” „Da. Nu cred că a spus adevărul în privinţa asta”, spuse Kit. „Nici eu. Dar altceva mă intrigă. Casa din Cayman.” Kit lăsă laptopul deoparte. „Te ascult.”

„E nebună după Brooks Munro, se culcă împreună şi au o iubire eternă.” Kit oftă. „Nu aveam nevoie de imaginea mentală a patului dezordonat, aşa că mulţumesc pentru

asta.”

„Cu plăcere. De ce ar fi cumpărat o casă în Insulele Cayman cu partea ei din câştig dacă Munro era mereu aici?”

„Nu se putea aştepta să rămână căsătorit cu Wilhelmina pentru totdeauna”, argumentă Kit. „Poate că plănuia să se alăture Veronicăi în paradis după divorţul inevitabil.”

Connor ridică o sprânceană. *„Sau* dacă Veronica îl angajase pe detectivul particular pe ascuns pentru că Munro era căsătorit şi asta o enerva? Poate că detectivul particular plănuia să se alăture ei în paradis. Ea îi spusese că trebuie să fugă. Părea că se referea la ei doi împreună.”

„Hm. Nici măcar nu m-am gândit la asta.”

„S-ar putea să nu fie adevărat. Dar nu cred că ea nu ştia numele tipului.” „Pilotul a spus că a zburat doar cu ea”, spuse Kit.

„Şi dacă pilotul a minţit? Ea îl plătea pentru discreţie.”

„Poate”, admise Kit. „Sau poate se temea că detectivul particular îl va urmări.”

„Mai probabil”, fu de acord Connor.

„Ştim că Brooks Munro nu a călătorit niciodată cu ea?”

Connor clătină din cap. „Nu, nu ştim, dar am verificat doar pseudonimul lui actual. Să aflăm dacă paşaportul lui Monroe Brookman a fost în Insulele Cayman.”

Kit dădu un telefon unuia dintre contactele ei de la Departamentul de Stat, aşa cum făcuse şi pentru paşaportul Veronicăi cu o zi înainte. „Bună, Richard. Sunt Kit McKittrick din nou.”

„Altă căutare de paşaport?”

„Da. Poţi să-l cauţi pe Monroe Brookman? Are 51 de ani, dacă asta te ajută să restrângi căutarea.”

„Lasă-mă un minut.” O clipă mai târziu, se întoarse. „Nu există nicio înregistrare că Monroe Brookman ar avea paşaport.”

Kit i-a mulţumit şi a încheiat convorbirea. „A fost un eşec.”

„Deocamdată, să ne concentrăm pe detectivul particular”, a spus Connor. „Dacă îl găsim, vom afla pe cine şantajau.”

„Adevărat. Putem să-l abordăm pe detectivul particular din trecut şi din prezent. Dacă detectivul particular a însoţit-o pe Veronica în Insulele Cayman, pilotul ar putea să ne dea un nume actual. Dacă avem noroc, am putea să-l identificăm din dosarele de arestare ale lui Munro, dacă era cineva pe care Munro îl cunoştea din trecut. Să obţinem numerele de telefon ale tuturor
jurisdicţiilor în care Munro şi Veronica au fost arestaţi în trecut, apoi putem da telefoane.” Se lăsă pe spate în scaun şi îl studie pe Connor. „Crezi că Veronica nu ştia numele de pe listă?”

„În mare parte, da. Doar pentru că nu are prea multe de pierdut în acest moment. A recunoscut că a comis şantaj, a fost prinsă cu bunurile obţinute în mod ilegal şi va fi condamnată pentru fraudă cu paşaportul.”

„Oare va fi aşa? Era identitatea ei reală.”

„Bună observaţie. Sunt sigur că avocatul ei va profita de asta odată ce Veronica va recunoaşte totul. Dar am găsit peste două sute de mii de dolari din venituri nedeclarate asupra ei şi are documente oficiale ale statului pe un nume fals, cum ar fi permisul de conducere, aşa că va avea probleme cu cineva. În orice caz, cred că ar fi dezvăluit lista de şantaj dacă ar fi ştiut numele lor. Era într-o stare mentală intensă.”

„Aşa era. Tu ai contribuit la asta. Felicitări, apropo.”

„Mulţumesc.” El făcu o mică plecăciune. „Dar dacă ne lovim de un zid în căutarea detectivului particular?”

„Atunci ne întoarcem la remorcă, cea mai concretă

legătură a noastră cu ucigaşul lui Munro. Căutăm un Chevy Suburban de culoare bej care tractează
o remorcă.”

Connor dădu din cap. „Aş spune să-i rugăm pe Marshall şi Ashton să verifice camerele de supraveghere, dar ei sunt ocupaţi cu ancheta morţii lui Jacob Crocker.”

„Deja i-am cerut lui Navarro să pună unul dintre analişti să se ocupe de asta şi el a desemnat pe cineva, aşa că problema e rezolvată. O nouă întrebare: cum crezi că a aflat Munro că William Weaver era pe cale să-l reangajeze pe Jacob Crocker ca detectiv particular? Asta l-a determinat pe Munro să-l omoare?”

„Poate că Munro nu a aflat. Poate că Crocker nu a scăpat de informaţiile pe care le-a aflat despre Munro. Poate că a încercat să-l şantajeze pe Munro şi a fost ucis.”

„Toate sunt posibilităţi. Deocamdată, să ne concentrăm pe găsirea detectivului particular al lui Munro. El are informaţiile de care avem nevoie.”

„Din câte ştim, a fugit în Insulele Cayman. Dacă aş fi partenerul lui Munro şi aş afla ce i s-a întâmplat, aş pleca cu primul avion. Ar trebui să verificăm casa Veronicăi din Insulele Cayman.” Ridică mâna. „Mă duc eu.”

Kit râse. „E o idee bună, dar cred că putem cere ajutorul autorităţilor locale în această privinţă.”

„Bine”, mormăi Connor. „Nu eşti deloc amuzantă. Dă-mi o listă cu persoane pe care să le sun în legătură cu trecutul criminal al Violei şi al lui Monroe. Am putea fi deja în drum spre Insulele Cayman, dar nuuuu.”

„Sunt sigură că vei supravieţui. Să începem prin a suna gardienii închisorii. Vreau să ştiu cine erau cei mai buni prieteni ai lui Munro.”

San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 11:15

„Sam.” O femeie aşezată la una dintre mesele cafenelei îi făcu cu mâna.
Zâmbind, el se alătură ei la masă. „Maggie. A trecut prea mult timp.”

Maggie Doyle administra unul dintre centrele de reabilitare pentru dependenţi de droguri din San Diego. Shelley îşi terminase perioada de treizeci de zile în clinica lui Maggie, sub îngrijirea unuia dintre consilierii ei de reabilitare. Dar Maggie, ea însăşi o fostă dependentă, era o manageră implicată şi interacţiona cu clienţii şi familiile lor, după cum era nevoie.

„Aşa este. Mi-ar plăcea să petrec toată după-amiaza povestind cu tine, dar nu am prea mult timp.”

„Nici eu. Asta e pauza mea de prânz.” Sam ceru chelnerului o cafea la pahar, apoi o privi pe Maggie, care sorbea din cafeaua ei.

„Deci”, spuse Maggie. „Ai întrebat de Shelley Porter când ai sunat azi dimineaţă. Ce vrei să afli care nu putea fi rezolvat printr-un e-mail?”

„A fost ucisă săptămâna trecută.”

Maggie rămase fără suflare. *„Ce?* Cum? De către cine? Deşi bănuiesc că asta încerci să afli.”

„Da. Cineva a ademenit-o cu promisiunea unor bani gheaţă.”

„A fost o afacere încheiată pentru Shelley”, murmură Maggie trist. „Nu aveam mari speranţe pentru ea când a plecat după cele treizeci de zile.”

Sam se aplecă, conştient că Maggie probabil nu va putea să-i spună tot ce voia să ştie, având în vedere legile HIPAA şi

toate celelalte. „De ce nu? Şi îţi mai spun că trupul mamei ei a fost găsit lângă al ei.”

Maggie lăsă umerii în jos. „Îmi plăcea mama ei. Voia atât de mult ca Shelley să se lase de droguri. Din păcate, Shelley nu voia să se lase. Îi plăcea să consume. Cred că doar aştepta momentul potrivit pentru a se întoarce acasă şi a consuma din nou. Nu-i plăcea să consume singură, aşa că încerca mereu să atragă oameni în cercul ei.”

„Credem că cineva îi cunoştea vulnerabilitatea şi a folosit promisiunea a câteva mii de dolari în numerar pentru a o determina să încalce regulile de la locul de muncă şi să livreze nişte marfă finită pentru care ucigaşul ei nu plătise.”

„Vrei să ştii cine ştia că va fi disperată după bani?”

„Da. Caut acul în carul cu fân?”

„Cred că cauţi un anumit fir de fân în carul cu fân”, spuse Maggie cu regret. „Shelley voia să fie dură, dar în adâncul sufletului era doar o altă dependentă disperată după următoarea doză. Oricine cu ochi în cap putea să vadă asta.”

„A avut vreun vizitator cât timp a fost cu tine?”

„M-am gândit că o să mă întrebi asta.” Maggie scoase o foaie de hârtie din buzunar. *„Nu* ţi-am dat asta.”

„Nu. Nu am mai văzut-o până acum. Nici măcar nu *te-am* mai văzut până acum.”

Maggie chicoti. „Nu trebuie să exagerezi.”

Sam luă foaia şi îi scană conţinutul. „A primit vizite de la mama ei şi de la mătuşa ei Jennifer. Prietena ei Julie a vizitat-o de câteva ori.”

„Fată drăguţă. Speram din tot sufletul ca Shelley să nu o tragă pe Julie în jos cu ea.”

„Nu cred că a făcut-o. Julie părea foarte sobră când am vorbit cu ea.”

„Ai fost ocupat.”

„Da.” Sam arătă spre un nume necunoscut. „Cine e

LeRoy Hawkins?”

Ea se încruntă. „A venit o dată în vizită. A spus că era pastorul grupului de tineret al unei biserici locale. Îl cunosc pe pastorul de tineret al bisericii respective şi numele lui nu e LeRoy. Aşa că am sunat la biserică, dar nu auziseră niciodată de LeRoy. Din păcate, până atunci bărbatul îşi încheiase vizita la Shelley şi plecase.”

Sam a avut o bănuială. „Avea cumva barbă?”

Maggie a deschis ochii mari. „Da, avea. Îl cunoşti?”

„Nu, dar vreau să-l cunosc”, a spus Sam cu gravitate.

„Înţeleg. E mai bine să nu mai pun întrebări?”

„Probabil, dar eu mai am câteva. Cât timp păstraţi înregistrările de pe camerele de securitate?”

„Trei luni. Ai nevoie să le vezi?”

„Cred că colegii mei de la SDPD vor avea nevoie. Ai văzut cumva ce maşină conducea LeRoy Hawkins?”

„O motocicletă. Sau cel puţin avea o cască sub braţ. Îmi amintesc că mam întrebat cum a reuşit să-şi fixeze casca sub bărbie, având o barbă atât de deasă. Şi îmi amintesc asta doar pentru că pastorul bisericii pentru care a minţit că lucrează mi-a cerut să-i descriu aspectul, aşa că mi-a rămas în minte casca.”

Sam era dezamăgit. Sperase că vor putea vedea Suburbanul pe înregistrare şi vor putea verifica numărul de înmatriculare. Dar măcar îl aveau pe tipul cu barbă. Kit va putea lucra cu informaţia asta, era sigur.

„A vizitat-o doar o singură dată?”, a întrebat Sam. „La jumătatea perioadei de şedere a lui Shelley?”

„Aşa arată înregistrările, şi noi suntem destul de meticuloşi.”

„Ştiu că sunteţi”, a spus el cu căldură. „Shelley părea fericită să-l vadă?” „Nu prea. Nu părea să-l cunoască.”

„Mai îţi aminteşti ceva despre Shelley?”

Maggie clătină din cap. „Doar că părea atât de pierdută când a reuşit în sfârşit să se cureţe. Cred că consuma de mult timp.” Se uită la ceas. „Îmi pare rău, Sam, dar trebuie să plec.”

„Şi eu. Următoarea mea şedinţă începe în zece minute.”

„Vei lua prânzul?” întrebă ea, cu un ton matern. „Am un sandviş în sertarul biroului.”

Se ridicară împreună, Sam zărind chelnerul care îi aducea cafeaua. „Le iau pe amândouă”, spuse el, dându-i chelnerului bani suficienţi pentru cafeaua lui şi a lui Maggie, plus un bacşiş generos.

Chelnerul zâmbi larg. „Mulţumesc, doctore Reeves. O zi bună!”

Maggie îşi prinse braţul de al lui în timp ce ieşeau din cafenea. „Vii des aici?”

„Prea des. Trebuie să renunţ la cafeină, dar asta nu se va întâmpla astăzi.” Au ieşit afară şi Sam i-a strâns mâna. „Nu fi o străină, Maggie.”

„La fel, Sam. Şi bucură-te de noua ta slujbă. Îţi văd numele în ştiri destul de des. Se pare că te descurci bine.”

Sam zâmbi. „Da.”

Maggie începu să se îndepărteze, mergând cu spatele, ca să-l poată vedea în continuare. „Eşti fericit?”

„Da, doamnă. Foarte fericit.”

„Bine. Meriţi să fii fericit.” Ea îi făcu cu mâna înainte să se îndrepte spre maşina ei.

Sam luă o înghiţitură din cafea, sperând că o să-l ţină treaz pentru restul după-amiezii. Nu dormise bine noaptea trecută. Gândurile la Kit îl ţineau treaz.

Ea îi spusese că ţine la el. El ştia deja asta, dar era foarte plăcut să o audă. Dar faptul că ea recunoscuse asta o speriase. Totuşi, ea nu îşi retrăsese cuvintele şi el aproape că o sărutase.

Nu o făcuse pentru că spera să o lase să-şi dorească mai mult.

Dacă ar fi fost prea mult Sam, ea ar fi renunţat. Ar fi plecat înainte ca ei să fi început măcar. Aşa că o lăsase în suspans şi, în acel moment, se bucurase că o făcuse. Ea aproape că se supărase.

Mai târziu, întins singur în pat, îşi dorise să o fi sărutat. Dar trebuia să fie puternic. Kit avea nevoie de ceva lent şi constant, indiferent cât de mult îl durea asta.

Cel puţin putea să-i dea nişte informaţii noi. Acum ştiau cum aflase ucigaşul lui Shelley că era dependentă.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 11:40

Navarro stătea la biroul său, cu bărbia sprijinită pe degetele împreunate, în timp ce Kit şi Connor îl puneau la curent.

„Aţi găsit pe cine căutaţi?”, întrebă Navarro. „Pe cineva care ar fi putut fi cel mai bun prieten al lui Brooks Munro, alias Monroe Brookman?”

„S-ar putea”, a răspuns Kit. „Am reuşit să vorbim cu gardienii sau şerifii din patru dintre închisorile în care Munro a ispăşit pedepse de-a lungul anilor.”

„Toate sub numele de Monroe Brookman?”

Connor a dat din cap. „În principal furturi. Multe escrocherii.”

„Şi cel mai bun prieten al lui?” a întrebat Navarro.

„Munro părea să-şi facă prieteni oriunde mergea”, a

spus Kit, „dar am tăiat majoritatea numelor de pe listă, deoarece fie sunt în închisoare, fie au murit. Avem două posibilităţi. Două persoane complet diferite din punct de vedere al înălţimii, aşa că nu avem un tip care şi-a schimbat din nou numele. Cel puţin nu înainte de a veni în San Diego. Primul este Walter Grossman. Are peste 1,80 m înălţime şi este construit ca un tanc. A făcut închisoare pentru falsificare. Celălalt este Darrin Carter. Are 1,60 m şi, din fotografie, pare că o adiere uşoară l-ar putea lua pe sus. Avem fotografii ale amândurora şi le vom arăta pilotului care urma să o scoată pe Veronica de aici ieri.”

„A spus că a zburat singur cu ea”, spuse Navarro.

Connor ridică din umeri. „Sperăm că a minţit. Am verificat numele şi fotografiile celor doi bărbaţi în baza de date a statului, unde sunt înregistrate licenţele de detectiv particular. Niciunul dintre ei nu se potriveşte, dar e posibil să nu aibă licenţă în California. Poate că nu are nicăieri. Încă sperăm că pilotul ne va putea îndruma în direcţia corectă.”

Navarro încrucişă degetele de la ambele mâini. „Noroc. Voi informa şefii. Faceţi progrese.”

„Vreo veste de la analistul care verifică camerele de supraveghere pentru a găsi remorca?”, întrebă Connor.

„Încă nu. Vă anunţ când află ceva.”

Kit se ridică, apoi se aşează din nou când telefonul ei mobil începu să vibreze, semnalând un apel. „E Sam”, le spuse celorlalţi înainte de a accepta apelul şi de a-şi pune telefonul la ureche. „Bună. Ce faci?”

„Un tip cu barbă a vizitat-o pe Shelley Porter la centrul de reabilitare”, spuse Sam.

Kit se înveseli. Această informaţie era aproape la fel de bună ca cafeina. „Te pun pe difuzor. Sunt cu Connor şi Navarro.”

„Bună”, spuse Sam odată ce îl auziră. „Tocmai îi

spuneam lui Kit că un bărbat cu barbă a vizitat-o pe Shelley Porter la centrul de reabilitare. A spus că se numeşte LeRoy Hawkins, dar sunt destul de sigur că era un pseudonim."

„Un tip cu barbă l-a întrebat Norton Landscaping de unde şi-au făcut învelişurile." Navarro expiră. „Cred că acum ştim cum a aflat că Shelley era susceptibilă la mită."

„Managerul centrului de reabilitare cu care am vorbit mi-a spus că Shelley doar aştepta momentul potrivit pentru a se întoarce acasă şi a consuma din nou, şi că, dacă cineva ar fi vrut să vadă, ar fi ştiut. Tipul cu barbă ar fi putut observa disperarea ei."

„De unde ştia că era la reabilitare?", întrebă Connor.

„Cred că de pe pagina de Facebook a mamei ei", spuse Sam cu un suspin. „Sau de pe pagina mătuşii ei, Jennifer. Tocmai am verificat şi amândouă au cerut rugăciuni pentru Shelley. Au rugat prietenii să o viziteze pe Shelley, poate pentru a-i da un motiv să se lase definitiv de droguri. Dacă tipul cu barbă ar fi urmărit reţelele sociale ale lui Jennifer, ar fi văzut că Shelley era la reabilitare."

„Deci, această posibilitate este exclusă", spuse Kit cu tristeţe.

„Încă un lucru", spuse Sam. „Nu conducea un Suburban în acel moment. Avea o motocicletă. Sau cel puţin a dus o cască cu el la centrul de reabilitare. La naiba, trebuie să plec. Am o şedinţă care începe în trei minute."

„Pa, Sam", spuseră ea, Connor şi Navarro în cor. „Mulţumesc, Sam", adăugă Kit.

„Cu plăcere. Vorbim curând."

Kit încheie convorbirea, mintea ei încercând deja să pună cap la cap aceste noi informaţii. „Unul dintre lucrurile care m-au deranjat este cât timp a stat remorca în cartierul lui Munro miercuri. A sosit în jurul orei şase dimineaţa. Monroe a fost cu Veronica toată noaptea de marţi şi, conform

registrelor de la cabina paznicului, nu s-a dus acasă miercuri dimineaţa. Nu a ajuns acasă de la serviciu în acea noapte până la ora cinci sau cam aşa. Mă tot întrebam ce a făcut ucigaşul toată ziua în timp ce aştepta.”

„Şi?” îl îndemnă Navarro.

„Şi, dacă avea o motocicletă...” Ea lăsă gândul să se piardă.

„Ar fi putut pleca pentru o zi şi să se întoarcă mai târziu pentru a lua atât Ferrari-ul, cât şi pe Munro”, încheie Connor. „Ar trebui să verificăm imaginile camerei de supraveghere de la cabina paznicului pentru a vedea dacă apare o motocicletă.”

„O să pun analistul să facă asta”, a spus Navarro. „Tu concentrează-te pe găsirea detectivului particular. Apropo de el, vreunul dintre vechii colegi de închisoare ai lui Munro are aceeaşi statură ca tipul cu barbă pe gât?”

Kit a dat din cap. „Ne-am gândit la asta. Tipul cu barbă are aproximativ 1,78 m şi o constituţie medie, conform videoclipului pe care ni l-a dat Ace Diamond. Niciunul dintre foştii colegi de închisoare ai lui Munro nu se potriveşte cu această descriere. Sperăm că pilotul ne va putea da mai multe informaţii. Plecăm să-l interogăm acum. Te vom ţine la curent, şefule.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 13:05

Connor gemu. „Nu din nou.”

Kit se alătură lui Connor la geamul camerei de observaţie. Apoi suspină.

La masa din camera de interogatoriu stătea Steven Neal, pilotul care o dusese pe Veronica de mai multe ori în Insulele Cayman. Era însoţit de avocata sa.

Laura Letterman.

„A oferit o reducere două la preţ de una?”, întreabă Kit.

Connor oftă uşor. „Cărţi BOGO pentru eliberare din închisoare. Tu sau eu?” Scoase o monedă din buzunar. „Să dăm cu banul.”

Kit zâmbi, simţindu-se puţin sălbatic. „Să mergem amândoi. Să o agităm puţin pe domnişoara Letterman.”

„Super. Care e strategia noastră?”

Kit ridică din umeri. „Îi arătăm pilotului pozele cu prietenii lui Munro din închisoare. Să vedem cum reacţionează.”

„Cred că ar trebui să avem un plan mai bun decât ăsta. I-am verificat situaţia financiară.”

„Când ai făcut asta?” întrebă Kit, dorindu-şi să fi făcut şi ea acelaşi lucru.

„Am venit devreme azi dimineaţă, pentru că trebuia să plec la cină cu părinţii lui CeCe. Steven Neal deţine avionul, dar din punct de vedere financiar abia se descurcă. Trăieşte de pe o lună pe alta. Are restanţe la plata impozitelor, iar soldul contului său curent este mai mic de o sută de dolari.”

„Un pilot privat care deţine propriul avion ar trebui să poată câştiga în mod constant bani decenţi.”

„De fapt, aşa şi face”, spuse Connor. „Programul lui este complet pentru următoarele patru luni, iar veniturile sale documentate sunt constante şi solide.

Aceştia sunt clienţii care au plătit zborurile cu cardul de credit sau prin transfer bancar. Ştim că cel puţin o clientă, Veronica, a plătit în numerar, aşa că s-ar putea să mai fie şi alţi bani care nu trec prin conturile sale comerciale. Putem verifica toate planurile de zbor pe care le-a depus pentru a

vedea câte zboruri suplimentare a efectuat. Dar a cheltuit *o grămadă* de bani la cursele de cai în timpul verii. Până în septembrie, cheltuise mii de dolari cu cardurile sale de credit la Del Mar.”

Cursele de cai nu o atrăseseră niciodată pe Kit. Animalele erau frumoase, dar chiar şi gândul la jocurile de noroc o făcea să se simtă puţin rău.

„Şi asta era doar cu cardurile de credit”, a continuat Connor. „Cine ştie ce a făcut cu plăţile în numerar şi bacşişurile?”

„Huh.” S-a întors să-l studieze pe pilot, care acum stătea cu capul în mâini. „Asta înseamnă că, dacă ajunge la închisoare, nu va putea să-şi îndeplinească sarcinile contractuale.”

„Ceea ce înseamnă că va fi îngropat în datorii în mai puţin de două săptămâni.”

Ea îl privi din nou pe Connor. „Ai dreptate. Să-l sperii cu închisoarea e o strategie mai bună. Altceva?”

„A divorţat acum doi ani şi are custodia comună a celor două fiice ale sale. Pensia alimentară reprezintă o parte importantă din cheltuielile sale lunare. Ar fi putut să şi-o permită fără probleme dacă nu ar fi cheltuit atât de mult la curse.”

„Măcar plăteşte pensia alimentară”, mormăi Kit, pentru că mulţi părinţi nu o făceau. „Dar faptul că o plăteşte înseamnă că ţine la copiii lui şi va dori să-i vadă crescând, nu să-i vadă prin plexiglas în ziua vizitelor la închisoare. Bună treabă.”

„Mulţumesc. M-am simţit prost că am plecat aseară.”

Ea îi zâmbi. „Nu ar trebui. E o chestiune de echilibru, iar tu te descurci bine în privinţa asta. Nu fi ca mine.”

Connor o împinse uşor cu umărul. „Te îmbunătăţeşti. Toată lumea spune asta. Haide. Să aflăm dacă pilotul îi

cunoaşte pe vreunul dintre colegii de închisoare ai lui Munro. Poliţistul rău sau poliţistul bun?”

„Tu fii poliţistul rău. Letterman nu o să te creadă din nou pe tine, poliţistul bun, atât de repede. Au trecut luni de zile de când m-am certat cu ea.” „Oh, cred că îşi aminteşte de tine”, spuse Connor cu şiretenie. „Tu l-ai prins pe cel pe care ea l-a lăsat să scape.”

„Ea l-a *alungat* pe Sam”, îl corectă Kit cu un oftat. „L-a înşelat.” Connor chicoti. „Linişteşte-te, fato.”

Kit suspină. Trebuia să-şi ascundă problemele personale cu Laura Letterman.

Şi Kit îl „cucerise” pe Sam?

Bănuia că timpul va decide asta.

Când intrară în sala de interogatorii, Kit era calmă şi pregătită pentru Laura Letterman. Femeia nu voia ca clientul ei să spună vreun cuvânt, dar ea şi Connor puteau să-l facă pe bărbat să vorbească. Kit era sigură de asta.

Laura îi privi pe Kit şi Connor cu ochii mijiţi. „I-am spus clientului meu că veţi încerca să-l intimidaţi. Nu va spune niciun cuvânt.”

Steven Neal ridică capul. Ochii lui erau înceţoşaţi, de parcă nu dormise deloc. Pielea lui era palidă şi mâinile îi tremurau.

Kit se întrebă dacă jocurile de noroc erau singurul viciu al bărbatului. Părea că trecea prin sevraj.

„Vrem doar ajutorul lui”, spuse Kit, aşezându-se în faţa pilotului, cu Connor la stânga ei. Puse dosarul cu fotografiile pe masă.

„Da, da”, spuse Laura, neconvinsă. „Ce fel de ajutor?”

„Încercăm să identificăm doi bărbaţi care ar putea avea legătură cu domnul Munro”, spuse Kit.

Laura clătină din cap. „A spus că nu-l cunoştea pe Munro şi că nu l-a transportat nicăieri. Am terminat?”

„Nu”, spuse Kit cu blândeţe. „Domnule Neal, îl cunoaşteţi pe un bărbat pe nume Walter Grossman?” Era cel mai înalt şi mai bine făcut dintre cei doi foşti deţinuţi.

„Nu cunosc acest nume.” Părea să fi îmbătrânit radical de seara trecută. Transpiraţia îi curgea pe frunte, deşi nu era cald în cameră. Corpul îi tremura vizibil.

Cu siguranţă era în sevraj.

„Domnule Neal, doriţi un pahar cu apă?”, îl întrebă Kit, sincer îngrijorată.

Dacă bărbatul leşina, nu le mai era de niciun folos.

„Nu”, spuse Steven strângând din dinţi. „Cine este celălalt bărbat pe care îl căutaţi?”

„Darrin Carter”, răspunse Connor.

Pilotul scutură din nou din cap. „Nu.”

Laura Letterman îşi luă poşeta. „Atunci cred că am terminat. Mă bucur că v-am văzut, domnilor detectivi.”

„Nu aşa repede.” Kit bătu cu palma în masă şi pilotul ridică privirea. Fără să mai spună nimic, Connor împinse fotografiile lui Walter Grossman şi Darrin Carter peste masă.

Laura aruncă o privire la fotografii, cu o expresie de nelinişte pe chip. Kit bănuia că avocata se aşteptase la o altă fotografie macabră de la autopsie, ca cea pe care Connor i-o arătase Veronicăi cu o zi înainte. Când văzu că erau doar fotografii de la poliţie, se relaxă.

Steven Neal, însă, nu se relaxă. Ochii i se măriră, umplându-se de teamă, când privirea i se opri asupra fotografiei lui Walter Grossman. Apoi închise ochii şi umerii îi căzură.

„Deci îi recunoaşteţi faţa”, spuse Kit cu vocea cea mai blândă. „Cine este, domnule Neal?”

„Nu mai spune nimic”, îi porunci Laura.

Steven îşi ascunse din nou faţa în mâini. „Voiam doar să zbor”, mormăi el cu tristeţe.

„Nu ai vrut niciodată să fii implicat în afacerile lui Veronica Fitzgerald”, spuse Kit, tot cu blândeţe. Nu conta ce intenţionase bărbatul. Transportase în mod conştient o femeie care avea asupra ei sume mari de bani în afara ţării. Dar ea va fi drăguţă. Deocamdată. „Înţeleg. Unde l-ai văzut pe bărbatul din această fotografie?”

„Steven”, îl avertiză Laura.

Connor se aplecă în faţă, cu coatele pe masă, ocupând mai mult spaţiu decât era necesar. Părea mai mare şi mai dur decât cu câteva clipe înainte.

„Ştim că eşti la un pas de ruina financiară”, spuse Connor rece. „Ştim că, între jocurile de noroc şi pensia alimentară, nu ai niciun ban. Nici măcar nu ştiu cum reuşeşti să-ti plăteşti avocatul, dar asta e treaba ta.”

Era un argument bun, iar Kit îşi propuse să afle cine o plătea pe Laura Letterman. Era sigură că era Veronica.

„E o întrebare, domnule detectiv?”, întrebă Laura, la fel de rece.

„Mai degrabă o constatare, domnişoară Letterman”, spuse Connor, cu un rânjet destul de remarcabil. „Îl putem ţine pe domnul Neal aici mult timp, în aşteptarea procesului. Nu-şi poate permite să rateze niciun zbor charter, cu atât mai puţin săptămâni întregi de venituri pierdute. Poate chiar luni. Până când va fi eliberat, nu va mai avea la ce să se întoarcă. Afacerea lui va fi dat faliment, avionul îi va fi confiscat, iar soţia lui va dori probabil să-i retragă custodia părintească, pentru că nu va mai putea să-şi plătească pensia alimentară.”

Steven ridică privirea, cu panică în ochi. „Nu.”

„Încearcă să te sperie, Steven”, spuse Laura calm.

Steven înghiţi în sec. „Funcţionează.”

Kit zâmbi. „Putem cere procurorului să facă o înţelegere. Poate să te elibereze pe propria răspundere.” De parcă s-ar întâmpla vreodată *asta.* Omul avea un avion,

pentru numele lui Dumnezeu. Putea zbura oriunde.

„Ştii că asta nu se va întâmpla”, spuse Laura brusc. „Ar fi un risc de fugă. Nu-i vor permite să continue să zboare.”

„Mai bine să fie liber şi să lucreze undeva”, spuse Kit vesel, „decât să fie în închisoare şi să piardă puţinul drept de custodie pe care îl are asupra copiilor săi. Pilotarea unui avion nu este singura meserie de pe faţa pământului. Şi el încă deţine avionul. Dacă cooperează, ar putea să-l vândă şi să o ia de la capăt cu o nouă carieră.”

Laura doar clătină din cap. „Te crede cineva vreodată? Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată.”

Femeia încerca să o provoace. „S-ar putea să mint când este nevoie, domnişoară Letterman, dar acum spun adevărul şi tu ştii asta. Dacă domnul Neal cooperează, poate să-şi salveze măcar parţial situaţia financiară şi, cu puţin noroc, să păstreze custodia copiilor.” Îşi îndreptă privirea spre pilot. „Vă plătiţi pensia alimentară la timp. Aţi luptat pentru custodie.” Ceea ce nu ştia, dar se simţea în largul ei să presupună. „Probabil că vă iubiţi copiii, domnule. Nu vă voi spune că nu veţi face închisoare. Nu eu pot promite asta, într-un fel sau altul. Asta e treaba procurorului. Îţi voi spune că, dacă ne ajuţi să identificăm bărbatul din această fotografie, îţi vei spori şansele de a ieşi din această situaţie cu cât mai puţine perturbări în viaţa ta sau în viaţa fiicelor tale.”

Steven păli şi mai mult. „O să mă omoare.”

„Cine?”, întrebă Laura, brusc îngrijorată. „Bărbatul din această fotografie?”

Steven dădu din cap, înghiţind în sec.

„Atunci ar fi bine să ne ajuţi să-l prindem, nu-i aşa?”, întrebă Kit, fără sarcasm în voce, deşi îl simţea în mintea ei. „Dacă nu o faci, în cele din urmă vei ieşi şi vei trăi cu teamă pentru totdeauna.”

Steven îşi frecă palmele peste faţă. „Sunt condamnat dacă vă spun şi condamnat dacă nu vă spun.”

„Mai rău dacă nu o faci”, replică Connor.

„Are dreptate”, spuse Kit. „Uite, ai scos-o pe Veronica Fitzgerald din ţară ştiind că avea un paşaport fals. Trebuia să ştii. Ştiai că avea la ea o sumă mare de bani. Dacă va fi găsită vinovată de spălare de bani – ceea ce sunt sigur că se va întâmpla, având în vedere că ieri avea la ea peste două sute de mii de dolari în numerar – atunci ai putea fi acuzat de complicitate. În total, vorbim despre o perioadă potenţial lungă în spatele gratiilor. Avem nevoie de numele acestui om.” Ea atinse fotografia. „Acum.”

„Sau s-ar putea să nu-ţi mai vezi copiii niciodată”, spuse Connor încet, dar vocea lui era mai severă decât o auzise Kit vreodată. „Sau, dacă o vei face, va fi prin geamul de plexiglas în ziua vizitelor. Aşa vrei să te vadă, Steven?”

Steven strânse din dinţi şi ochii i se umplură de lacrimi. „Nu”, şopti el. „Mai este şi problema drogului care te face să ai simptome de sevraj în acest moment”, continuă Kit. „Putem încerca să-ţi oferim ajutor. Situaţia ta încă poate fi salvată, Steven. Colaborează cu noi.”

Steven închise ochii, lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji. „Domnişoară Letterman? Ce ar trebui să fac?”

Kit simţi o mică urmă de compasiune. Bărbatul nu avea antecedente, din câte ştiau ei. Poate că într-adevăr se băgase în ceva peste puterile lui. Dar nu- şi putea permite să-i arate compasiune acum.

Kit o privi direct pe Laura. „Ştii că avem dreptate. Spune-i.”

Laura îşi întoarse privirea şi suspină. „Nu-l voi lăsa să-ţi spună nimic până nu voi avea un acord scris de la procuror.”

Kit se îndepărtă de masă. „Desigur.”

Capitolul 10

New Horizons, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 16:10

Sam ridică privirea de la hârtiile pe care le avea în faţă când auzi o bătaie în uşa biroului New Horizons pe care îl împărţea cu alţi voluntari. „Sheila. Cu ce te pot ajuta?”

Sheila Sunley intră în biroul lui, cu două ceşti de cafea în mână. „Aveam nevoie de ceva care să mă învioreze, aşa că ţi-am adus şi ţie una.”

Micuţa dinamică era directoarea New Horizons. Foarte puţini adolescenţi puteau rezista personalităţii ei pline de viaţă.

Sam acceptă cafeaua cu un zâmbet recunoscător. „Simt că am citit paginile astea de zece ori deja şi tot nu pot să-ţi spun ce scrie în ele.”

Teancul de hârtii făcea parte dintr-o nouă politică de stat care reglementa grupurile terapeutice non-profit. Era scrisă în limbaj juridic, pe care Sam îl putea de obicei descifra. Dar astăzi mintea lui era în altă parte.

Avea o altă întâlnire cu Kit sâmbătă seara.

Sheila dădu din cap spre paginile din mâna lui. „Am avut aceeaşi problemă. De aceea ţi le-am dat ţie.”

„Mersi”, spuse el sec.

„Cu plăcere”, zise ea veselă. „Mai am şi alte veşti pentru tine şi îţi garantez că mulţumirile tale vor fi mult mai sincere.”

Sam se îndreptă în scaun. „Spune-mi.”

Ea îi zâmbi. „Băieţii Norton, Davy şi Danny.”

Sam nu se putu abţine să nu zâmbească. „I-ai găsit?”

„Da. Am trimis fotografiile lor la adăposturile din tot

statul. Tocmai am primit un răspuns de la un adăpost din Ukiah.”

„Ukiah? Am auzit de el, dar…” Căută numele în telefon şi clipi. „E la peste 600 de mile nord de aici. Cum naiba au ajuns acolo?”

„Au făcut autostopul, potrivit directorului adăpostului.”

„Are sens, cred. Ukiah e chiar lângă autostrada 101. Mai sunt acolo?”

„Au plecat azi dimineaţă, dar ea crede că se vor întoarce diseară pentru cină şi un pat. M-am gândit că ai vrea să-i dai vestea mamei lor.”

„Sunt aproape sigur că se va urca imediat în maşină”, spuse Sam. „Cu siguranţă va ajunge acolo până dimineaţă. Băieţii vor merge acasă cu ea?”

Sheila ridică din umeri. „Femeia cu care am vorbit mi-a spus că are impresia că copiii s-au săturat să se mute tot timpul. Directoarea a spus că va suna dacă se întorc.”

„O sun imediat pe doamna Norton. Mulţumesc, Sheila.”

„Cu plăcere. Uneori, poveştile copiilor se termină cu bine, Sam. Ne agăţăm de ele şi le lăsăm să ne ajute să trecem peste poveştile care nu se termină cu bine. Trebuie să ajut la pregătirea cinei. Avem casa plină.” Obrajii i se adânciră în gropiţe. „Am recrutat chiar şi nişte voluntari noi care să ne ajute la servit.”

Sam se opri, cu telefonul mobil în mână. „Voluntari noi? Cine?”

„O să vezi. Pa, Sam.”

Îşi luă cafeaua şi ieşi din birou, fredonând în şoaptă.

Sam îşi alungă curiozitatea cu privire la noii voluntari şi o sună pe Carla Norton. Ea răspunse la primul sunet.

„Doamnă Norton, sunt doctorul Reeves. S-ar putea să ştiu unde se află băieţii dumneavoastră.”

Ea rămase fără suflare, apoi izbucni în plâns. „Unde?

Plec imediat.”

„Sunt în Ukiah, la un adăpost pentru persoane fără adăpost. Cel puţin, acolo erau în această dimineaţă. Directorul crede că se vor întoarce pentru cină şi pentru a se culca. M-am gândit că aţi vrea să ajungeţi acolo cât mai repede posibil.”

„Desigur. Mulţumesc, doctore Reeves. Vă mulţumesc foarte mult.”

„Cu plăcere. Conduceţi cu grijă.” Închise telefonul şi oftă uşurat.

Erau atât de mulţi copii fără adăpost care rătăceau prin ţară. Spera că până mâine doi dintre aceşti copii vor fi pe drum spre casă. Spera doar că domnul Norton va reuşi să repare relaţia cu fiii săi.

Dar asta era treaba lor acum.

Îşi reajustase ochelarii pentru a putea încerca din nou să citească noile reguli ale statului, când auzi chicoteli. De data aceasta, când ridică privirea, văzu trei adolescente adunate la uşa lui.

„Iată-ne în încurcătură”, spuse el zâmbind.

Rita, Tiffany şi Emma chicotiră din nou şi se înghesuiră în biroul lui. „Te simţi mai bine, doctore Sam?”, întrebă Rita. „Adică, numele meu real este Margarita, dar nu beau astfel de băuturi. Tequila este dezgustătoare.”

Obrajii lui se înroşiră. Faptul că copiii îl văzuseră sub influenţa alcoolului fusese jenant când era ameţit. Acum că era treaz, era şi mai rău. „De unde ştii cum are gust tequila?”

Rita ridică din sprâncene. „Ultima mea familie adoptivă înainte de mama şi tata McK avea un bar bine aprovizionat.”

Sam deschise ochii mari. „Părinţii tăi adoptivi îţi dădeau acces la un bar bine aprovizionat?”

„Nu”, spuse Rita pe un ton de *dar e clar.* „Dar unul dintre copii ştia să spargă încuietori şi a furat o sticlă într-o

noapte.”

Tiffany se întoarse să-şi studieze prietena. „Copilul ăla te-a învăţat să spargi încuietori?”

„Da”, spuse Rita. „O să vă arăt amândurora mai târziu.”

Sam îşi strânse nasul. „Să nu-ţi foloseşti cunoştinţele în scopuri rele, bine?”

„Nu o voi face”, promise Rita. „Singurul lucru pe care Pop McK îl ţine încuiat este puşca lui. Nici nu vreau să o ating.”

Tiffany şi Emma se cutremurară în semn de aprobare.

„Sunteţi noile voluntare despre care mi-a vorbit domnişoara Sunley?”

Tiffany dădu din cap. „Da. Voiam să obţinem credite pentru serviciul comunitar pentru absolvire. Rita s-a gândit că am putea lucra aici şi să dăm
ceva înapoi.”

Sam simţi o căldură în piept. O cunoscuse pe Rita prin intermediul familiei McKittrick, care tocmai o luase în grijă când o întâlnise pe Kit în primăvară. Tiffany şi Emma erau două fete fugite de acasă pe care Sam le descoperise într-un colţ de stradă din centrul oraşului. Faptul că toate trei plănuiau să absolve liceul îi umplea inima de bucurie.

„Cred că e minunat. Sunt foarte mândru de voi, fetelor.”

„Awwww”, au spus toate trei în cor. „Mulţumim, dr. Sam.”

El a râs. „Haideţi, acum. Cina nu se serveşte singură. Cine v-a adus aici?” „Pop”, a spus Rita. „El ciopleşte în sala comună. Are o grămadă de copii adunaţi în jurul lui care îl privesc.” Ea a zâmbit şiret. „Face ceva pentru tine.”

Sam simţi o căldură şi mai mare în piept. Avea deja o sculptură realizată de Harlan McKittrick – a lui Siggy. Abia aştepta să vadă ce va sculpta Harlan data viitoare.

Dar atât Tiffany, cât şi Emma se întorseră spre Rita

pentru a o face să tacă. „Trebuia să fie un secret”, şuieră Emma.

Rita părea descumpănită. „Da? Îmi pare rău, dr. Sam.”

Sam nu putea decât să le zâmbească afectuos celor trei. „Sunt bătrân, fetelor. O să uit până ajungeţi la jumătatea drumului spre bucătărie.”

„Nu eşti atât de bătrân”, spuse Tiffany pragmatic. „Poate vreo patruzeci de ani?”

Sam se strâmbă. „Au. Am doar treizeci şi şase de ani. Plecaţi înainte să 77 5 5 5 decideţi că sunt gata de pensionare.”

Au plecat aşa cum veniseră, chicotind.

Sam spera să le mai audă râsul multă vreme.

Se aşezase să citească din nou noile reguli când telefonul său mobil a vibrat. Oftând, a verificat identitatea apelantului şi a devenit din nou alert. „Maggie Doyle”, a spus el după ce a apăsat pe ACCEPT. „Ce mai faci?”

Directoarea centrului de reabilitare nu a pierdut timpul cu amabilităţi.

„Am imaginile de pe camerele de securitate din ziua în care LeRoy Hawkins a vizitat-o pe Shelley Porter. Cui să le trimit?”

„Kit McKittrick sau Connor Robinson. Ei sunt detectivii principali. Ai văzut clar faţa lui?”

„Nu clar. Acum, când mă uit la înregistrare, văd că barba lui nu e reală, dar nu am observat asta când a venit în ziua aceea. E o barbă deasă, menită să atragă atenţia asupra ei şi nu asupra feţei lui. Sper să vă fie de ajutor.”

„Sper şi eu”, spuse Sam. „Mulţumesc, Maggie.”

„Cu plăcere. Trebuie să închid. Mai dă un semn din când în când!” Cu un suspin, renunţă să mai citească noile reguli şi o sună pe Kit.

„Eşti bine?”, a fost prima ei întrebare, înainte chiar să-l

salute.

„Sunt bine. Sunt la New Horizons. Atenţie, directoarea centrului de reabilitare al lui Shelley, Maggie Doyle, îţi trimite înregistrarea video de securitate din momentul în care tipul cu barbă a venit să o vadă pe Shelley.”

„Excelent. Ne va da ceva de făcut în timp ce aşteptăm ca Joel şi Laura să ajungă la o înţelegere pentru pilot.”

Sam se strâmbă. „Laura?”

Kit suspină. „Îmi pare rău, Sam. Atât Veronica Fitzgerald, cât şi Steven Neal, pilotul, au obţinut consiliere juridică. Laura Letterman.”

Sam îşi strânse din nou nasul. „Pun pariu că Joel se distrează.”

„Nu prea. El o urăşte mult mai mult decât tine.”

Ceea ce era ciudat, de fapt. Sam ar fi trebuit să o urască pe Laura Letterman mai mult decât o ura. La urma urmei, ea îl înşelase – cu Joel, un străin la momentul respectiv, care nu ştia că Laura avea un logodnic. Până când Sam i-a surprins pe cei doi în pat.

El se strâmbă, imaginea mentală fiind încă vie.

Dar asta dusese la faptul că Joel şi Sam deveniseră cei mai buni prieteni, aşa că era şi partea bună. „Nu trebuie să o văd, nu?”

„Nu. Sper că pilotul ne va da numele detectivului particular al lui Munro.”

„Ai o pistă despre detectivul particular? Bravo, Kit.”

„Mulţumesc”, spuse ea, ceea ce era un motiv de sărbătoare. Kit nu spunea niciodată „mulţumesc” fără să-şi diminueze propriile realizări. „Am găsit câţiva dintre prietenii lui Munro din închisoare. Pilotul l-a recunoscut pe unul dintre ei, dar Laura nu l-a lăsat să ne spună numele pe care îl foloseşte tipul în prezent până când Joel nu a pus oferta de înţelegere în scris. El a fost astăzi la tribunal, aşa că abia a

început să lucreze la înţelegere. În timp ce aşteptăm, mergem să o vedem pe Wilhelmina Munro. Avem veşti pentru ea.”

„Ce fel de veşti?”

„Munro şi Fitzgerald s-au căsătorit acum treizeci şi trei de ani. Wilhelmina nu este soţia legală a lui Munro.”

„Oof. Nu va fi o conversaţie plăcută.”

„Nu, nu cred că va fi.”

„Ar fi putut divorţa înainte ca Munro să se căsătorească cu Wilhelmina?”, întrebă Sam.

„Nu există nicio înregistrare a divorţului – şi am căutat. Oricum, mulţumesc pentru informaţie. Ne vedem mai târziu.”

De data aceasta, când convorbirea s-a încheiat, Sam a pus telefonul deoparte, a luat cafeaua răcită pe care Sheila i-o adusese şi s-a dus în bucătărie să ajute la pregătirea cinei. Şi dacă ar fi văzut ce tăia Harlan, nu ar fi lăsat să se vadă că ştia că era pentru el.

Noile reguli ale statului puteau aştepta încă o zi.

San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 16:15

„Aproape că aş prefera o notificare de deces”, mormăi Connor în timp ce bătea la uşa apartamentului închiriat de Wilhelmina Munro.

„Nu cred că va primi bine vestea”, spuse Kit.

Veniseră să-i spună Wilhelminei Munro că nu era căsătorită legal, deoarece el era deja căsătorit cu Veronica Fitzgerald. Nu avea să fie deloc plăcut.

În acelaşi timp, dacă Wilhelmina avusese vreun rol în

uciderea lui Munro, sperau că descoperirea faptului că nu era legal legată de bărbat – şi că nu fusese niciodată – o va supăra suficient încât să lase ceva să-i scape. Crima fusese poate mai ieftină decât un divorţ, dar era pe cale să afle că nu avea nevoie de niciuna dintre ele.

Connor se încrunta la uşa pe care nimeni nu o deschidea. „Aud mişcare înăuntru, deci cineva e acasă. Doamnă Munro?”, strigă el, bătând din nou la uşă. „Suntem de la poliţia din San Diego. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.”

„O clipă!”, se auzi o voce din interior.

Trecu cel puţin un minut. Mai degrabă două minute, până când uşa se deschise, dezvăluind o Wilhelmina Munro uşor transpirată şi dezordonată. „Vă pot ajuta cu ceva?”, întrebă ea, ştergându-şi fruntea cu o batistă. „Tocmai făceam exerciţii.”

„Trebuie să vorbim cu dumneavoastră, doamnă”, spuse Kit. „Putem intra?”

Wilhelmina suspină. „Cred că da.” Deschise uşa mai larg şi Connor şi Kit intrară. „Doriţi să luaţi loc?”

Kit ocoli salteaua de yoga de pe podeaua sufrageriei. „Mulţumesc. Unde este domnul Rafferty?”

„A plecat să facă cumpărături. De ce? Ar trebui să fie aici?”

„Oh, nu. Eram doar curioasă.” Era mai bine că bărbatul nu era acolo. Poate că vor primi răspunsuri diferite de la Wilhelmina fără ca Rafferty să-i urmărească fiecare cuvânt. Când se aşezară cu toţii, Kit inspiră adânc. „Am aflat informaţii noi despre domnul Munro.”

Wilhelmina ridică sprâncenele. „Ce a făcut?”

Cel puţin femeia nu va fi surprinsă că Munro a minţit. „Nu s-a născut Brooks Munro”, începu Connor. „Iniţial se numea Monroe Brookman şi a făcut închisoare.”

Wilhelmina rămase nemişcată. „Pentru ce?”

„În principal pentru infracţiuni economice”, spuse Connor. „El… ei bine, avea un partener.”

„Veronica Fitzgerald”, spuse Wilhelmina sec. „Cei doi erau nedes- părţiţi.” Râsul ei era gol. „Probabil pentru că erau hoţi.”

„Printre altele”, spuse Connor. „Erau şi căsătoriţi.”

Ochii Wilhelminei se măriră. „Ce *erau?*'”

„Căsătoriţi”, spuse Kit. „S-au căsătorit acum treizeci şi trei de ani. Încă sunt căsătoriţi.”

Wilhelmina păli. „El…” Îşi curăţă gâtul. „E bigam?”

„Da, doamnă”, spuse Kit. „Ne pare rău că trebuie să vă spunem asta.”

Wilhelmina privi în jos, părul ei căzându-i în faţă şi acoperindu-i faţa. Umerii ei începură să tremure şi Kit se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-l aştepte pe Rafferty. Apoi Wilhelmina scoase un sunet de uimire şi ridică capul, iar Kit îşi dădu seama că, până la urmă, femeia nu plângea.

Râdea. „Dumnezeule. Glumeşti. Te rog, spune-mi că nu glumeşti.”

„Nu glumim”, spuse Kit cu precauţie. „Credeam că o să fii supărată.”

„Oh, sunt”, spuse Wilhelmina, ştergându-şi ochii. „Sunt furioasă.” Râsul ei se opri brusc. „Doar că Raffie se va simţi atât de îndreptăţit. Niciodată nu la plăcut pe Brooks. Ştiam că se întâmplă ceva între Brooks şi Veronica, dar nu credeam că sunt *căsătoriţi.* Şi de cât timp?”

„De treizeci şi trei de ani”, spuse Connor, privind-o pe Wilhelmina ca pe o pisică sălbatică încolţită.

„Uau.” Se lăsă pe spate şi îşi şterse ochii cu batista pe care o ţinea încă în mână. „Şi casa? Cea pe care i-am cumpărat-o?”

Kit se strădui să nu se strâmbe. „Nu sunt sigură.

Veronica ar putea moşteni, având în vedere că este soţia lui legală.”

Trăsăturile frumoase ale Wilhelminei se transformară într-o încruntare. „Peste cadavrul meu.”

Kit se strâmbă din nou, dar nu spuse nimic, deoarece Wilhelmina se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

„Nenorocitul ăla”, mormăi Wilhelmina. „Nenorocitul ăla egoist şi criminal.”

Asta îl rezuma pe Brooks Munro, gândi Kit. „Cel mai bine ar fi să vă contactaţi avocatul, doamnă. Sunt sigur că vă poate ajuta să rezolvaţi orice complicaţii financiare v-a cauzat înşelăciunea lui Munro.”

Wilhelmina nu încetase să se plimbe. „O să o fac. Nenorocitul ăla.”

„Ce planuri aveţi?”, întrebă Connor. „Vă veţi întoarce la Boston?”

„Da.” Wilhelmina încetă să se plimbe şi se întoarse spre ei. „Dar nu înainte ca acest caz să fie închis. Vreau să ştiu cui să-i mulţumesc pentru uciderea acelui hoţ nenorocit. Nu numai că mi-a luat banii – o mulţime de bani – dar mi-a luat şi cinci ani din viaţă. Credeam că mariajul nostru era legal. Mi-era teamă să divorţez de el, dar Veronica m-a salvat de asta. Trebuie să-l îngrop?”

„Nu, doamnă”, spuse Kit. „Asta e responsabilitatea Veronicăi.”

„Măcar atât”, mormăi ea.

Connor se relaxase, acum că vestea dificilă fusese dată. „Ne întrebam şi dacă ştiţi cum îşi plătea domnul Munro angajaţii.”

„Cu numerar. Plătea toate facturile gospodăriei cu numerar sau mandate poştale. Voia să reducă la minimum orice tranzacţii financiare. Spunea că era pentru ca nimeni să

nu poată raporta alegătorilor săi cât de mulţi bani cheltuiam. Cât de bine trăiam. Ar fi putut să-l facă să pară inaccesibil publicului său." Ea se strâmbă. „În plus, nu cred că menajera era înregistrată, aşa că cu siguranţă o plătea cu numerar. Eu nu m-am implicat în toate aceste tranzacţii. Dar există un seif în biroul său, pe raftul din spatele biroului. Nu ştiu combinaţia, dar presupun că îl puteţi sparge sau ceva de genul ăsta. Mai este ceva?"

În biroul din casa lui Munro exista un seif, dar era gol când CSU l-a deschis. Aşadar, încă nu ştiau unde ascunsese Munro profiturile obţinute din şantaj.

Kit scoase din buzunar o copie a fotografiei lui Walter Grossman. „Îl recunoşti pe acest bărbat? Poate că era unul dintre prietenii sau colegii lui Munro."

Wilhelmina studiă fotografia. „Îmi pare cunoscut, dar nu cred că l-am întâlnit vreodată. Poate că l-am văzut odată vorbind cu Brooks, cu mult timp în urmă? Nu-i ştiu numele. Îmi pare rău."

„Nicio problemă", spuse Kit. Spera că Joel afla numele pe care îl folosea bărbatul în San Diego, pentru că nu exista nicio înregistrare a unui Walter Grossman care să locuiască în San Diego. „Vom pleca acum, dacă nu mai aveţi întrebări pentru noi."

Wilhelmina se îndreptă spre uşă. „Nu am întrebări. Vă rog să mă anunţaţi când se rezolvă cazul. Aş vrea să închid acest capitol din viaţa mea şi să merg mai departe."

„Da, doamnă." Kit se opri când trecu pe lângă salteaua de yoga. „Aţi scăpat ceva, doamnă."

O bancnotă de cincizeci de dolari ieşea de sub saltea.

„La naiba", mormăi Wilhelmina, ridicând bancnota de pe podea. „Rafferty a scăpat o parte din banii pe care i-am dat să cumpere alimente. Sper să-şi dea seama înainte să ajungă la casa de marcat. Dacă îl vedeţi când ieşiţi, vă rog să-i

spuneţi să se întoarcă. Nu a plecat de prea mult timp.”

„Aşa vom face”, spuse Connor. „O zi bună, doamnă.”

Kit şi Connor nu spuseră nimic până nu se întorseră în maşina departamentului. „A reacţionat mai bine decât aş fi făcut-o eu”, spuse Kit.

Connor râse. „Credeam că va arunca cu lucruri.”

„S-ar putea să o facă. Doar că nu a făcut-o cât timp am fost noi acolo.”

„Atunci sper că proprietarii acelui apartament închiriat au o asigurare bună. Pe rafturi erau câteva sculpturi scumpe. Cea de lângă uşa de la intrare valora cel puţin douăzeci şi cinci de mii de dolari. Poate chiar mai mult.”

„Pentru o statuie?” Kit clătină din cap. *Oamenii bogaţi.* Apoi se încruntă. „Stai. Asta e normal? Adică, să existe opere de artă scumpe în locuinţele de lux?”

„Depinde de la cine a închiriat-o.” Cu mâinile pe volan, Connor privi clădirea, cu o expresie gânditoare pe faţă. „A locuit în San Diego ani de zile, aşa că s-ar putea să-l cunoască pe proprietar. Dacă este aşa, nu m-ar surprinde. Dar dacă este doar un Airbnb? Aş spune că este neobişnuit. Să aflăm cine este proprietarul.”

Kit căută proprietatea. „Este proprietatea lui Robert Jackson.” Ea îl căută pe Google şi dădu din cap. „El deţine franciza Cliff Hotel aici, în oraş. Ea este moştenitoarea averii Cliff. Probabil se cunosc.”

„Am auzit de el. Cu siguranţă este suficient de bogat încât să-şi permită sculpturi de o asemenea calitate şi dacă se cunoşteau din domeniul hotelier, el ar avea încredere în ea că nu le va fura. Totuşi, ar trebui să verificăm cu el.”

„Voi obţine datele lui de contact şi îl voi suna în timp ce tu te întorci la secţie. Să mergem. Sper că vom afla că Joel a aflat un alt nume pentru Walter Grossman de la pilot.

Mira Mesa, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 18:30

Walter Grossman, cunoscut acum sub pseudonimul Wayne Walters, locuia într-o casă mică, în stil bungalou, care era complet întunecată.

Stând pe trotuar, Connor studie casa cu o încruntare. „Maşina lui e în alee. Dacă e acasă, ar trebui să aibă măcar o lumină aprinsă.”

„S-ar putea să ne aştepte, mai ales după ce Veronica l-a avertizat că „ştim ceva”. Hai să ne plimbăm puţin înainte să batem la uşă.”

„S-ar putea să aibă camere de supraveghere. Ne va vedea.”

„Atunci eu mă voi plimba, iar tu vei supraveghea uşa din faţă. Dacă încearcă să plece, opreşte-l.”

„Mulţumesc pentru cuvintele tale înţelepte”, spuse Connor sarcastic. „Eu zic să chemăm întăriri.

Avea dreptate, mai ales că Grossman era omul de încredere al lui Munro. „Eu voi acoperi în continuare spatele. Nu vreau să scape. Nu vom încerca să intrăm pană nu sosesc întăririle.

Joel Haley a avut nevoie de câteva ore pentru a afla numele lui Wayne Walters de la Steven Neal. Pilotul a ascultat sfatul avocatului său şi a aşteptat ca procurorul să-i ofere o înţelegere în scris.

Kit spera că nu era prea târziu. Veronica îl avertizase ieri pe detectivul particular că trebuiau să plece. Walter Grossman, alias Wayne Walters, putea să fi părăsit deja oraşul. Sau ţara.

Steven Neal a recunoscut, de asemenea, că i-a dus pe Veronica şi pe detectivul particular în Insulele Cayman de

multe ori. El credea că cei doi erau parteneri sexuali, dar mai degrabă prieteni cu beneficii decât într-o relaţie profundă. Connor devenise enervant de îngâmfat în privinţa asta, văzând că bănuiala lui fusese corectă. Veronica se jucase cu detectivul particular şi minţise că îl cunoştea pentru a-l proteja de a fi capturat de poliţie.

Kit s-a furişat în jurul casei bărbatului, căutând camere de supraveghere.

Dacă existau, erau bine ascunse.

Când a ajuns la uşa din spate, a suspinat. Scoţând arma cu o mână, l-a sunat pe Connor pe mobil cu cealaltă. „Fereastra de la uşa din spate a fost spartă. Uşa este întredeschisă.”

„La naiba”, a şuierat Connor. „Nu face nimic încă. Întăririle sunt la un minut distanţă.”

Un minut şi jumătate mai târziu, Connor se alăturase ei în spatele casei, cu arma scoasă. Doi ofiţeri în uniformă îl urmau.

„Mai sunt doi în faţă”, îi spuse Connor.

„Atunci să o facem.” Kit împinse uşa cu vârful piciorului, iar uşa se deschise cu un scârţâit de balamale.

„Poliţia!”, strigă Kit în timp ce ea şi Connor intrau în casă.

„La naiba”, mormăi Connor, pentru că locul fusese răvăşit.

Bucătăria era un dezastru, cu grămezi de făină şi zahăr pe blaturi. Vasele şi paharele sparte erau împrăştiate pe podea. Toate sertarele şi dulapurile fuseseră golite.

Cineva chiar scosese chiuveta de porţelan şi o aruncase pe podea, unde bucăţile ei se amestecaseră cu sticla spartă.

Cu grijă, Kit se îndreptă spre sufragerie, având grijă să nu perturbe scena. Connor o urmă îndeaproape.

Sufrageria era într-o stare similară, pernele canapelei şi

scaunelor erau tăiate, umplutura lor acoperind podeaua ca zăpada. Ecranul plat fusese smuls de pe perete şi zăcea pe podea, de asemenea spart.

În pereţi erau găuri, gips-cartonul fusese smuls, lăsând la vedere şipcile. Chiar şi izolaţia fusese îndepărtată.

Cu fiecare pas pe care îl făceau, găseau şi mai multe resturi.

Dormitorul de rezervă/biroul de acasă era şi el în dezordine. Cel puţin jumătate din el. O parte a camerei era un dezastru. Cărţile fuseseră scoase de pe rafturi, paginile rupte împrăştiate pe podea.

Dar cealaltă parte a biroului era imaculată, cu excepţia unui singur perete de pe care fusese îndepărtat un tablou şi aruncat pe podea. Deasupra tabloului se afla un panou pătrat de gips-carton de aproximativ un metru pătrat. Panoul fusese îndepărtat de pe perete, dezvăluind un seif de perete. Seiful era complet gol, cu uşa deschisă.

„A găsit ce căuta”, murmură Connor.

Kit dădu din cap o dată, apoi continuă să înainteze până ajunse în dormitor, unde o singură lampă de pe noptieră ardea slab. „La naiba”, şuieră ea.

Ajunseseră prea târziu.

Walter Grossman zăcea pe podea lângă patul său, cu gâtul tăiat, ucis în acelaşi mod în care fuseseră ucişi Munro, Shelley şi mama ei.

Ştiau că fusese ucis luni dimineaţă, după ora nouă, când Veronica îl sunase panicată, spunându-i că trebuie să fugă.

Valiza pe care o împachetase fusese aruncată, conţinutul ei împrăştiat pe podea, iar căptuşeala interioară tăiată cu un cuţit. Salteaua fusese şi ea tăiată, umplutura ei împrăştiată peste tot.

„La naiba”, spuse Connor, ghemuindu-se lângă victimă. „Îi lipsesc şase degete, două la mâna dreaptă şi patru la

stânga. Şi... uite-le, într-o grămăjoară ordonată.” Arătă spre comoda unde ucigaşul lăsase degetele lui Grossman aşezate în formă de piramidă.

„Alte torturi”, spuse Kit cu gravitate.

„Detectivul particular avea lista de şantaj. Ucigaşul o voia, la fel cum o voia şi pe cea a lui Munro. Dacă le are pe amândouă, nimeni altcineva nu va şti cine se află pe ele.”

„Mă întreb dacă asta înseamnă că şi Veronica ştie cine se află pe listă”, spuse Kit gânditoare. „Dacă se culca cu detectivul particular.”

„Poate.” Dar părea îndoielnic. „Dacă ştie, poate că arătându-i o fotografie de la locul crimei cu Grossman o va face să vorbească. Mă întreb dacă ea ar fi fost următoarea victimă. Arestarea ei ar fi putut să-i salveze viaţa.” „Asta înseamnă că ucigaşul ştia cine era detectivul particular”, spuse Kit. „Mă întreb cum a aflat.”

Connor făcu o grimasă. „Pun pariu că Munro i-a spus după ce a pierdut câteva degete de la mâini şi picioare.”

„Atunci de ce Grossman nu era deja mort înainte ca Veronica să-l sune ieri dimineaţă?”

„Bună întrebare. Poate era plecat din oraş. Sper că Veronica va şti.”

Kit se ghemui de cealaltă parte a cadavrului. Mâinile victimei erau legate cu o bandă de plastic în faţa lui, iar picioarele îi erau legate la glezne.

„Grossman avea o armă.” Ea arătă spre capătul ţevii, care se vedea sub şoldul mortului. „Mă întreb dacă a apucat să o folosească şi de ce ucigaşul nu a luat – o.”

„Poate că ucigaşul său nu a vrut să se complice cu o armă care ar fi putut fi urmărită.

„Are sens. Mă întreb dacă Grossman l-a ucis pe Jacob Crocker, detectivul particular care lucra pentru William Weaver?”

„Putem verifica balistica acestei arme.” Connor se încruntă. „Vreau să ştiu cum a reuşit ucigaşul să-l surprindă pe Grossman. Dacă ucigaşul este într- adevăr tipul cu barbă, Grossman era mult mai mare. Profilul lui Grossman din închisoare spune că era antrenat în arte marţiale. Ar fi trebuit să poată doborî un tip cu un cuţit sau măcar să-i provoace nişte răni.”

Kit apăsă întrerupătorul de pe perete, aprinzând lumina mult mai puternică de deasupra capului. „Poate de aceea.” Ea arătă spre piciorul lui Grossman, unde se vedea urma unui glonţ.

Coapsa stângă a pantalonilor lui negri era mai închisă la culoare decât restul materialului.

„Avea o armă când a răpit-o pe Shelley de la atelierul auto. Nu e de mirare că a folosit-o pentru a-l imobiliza pe Grossman.” Connor a inspectat rana fără să atingă cadavrul. „Glonţul a dispărut. Materialul din jurul rănii este tăiat, iar pielea a fost tăiată.”

„E meticulos. Trebuie să recunoaştem asta. Voi suna să anunţ şi voi
chema CSU şi medicul legist aici cât mai repede posibil.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 20:05

„Ce mai e *acum,* detectivi?” întrebă Laura Letterman, aşezându-se pe scaunul de lângă Veronica Fitzgerald, care părea obosită.

Kit şi Connor se aşezară în faţa avocatei şi a clientei sale. De cealaltă

parte a geamului se aflau Navarro, Joel Haley şi Sam.

Cel puţin Kit reuşise să-l pregătească pe Sam pentru întâlnirea cu fosta lui. Nu era încântat de asta, dar acceptase să observe.

Kit voia să-i afle părerea, mai ales că Veronica minţise în privinţa atâtor lucruri.

„Walter Grossman – sau Wayne Walters, cum îl cunoşteaţi voi – este mort”, spuse Kit cu voce monotonă.

Veronica tresări ca şi cum ar fi fost pălmuită. „Nu.”

„Veronica”, o avertiză Laura. „Am convenit. Nu spune nimic.”

„Îl cunoşteai, domnişoară Fitzgerald”, spuse Connor. „Avocata ta ştie că noi ştim că ai călătorit cu el în Insulele Cayman, pentru că pilotul – celălalt client al ei – ne-a spus asta. Walter Grossman te-a însoţit în aproape fiecare călătorie. Te-ai culcat cu el, chiar dacă pretinzi că l-ai iubit pe Brooks Munro. Ne-am săturat de minciunile tale, domnişoară Fitzgerald.”

Laura se uită la clienta ei, care închise ochii şi strânse buzele. „Nu vorbeşte cu voi.”

„I-a fost tăiat gâtul, Veronica”, spuse Kit, pe un ton sec. „Şi şase dintre degetele lui au fost tăiate. Casa lui a fost percheziţionată amănunţit. Cu excepţia biroului său. Jumătate era distrusă, cealaltă jumătate era intactă. Walter ţinea dosarul de şantaj în birou, nu-i aşa?”

Veronica a dat din cap aproape imperceptibil.

„Nu-i aşa?”, a întrebat Kit.

„Nu poate fi mort”, a şoptit Veronica.

„Ştim că el era cel cu care vorbeai luni dimineaţă”, spuse Connor. „Când ai spus că trebuie să pleci. Am găsit un telefon cu cartelă preplătită în buzunarul lui, iar în jurnalul de apeluri era un apel de la telefonul tău cu cartelă preplătită.”

Veronica ridică bărbia. „Cum aţi intrat în telefonul lui?”, întrebă ea. „Îl ţinea blocat. Nici măcar eu nu ştiu parola.”

„Nu am făcut-o”, spuse Kit ridicând din umeri. „Am minţit pur şi simplu.” Aproape că râse de indignarea de pe faţa Veronicăi. „Nu e plăcut să fii minţit, nu-i aşa?”

„Doamnă detectiv”, spuse Laura pe un ton iritat.

„Doamnă avocat”, îi răspunse Kit pe acelaşi ton. „Clienta dumneavoastră ne-a minţit de mai multe ori. Dacă ar putea, măcar *o dată,* să spună adevărul de la prima întrebare, am putea să-l prindem pe cel care i-a ucis pe cei doi parteneri. Unde era Walter Grossman când l-ai sunat ieri dimineaţă de la birou?”

Veronica se aplecă să-i şoptească ceva la ureche avocatului ei.

Laura ridică din umeri. „Nu cred că asta te poate afecta. Spune.”

„Era în Vegas, la o misiune.”

„O treabă pentru cine?”, întrebă Connor.

„Pentru el însuşi. Nu lucra doar pentru Brooks. Era detectiv particular independent.”

„Nu are licenţă”, spuse Kit.

„Nu era nevoie. De fapt, clienţii lui preferau să nu aibă.”

„Avea o armă?”, întrebă Connor.

Veronica dădu din cap. „O purta peste tot cu el.”

Kit o studie pe femeia mai în vârstă. „Munro nu s-a supărat că tu şi Grossman făceaţi tango orizontal?”

Veronica ridică din umeri. „Poate. Dar era căsătorit cu *ea.* Eu aveam nevoi. Ştiam că nu se căsătorise din dragoste, dar se căsătorise cu ea. Până luna trecută, locuia cu ea. I-am spus când s-a căsătorit cu ea că nu voi fi celibatară cât timp el era căsătorit. ”

„A dormit în apartamentul tău în noaptea dinainte să moară.”

Tristeţea s-a reflectat în ochii Veronicăi. „Ea plecase. Chiar şi când locuia cu el, eu primeam doar resturile. Ar fi putut divorţa de ea. Ar fi putut fi cu mine tot timpul. Îi plăceau banii ei, totuşi.”

„Cum a ales-o pe Wilhelmina?”, a întrebat Connor. „Presupun că a aleso pentru banii ei.”

Veronica o privi pe Laura, care ridică din umeri. „Continuă.”

„L-a pus pe Walter să verifice toate femeile bogate disponibile din oraş. Apoi Brooks s-a înscris la cursul ei de yoga. Putea fi foarte convingător când voia. Făcuse cercetări, ştia exact ce să spună. Ea s-a îndrăgostit repede şi profund.”

„L-a pus să semneze un contract prenupţial, totuşi”, spuse Kit.

Veronica ridică un umăr. „Se aştepta la asta. S-a gândit că va lua tot ce putea obţine de la ea până când ea va divorţa de el.”

„Apoi va trece la următoarea femeie bogată?”, întrebă Kit.

„Poate. Depindea de cât putea obţine de la ea. A primit casa ca cadou de nuntă, aşa că asta a fost de ajutor. Avea ochii pe proprietatea aceea cu mult timp înainte să o cunoască. Locuia în zonă când a fost ales pentru prima dată în consiliul local, dar era o casă mică. Voia mai mult.” Gura ei se curba amar. *„Ea* era biletul lui de intrare.”

„Dar de ce?”, întrebă Kit. „De ce trebuia să se căsătorească cu Wilhelmina? Ai spus că a început să şantajeze oameni acum opt ani. De ce avea nevoie de banii ei?”

Veronica îşi strânse buzele cu dezgust. „Avea bani, dar voia respectabilitatea pe care i-o oferea numele ei. Voia să fie invitat la toate petrecerile. Voia să fie respectat. În plus, ea îi oferea acces la oameni bogaţi care nu i-ar fi acordat nicio

atenţie dacă ar fi fost singur. Iar oamenii bogaţi plătesc mai mult pentru şantaj.”

„Şi casa?” insistă Kit. „Dacă o voia atât de mult, de ce nu a cumpărat-o el însuşi?”

„Nu voia să rămână înregistrat că a cumpărat casa cu bani gheaţă, iar pe hârtie nu valora atât de mult înainte să se căsătorească cu ea. Faptul că ea a cumpărat casa pentru el a rezolvat problema documentelor.”

„Dar Tamsin Kavanaugh?” întrebă Connor. „Reportera. Soţia lui a spus că aveau o aventură.”

Veronica ridică din umeri. „A fost doar o aventură. Nu aveam genul de relaţie la care te gândeşti. Nu mă deranjau aventurile lui.”

„Eraţi căsătoriţi”, spuse Kit sec, observând surprinderea Veronicăi înainte ca femeia să-şi recâştige expresia calmă. „Ai furat din leagăn, nu-i aşa?”

„Detectivule”, spuse Laura aspru. „Ai terminat?”

„Nu”, răspunse Kit cu uşurinţă. „Cum a început toată înşelătoria? Aţi băut într-o seară cu Munro şi Walter Grossman şi v-aţi gândit cu toţii că e o idee bună?”

Veronica îi aruncă o privire rece. „Nu.” Se aplecă să-i şoptească din nou ceva la ureche Laurei.

Laura scutură din cap. „Mai întâi încheiaţi o înţelegere, apoi le spuneţi asta. Mai aveţi întrebări, domnilor detectivi?”

„Cunoşti un tip cu barbă?”, întrebă Connor. Veronica râse, un sunet strident, isteric. „Nu. De ce?”

„Credem că el ţi-a ucis soţul şi iubitul”, îi spuse Connor. „A ucis şi o tânără şi pe mama ei. Au fost nişte victime nefericite. Ea avea doar nouăsprezece ani.”

„Atunci e nasol să fii în locul ei”, mormăi Veronica. „Nu cunosc pe nimeni cu barbă.”

„Dar un Chevy Suburban de culoare maro?” întrebă Kit.

Veronica scuturǎ din nou din cap. Merita să încerce.

Kit se gândi să mai încerce o întrebare. „Ştii cine se află pe lista de şantaj?”

Veronica o privi în ochi. „Nu. Sincer, nu ştiu. Aş avea numai de câştigat dacă ţi-aş spune, dar nu ştiu. Pot să plec acum?”

„Într-un minut.” Kit se întoarse către Laura. „O să-l rog pe procuror să te contacteze pentru o posibilă înţelegere în schimbul informaţiilor despre cum a început escrocheria. Dacă putem afla măcar o persoană de pe lista aceea, s – ar putea să aflăm cine l-a ucis pe Brooks Munro. Sper din suflet că clienta ta vrea să ne ajute.”

„Te va ajuta doar dacă se poate proteja în acest proces”, spuse Laura. „Aşa stau lucrurile, detectivule. Sigur nu eşti atât de naivă încât să crezi altceva.”

Kit zâmbi, săgeata ratându-şi ţinta. „Nu cred că m-a numit cineva naivă vreodată, doamnă avocat. E destul de plăcut. Mulţumesc.”

Laura părea din nou iritată. „Du-ţi clienta înapoi în celulă. Veronica, ne vedem mâine dimineaţă pentru citirea actului de acuzare. Nu spune nimic nimănui. Vorbesc serios.”

Veronica dădu din cap, apoi se întoarse spre Kit şi Connor. „Ce se va întâmpla cu cadavrul lui Walter?”

Kit îşi înmui vocea. Nu era în interesul nimănui să fie crudă cu Veronica în acel moment. Ar fi putut chiar să-i lase femeii o impresie favorabilă, care ar fi putut fi utilă mai târziu. „Dacă nimeni nu revendică cadavrul în termen de treizeci de zile, va fi incinerat, iar rămăşiţele sale vor fi păstrate timp de trei ani. La acel moment, va fi îngropat într-un mormânt comun, cu o slujbă funerară. Nu este confesională. Am fost la câteva. Nu sunt fastuoase, dar sunt respectuoase.”

Veronica înghiţi în sec. „La fel şi cu Brooks?”

„Doar dacă nu poţi revendica cadavrul lui”, spuse Kit. „Tu, ca soţie legală, eşti cea mai apropiată rudă a lui. Vei fi contactată pentru a putea lua decizii.”

„Dar *ea?””,* spuse Veronica, încercând să zâmbească sarcastic, dar zâmbetul îi dispăru când vocea îi tremură.

„Munro a comis bigamie. Ea nu este soţia lui legală. Tu vei avea ultimul cuvânt.”

Faţa Veronicăi se încruntă de satisfacţie. „Mulţumesc, doamnă detectiv.”

Kit dădu din cap o dată. „Cu plăcere. Ne pare rău pentru pierderile dumneavoastră, doamnă.”

Veronica dădu din cap scurt şi îl urmă pe ofiţerul în uniformă afară din cameră.

Kit îşi strângea lucrurile când Laura vorbi, cu un ton rece şi amar. „ Nu va funcţiona, să ştii. Faptul că eşti drăguţă cu ea. Încerci doar să o faci să se deschidă şi să vorbească cu tine. Ar trebui să-ţi fie ruşine, dar tu nu ai ruşine şi nu ai compasiune. Îţi pasă doar de ceea ce vrei tu.”

Kit îşi păstră vocea blândă, deşi în interior era furioasă. Cea mai mare parte a furiei ei era îndreptată către avocatul apărării, dar o parte era îndreptată către ea însăşi. La un moment dat, cuvintele Laurei fuseseră adevărate şi asta o durea.

Dar nu trebuiau să fie adevărate pentru totdeauna. Oamenii se pot schimba*. Eu mă pot schimba.*

M-am *schimbat în bine*. Şi cel puţin o parte din asta se datora faptului că îl cunoşteam pe Sam Reeves.

„Pot fi amabilă şi totuşi să sper că îmi va spune ce vreau să ştiu. Bunătatea nu este un joc cu sumă zero. Erai… mai amabilă ultima dată când am lucrat la acelaşi caz.” Pe de altă parte, Kit nu se văzuse cu Sam ultima dată când ea şi Laura se întâlniseră la un caz. Punea veninul de astăzi pe seama

geloziei. „Sper că vom putea avea o relaţie de lucru amiabilă în viitor. O seară
plăcută.”

Connor o urmă în sala de observaţie. Sam îi zâmbea când intră. „A fost drăguţ, Kit.”

Tensiunea dispăru ca şi cum ar fi dat jos o haină grea. „Mulţumesc. Nu avea neapărat dreptate.”

Sam ridică din umeri. „Nici tu nu aveai. Amabilitatea nu este un joc cu sumă zero.”

Navarro îşi curăţă gâtul. „Şi acum ce facem?”

„Voi redacta un acord”, spuse Joel. „Depinde de Veronica dacă îl acceptă. Cât valorează pentru tine începutul înşelătoriei lor?”

Connor se scărpină în cap. „Nu ştim. Dacă nu putem obţine măcar o persoană de pe lista de şantaj, nu valorează nimic.”

„Ne-am întors la punctul de plecare cu lista aia blestemată”, spuse Kit. „Sam, ai crezut-o pe Veronica când a spus că nu ştie cine se află pe listă?”

„Da, de fapt. Ceva atât de important ar fi valoros în negocierea unui acord mai bun. Dacă ar fi ştiut, Joel ar fi aflat deja de la Laura.”

„Sunt de acord”, spuse Joel. „Voi vorbi cu şeful meu despre asta. Vom găsi o soluţie. Între timp, ce urmează?”

Kit se uită la Navarro. „Marshall şi Ashton au avut noroc în căutarea paznicului din cabina de pază din cartierul lui Munro?”

Navarro scutură din cap. „Omul nu era din San Diego şi familia lui nu mai ştie nimic de el de câţiva ani. Marshall şi Ashton încă îi caută prietenii. Se pare că era un tip singuratic, dar era un angajat de încredere. Nu s-a prezentat la serviciu toată săptămâna.”

„Nu e bine”, spuse Joel cu gravitate. „Nu vreau să fiu

pesimist, dar trebuie să presupunem că e mort. Am difuzat ceva la televizor sau online, cerând ajutorul comunităţii?”

„Astăzi după-amiază a fost difuzat un comunicat de presă”, spuse Navarro. „L-am inclus pe lista persoanelor căutate, am publicat fotografia lui şi am întrebat dacă cineva l-a văzut. Până acum, nimic, dar vă ţin la curent. Ce altceva mai aveţi?”, îi întrebă pe Kit şi Connor.

Kit suspină. „În afară de paznic, principalele noastre piste implică urmărirea unui Chevrolet Suburban care tractează o remorcă neînvelită şi speranţa că unele dintre bunurile lui Brooks Munro vor apărea pe radarul de jafuri al lui Bruce Goddard.”

„Avem şi e-mailurile ameninţătoare pe care Munro le-a primit de la alegătorii săi”, spuse Connor. „Asta se potriveşte cu teoria medicului legist privind implicarea mai multor persoane.”

Navarro scutură încet din cap. „Nu cred că au fost alegătorii lui. E doar o bănuială.”

Joel ridică mâna. „La fel.”

Sam dădu din cap. „Şi eu. Şantajul are sens, mai ales având în vedere furtul Ferrari-ului. Cineva voia să revendice maşina pentru că Munro îl furase. E singurul lucru care are sens.”

„Mă întreb unde îşi ţinea Munro banii”, spuse Connor gânditor. „Weaver, tipul pe care Munro l-a ruinat pentru a câştiga ultimele alegeri, a spus că unul dintre angajaţii lui Munro a afirmat că acesta avea un seif din care lua bani pentru a-i plăti. Dar seiful din biroul său era gol.”

„Vom căuta din nou în casă o altă ascunzătoare”, spuse Navarro. „Să încheiem ziua. Vom gândi mai limpede după o noapte de somn decentă.”

Kit era atât de obosită încât nici nu a mai contrazis. Şi când Sam s-a oferit să o conducă la maşină, i-a fost

recunoscătoare.

„Te-ai descurcat bine cu Laura”, spuse Sam odată ce au ajuns la Subaru- ul ei. „Poate fi… foarte aspră.”

Kit suspină. „Aşa cum am spus, nu avea în totalitate dreptate.”

„Dar nu era atât de amară înainte. Îmi pare rău că ţi-a spus lucrurile alea. Ai fost – şi eşti – amabilă. Punct.”

Kit se trezi sprijinindu-se de umărul lui. Era cald şi sigur şi mirosea atât de bine. „Mulţumesc, Sam.” Îşi dădu seama ce făcea şi se retrase. Era obosită, ceea ce însemna că nu era un moment potrivit să se sprijine de cineva. Nu era suficient de lucidă pentru a face acest pas. „Înseamnă mult pentru mine să aud asta de la tine.”

El îi deschise uşa maşinii, mângâindu-i părul cu mâna în timp ce ea se urca la volan. „Te duci la barcă sau la McKittrick House?”

„Acasă. La mama şi tata.”

„Bine. Trimite-mi un mesaj când ajungi acolo, ca să ştiu că eşti în sigu-

ranţă.”

Ea îi zâmbi. „Dacă şi tu faci la fel când ajungi acasă.”

„Desigur. Am jurat pe degetul mic că voi fi atent.”

Kit râdea în timp ce pleca cu maşina, cu inima puţin mai uşoară.

Capitolul 11

Carmel Valley, San Diego, California
Marţi, 10 ianuarie, ora 21:30

Kit opri maşina Subaru în aleea părinţilor ei, care era deja plină de maşini Subaru. Maşinile mamei şi ale tatălui ei erau acolo. La fel şi cea a lui Akiko.

Asta putea fi un lucru bun sau rău. Kit nu uitase telefonul misterios primit de la femeia care pretindea că o cunoscuse pe mama ei. Speră că nu fusese niciun fel de problemă în această privinţă.

Începu să coboare din maşină, apoi îşi aminti promisiunea făcută lui Sam şi deschise o fereastră de text.

Am ajuns acasă. Totul e în regulă.

Un minut mai târziu primi răspunsul. ***La fel. Plimb Siggy. Somn uşor.***

Doar câteva cuvinte şi se simţi caldă şi... în siguranţă. Liniştită. Asta era
mai mult decât puţin înfricoşător.

A coborât din maşină şi a încuiat uşa. De obicei, nu erau victime ale

infracţiunilor la fermă, dar toată lumea era tensionată din cauza procesului lui Christopher Drummond care urma să înceapă.

O siluetă înaltă şi robustă o aştepta pe veranda din faţă, iar inima lui Kit s-a liniştit şi mai mult.

„Bună, tată.”

„Bună, Kitty-Cat.” A aşteptat până când ea a ajuns pe verandă, apoi a

îmbrăţişat-o cu drag. El şi mama erau experti în îmbrăţişări şi erau singurii care
o îmbrăţişau fără să o întrebe.

Kit iubea faptul că fraţii şi surorile ei înţelegeau limitele. Mulţi dintre ei împărtăşeau trecutul ei şi ştiau că formarea ataşamentelor putea fi dificilă.

Kit îl îmbrăţişă la rândul ei, sprijinindu-se de el mai mult decât o făcea de obicei.

„Eşti bine, Kit?”, întrebă Harlan cu voce răguşită.

„Doar obosită.”

„Mama ta ţi-a pregătit o cameră.”

Kit se retrase şi îl privi încruntată. „M-am gândit să dorm în patul meu vechi.” În camera Ritei erau două paturi twin, care aparţinuseră odată lui Kit şi Wren. Şi mai târziu, lui Kit şi Akiko. Acolo dormea întotdeauna când venea acasă.

„Celelalte fete dorm acum cu Rita. Am reamenajat camera pentru a încăpea trei paturi twin.”

„Rita e bine?”

Harlan făcu un gest cu mâna. „În mare parte. Dar nopţile sunt grele şi celelalte fete nu au vrut să o lase singură. Aşa că s-au mutat toate împreună. Mama a transformat vechea lor cameră într-o cameră de oaspeţi. Tu şi Akiko veţi dormi acolo.”

„Akiko rămâne peste noapte?” Sora ei rareori rămânea peste noapte la casa părinţilor.

„Da.” Harlan încruntă sprâncenele. „Se întâmplă ceva cu ea, iar mama şi cu mine suntem îngrijoraţi. A venit în vizită şi a băut prea mult vin de căpşuni.”

Kit deschise ochii mari. „Akiko s-a îmbătat?” şopti ea.

Harlan dădu din cap, cu o expresie îngrijorată. „Ştii ce se întâmplă? Tot ce a spus a fost că a trebuit să anuleze charterul de mâine pentru că Paolo a răcit. Nu a mai anulat

niciodată un charter.”

„Ştiu o parte din poveste, dar nu mi-a dat permisiunea să spun.” Doar săi spună lui Sam, iar el nu a întrebat.

Harlan dădu din cap o dată. „Atâta timp cât unul dintre noi ştie, sunt în regulă. Şi mă bucur că eşti tu.” El o sărută pe frunte. „Să-ţi păstrăm patul liber? Se pare că stai aici mult mai des în ultima vreme.”

„Oh. Nu m-am gândit la asta. În tot acest timp, aţi fi putut lua un alt copil în plasament. Eu le ocup patul.”

„Taci. Eşti copilul nostru, Kit. Vii când ai nevoie. Mă bucur că eşti aici. Mă bucur *întotdeauna* că eşti aici. ”

Ea se aplecă din nou spre el. „Mulţumesc, tată. Mereu mă bucur să fiu aici.”

El o luă de umeri şi o conduse în casa caldă, cu mirosurile inconfundabile ale căminului. Rufe proaspăt spălate, mobilă lustruită cu aromă de lămâie şi plăcintă cu mere. „Mama ţi-a păstrat nişte mâncare. Spera că te vei întoarce.”

Casa era liniştită, singura lumină de la parter fiind cea din bucătărie.

„Rita şi celelalte s-au culcat deja? Unde e câinele meu?”

„Snickerdoodle e sus, în camera lor, răsfăţat. Fetele îşi fac temele. Tiffany are mâine un test şi e nervoasă, aşa că o ajută să înveţe. Totuşi, aud chicoteli, aşa că nu ştiu cât de bine învaţă. Akiko e în pat. A devenit...
plângăcioasă.”

Ochii lui Kit se măriră din nou. „Akiko a plâns?”

Harlan ridică din umeri neputincios. „Nu ştiam ce să fac, aşa că mama a dus-o sus şi a culcat-o. Dacă e trează când intri, asigură-te că are nişte aspirină şi apă. Şi poate un coş de gunoi lângă patul ei.”

Kit se crispa. „Dacă vomită, o să-i ţin părul.”

Harlan râse, un râs profund şi liniştit, care făcea parte

din această casă la fel de mult ca mirosurile plăcute. „Ştiam că pot conta pe tine. Betsy, Kit e aici.”

„Am auzit-o când a venit cu maşina.” Betsy o luă pe Kit de braţ şi o conduse în bucătărie. *„Şi* te-am văzut pe noua cameră video. Cui îi scriai?”

„De unde ai ştiut că scriam?”

„Nu ştiam”, spuse Betsy râzând. „Bănuiam, dar tocmai mi-ai confirmat.”

Kit nu putu să nu râdă. „Iar te-ai uitat la seriale poliţiste la televizor, mamă.”

„Da.” Betsy se apucă să-i încălzească cina lui Kit. „Deci… cui îi scriai?”

În vocea ei se simţea o notă de speranţă care o făcea pe Kit să se simtă nervoasă. Kit ştia ce spera mama ei – că Kit scria „cuiva special”. Nu voia să recunoască asta, nici măcar părinţilor ei.

Pentru că era înfricoşător. Şi dacă nu mergea?

Şi dacă mergea?

Părinţii ei fuseseră alături de ea în fiecare moment al vieţii sale, de când se ascunsese în hambarul lor, la vârsta de doisprezece ani, după ce fugise de acasă. Cu siguranţă le putea răsplăti cu vestea pe care o aşteptau cu nerăbdare.

Respiră adânc. „Era Sam.”

Betsy zâmbi şiret. „Ştiam eu”, şopti ea.

„Betsy”, o avertiză Harlan în timp ce se aşeză, cu un cuţit de sculptat într-o mână şi nişte lemn parţial sculptat în cealaltă.

„E în regulă, tată. Cred că vă datorez o veste bună din când în când.”

Ambii părinţi se opriră din ceea ce făceau şi se întoarseră să se privească unul pe altul, înainte de a o privi pe ea.

„Nu ne datorezi nimic”, spuse Betsy. „Viaţa ta privată

este exact asta. Privată. Acum, dacă vrei să-mi spui, sunt numai urechi. Dar dacă te întreb şi nu vrei să-mi spui, atunci spune-mi şi nu voi mai insista."

Kit zâmbi, inspirând când Betsy îi puse în faţă o farfurie plină ochi. În seara aceea se mâncau chiftele suedeze, iar Kit era o mare fană. „Ştiu. Dar meritaţi să ştiţi şi când lucrurile merg bine. Nu doar când merg rău."

Harlan se întoarse la tranşat. „Deci lucrurile merg bine cu Sam?"

Kit chicoti. „Da, tată. M-a invitat la o altă întâlnire, sâmbătă seara. "

Betsy se aşează pe scaunul din faţa lui Kit şi sorbi din ceaşca de cafea. „Şi dacă lucrezi?"

„Dacă nu sunt ocupată cu o crimă, îmi iau liber pentru cină." Din nou, părinţii ei se opriră din ceea ce făceau şi se uitară la ea.

Kit se încruntă. „Ce? Şi eu pot fi adultă."

Harlan s-a întors la treaba lui, cu un zâmbet pe buze. „Ştim. Te-am crescut cum trebuie."

„Aşa e. Acum lăsaţi-mă să mănânc. Mor de foame." Ea a arătat spre blocul de lemn al lui Harlan. „Ce faci?"

„Nu ştiu. Cred că ceva pentru Sam. Sau Georgia sau Eloise."

„Fă mai întâi unul pentru doamne. Altfel se vor supăra."

„Eloise nu se supără niciodată." Betsy suspină. „Şi acum ştim de ce."

Kit râse. „Brownies cu marijuana." Bătrâna era renumită pentru ele la Shady Oaks Retirement Village. „Este foarte generoasă cu prăjiturile ei."

„Rita a convins-o să-i dea reţeta", spuse Betsy cu amărăciune.

„Rita nu o să facă brownies cu marijuana", spuse Kit cu certitudine. „încearcă doar să te ţină în alertă. În plus, o să-i

spun să nici nu se gândească la asta.”

„Mulţumesc”, spuse Betsy cu fervoare. „Bătrâna asta se duce acum la culcare. Poţi să pui farfuria în maşina de spălat vase, Kit?”

„Desigur. Mulţumesc, mamă. Somn uşor.”

Cuvintele îi înroşiră obrajii. Sam spusese aceleaşi cuvinte. Erau calde şi frumoase.

Harlan rămase, cioplind în tăcere în timp ce ea îşi termina cina. „De ce eşti aici, Kitty-Cat?”, o întrebă el când ea aproape că îşi linsese farfuria. „Vreau să vii întotdeauna când ai nevoie sau când vrei. Dar te deranjează ceva?”

„Cazul ăsta”, mărturisi Kit. „O vreme am avut prea multe piste, dar ultima s-a epuizat în seara asta.” Ea mima că-şi taie gâtul.

Harlan făcu o grimasă. „Ce nasol.”

„Mai ales pentru victimă”, spuse ea sec. „Şi mai mulţi dintre suspecţii noştri sunt reprezentaţi de Laura Letterman.”

Sprâncenele cenuşii şi stufoase ale lui Harlan se ridicară brusc. „Fosta lui Sam?”

„Da. Nu mă place.”

„Păi, asta nu e o surpriză, Kit. Tu ai bărbatul bun pe care ea l-a părăsit.”

„Nu-l *am.* Sunt mai mult... Nu ştiu.”

„Îţi testezi terenul. Ştiu. La fel şi el.”

Kit ridicase farfuria să o pună în maşina de spălat vase, dar o lăsă jos. „De unde ştii asta?”

„L-am întrebat. Mi-a spus. Se numeşte comunicare, Kitty-Cat.”

Voia să fie iritată, dar era Harlan, aşa că se mulţumi să pufnească. „Ai vorbit despre mine?”

„Doar puţin. M-am asigurat că ştie să fie răbdător. Nu vreau să-ţi frângă inima.”

„Cumva, nu-l văd pe Sam frângând inima cuiva”, spuse Kit sincer. „Dacă se va întâmpla ceva, eu îi voi frânge inima lui.”

„Inima ta e mai fragilă decât vrei să recunoşti. Sunt tatăl tău. Eu trebuie
să-i ţin discursul lui Sam.”

Kit nu putu să nu-i zâmbească. „Mă bucur atât de mult că eşti tatăl meu.” Harlan îşi plecă timid capul. „Du-te şi spală vasele, apoi vino şi povesteşte-mi despre cazul ăsta. Ştii că sunt discret.”

Aşa era. La fel şi Betsy. Orice le spunea lor nu se repeta niciodată.

Ea se supuse, apoi se aşează din nou pe scaun pentru a-l urmări cum sculpta blocul de lemn. Era liniştitor.

„Păi, avem un suspect. Tot ce ştim este că are barbă. Nici măcar nu ştim dacă are cu adevărat sau dacă este doar o deghizare.”

„Este greu să-i vezi trăsăturile dacă faţa îi este acoperită de păr”, fu de acord Harlan. „O deghizare inteligentă. Nimeni nu se gândeşte să se uite la restul feţei lui.”

„Aşa e. Până acum a ucis patru persoane şi poate a cincea”, spuse ea, gândindu-se la paznicul din cabină. „Şi asta doar în această săptămână. Nu avem niciun indiciu, cu excepţia faptului că a folosit o remorcă pentru a fura Ferrari-ul primei victime.”

„Şi Bruce Goddard nu a reuşit să-l găsească?”

„Nu. Nici Rolexul pe care îl purta prima victimă când a murit. Vreau să cred că văduva nu a avut nimic de-a face cu asta, dar şi ea era suspectă. Spune că el a lovit-o, aşa că ea a fugit. Că voia să divorţeze de el, dar el a murit înainte.”

„Ar putea fi adevărat.”

„Ar putea fi. Alicia Batra crede că mai multe persoane au ucis prima victimă. Ca în *Crimă în Orient ExpressC*

Harlan a făcut o grimasă. „Asta îţi îngreunează sarcina.”

„Da. Şi nici măcar nu ştim de unde să începem cu posibilii făptaşi. Prima victimă şantaja o mulţime de oameni. Suficient cât să-şi cumpere un Ferrari şi un Rolex. Suficient cât să-şi finanţeze un stil de viaţă luxos, în condiţiile în care soţia îi dădea o alocaţie.”

„Au. Alocaţia aia trebuie să-l fi iritat.”

„Ştiu, nu? Dar mă tot întreb dacă începem din locul potrivit. Soţia – a doua soţie nelegitimă, care are un alibi solid – este suficient de bogată încât să angajeze pe cineva să facă toate astea, să facă totul să pară elaborat, când de fapt este doar o soţie supărată.”

„Şi celelalte trei crime?”

„Capete libere. Tăiat, tăiat tăiat.”

„Deci, ce vei face în continuare?”

„Cred că ne întoarcem la tablă şi ne dăm seama ce ne lipseşte. Avem nevoie de lista persoanelor pe care le şantaja. Asta ar satisface teoria medicului legist conform căreia a fost înjunghiat de mai multe persoane, chiar dacă urăsc teoria ei cu o pasiune de o mie de sori.”

„Dar chiar *o urăşti,* Kit?” îl tachină Harlan, apoi se făcu serios. „Dacă erau mai multe persoane, cum comunicau între ele? Cum ar fi ştiut că există şi ceilalţi? Nu e ca şi cum cineva ar lipi o carte poştală pe un panou de afişaj spunând: „Hei, sunt şantajat, tu?”

El chicoti, dar Kit nu. „E o întrebare foarte bună, tată. Cum ar fi comunicat mai multe persoane? Probabil că au folosit mijloace electronice, aşa că ar trebui să existe nişte urme de date. Chiar dacă s-au întâlnit personal pentru a discuta detaliile, ar fi putut să dea telefoane sau să trimită mesaje de grup pentru a le spune celorlalţi unde se întâlnesc. Chiar am nevoie de lista aia. Nu ştiu de unde să încep.”

„Cum a obţinut numele victimelor sale de şantaj?”

„Avea un detectiv particular, fără licenţă. El a fost ultimul cadavru pe care l-am găsit. Detectivul particular a scos la iveală secretele murdare, iar primul tip care a fost ucis…”

„Poţi să spui Brooks Munro, Kit”, o întrerupse Harlan. „Toată lumea ştie că asta e cazul la care lucrezi.”

„Ştiu”, spuse ea cu un suspin. „Munro a luat legătura cu victimele, iar asistenta lui – care este şi soţia lui legală – a colectat banii.”

„Unde i-a colectat? Adică, a făcut-o personal sau a folosit o cutie poştală? I-au plătit electronic, prin transfer bancar, sau cu bani gheaţă?”

Kit înclină capul. „Au fost bani gheaţă”, spuse ea, „dar nu a spus niciodată unde s-a făcut schimbul de bani. A fost o mişcare vicleană din partea ei. Poate că Joel poate include asta în înţelegerea de recunoaştere a vinovăţiei.”

„Ai fi de acord să-i faci o înţelegere?”, întrebă Harlan, surprins.

Kit ridică din umeri. „Uneori este răul cel mai mic. Nu este o femeie drăguţă şi ştie mai multe decât spune. Nu am verificat unde au lăsat victimele banii, şi asta este vina noastră. O să-i trimit un mesaj lui Joel chiar acum şi o să-l rog să încerce să obţină informaţia asta ca parte a înţelegerii de recunoaştere a vinovăţiei.” Se ridică în picioare şi îi dădu un sărut pe obraz lui Harlan. „Du-te la culcare, tată. Poţi să ciopleşti mâine.”

El îşi puse cuviincios cuţitul de cioplit în teacă şi băgă blocul de lemn în buzunar. „Te aşteptam.”

Kit îl îmbrăţişă din nou, de data aceasta cu putere, provocându-i un mormăit de surprindere. „Te iubesc, tată. Nu ţi-o spun destul de des.”

El îi mângâie părul, la fel cum făcuse Sam mai devreme. „Şi eu te iubesc, Kitty-Cat. Te-am iubit întotdeauna şi te voi

iubi mereu. Acum asigură-te că sora ta are o găleată lângă pat.”

„Aşa voi face, tată.”

Oprindu-se într-una dintre băi pentru a lua un coş de gunoi gol, Kit se strecură în camera de oaspeţi şi aşează în linişte coşul lângă patul lui Akiko. Sora ei avea o expresie serioasă, chiar şi în somn. Kit îi mângâie părul, sperând să o facă să renunţe la orice o urmărea în visele ei.

Akiko se mişcă şi o privi pe Kit cu ochii înceţoşaţi. „Eşti aici.”

„Da”, şopti Kit. „Eşti beată.”

„Eram”, spuse Akiko trist. „Încă mai sunt, puţin. Îmi pare rău.”

„Hei, nu te judec. Dar sunt îngrijorată. Are asta legătură cu telefonul pe care l-ai primit despre mama ta?”

Akiko dădu din cap. „Mă gândeam la faptul că *m-a lăsat* pe treptele unei staţii de pompieri, într-o *cutie.* Când eram foarte mică, mi s-a spus că aveam o fotografie cu ea, dar s-a pierdut undeva. A pus o fotografie cu ea în cutia cu mine.”

Kit se aşează pe marginea patului, continuând să-i mângâie părul surorii sale, neştiind ce să spună. Era neobişnuit ca Akiko să fie atât de melancolică. „Nu am avut niciodată nimic de la mama mea. Îmi pare rău că ai pierdut fotografia aceea.”

„Nu ştiu cum arăta. Dacă o voi întâlni pe femeia aceea, cum voi şti dacă spune adevărul? Orice fotografie mi-ar arăta, va fi ca a unei străine.”

„Poate că are mai mult decât fotografii. Dacă are păr, poate putem face
un test ADN.”

„M-am gândit la asta. Dar cât de probabil este să aibă părul mamei mele?”

„Nu ştiu. Dar *vei* aştepta să o suni înapoi, nu? Până când

pot merge cu tine?”

„Am promis că nu voi merge singură. Mmm. Mă simt bine.”

Kit continuă să-i mângâie părul lui Akiko. Era lung, negru şi atât de mătăsos. „Ai avut întotdeauna cel mai frumos păr. Mi-aş fi dorit ca al meu să arate ca al tău când eram adolescente.”

Akiko râse. „Eu voiam părul blond ca al tău. Eşti frumoasă.”

„Tu eşti mai frumoasă.”

Akiko o ciupi tare.

„Au! Pentru ce ai făcut asta?” întrebă Kit, frecându-şi braţul.

„Pentru că nu ai spus doar mulţumesc. Spune doar mulţumesc, KittyCat.”

„Mulţumesc”, spuse Kit ascultătoare. „Eşti gata să te culci acum?”

„O să rămâi aici cu mine?”

„Până când trebuie să plec la muncă dimineaţă.”

„Eu nu am de lucru dimineaţă”, se plânse Akiko. „A trebuit să anulez charterul pentru că sunt prea laşă să ies singură.”

„Nu eşti laşă. Eşti inteligentă. Repetă după mine. Inteligentă.”

Akiko chicoti, sunând ca fata care fusese odată. „Inteligentă. Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc. Poftim.” Kit luă o aspirină din sticla pe care Betsy o lăsase pe noptiera lui Akiko, împreună cu o sticlă de apă. „Ia asta. Mâine îmi vei mulţumi.”

„Pot să-ţi mulţumesc în seara asta?”

Kit se aplecă şi o sărută pe frunte pe Akiko. „Sigur.” Akiko se ghemui mai aproape. „M-ai sărutat. E ziua mea?”

Kit era sigură că întrebarea era o glumă, dar totuşi o

duru.

Sunt atât de zgârcită cu afecţiunea mea?

Trebuia să înceteze. Îşi proteja propria inimă şi, în acelaşi timp, îi rănea pe cei pe care îi iubea. *Gata.*

„Nu e ziua ta. Nu încă. Culcă-te. Nu te las singură.”

„Bine.” Akiko se întoarse pe partea cealaltă şi, în mai puţin de un minut, sforăia uşor, exact cum făcea când erau colege de cameră la McKittrick House, cu mulţi ani în urmă.

Kit se băgă în patul ei şi observă imediat că Betsy îi pregătise vechea plapumă. Betsy făcuse două pe atunci, una pentru ea şi una pentru Wren. Era cea mai apropiată de o pătură de siguranţă pe care Kit o avusese vreodată.

Se cuibări sub plapumă şi scoase telefonul.

Primul mesaj îl trimise lui Connor. ***Nu am aflat niciodată de la Veronica unde vor lăsa banii.***

Trei puncte mici au apărut înainte de răspunsul lui Connor. ***La naiba. Ai dreptate. Ea a spus că se muta, dar avem nevoie de ultimele câteva locuri. Putem verifica imaginile de supraveghere dacă ştim câteva locuri.***

Da*,* a răspuns Kit. ***O să-l rog pe Joel să pună asta pe lista lui de lucruri de negociat. Voiam doar să ştii.***

Să ne concentrăm pe asta mâine, prima dată. Eşti bine?

Kit a fost surprinsă de întrebare. De ce n-ar fi bine? ***Sunt bine. Tu?***

La CeCe. Totul e bine.

De ce ai întrebat?

Pentru că Letterman s-a purtat urât cu tine. Voiam să o pocnesc.

Kit a râs încet, emoţionată. ***Mulţumesc. Pot face fată răutăţii. Culcă-te.***

I-a trimis un mesaj lui Joel despre locul de predare, apoi i-a trimis un email lui Navarro.

Toată lumea era la curent, dar ea încă nu terminase.

Încă un mesaj.

Vise plăcute, Sam.

Răspunsul lui a fost imediat. ***Şi ţie.***

A adăugat un emoji în formă de inimă, iar Kit s-a uitat la el mult timp înainte de a-i trimite şi ea o inimă.

Acum putea să se culce.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 8:00

„Mulţumesc?” spuse Kit surprinsă când i se înmână un cupcake mare cu ciocolată imediat ce trecu pragul secţiei de omucideri.

Detectivul Kevin Marshall încuviinţă cu un zâmbet larg. „Cu plăcere.”

„Deci... cineva a rezolvat un caz?”, întrebă ea, trecând cu degetul peste glazura cupcake-ului. Îl linse, fredonând de apreciere, chiar dacă produsele de patiserie ale mamei sale erau de o mie de ori mai bune.

Aceste cupcake-uri proveneau de la brutăria din apropierea secţiei şi erau mâncarea standard de sărbătoare ori de câte ori cineva închidea un caz de omucidere.

„Noi”, spuse Marshall, apoi zâmbetul lui deveni timid. „Sau tu. Cazul Munro este încă deschis, desigur, dar am închis cazul Crocker . Arma pe care ai găsit-o sub cadavrul lui Walter Grossman aseară se potriveşte balistic cu arma care l-a ucis pe Jacob Crocker, detectivul particular al lui William Weaver.”

Kit nu era surprinsă. „Mă întreb dacă Munro a ordonat asta sau dacă Grossman a decis singur să-l omoare pe detectivul particular al lui Weaver.”

„Întreab-o pe Veronica”, spuse Alf Ashton, venind să stea lângă partenerul său. „Ea a recunoscut numele lui Jacob

Crocker, aşa că cel puţin ştia despre el. L-am rugat pe Joel să adauge asta la lucrurile pe care vrea să le includă în înţelegerea cu ea.”

„ Joel va fi ocupat”, spuse Kit. „Sper că Laura Letterman nu va afla exact cât de multe vrem să ştim.”

„Joel îi va oferi o reducere a pedepsei cu închisoarea în schimbul cooperării sale depline”, spuse Marshall. „Aşa că avocatul Veronicăi nu va şti detaliile până când nu va începe să pună întrebări.”

„Letterman e destul de bună.” Era dureros să recunoască, dar era adevărul. „Dacă aş fi avocatul Veronicăi, nu aş fi de acord cu cooperarea deplină. Aş face totul a la carte.”

Navarro se apropie de ei, cu cafeaua într-o mână şi un cupcake în cealaltă. „Atunci mă bucur că nu eşti avocatul Veronicăi. Rezolvă rapid cazul ăsta, dacă nu te deranjează. Cupcake-urile de la patiserie sunt bune, dar vreau ceva făcut de mama ta.”

Kit râse. „Bine.” Dar se încruntă când se opri să studieze faţa lui Navarro. El era încruntat. Nu era încruntarea lui obişnuită de „totul e naşpa”, ci cea pe care o avea când ceva anume îl deranja. „Ce se întâmplă, şefule?”

Navarro suspină. „Vino cu mine.” Îi părăsi, traversând biroul comun spre biroul lui.

„Ce ai făcut?” şopti Marshall.

„Nu ştiu”, îi şopti Kit înapoi, chinuindu-şi creierul să găsească care ar putea fi problema.

„Închide uşa”, spuse Navarro, aşezându-se în spatele biroului. „Şi ia loc.”

Kit se supuse cu precauţie. Puse cupcake-ul pe colţul biroului lui Navarro, pierzându-şi pofta de mâncare. „Ce am făcut?”

Zâmbetul lui era trist. „Nimic. E ceea ce *ai putea* face, şi

vreau să te opreşti şi să te gândeşti înainte să acţionezi.”

„Bine.” Îşi încrucişă braţele pe piept. „Să auzim.”

„Christopher Drummond a contactat biroul procurorului general în această dimineaţă.”

Kit trebuia să respire adânc pentru a-şi stăpâni furia care o cuprinsese brusc. „Ce a spus?”, întrebă ea, mândră că vocea îi rămăsese fermă.

„Spune că are informaţii despre Brooks Munro”, răspunse Navarro. „Este dispus să le împărtăşească dacă procurorul renunţă la toate acuzaţiile.”

Kit se ridică din scaun înainte să-şi dea seama că se mişca. Îşi strânse pumnii şi tot corpul îi era încordat ca un arc. *„Nu.”*

Absolut nu. Omul acela a ucis-o pe mama Ritei. A violat-o pe Rita. Peste cadavrul meu va scăpa nemaipomenitul ăla de rahat.

Navarro făcu un gest cu mâna, indicându-i să se aşeze la loc. „Stai jos, Kit. Nimeni nu vrea să-i dea aer să respire acelui om, cu atât mai puţin o carte de ieşire din închisoare.”

Tremurând de furie, Kit se aşeză, dar pumnii îi rămăseseră încleştaţi. „Joel şi şeful lui iau în considerare oferta nenorocitului ăla?”

Navarro ridică din umeri. „În funcţie de ce are de oferit, ar putea fi interesaţi, dar Drummond este acuzat de crimă de gradul întâi. A ieşit pe cauţiune doar pentru că este bogat şi are prieteni puternici, dar totuşi cred că ar trebui să aibă o mărturie destul de convingătoare pentru a obţine vreo concesie. Părerea mea personală? Cel mai bun lucru pe care Drummond îl poate spera ar fi închisoarea pe viaţă cu posibilitate de eliberare condiţionată.”

„Ar*putea* primi douăzeci şi cinci de ani cu eliberare condiţionată”, spuse Kit, folosindu-şi toată puterea de control pe care o avea pentru a nu ieşi în fugă din biroul lui Navarro

şi a-l strangula personal pe Christopher Drummond. „Asta e pedeapsa minimă obligatorie.”

„Ştiu”, spuse Navarro încet. „Şi s-ar putea să primească asta. E prima lui infracţiune şi nu au nimic mai mult împotriva lui. Poate susţine că a ucis-o într- un acces de furie şi ar putea chiar să-şi reducă acuzaţiile la omor din culpă. Toate acestea s-ar putea întâmpla.”

Kit închise ochii. *Păstrează-ţi controlul.* Nu putea să-l lase pe Navarro să creadă că era imprevizibilă.

Respiră. Făcu asta, apoi respiră din nou când îşi dădu seama că vocea din mintea ei era a lui Sam. *Respiră, Kit. Aşa e bine.*

Când se linişti, deschise ochii şi îl văzu pe Navarro privind-o cu atenţie. El dădu din cap o dată. „Eşti bine acum?”

„Da, domnule.” Ea îşi desfăcu pumnii şi îşi scutură uşor mâinile.

„Presupun că cel mai bun mod de a nu ceda cererilor lui Drummond este să aflăm ce vrea să ne spună într-un alt mod.”

„Exact la asta mă gândeam şi eu.”

Încă o respiraţie profundă. „Conducerea va dori să-i facem o înţelegere lui Drummond?”

„Nu, dacă nu suntem nevoiţi, dar sunt presat să rezolv acest caz.”

„Au trecut doar patru zile”, protestă ea. „Nu suntem nişte supereroi.” Navarro zâmbi. „Ei cred că sunteţi. Aţi rezolvat câteva cazuri importante recent. Ai toată atenţia lor.”

„Fără presiune”, mormăi Kit.

Navarro ridică din umeri. „Te descurci. Ce vei face?” „

Îi voi spune mai întâi lui Connor şi vom elabora un plan.”

„Bun răspuns. Şi apoi?”

Kit ştia ce voia să spună. „Trebuie să-i spun Ritei. Dacă află despre asta de la ştiri, va intra în panică. Deja e îngrozită că Drummond o va urmări ca să o împiedice să depună mărturie.

Navarro se încruntă. „A primit vreo ameninţare?”

„Doar o scrisoare vag ameninţătoare. Autorul spunea că speră să-i placă să fie în *Alice în Ţara Minunilor* – asta e piesa pe care o joacă şcoala ei anul acesta. Rita face parte din distribuţie. El a spus că va fi în primul rând.”

„Ce nemernic”, mormăi Navarro. „O urmărea. De ce nu mi-ai spus?”

„Tata i-a spus lui Joel înainte de Crăciun, dar eu am aflat abia vineri seara. Rita ştie despre asta, aşa că s-a gândit mult la ce s-ar putea întâmpla. E o adolescentă prea inteligentă pentru binele ei şi căreia viaţa i-a jucat o festă urâtă. Avea unsprezece ani când a găsit cadavrul mamei sale, domnule. Acum are doar paisprezece ani. Ştie din proprie experienţă cât de ticălos este Christopher Drummond şi de ce este capabil.”

„Ce fac părinţii tăi pentru a o proteja?”

„Tata a întărit securitatea la fermă. A instalat un nou sistem de securitate, plus camere şi detectoare de mişcare.” *Are şi o puşcă,* gândi ea, dar nu avea de gând să divulge această informaţie. „O să-şi ia şi un câine, ceea ce înseamnă că o să-l recuperez pe Snickerdoodle. Cred că tata o să ia astăzi noul căţeluş de la adăpostul de animale. Şi eu am stat acolo aproape în fiecare noapte.”

O parte din asta era pentru Rita. *O parte era pentru mine.*

„Până când Drummond face o mişcare, asta e tot ce poţi face”, spuse Navarro, cu voce plină de regret. „Spune-i tatălui tău despre cererea lui Drummond de a face o înţelegere. Lasă-l pe el să decidă când este momentul potrivit

ca Rita să afle. Pot să o ţină acasă, să nu meargă la şcoală?”

Kit voia să spună da. Voia să conducă acasă şi să-i baricadeze pe toţi în casa caldă, cu mirosurile ei familiare. Voia să-şi învelească familia în folie cu bule şi să nu-i mai lase niciodată din ochi.

Dar nu putea face nimic din toate astea. „Să o ţină acasă de la şcoală ar trebui să fie ultima soluţie. În sfârşit şi-a găsit echilibrul. Îşi face prieteni şi recuperează tot timpul pierdut după uciderea mamei sale. Nu vreau să-i distrug progresul.”

Navarro oftă. „E nasol, Kit. Nu o să te mint.”

„Cât va dura până vom fi obligaţi să facem o înţelegere cu nemernicul ăla?”

Navarro ridică din umeri. „Nu ştiu. Voi amâna decizia cât pot de mult. Asta e tot ce pot promite.”

„Apreciez, domnule. S-ar putea să nu aibă nimic nou despre Munro.”

„Pe de altă parte, s-ar putea să deţină cheia.”

Kit oftă. „Ai dreptate. E nasol. Amândoi au fost membri ai consiliului local. Cât de trist e că doi membri sunt corupţi până în măduva oaselor?”

„Al naibii de trist.”

„Deşi Munro şi-a desfăşurat planul de şantaj timp de opt ani, potrivit Veronicăi. Şi chiar dacă se pare că Grossman l-a ucis pe Jacob Crocker, s-ar putea să nu aflăm niciodată dacă Munro a fost implicat. Un juriu ar putea considera că Munro este mai rău decât Drummond. Munro a comis crime timp de ani de zile, în timp ce Drummond şi -a ucis menajera într-un acces de furie după ce a aflat că era însărcinată şi nu voia să avorteze. Faptul că a violat-o pe femeie nu este uşor de dovedit. El poate spune că relaţia sexuală cu mama Ritei a fost consensuală, iar ea este moartă, aşa că nu-l poate contrazice.”

Navarro stătea liniştit, aşteptând. O cunoştea suficient

de bine pe Kit încât să ştie că mintea ei analiza toate posibilităţile.

„Nu am interogat încă niciunul dintre ceilalţi membri ai consiliului”, a continuat ea, „pentru că nu ştiam exact ce a făcut Munro. Acum ştim că a fost şantaj şi, posibil, crimă. Nu-mi place să cred că vreunul dintre ceilalţi membri ai consiliului este corupt. Cred că trebuie să aflăm.” Îşi muşcă buza. „Doar dacă nu există un alt punct de intersecţie între Munro şi Drummond.”

„Cum ar fi?”

„Nu ştiu. Vom afla. Mai aveţi ceva, domnule?”

„Nu. Du-te, Kit. Rezolvă problema asta.”

„O vom face. Îl sun pe Pop şi apoi ne apucăm de treabă.” Se uită prin fereastra din uşa biroului lui Navarro. „Connor e aici, aşa că putem începe petrecerea. Putem să le spunem şi lui Marshall şi Ashton? Aş vrea să avem toată lumea la dispoziţie.”

Navarro zâmbi larg. „Uită-te la tine, cât eşti de cooperantă.” Se prefăcu că-şi şterge o lacrimă din ochi. „Micuţa mea detectivă, ce mare ai crescut.” Kit râse, apoi deveni serioasă. „Mulţumesc că mi-aţi spus, domnule.
Vom rezolva asta.”

Plecă, asigurându-se că îşi ia cupcake-ul cu ea.

Capitolul 12

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 8:20

Connor avea o expresie îngrijorată când ea se aşeză la birou. Îşi apropie scaunul. „Eşti bine?”

„Nu prea.” Ea îi povesti ce îi spusese Navarro şi se bucură când faţa lui se înroşi de furie.

„Nenorocitul. A fost o arestare pe merit. Drummond trebuie să putrezească în închisoare pentru tot restul vieţii lui nenorocite. Şi acum încearcă să scape? Nu putem să-l lăsăm să-i facă asta Ritei.”

Connor şi fostul său partener, acum pensionat, îl investigaseră pe Drummond pentru crimă şi îl arestaseră. Avea dreptul să fie furios.

Nici măcar nu ştia că Drummond o agresase sexual pe Rita. Singurii oameni din afara familiei care ştiau, în afară de terapeutul Ritei, erau Sam şi Navarro.

Sam respectase şi el decizia Ritei.

Kit nu era sigură dacă Navarro îşi amintea măcar cuvintele rostite în şoaptă de Rita despre agresiunea lui Drummond. Fusese o scenă confuză şi terifiantă în noaptea în care Rita fusese salvată de un alt monstru, un criminal în serie care o urmărea pe Rita doar pentru a-i face rău lui Kit. Navarro fusese în stare de şoc în acea noapte şi îşi luase concediu la scurt timp după aceea. Asta se întâmplase acum nouă luni şi toţi îşi refăcuseră vieţile.

Inclusiv Rita.

De aceea Drummond trebuie închis pentru totdeauna.

Kit se forţă să se concentreze. „Să ne gândim cum ar fi

putut Drummond să afle despre crimele lui Munro, presupunând că asta vrea să ne vândă în schimbul libertăţii sale.”

Connor se încruntă. „Dacă Drummond ştie despre crime pe care noi încă nu le-am descoperit?”

„Nu ştiu”, recunoscu Kit. „Dar asta necesită o sesiune de brainstorming.” Ea îi făcu semn lui Marshall şi Ashton. „Hei, băieţi?”

Cei doi detectivi erau la fel de furioşi când Kit le-a povestit despre Drummond şi şi mai furioşi când le-a explicat că bărbatul încercase deja să o intimideze pe biata Rita pentru a nu depune mărturie.

„Să ne întoarcem la tablă”, spuse Marshall. „Nu ştim multe despre Drummond, dar am adunat o mulţime de informaţii despre Munro care nu au fost importante până acum. Să vedem dacă vreuna dintre ele ne poate ajuta.”

Se îndreptară spre sala de conferinţe, Kit ezitând la uşă. „Trebuie să-l sun pe tata. Voi intraţi şi începeţi. Vin şi eu în câteva minute.”

Connor îi strânse umărul. „Anunţă-mă dacă ai nevoie de pază suplimentară la fermă. Cunosc câteva persoane.”

„O să te anunţ. Mulţumesc.” Aşteptă până rămase singură în hol, apoi formă numărul tatălui ei. Credea că va trebui să lase un mesaj, pentru că telefonul sună şi sună, dar în cele din urmă el răspunse.

„Kit?” Vocea lui sună cavernoasă, iar în fundal se auzea o cacofonie de lătraturi de câini. Se dusese la adăpost să ia noul lor câine.

Sperase să-l găsească acasă, dar trebuia să se mulţumească cu asta. „Poţi să te duci într-un loc liniştit, tată? E important şi vreau să mă asculţi.”

„Lasă-mă un minut.” Lătratul câinilor se potoli treptat, până când fu înlocuit de zgomotul traficului. Ieşise afară. „Ce

este, Kit?”

„Bine, vreau să fii calm.”

„Eu sunt mereu calm.”

Nu era mereu calm. Nu când era vorba de siguranţa copiilor lui.

Ea ştia asta din experienţă.

„Christopher Drummond a sunat la biroul procurorului. Susţine că are informaţii despre Brooks Munro şi vrea ca toate acuzaţiile să fie retrase în schimb.”

Harlan inspiră adânc, apoi expiră. „Nu vei lăsa să se întâmple asta.” Siguranţa din tonul lui îi strânse pieptul lui Kit într-un amestec de recunoştinţă şi anxietate.

Tatăl ei credea în ea. Dar era o responsabilitate atât de mare.

„Voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă asigur că omul acela va ajunge în închisoare pentru totdeauna. Dar, deocamdată, este eliberat pe cauţiune şi poate spune şi face ce vrea. Trebuie să-i spunem Ritei, dar nu vreau să se teamă.”

„O să se teamă, Kit.”

„Ştiu. Nu-mi place, dar ştiu. Nu vreau să afle despre asta de la altcineva în afară de noi. Poţi să te duci la ea? Să-i spui personal?”

„Sigur că da. Drummond a ţinut o conferinţă de presă sau ceva de genul ăsta? O să fie online?”

„Din câte ştiu eu, nu.”

„Atunci am destul timp să semnez actele pentru câine.”

Asta o făcu pe Kit să zâmbească. „Cred că da. Mulţumesc că le-ai luat un câine, tată.”

„E un câine drăguţ. Schnauzer gigant amestecat cu mastiff”

Kit clipi. „Uau. E un câine mare.”

„O să fie. E încă tânăr, dar are labe mari cât farfuriile. Vino când poţi să- l cunoşti. L-am adus pe Snickerdoodle cu mine azi şi se înţeleg de minune.”

Ei bine, asta era o uşurare. „Are un nume?”

„Fostii lui stăpâni îl numeau Killer, dar cred că fetele vor vrea să-i schimbe numele.”

„Aşa cred şi eu. Ai grijă, tată. Te iubesc.”

„Şi eu te iubesc, Kitty-Cat. Ne vedem mai târziu.”

„Dacă Rita are nevoie de mine, plec şi vin acasă.”

„Ştiu că o vei face. Voi lua câinele şi apoi o voi lua pe Rita de la şcoală, doar pentru astăzi. Pa, dragă.”

Kit îşi băgă telefonul înapoi în buzunar. Cel puţin noul câine al Ritei îi inspira încredere.

Cei trei bărbaţi ridicară privirea când ea intră.

„Ei bine?” întrebă Connor. „Ce a spus tatăl tău?”

„Tata o va lua de la şcoală ca să-i spună. Tocmai se duce să ia noul lor câine *uriaş* de la adăpost, aşa că sperăm că asta o va ajuta să-şi calmeze frica.” Se aşeză lângă Connor şi începu să scaneze toate hârtiile de pe masă. „Unde suntem?”

„Avem toate informaţiile despre Munro pe care Marshall şi Ashton le-au adunat.” Connor le făcu cu capul celor doi detectivi de cealaltă parte a mesei. „Sunt multe informaţii aici. Am scos raportul meu despre ancheta lui Christopher Drummond.”

„Deci, comparăm viaţa lui Munro cu cea a lui Drummond şi vedem unde se intersectează.” Ea arătă spre documentele de pe masă. „Pot?”

„Desigur”, spuse Marshall. „Am adunat atât de multe informaţii, încât ne este greu să vedem pădurea din cauza copacilor, dacă înţelegi ce vreau să spun.”

„Ştiu exact ce vrei să spui.” Kit începu să sorteze paginile în teancuri. „Avem viaţa personală a lui Munro – Wilhelmina, casa lui, Ferrari-ul lui dispărut, avocatul lui,

medicul lui, contabilul lui. Ar trebui să vorbim neapărat cu contabilul lui. Avem nevoie de un mandat pentru registrele lui Munro.” Puse acele pagini deoparte. „Iar teancul ăsta poate fi viaţa lui politică – e-mailurile amenințătoare şi lista donatorilor lui.” Se opri să revizuiască numele donatorilor fondului de campanie al lui Munro. „Ştim cine sunt aceste persoane? Recunosc doar unul sau două nume.”

Connor luă pagina din mâinile ei. „Cunosc vreo zece dintre ei. Toţi sunt membri ai clubului de golf la care sunt membri părinţii mei.”

Kit se uită peste umărul lui la lista de nume. „Drummond este pe listă?” „Nu ar fi”, spuse Connor. „Nu ar contribui la campania altui politician, nu-i aşa?”

„De fapt, este pe listă”, spuse Marshall. „Du-te înapoi la anul trecut. A dat suma maximă, la fel ca soţia lui. Nu foarte mult, având în vedere cât de bogat este Drummond, dar a contribuit la campania lui Munro.”

„Munro a contribuit la campania lui Drummond?”, întrebă Kit.

„Stai să verific. Cred că avem şi o listă cu donatorii lui Drummond, de când îl anchetam pentru uciderea Mariei Mendoza.” Connor glisă şi apăsă pe ecranul telefonului până găsi fişierul pe care îl căuta. „Nu, nu a contribuit.”

„Poate că în lumea lor nu e ciudat”, spuse Kit, „dar mie mi se pare ciudat. Pot să văd lista din nou?” Connor i-o dădu şi Kit studiă fiecare nume. „Recunosc cel puţin cincisprezece nume, acum că mă uit cu atenţie. Toţi sunt şefi de companii din oraş. Am văzut articole despre ei de-a lungul anilor. Nu cred că i-am întâlnit pe vreunul dintre ei, totuşi.” Se opri, ochii ei fixându-se pe un singur nume. „Tamsin Kavanaugh a contribuit la campania lui Munro.”

„Da, a contribuit”, spuse Ashton. „De ce este important asta?”

„Păi, a dat suma maximă. La fel ca mama şi tatăl ei.” Se uită la cei trei detectivi. „În primul rând, reporterii nu ar trebui să fie afiliaţi la niciun partid politic. Faptul că se culca cu Munro era rău, dar ea putea susţine că nu era aşa şi nimeni nu putea dovedi contrariul, cu excepţia cazului în care ar fi făcut fotografii cu cei doi în pat.”

Connor se cutremură. „Mersi pentru imaginea asta mentală.”

„Cu plăcere”, spuse Kit, fără să ezite. „ Dar asta de aici, asta e o dovadă documentată. Nu ar fi trebuit să doneze nimic niciunui candidat. Ar fi putut fi concediată de la ziarul online.”

„Nu m-am gândit la asta”, mormăi Marshall, părând jenat. „Mai e şi un al doilea punct după primul?”

Kit dădu din cap. „Da. Părinţii ei sunt morţi. De douăzeci de ani, dacă nu m-a minţit în privinţa asta.”

Ashton se încruntă. „De ce ţi-ar spune asta?”

„M-a intervievat acum trei ani, când eram nouă la Omucideri şi rezolvasem un caz nerezolvat. Încerca să mă facă să mă simt prietenoasă cu ea, spunându-mi: „Sora ta a fost ucisă brutal şi părinţii mei sunt şi ei morţi. Vezi, suntem la fel!” Kit se încruntă. „Spoiler alert: nu suntem la fel.”

„A făcut o donaţie către Munro acum doi ani, după ce ţi-a spus asta.” Marshall tasta pe laptopul său. „Nu a minţit în privinţa asta. Părinţii ei sunt morţi. A donat câteva mii din banii ei, dar a dat două treimi din suma asta în numele părinţilor ei morţi? De ce ar face asta?”

Connor strânse ochii. „Mă întreb dacă plata a fost intrarea iniţială în orbita lui Munro. Amintiţi-vă că Veronica a încercat să-l şantajeze pe Sam pentru o întâlnire cu Munro.”

„Ai dreptate”, spuse Kit. „Mă întreb dacă şi restul acestor oameni au plătit pentru întâlniri. Ash, poţi scrie întrebarea asta pe tablă, din moment ce eşti cel mai

aproape?”

„Scrisul lui e groaznic”, spuse Marshall. „O fac eu.”

„Scrierea mea e bună”, spuse Ashton. „Doar mă prefac că nu e, pentru că markerele alea cu cerneală uscată îmi provoacă dureri de cap.”

Kevin Marshall îi aruncă partenerului său o privire urâtă. „Eşti naşpa.” „E corect”, spuse Ashton amabil. „Dar acum nu am dureri de cap.” Kit chicoti. „Mulţumesc, Kevin, că ai scris asta. Bine, să revenim la listă. Numele pe care le-am recunoscut sunt ale unor tipi bogaţi care deţin companii. Ar putea fi numele cluburilor de golf pe care le cunoşti, Connor. Să identificăm fiecare nume şi să aflăm relaţia lor cu Munro. Dar mai întâi, vreau să sortez restul acestor înregistrări. Deci avem viaţa lui personală, viaţa lui în consiliu şi...” Ea studiă paginile următoare din teanc. „Viaţa lui socială, cred. Iată calitatea lui de membru al clubului de golf...”

„Abonamente[1]”, îl corectă Marshall. „Munro era membru la şase cluburi de golf şi trei cluburi de ţară din oraş. În plus, vei găsi înregistrări ale vacanţelor sale pentru a juca golf în Palm Springs, Pebble Beach şi Half Moon Bay.”

Connor fluieră. „Munro cheltuia o avere pe golf.”

Ashton oftă. „Recent a cumpărat un set de crose personalizate pentru aproape opt mii de dolari.”

Kit clipi. „Pentru *crose de golf?* La naiba, nu voi înţelege niciodată oamenii bogaţi.”

Connor ridică din umeri. „Ale mele erau mult mai ieftine, dacă te face să te simţi mai bine.” Apoi se încruntă. „Stai puţin. Drummond avea şi el crose de golf scumpe. Îmi amintesc că i-am căutat geanta de golf, printre toate celelalte lucruri, când l-am arestat. Poate că au jucat împreună. Mă întreb unde era membru Drummond.”

„Un club de golf ne va spune cine este membru?”,

întrebă Kit.

„Este puţin probabil fără un mandat”, spuse Connor. „Le place să păstreze confidenţialitatea listei de membri. Dar pun pariu că mama mea ar şti.”

„Poţi să o suni?”, întrebă Kit.

„Sigur.” Connor apăsă pe telefonul său, apoi îl puse pe masă, cu difuzorul pornit. Pe ecran scria *Mama.*

„Ooo”, spuse Marshall. „Îi spune Mama.”

„Lasă-l în pace”, spuse Kit. „Mama lui e drăguţă.”

„Ce s-a întâmplat cu Connor, atunci?”, întrebă Ashton, dar glumea.

„Bună, Connor”, spuse mama lui. „Nu ar trebui să fii la serviciu?”

Connor râse. „Sunt la serviciu, mamă. Eşti pe difuzor. Sunt cu Kit şi cu alţi doi detectivi, Marshall şi Ashton.”

„Astea sunt prenumele sau numele lor de familie?”, întrebă mama lui pe un ton acru.

Marshall chicoti. „Kevin Marshall şi partenerul meu Alf Ashton”, spuse el. „Încântat de cunoştinţă, doamnă Robinson.”

„Spune-mi Susan, te rog. Ce pot face pentru tine în această dimineaţă? Mai multe bârfe? Pentru că asta e chiar pe placul meu.”

Kit zâmbi la entuziasmul lui Susan. „Da, doamnă. Speram să ne poţi spune la care cluburi de golf este membru Christopher Drummond.”

Susan oftă adânc. „Din păcate, al nostru. Omul ăla e un porc. Ceea ce e nedrept faţă de porci. Aşa credeam chiar şi înainte ca Connor să-l aresteze pentru crimă.”

Kit îl privi pe Connor. „Nu ştiai că Drummond era membru al clubului tău?”

„Nu e al meu”, spuse Connor. „E al părinţilor mei.”

„Connor nu a mai fost acolo de mult timp”, spuse Susan.

„Poate doar pentru a juca squash.”

„Eu joc squash la clubul sportiv, mamă, nu la clubul de golf.”

„Ei bine, sunt clar locuri diferite”, spuse Ashton sec.

Connor îi arătă degetul mijlociu şi continuă. „Deci… cum de nu ştiam că Drummond era membru al clubului tău, mamă? Nu mi-ai spus niciodată când îl investigam.”

„Nu m-ai întrebat. Am crezut că ai aflat în timpul investigaţiei şi că deja ştiai. Ştii că nu m-as amesteca niciodată în munca ta. Dar când întrebi… ei bine, e altceva.”

„Ce ne poţi spune despre Christopher Drummond, doamnă?”, întrebă Kit.

„A fost întotdeauna un porc şovinist imposibil. Nu a fost o surpriză că a ucis-o pe biata femeie. Toată lumea ştia că avea un temperament groaznic. Eu şi soţul meu îl evitam ca pe ciumă.”

„Probabil că a fost o decizie înţeleaptă, doamnă”, spuse Kit. „De cât timp era membru?”

„O, Doamne. De zece ani sau mai mult. Juca mai ales golf.” Se opri, apoi spuse: „Are asta legătură cu ancheta voastră actuală, Connor?”

„Da, mamă. Şi poţi spune că îl anchetăm pe Brooks Munro. Toată lumea ştie. De ce ai întrebat?”

„Pentru că Munro şi Drummond obişnuiau să joace golf împreună. Apoi s-au certat. Asta s-a întâmplat acum vreo patru ani, după ce Munro s-a căsătorit cu Wilhelmina. Munro şi Drummond nu mai vorbeau unul cu celălalt. Drummond a încetat să mai vină la club atât de des, ceea ce a bucurat pe toată lumea, iar Munro s-a înscris în alt club.”

„Două alte cluburi”, spuse Kit. „Era membru în trei cluburi de golf.”

„Probabil ca să poată socializa”, spuse Susan. „Munro era un om extrem de neplăcut dacă îl priveai cu atenţie, dar

la prima vedere avea multă carismă. Chiar şi eu am crezut o vreme că era un tip de treabă. Dar mi-am dat seama că era doar un fanfaron şi toată lumea ştia că îşi înşela soţia. Dacă vrei informaţii, încearcă să vorbeşti cu asistenta lui administrativă. Ea clar avea ceva cu el.”

„Mamă!”, spuse Connor, şocat.

„Nu am spus că *se culca* cu el, Connor. Ai puţină încredere în bunul meu simţ.”

„Ştim despre Veronica”, spuse Kit. „Mai era cineva cu care avea o relaţie intimă?”

„Desigur”, spuse Susan. „Omul ăla nu putea să-şi ţină pantalonii închişi. Lasă-mă un minut să mă gândesc la numele unor femei.” Susan tăcu pentru o clipă. „Au fost mai multe, dar pe cele pe care mi le amintesc sunt Estelle White, Juanita Young şi Trisha Finnegan. Două dintre ele erau deja divorţate. Soţul
Trishai Finnegan a divorţat de ea la scurt timp după aventura ei cu Munro.”

„Ai vreun motiv pentru care ţi le aminteşti în mod special?”, întrebă Connor.

Susan scoase un sunet ezitant. „Am impresia că niciuna dintre cele trei femei nu *voia* cu adevărat să fie cu Munro. Nu le cunoşteam bine, dar asta era bârfa care circula prin club. Poate că erau atrase de banii lui. Nu ştiu. Dar niciuna dintre ele nu părea fericită. Poate că ele îţi pot spune mai multe despre el.”

„Când s-a întâmplat asta, doamnă?”, întrebă Marshall.

„Acum cel puţin doi ani.”

„Mulţumesc, Susan”, spuse Kit. „Ne-ai fost de mare ajutor. Poţi să păstrezi confidenţialitatea acestei conversaţii?”

„Desigur. Transmite-i dragostea mea lui CeCe, Connor. Sâmbătă facem grătar. Vino la ora cinci, te rog.”

„Da, mamă.”

Susan făcu un zgomot de sărut. „Pa, acum.”

Connor încheie convorbirea cu o grimasă şi păru să se pregătească pentru glume. În schimb, Marshall şi Ashton doar zâmbiră.

„Mama ta pare drăguţă”, spuse Marshall, luând lista donatorilor înapoi de la Kit.

„Şi îţi aprobă iubita”, adăugă Ashton. „Bravo ţie. Mama mea îmi ura iubita. Încă o urăşte, şi suntem căsătoriţi de douăzeci şi cinci de ani.”

Kit chicoti. „Deci. Acum ştim că Munro e un nemernic şi mai mare decât înainte.”

„Stai puţin.” Marshall se încruntă. „Cele trei femei cu care a avut aventuri sunt toate pe lista lui de contribuţii la campanie, inclusiv cea care a divorţat de soţul ei. Au donat *după* ce a avut aventuri cu ele.”

„Şantaj?” întrebă Kit.

„E un punct de plecare”, a fost de acord Marshall. „Deşi celor două femei divorţate nu ar fi trebuit să le pese cine află că se culcau cu el. Femeia căsătorită, da, dar nu şi femeile divorţate. Mă întreb dacă Munro ştia şi altceva.”

„Mă întreb dacă asta ştie Drummond”, a spus Connor.

„Sper că da”, spuse Kit cu înverşunare. „Voi fi foarte fericită să-i bag oferta generoasă pe gât.”

„Suntem alături de tine”, spuse Marshall. „Ce facem acum?”

Kit suspină. „Să aflăm cine dintre donatorii lui Munro sunt şi membri ai unuia dintre cluburile sale de golf. Deocamdată ne vom concentra pe cel la care sunt membri părinţii lui Connor, deoarece acolo a fost şi Christopher Drummond. Cu siguranţă vrem să vorbim cu cele trei femei care au avut aventuri cu Munro. Şi cred că trebuie să o adăugăm şi pe Tamsin Kavanaugh pe lista aceea.” Kit se

încruntă. „O urăsc pe femeia aia.”

„Ne ocupăm noi de Kavanaugh”, se oferi Ashton. „Vrem să rezolvi cazul ăsta, ca să primim prăjiturile mamei tale. Dacă eşti suspendată pentru că i-ai spart nasul lui Tamsin Kavanaugh, nu primim dulciuri.”

Kit râse. „Mulţumesc, băieţi. Să trecem la treabă.”

Del Mar, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 10:00

„Vă mulţumim că aţi acceptat să ne primiţi, doamnă”, spuse Kit în timp ce ea şi Connor se aşezau pe canapeaua din sufrageria Trishai Finnegan.

Femeia care avusese o aventură cu Brooks Munro era în jur de cincizeci şi cinci de ani şi avea un bob platinat. De asemenea, semăna cu Wilhelmina. Şi cu Veronica. Se părea că Munro avea un tipar.

Sau poate că alegea femei care semănau cu Veronica pentru a-şi alina vinovăţia că o înşela pentru a avansa în viaţă. Poate că nu vor afla niciodată.

Trisha îşi încrucişă mâinile perfect manichiurate în poală. „Cu ce vă pot ajuta?”

Vocea ei era calmă, dar limbajul corpului trăda anxietate.

Kit zâmbi, încercând să o relaxeze. „Va fi un subiect incomod, dar investigăm uciderea lui Brooks Munro şi...”

„Şi vreţi să ştiţi dacă am avut o aventură”, încheie Trisha cu gravitate. „Dacă numiţi o aventură de o noapte o

aventură, atunci da. Am avut. Dacă aş putea să mă întorc în timp, aş schimba totul despre acea noapte, dar nu pot.”

„Doar o singură dată?”, întrebă Kit, surprins.

„Nu aşa cum ai auzit tu, ştiu.” Trisha îşi frământa mâinile absentă. „Am fost subiectul multor bârfe la clubul de golf.” Îl privi pe Connor cu precauţie. „O cunosc pe mama ta, domnule detectiv. A fost amabilă cu mine după ce Munro a murit.”

„Ea a fost cea care a sugerat să vorbim cu tine”, mărturisi Connor. „Părea să creadă că nu voiai să fii cu Munro.”

„Pentru că nu voiam”, spuse femeia cu dinţii strânşi. „Era un monstru.”

„Ce ne poţi spune, doamnă?”, întrebă Kit, încercând să fie blândă. Femeia părea fragilă din punct de vedere emoţional.

Trisha se uită la mâinile ei. „Eu şi soţul meu eram separaţi. În seara aceea eram la barul clubului de golf şi beam prea mult. Lui Munro părea să-i pese, ca şi cum voia să mă asculte.” Ea expiră greu. „Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în patul meu, iar el era la duş. Făcusem sex, asta era clar, dar nu-mi aminteam nimic.”

„Crezi că te-a drogat?”, întrebă Connor.

„Stiu că a facut-o”, spuse Trisha cu un râs amar. „Mi-a spus că a făcut- o.”

Îndrăzneţ, gândi Kit. „V-a şantajat, doamnă?”

„Da, dar nu pentru că am făcut sex. Soţul meu îşi găsise deja următoarea soţie, aşa că nu-i păsa ce făceam sau cu cine o făceam. Nu aveam contract prenupţial. Oricum urma să primesc jumătate din averea noastră, aşa că Munro nu avea niciun motiv să facă... ce a făcut. Nu era ca şi cum Munro, spunându – i soţului meu că am avut o aventură de o noapte, m-ar fi făcut să primesc mai puţini bani.”

„Dar nu a fost doar o aventură de o noapte. Munro te-a violat”, murmură Kit, realizând că Trisha trecuse cu vederea acest fapt.

Trisha dădu din cap brusc. „ Da, cred că da.”

„Dacă nu a fost vorba de sex, atunci cu ce te-a şantajat?”, întrebă Kit.

Trisha închise ochii. „Când Munro m-a contactat mai târziu pentru a-mi comunica condiţiile şantajului, mi-a spus că eram o „beţivă foarte vorbăreaţă”. Îi dezvăluisem un secret pe care îl păstrasem timp de şaisprezece ani. Nimeni nu ştia. Nimeni. Dar, dintr-o dată, Munro ştia şi de aceea l-am plătit să tacă.”

Kit voia să întrebe care era secretul, dar simţea că se afla pe teren alunecos cu această femeie. O întrebare greşită şi Trisha Finnegan s-ar fi prăbuşit. „Ai donat pentru campania lui.”

Trisha râse din nou, sunetul fiind mai isteric decât înainte. „Da. Aşa a început să ia bani de la mine. Prima plată a fost pentru fondul său de realegere. Nu ar fi trebuit să aibă unul, pentru că nu putea candida din nou. Tocmai fusese reales pentru al doilea mandat. I-am spus asta pentru că, contrar a ceea ce ar putea părea în acest moment, nu sunt proastă.”

Trisha era o profesoară pensionată. Cu douăzeci de ani în urmă, câştigase premii pentru predare exemplară. „Eşti departe de a fi proastă”, spuse Kit.

„Mulţumesc.”

„Ce a spus Munro când i-ai spus că nu ar trebui să aibă un fond pentru realegere?”, a întrebat Connor. „Pentru că ne-am întrebat asta.”

„A spus că va candida pentru senatul statului şi să donez banii fără să mă cert, altfel îi va spune soţului meu.”

„S-a oprit aici?”, a întrebat Kit.

„Nu. A continuat încă trei luni.”

Kit se tensionă. Poate că asta era ceea ce aveau nevoie să ştie. „Cum a luat legătura cu tine?”

„Prin mesaje text pe un telefon cu cartelă, furnizat de el.”

Kit dădu din cap. „Cum ai făcut plăţile?”

„Prima dată am pus banii într-un dulap la staţia de autobuz. Apoi, altă dată, la sala de sport. A treia şi ultima dată, la o gară.”

Deci locaţia varia, gândi Kit. Veronica nu minţise în privinţa asta. „Sala de sport? Care sală?” Pentru că era ciudat. Dacă Veronica ridica banii, asta însemna că trebuia să aibă acces la vestiarul sălii de sport, ceea ce însemna că era şi membră a acelei săli.

„Beachside Athletic Club. A fost o schimbare de ultim moment. Trebuia să folosesc gara de data aceea, dar am fost contactată şi mi s-a spus să folosesc dulapul meu de la sală. Că ar trebui să le dau combinaţia de la dulapul meu. Aşa că am făcut-o.”

Era aceeaşi sală la care mergea Connor. Unde juca squash, dintre toate lucrurile.

„Cum ai reuşit să nu-i mai plăteşti?” întrebă Connor.

Un alt râs amar. „Soţul meu mi-a înmânat în sfârşit actele de divorţ. A invocat infidelitatea, dar nu cu Brooks Munro.”

Kit se uită în jurul camerei. Pe aproape toate suprafeţele erau fotografii înrămate – toate cu acelaşi tânăr. Arăta ca Trisha Finnegan şi, în fotografiile cele mai recente, părea să aibă cel puţin optsprezece ani. Ea îşi urmări bănuiala. „Ştia că fiul tău nu era al lui biologic.”

Trisha îngheţă, apoi se lăsă pe spate în scaun. „Am citit că voi doi sunteţi detectivi buni. Cred că mass-media avea dreptate.”

„Ar fi fost un secret pentru care merita să plăteşti ca să-l păstrezi”, spuse Kit. „Asta i-ai spus lui Munro în acea seară?”

„Da. Nu ştiu de ce am făcut-o, dar probabil că aşa a fost. Nu voiam ca soţul meu să afle, pentru că mi-era teamă că se va răzbuna pe Tommy. Ceea ce a şi făcut. L-a exclus pe Tommy din viaţa lui, atât emoţional, cât şi financiar, iar el era singurul tată pe care Tommy îl cunoscuse vreodată.”

„Sare pe rană”, spuse Kit încet. „Munro te-a drogat, te-a violat fizic, apoi ţi-a furat secretul împotriva voinţei tale.”

Trisha înghiţi în sec. „Da. Toate astea. Dar cred că eu am râs la urmă când a venit vorba de Brooks Munro. Se pare că soţul meu bănuia de ceva vreme că fiul meu nu era al lui. A făcut un test de paternitate pe ascuns, în timp ce pregătea actele de divorţ. A divorţat de mine şi de fiul meu.”

„Cum s-a simţit fiul tău în legătură cu asta?”, întrebă Connor.

„A fost devastat. Atât de fostul meu soţ, pentru că l -a renegat, cât şi de mine, pentru că l-am minţit atâţia ani. Nu am aflat că sunt însărcinată decât după ce ne-am logodit. Nu voiam să cred că Tommy nu era fiul lui, dar pe măsură ce Tommy creştea, puteam să-l văd pe tatăl său biologic în chipul şi ochii lui. În manierele lui. Tatăl biologic al lui Tommy era un om dulce, care a murit acum cinci ani, aşa că Tommy nu-l va cunoaşte niciodată. Şi el este supărat din cauza asta. Încă mai vorbeşte cu mine, dar relaţia noastră nu mai este la fel. Dar asta este vina mea, nu a lui Munro.”

Dar trauma psihologică cauzată de viol şi şantaj trebuie să fi rămas o problemă pentru această femeie. „Munro a făcut destul, totuşi.”

Trisha a suspinat. „Da, a făcut.”

„Ştii cine l-a ucis? a întrebat Connor.

„Nu. Dacă aş şti, i-aş trimite o felicitare de mulţumire. Brooks Munro era un parazit.”

„Pare să fie o opinie comună”, spuse Kit. „Ştii dacă mai era cineva şantajat?”

„Întotdeauna am presupus asta, doar pentru că el avea procesul perfecţionat. Dar nu e genul de lucru despre care se vorbeşte cu alte persoane.”

„Presupun că nu”, spuse Kit. „Dar Juanita Young şi Estelle White?”

Trisha scutură din cap. „Sincer, nu ştiu. Le cunoşteam acum câţiva ani, dar nu foarte bine. Cu siguranţă nu suficient de bine încât să le dezvălui astfel de lucruri personale şi viceversa. Se zvonea că şi ele s-au culcat cu Munro. Nu ştiu dacă le-a drogat. Va trebui să le întrebi pe ele. După aceea, am renunţat la clubul de golf. Pur şi simplu… nu m-am mai putut întoarce.”

„Ce faci acum?”, întrebă Kit, sperând că femeia a reuşit să meargă mai departe.

„Când eram mai tânără, eram profesoară. Îmi plăcea foarte mult meseria mea, aşa că acum fac voluntariat la şcoala unde am predat, oferind meditaţii copiilor aflaţi în situaţii de risc. De asemenea, mă ocup de grădina mea. În general, sunt o persoană retrasă.”

„Ce frumos”, spuse Kit. „ Mă refer la copiii cu probleme. Eu nu am mâna verde, aşa că orice grădină mă imploră să nu mă ocup de ea.

Trisha zâmbi ezitant. „Mulţumesc. A fost mai uşor decât credeam. Te aşteptam de când am citit despre uciderea lui Munro. M-am gândit că oricine era şantajat de el ar fi suspect. Eu sunt suspectă?”

„Tu l-ai ucis?”, întrebă Kit serios.

„Nu. Dar când nu sunt la şcoală ca voluntară, stau acasă. Nu am pe nimeni care să garanteze pentru locul în

care mă aflu.”

Kit nu credea că această femeie avea vreo legătură cu moartea lui Munro, dar îşi amintea teoria Aliciei despre mâinile multiple. Nu puteau-o exclude pe
Trisha.

„În acest moment nu eşti suspectă”, spuse Connor, scutind-o pe Kit de a răspunde. „Dar încă investigăm. Dacă îţi vine în minte ceva care ne-ar putea ajuta, ţi-am fi recunoscători. De exemplu, datele şi locurile exacte în care ai depus banii. A trecut ceva timp, aşa că probabil nu mai putem obţine înregistrările camerelor de supraveghere din acele locuri, dar merită să încercăm.

Trisha a luat un blocnotes dintr-un sertar al măsuţei de lângă ea şi a scris o listă. „A fost acum mai bine de doi ani, aşa că nu cred că aceste locaţii vă vor fi de folos, dar iată-le. Ziua mea era a doua zi a fiecărei luni.”

„Ziua ta?”, a întrebat Connor.

Trisha a ridicat din umeri. „Aşa mi-a spus Munro. Atunci mi-am dat seama că făcea asta la destui oameni, încât a trebuit să-mi atribuie propria mea zi.” Umplu câteva rânduri din carneţel, apoi rupse pagina şi i-o dădu lui Connor.

„Eşti prima victimă cu care am vorbit până acum”, spuse Kit.

Trisha puse carneţelul deoparte şi îşi încrucişă din nou mâinile. „Odată ce ne identifici pe câţiva dintre noi, ar trebui să avem un grup de sprijin. ”

Trisha a spus-o cu uşurinţă, ca şi cum ar fi glumit, dar Kit a considerat că nu era o idee rea.

Poate că se întâmplase deja. Poate că mai multe mâini îl înjunghiaseră pe Munro. Totul se potrivea.

Trisha Finnegan nu i se părea lui Kit o persoană suficient de furioasă pe Munro încât să-l înjunghie, dar bărbatul *o* violase. Poate că Trisha era doar o actriţă foarte

bună.

„Nu e un plan rău”, spuse Kit, păstrându-şi vocea calmă, deşi voia să plece imediat şi să înceapă să caute alte victime ale şantajului. „Ştiai că Munro avea un fel de comutator al morţii? O listă cu victimele sale şi secretele lor, pe care le-ar fi făcut publice dacă ar fi murit în mod neaşteptat sau violent?”

Ea se încruntă. „Nu, nu ştiam asta. Nu m-a ameninţat niciodată cu asta. Îi plăteam întotdeauna.”

Până când nu a mai făcut-o, gândi Kit. „Cum i-ai spus că secretul tău nu mai era un material de şantaj?”

„Am programat o întâlnire faţă în faţă cu el, ceea ce a însemnat să am de-a face cu asistenta lui, care era o adevărată scorpie. Îmi pare rău.” Ea se strâmbă. „Asta îmi trezeşte multe amintiri neplăcute.”

„Ce a spus când i-ai spus că nu-i mai plăteşti?” întrebă Connor.

Ea se opri, parcă gândindu-se. „Nu a spus mare lucru. Doar... «Bine». Dar privirea pe care mi-a aruncat-o era înfricoşătoare. Era atât de furios. Pentru o clipă, am crezut că are o trapă în podeaua biroului său şi că voi fi aruncată la rechini. Dar apoi şi-a schimbat expresia şi a spus doar «Bine», iar eu am plecat.”

„Nu te-a avertizat să nu spui nimănui?”

Trisha a dat din cap. „Deja mă oferisem să nu spun nimănui când îi ţineam discursul. Exersasem şi exersasem. Eram atât de speriată când m-am dus la întâlnire. Nu ştiam ce se va întâmpla. Nu credeam că este violent, dar nici nu mă gândeam că mă va şantaja. Voiam doar să-mi continui viaţa. Privind înapoi, probabil că păream destul de patetică. Slăbisem foarte mult şi îmi cădea părul din cauza stresului. Mă gândisem... ştii tu. Să pun capăt lucrurilor. Poate că el spera că o să mă sinucid şi nu va mai trebui să-şi facă griji

pentru mine.”

„A ripostat vreodată în vreun fel?”, a insistat Kit.

Ea a început să scuture din cap, apoi a inspirat adânc. „Am avut un accident de maşină în săptămâna următoare. Şoferul a fugit de la locul accidentului. Maşina mea a fost distrusă complet şi eu am fost grav rănită. Am fost chiar în comă câteva zile după aceea. Nici măcar nu m-am gândit că ar fi putut fi opera lui Munro. Eram într-o stare psihică proastă atunci şi, sincer, gândirea mea nu era deloc ordonată. Ar fi putut fi opera lui Munro?”

„Posibil. Îţi aminteşti cum arăta maşina care te-a lovit?”

„Nu, îmi pare rău, dar nu-mi amintesc. Deci... lista asta cu toate secretele pe care se presupune că o avea Munro. E reală?”

„Credem că a fost ucis din cauza ei”, spuse Kit.

„Bine, atunci. Uau.” Trisha ezită, apoi ridică din umeri. „Cred că nu va fi sfârşitul lumii pentru mine dacă va fi publicată. M-am îndepărtat destul de mult de cercul de la clubul de golf, iar copiii pe care îi meditez probabil ar crede că sunt „foc” dacă ar şti că am fost şantajată odată de un tip care era „neînsufleţit”. ” Ea a folosit ghilimele cu degetele, încercând să-şi imite elevii.

„Ce altceva mai vrei să ştii?”

„Cât l-ai plătit?”, a întrebat Kit.

„Cincisprezece mii de dolari după „contribuţia mea voluntară”. ” Alte ghilimele cu degetele. „Cinci mii pe lună pentru acele trei luni. Plătite în bancnote de cincizeci. Bancnote neconsecutive.”

„Nu e o sumă mică”, a spus Connor.

„Nu, dar, cum am spus, eu şi soţul meu nu aveam contract prenupţial. Am primit cincizeci la sută din proprietatea noastră. Ar fi fost o problemă dacă aş fi continuat să plătesc. Îţi pot arăta înregistrările retragerilor

mele de numerar din lunile în care l-am plătit pe Munro. M-am gândit că, dacă aş fi căzut vreodată în capcana lui cu rechinii, aş fi vrut să las măcar o urmă scrisă, în cazul în care cineva ar fi fost suficient de interesat să mă caute."

La fel ca Munro, gândi Kit. El alesese contul comun pentru a retrage cincizeci de mii de dolari. Trebuia să ştie că Wilhelmina va fi informată.

Aproape că uitase de asta.

Se întrebă de ce nu îi trimisese un mesaj similar Veronicăi. Poate că nu aveau bunuri comune.

Era ceva de verificat.

Îl privi pe Connor. „Altceva?"

„Nu, am terminat."

Kit se ridică, Connor alături de ea. „Vă mulţumim că ne-aţi primit, doamnă Finnegan. Contactaţi-ne dacă vă amintiţi altceva, chiar dacă pare nesemnificativ."

CAPITOLUL 13

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 13:00

„Estelle White a spus că a avut o aventură cu Munro", spuse Marshall când Kit, Connor şi ceilalţi doi detectivi s-au adunat pentru a discuta despre interogatoriile lor.

Ea şi Connor le-au povestit ce le-a dezvăluit Trisha, dar niciuna dintre celelalte femei cu care Munro a avut aventuri nu a fost la fel de deschisă. Juanita Young nici măcar nu i-a lăsat pe Kit şi Connor să intre în casa ei. Le-a închis uşa în nas.

Ashton a scos patru sandvişuri dintr-o pungă şi le-a împărţit. „Estelle minţea”, a spus el fără menajamente. „Despre sex şi şantaj. Nu s-a uitat la noi deloc pe durata interogatoriului.”

„Are trei copii”, a adăugat Marshall. „Cel mai mare are cincisprezece ani. Nu a vrut să iasă din cameră. Cred că, indiferent ce avea Munro împotriva ei, nu voia ca copiii ei să afle.”

„Mulţumim pentru prânz”, spuse Connor. „Vă vom oferi cina dacă vom mai lucra.”

„Vom lucra”, spuse Kit posomorâtă. „Şi da, mulţumesc mult pentru prânz. Întotdeauna uit să mănânc.”

„Ştim”, spuse Marshall.

„Ştim cu toţii”, adăugă Ashton. „Lucrezi atât de multe ore, încât ne faci pe noi ceilalţi să arătăm rău.”

Kit ridică din ochi. „Oricum. Dacă aţi fi reuşit să o prindeţi singură pe Estelle, credeţi că ar fi fost mai sinceră?”

Marshall scutură din cap. „Era speriată. Chiar dacă Munro şi Grossman sunt morţi şi Veronica e în închisoare, era îngrozită.”

„Am crezut acelaşi lucru”, spuse Ashton. „Aşa că nu am obţinut nimic
de la ea. Nimic din ce ai obţinut tu de la Trisha Finnegan.”

„Trisha încetase să-l mai plătească pe Munro”, spuse Kit. „Iar lucrul cu care o şantaja nu mai avea nicio putere asupra ei. Celelalte femei s-ar putea să mai plătească. Sau cel puţin plăteau până săptămâna trecută. Dacă e nevoie, putem solicita înregistrările bancare ale acestora. Trisha s-a oferit să ni le arate pe ale ei. Poate că şi celelalte făceau retrageri lunare de numerar.”

Marshall a notat asta pe tablă ca posibilă următoarea etapă. „M-am gândit la cutiile poştale pe care Trisha a spus că le-a folosit. Dulapurile de la staţia de autobuz şi de la tren

au sens, dar sala de sport? De ce sala de sport? Asta înseamnă că cine a ridicat banii în luna aceea trebuia să fie membru al sălii de sport pentru a avea acces la vestiar, nu?”

Kit dădu din cap. „Ar fi fost Veronica. Connor merge la aceeaşi sală de sport şi a confirmat că ea era membră în drumul nostru înapoi, după ce Juanita Young ne-a trântit uşa în nas.”

Connor a mototolit ambalajul gol al sandvişului şi l-a aruncat în coşul de gunoi. Omul putea să mănânce atât de repede încât lui Kit i se învârtea capul. Ea încă mânca.

„Şi... ce zici de Tamsin Kavanaugh?” întrebă Connor. „Ai vorbit cu ea?” „Doar pe scurt”, spuse Marshall, cu o expresie întunecată. „A spus că într-adevăr a avut o aventură cu Munro. A spus că a fost „perfect consensuală” şi că amândoi au avut de câştigat. El i-a dat acces anticipat la orice ştiri importante care ieşeau din consiliu, iar el a primit câteva articole gratuite în ziarul ei. A spus că a durat aproximativ trei luni. A recunoscut că a făcut donaţiile. A spus că aşa a obţinut acces la Munro la început. A mai spus că nu ştie cine l-a ucis, că dacă ar fi ştiut, ar fi fost deja pe internet. Apoi ne-a întrebat de ce am întrebat-o despre consimţământul lui Munro şi i s-au luminat ochii. Am plecat imediat după aceea. Nu voiam să-i dăm din greşeală un subiect de articol.”

„Înţeleg”, a spus Kit. „Ştiam că ar face orice pentru un subiect, dar Munro? Scârbos.”

„Multor femei le plăcea aspectul lui”, a spus Ashton. „Soţia mea credea că seamănă cu Rock Hudson.”

„Cine?”, a întrebat Connor, iar Kit l-a lovit cu cotul în coaste.

„Ştii cine e. Încerci doar să-l faci pe Ashton să se simtă bătrân.”

Connor zâmbi. „A funcţionat?”

Ashton râse. „Nu, pentru că deja mă simţeam bătrân. Ai

întârziat prea mult pentru asta, puiule.”

Mintea lui Kit lucra la viteză maximă. „Veronica nu a minţit când a spus că locaţiile se schimbă în fiecare lună. Dacă folosea des staţiile de autobuz şi de tren? Dacă a folosit una dintre acele locaţii în ultima lună? Dacă obţinem înregistrările camerelor de supraveghere din ambele locuri pentru ultima lună?”

„Sunt foarte multe înregistrări”, spuse Ashton. „Va trebui să cerem ajutor.”

„Dar se poate face”, spuse Marshall. „Cere-i lui Navarro mai mult ajutor, McKittrick. El te place cel mai mult.”

„Chiar nu are”, spuse Kit. „Dar o să-l întreb.” Ea îl sună pe Navarro, iar acesta îi spuse că se va ocupa de obţinerea înregistrării şi va coordona o echipă care să o analizeze. Se întoarse către cei trei bărbaţi, care se îndopau cu chipsuri. „Gata. Deci avem o victimă confirmată a şantajului. Nu am simţit vibraţii negative din partea Trishai Finnegan. Tu ai simţit, Connor?”

Kit îşi dorea să-l fi luat pe Sam cu ei. El era bun la cititul oamenilor. *Dar şi noi suntem. Am supravieţuit şi înainte ca Sam să fie psihologul nostru.*

„Nu. Dar a fost şi foarte cooperantă.”

„Prea cooperantă?”, întrebă Ashton.

Connor ridică din umeri. „Suficient încât să nu o putem exclude. Te gândeşti la teoria lui Alicia cu mâinile multiple?”

„Da”, mormăi Kit. „Trisha a sugerat că, dacă am identifica mai multe victime ale şantajului, acestea ar putea forma un grup de sprijin. Asta m-a făcut să mă întreb dacă o parte dintre ele s-au reunit şi au pus la cale micul lor plan cu *Orient Express*””

Marshall îşi şterse praful de pe mâini. „Ar fi trebuit să se identifice reciproc. Asta e frumuseţea planului lui Munro. Dacă ar fi avut mai multe persoane cu secrete de ascuns,

nimeni nu ar fi vorbit despre secretele lor. Nu ar avea de unde să ştie dacă şi alţii se află în aceeaşi situaţie.”

„Şi dacă ar fi existat mai multe victime la clubul de golf, toate ar fi avut fondurile necesare pentru a plăti”, adăugă Ashton.

„Nu toţi cei de acolo sunt super bogaţi”, spuse Connor. „Trisha plătea cinci mii pe lună. Asta ar putea falimenta destul de mulţi membri ai clubului.”

„A depus cineva cerere de faliment în ultima vreme?”, întrebă Kit. „Cum am putea afla situaţia financiară a fiecărui membru? Nu vom obţine niciodată un mandat pentru situaţia lor financiară. Nu cu puţinele informaţii pe care le avem.”

„Adevărat.” Marshall se uită la Connor. „Mama ta ar şti?”

„Poate, dar tatăl meu ar fi mai probabil să fi auzit ceva despre situaţia financiară specifică. O să-l sun.” Formă numărul, apoi puse din nou telefonul pe difuzor.

„Connor? E totul în regulă?”

„Suntem bine, tată. Toată lumea e bine. Te-am pus pe difuzor. Sunt cu Kit şi cu alţi doi detectivi, Kevin Marshall şi Alf Ashton. Lucrăm la cazul Munro. El este tatăl meu, Andrew Robinson.”

„Încântat de cunoştinţă, domnilor detectivi. Bună, Kit. De ce aveţi nevoie?”

„Ne concentrăm pe clubul de golf’, spuse Connor. „Ştii vreun membru care a avut recent probleme financiare?”

„Nu puteţi obţine un mandat, nu?”

„Încă nu am încercat. Speram să obţinem nişte informaţii din interior.”

„Ar însemna foarte mult pentru noi, domnule”, spuse Kit.

„Oh, vă voi ajuta. Mă gândesc. Linişte acum. Creierul meu nu mai funcţionează la fel de repede ca înainte.” Au tăcut până când Andrew şi-a curăţat gâtul. „Bine. Am observat câteva lucruri. Simon Daly şi-a vândut recent Maserati-ul şi a cumpărat un Cadillac. A fost criticat pentru asta, deoarece Maserati-ul era o maşină foarte bună. A spus că îşi raţionalizează finanţele pentru a se putea pensiona. Personal, am crezut că probabil a făcut nişte investiţii financiare proaste. Apoi mai e Hugh Smith. Recent şi-a vândut casa din La Jolla pentru una în centrul oraşului. Mult mai mică şi mult mai puţin luxoasă. Soţia lui nu a fost prea încântată şi a spus tuturor celor care au vrut să o asculte. Mama ta probabil că ar avea mai multe detalii.” A tăcut încă un moment, apoi a suspinat. „Apoi mai e Earl O'Hanlon.”

„A murit, nu-i aşa?”, a întrebat Connor. „S-a sinucis.”

Kit s-a ridicat în scaun. „Când s-a întâmplat asta?”

„Acum două luni. Stai să verific în calendar. Am fost la înmormântarea lui.” Au trecut douăzeci de secunde, în timp ce Andrew murmura ceva în fundal. „Am găsit. Înmormântarea lui a avut loc pe 8 noiembrie.”

„De ce s-a sinucis?”, a întrebat Kit.

„Era falit. Soţia lui credea că are o altă femeie şi l-a părăsit pentru a se muta cu sora ei. Menajera lui a venit să-şi ia ultimul salariu – pentru că el fusese nevoit să concedieze tot personalul – şi l-a găsit spânzurat în sufragerie. Din câte am auzit, era mort de cel puţin o zi. A lăsat o scrisoare în care spunea că a luat nişte decizii proaste în afaceri şi că nu vedea nicio ieşire.”

„Ce trist”, murmură Kit. „Crezi că a luat decizii proaste în afaceri?”

„Întotdeauna l-am considerat pe Earl un om de afaceri priceput. Transformase un mic magazin de cartier într-un lanţ de magazine alimentare de lux. La un moment dat, era

plin de bani. Dar nu am vorbit niciodată despre finanţele lui personale.”

„Era cineva cu care ar fi împărtăşit problemele sale financiare?”, întrebă Kit.

„Joe Rooney. Cei doi au fost parteneri de afaceri timp de treizeci de ani, până când Joe s-a pensionat. Dacă ar fi spus cuiva, acela ar fi fost Joe. Văduva lui Earl ar putea şti. Dar s-a mutat undeva în sud-est. Poate în Mississippi sau Alabama. Oh, vine mama ta, Connor. Dacă nu vrei să se implice, trebuie să încheiem convorbirea acum.”

„Dacă îţi mai vine în minte vreun membru al clubului cu probleme financiare, ne poţi anunţa?”, spuse Connor. „Mulţumesc, tată. Ne vedem sâmbătă.”

„Ai grijă, fiule.”

„Voi avea.” Connor încheie convorbirea. „Avem numele a trei persoane care pierdeau bani cu nemiluita. Earl O'Hanlon nu poate răspunde la niciuna dintre întrebările noastre, dar văduva lui ar putea. Trebuie doar să o găsim.”

„Sau prietenul”, spune Kit. „Joe Rooney. Îl cunoşti, Connor?”

„L-am văzut la câteva evenimente ale clubului, dar nu am vorbit niciodată. Are vârsta tatălui meu, aşa că nu ne-am întâlnit niciodată. Dar putem vorbi cu el.”

„Dar ceilalţi doi?”, întrebă Marshall. „Domnul Maserati şi domnul Ex La Jolla?”

„Eu zic să-i aducem aici pentru interogatoriu”, spuse Kit. „Mă îndoiesc că vor fi dispuşi să răspundă la întrebările noastre în casele lor. Şi dacă nu ajungem nicăieri cu ei, le vom aduce pe Juanita Young şi Estelle White şi le vom interoga din nou. Poate că vor fi mai comunicative a doua oară.

Deocamdată, să ne concentrăm pe bărbaţi. Connor şi cu mine îl vom lua pe domnul Maserati, iar voi doi îl veţi aduce pe

domnul Ex La Jolla.”

„Cunoscuţi şi sub numele de Simon Daly şi Hugh Smith”, spuse Connor sec. „Mă îndoiesc că vreunul dintre ei va veni doar pentru că îi rugăm.”

Kit ridică din umeri. Nu înţelegea oamenii bogaţi, dar ştia cum să-i facă să se simtă jenaţi pentru a face ceea ce voia ea. „Atunci îi ameninţăm că mâine vom merge la locul lor de muncă cu un mandat şi le vom spune colegilor lor, *cu voce tare,* că suntem de la Omucideri şi că am venit să-i ducem la secţie.”

Connor dădu din cap o dată. „Asta va funcţiona.”

Ashton zâmbi. „O să fie distractiv.”

Kit studie tabla albă. „Mai avem atât de multe interogatorii de făcut.”

Marshall îşi verifica notiţele. „Mai trebuie să găsim şi paznicul care era de serviciu la poartă în noaptea în care Munro a dispărut. A fost etichetat într- o postare pe reţelele sociale de unul dintre prietenii lui acum vreo şase luni. Lam contactat pe prietenul respectiv şi aşteptăm să ne sune înapoi. Nu am mari speranţe că îl vom găsi în viaţă. Să-i aducem pe aceşti tipi pentru interogatoriu, iar apoi Alf şi cu mine vom face o vizită prietenului care a făcut postarea pe reţelele sociale.”

„Sună bine.” Kit aruncă firimiturile de la prânz în coşul de gunoi. „Ar trebui să-l chemăm şi pe Joe Rooney, să-l întrebăm despre problemele financiare ale lui Earl O’Hanlon. Ar trebui să vorbim cu el înainte de Simon Daly şi Hugh Smith, în caz că are informaţii care ar putea ajuta la rezolvarea celorlalte două cazuri.”

Carmel Valley, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 15:00

Kit se grăbi să intre în casa părinţilor ei, cu inima bătând cu putere de frică. „Ce s-a întâmplat?”

Era cu Connor, pe pu nctul de a-l urca pe domnul Maserati, alias Simon Daly, în spatele maşinii lor, când tatăl ei o sună să vină acasă, cu o tensiune în voce pe care o auzise doar de câteva ori.

Niciuna dintre acele ocazii nu fusese una bună. Aşa că îl lăsase pe Connor să-l aducă pe Simon Daly pentru interogatoriu, în timp ce ea luase un Uber până la maşina ei, pe care o lăsase în parcarea SDPD.

Sincer, nici măcar nu-şi amintea drumul înapoi. Conducea pe pilot automat.

Sam o aştepta în holul părinţilor ei. El întinse mâna să o prindă de umeri, împiedicând-o să fugă mai departe. „Kit, aşteaptă.”

Kit clipi din ochi. „De ce eşti aici? Ce s-a întâmplat? Unde e tata?”

„E sus cu Rita. Ea e bine fizic.”

Vocea calmă a lui Sam îi permise să respire o clipă. „Bine. Ce s-a întâmplat cu Rita?”

Sam făcu o grimasă. „Nu a primit bine vestea despre înţelegerea lui Christopher Drummond.”

Kit închise ochii, întrebându-se cum aflase Sam. „Voiam să-ţi spun, dar am fost ocupaţi şi…”

Sam o trase în braţe. „E în regulă, Kit. Ia-ţi o secundă să te calmezi. Nu o poţi ajuta dacă te repezi sus ca o furie.”

Ea râse în pieptul lui solid, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui. Omul ăsta era o stâncă.

Ar putea fi stânca ta. Într-o zi. Poate.

„Bine, m-am calmat. Spune-mi ce s-a întâmplat.”

Sam o lăsă să se desprindă, ridicându-i bărbia pentru a-i putea vedea ochii. „Harlan a luat-o pe Rita de la şcoală, aşa cum ţi-a spus că va face. Voia să-i spună despre Drummond când ajungeau acasă, dar ea era suspicioasă că a fost luată mai devreme.”

„Bineînţeles că era. E inteligentă.”

„Aşa este. Nu a crezut că tatăl tău a luat-o de la şcoală ca să-l ajute cu noul câine.”

Kit se uită în jurul camerei de zi a părinţilor ei. „Unde este uriaşul?”

„Sus. S-a ataşat imediat de Rita. El şi Snickerdoodle sunt cu ea în pat.”

Răsuflă. „Tatăl tău i-a spus despre Drummond în maşină şi ea a cam pierdut controlul. ”

„Mă temeam că o să se întâmple asta. Ar fi trebuit să-mi iau liber de la serviciu şi să-i spun eu însămi.”

„Nu eşti părintele ei, Kit. Eşti o soră mai mare minunată, totuşi, şi ai făcut ce trebuia. Vestea trebuia să vină de la tatăl tău. Dar Rita a intrat în panică. A ieşit din maşină şi a fugit, chiar în fata şcolii.”

Kit închise din nou ochii. „Dar nu s-a rănit?”

„Nu. A fost însă la un pas de a se întâmpla. A traversat strada în fugă şi era să fie lovită de o maşină. Cred că tatăl tău era să facă infarct.”

Kit ridică privirea spre Sam, o nouă teamă înghetându-i inima. „Pe bune?”

„Ar trebui să meargă la doctor. Nu mi-a plăcut cât de palid era când am ajuns aici. Dar acum pare să fie bine şi concentrat pe Rita. Se învinovăteşte că a dat vestea într-un mod greşit.”

„Aşa e el. Mereu se învinovăţeşte.”

„Aşa tată, aşa fiică”, spuse Sam cu blândeţe. „Rita chiar

l-a adus acasă. L-a văzut că era pe punctul de a leşina şi asta a scos-o din starea de fugă. A sunat-o pe Akiko să vină să-i ia. Akiko a făcut asta şi le-a luat şi pe Tiffany şi Emma. Le-a adus pe toate aici. Din câte am auzit, Rita s-a ţinut tare până când au ajuns în siguranţă acasă, apoi a cedat din nou. A început să plângă isteric şi să-şi strângă lucrurile pentru a fugi."

„Cine te-a sunat?"

„Tiffany şi Emma. Ar fi trebuit să-l sune pe dr. Carlisle, dar nu s-au gândit la asta."

„Au încredere în tine. Dr. Carlisle poate să o vadă pe Rita astăzi?"

„Va veni imediat ce termină ultima şedinţă, dar cred că tu o poţi ajuta mai mult decât oricine altcineva. De aceea te-a sunat Harlan."

Kit dădu din cap, încercând să-şi recapete calmul. „Deci Rita a auzit vestea şi... ce? Crede că Drummond va obţine o înţelegere de la Joel?"

Sam făcu din nou o grimasă. „Crede că va obţine o înţelegere de la tine."

„De la *mine?*" Kit îl privi fix. „De ce ar crede asta?"

„Păi..."

Kit şi Sam se întoarseră şi o văzură pe Emma stând în pragul uşii care ducea spre bucătărie. Kit se duse la ea şi o îmbrăţişă, dar îmbrăţişarea ar fi trebuit să fie mai caldă. Era tensionată şi rigidă, dar Emma nu părea să observe.

Adolescenta se lăsă cuprinsă de îmbrăţişare, iar Kit inspiră din nou, inima ei durând-o când Emma începu să plângă.

Aceste fete trecuseră prin iad.

Şi dacă Rita credea că voi face o înţelegere cu Drummond? Trebuia să se simtă atât de trădată. Kit îi mângâie părul Emmei şi îi frecă spatele, toate lucrurile pe care Harlan le făcea când Kit era supărată.

„De ce plângi, Emma?”, o întrebă Kit încet.

„Am stricat totul. Pop McK o să fie foarte supărat pe mine. Şi mama McK. O să mă alunge. Pop aproape a făcut infarct, şi e vina mea. Mama o să mă urască. Şi Rita... Trebuie să o ajuţi, Kit.”

„O voi face”, promise Kit. „Dar mai întâi să te ajutăm pe tine, bine? În primul rând, mama şi tata nu te vor alunga niciodată. Doar dacă nu foloseşti violenţa, şi nu cred că ai făcut asta, nu-i aşa?”

Suflând, Emma scutură din cap. „Nu. Am fost doar atât de proastă.” Sună ca un plâns, iar Kit se întoarse să-i mângâie părul Emmei.

„Nu eşti proastă. Haide, să ne aşezăm la masa din bucătărie şi poţi să-mi spui ce se întâmplă, bine?” Kit o luă pe Emma de umeri şi, aruncându-i lui Sam o privire neajutorată, o conduse pe adolescentă în bucătărie.

Sam era pregătit cu o cutie de şerveţele, iar cei trei se aşezară. Emma îşi şterse faţa şi expiră cu un fior. „Aseară”, începu ea.

Kit aşteptă, dar când Emma nu continuă, o împinse uşor. „Aseară?”

Emma îşi muşcă buza. „V-am auzit pe tine şi pe Pop McK vorbind.”

Kit se încruntă. Vorbeau despre Veronica Fitzgerald şi despre faptul că ea şi Connor aveau nevoie de locurile de livrare a banilor. „Ce ai auzit, Em?”

„Că vei face o înţelegere cu cineva pe nume Veronica. Nu am vrut să ascult. Voiam doar nişte prăjituri, pentru că învăţam şi...” Îşi lăsă capul în mâini şi începu să plângă din nou.

„Presupun că i-ai spus asta Ritei?”, întrebă Kit, încercând să pună cap la cap evenimentele.

Emma dădu din cap, nefericită. „Ne spunem totul una

alteia. Şi apoi azi... când a auzit despre Drummond...” Ridică privirea, cu faţa pătată de lacrimi. „Nu-l vei lăsa să scape, nu-i aşa? Te rog, Kit. *Te rog”*

„Nu voi face niciun târg cu Drummond”, spuse Kit cu fermitate. „Dar înţeleg de ce Rita ar putea crede că o vom face.” Poate că sperase că Rita va avea mai multă încredere în ea, dar Rita era încă o copilă traumatizată. Kit îşi amintea exact cum se simţea. „Nu ai făcut nimic rău. Nu a fost frumos să tragi cu urechea, dar nu ai vrut să faci asta. Cât despre tata, ne vom asigura că va fi îngrijit de cei mai buni medici.”

Plămânii îi îngheţaseră la gândul că îl va pierde pe Harlan, dar se va ocupa de asta mai târziu. „Nu te vor trimite departe, Emma. Ştiu că e greu, dar ai puţină încredere. Vei vedea. Eu am făcut lucruri mult mai grave şi niciodată nu s-a discutat să mă trimită departe.”

Emma dădu din cap brusc. „Serios?”

„Serios.” Se aplecă peste masă şi îi strânse mâna Emmei. „Într-o zi îţi voi povesti totul, dar mai întâi să o facem pe Rita să se simtă bine. Haide. Toată lumea e sus?”

„Da. Mama nu-l lasă pe tata, iar Akiko păzeşte uşa dormitorului nostru, în caz că Rita încearcă să fugă din nou. A trebuit deja să o prindă o dată şi să o împingă înapoi în camera noastră. Atunci te-a sunat tata. ”

„Păi, cineva ar fi trebuit să mă sune imediat.”

„Ştim că eşti ocupată”, spuse Emma.

„Niciodată nu sunt prea ocupată pentru voi.” Kit îi ridică bărbia Emmei, aşa cum făcuse Sam cu câteva minute înainte. „Acum şterge-ţi lacrimile şi urmează-mă.” Îl privi pe Sam. „Vii cu noi?”

„Desigur”, spuse Sam.

Cei trei urcară scările şi îi găsiră pe mama, tata şi Akiko aşezaţi în hol. Cineva adusese nişte scaune pliante, iar părinţii ei stăteau aşezaţi pe ele.

Akiko stătea în picioare lângă uşa dormitorului, în poziţie de soldat, iar expresia ei severă se înmuie când o văzu pe Kit. „Bună, tu.”

Kit îi zâmbi surorii sale. „Bună şi ţie. Am auzit că azi eşti paznică.”

Akiko ridică din umeri. „Pescar, bucătar extraordinar, bodyguard. Pot face de toate.” Aruncă o privire către părinţii lor din colţul ochiului. „Adaugă şi îngrijitorul tatălui pe listă.”

Kit îşi îndreptă atenţia către Harlan, care ridică din sprâncene. „Sunt bine.”

Culoarea lui părea normală, gândi Kit. Stătuse lângă fostul ei partener Baz când acesta avusese un atac de cord la locul unei crime şi nu credea că va uita vreodată cum arăta.

Harlan arăta ca el însuşi. O versiune obosită, dar totuşi el însuşi. Se aplecă să-l îmbrăţişeze. „De ce nu m-ai sunat mai devreme, tată?”

„Pentru că ştiam că vei încerca toate trucurile pe care le ştii ca să-l împiedici pe Drummond să scape de proces. Aveam nevoie să lucrezi.” Se uită peste umărul ei, spre Sam, care stătea pe scări. „Mulţumesc că i-ai explicat totul lui Kit.”

„M-am bucurat să te ajut”, spuse Sam.

Kit se uită peste umăr la el. Chiar se bucura să o ajute. Se întrebă dacă ştia cât de extraordinar era. „Întotdeauna o faci”, spuse ea, apoi îl sărută pe Harlan pe frunte. „Tu, tată, te duci la doctor imediat ce o rezolv cu Rita.”

El ridică din nou ochii la cer. „Ştiu.”

„I-am spus deja”, spuse Betsy. Şi ea era palidă, dar Kit crezu că era din cauza fricii.

Kit o îmbrăţişă şi pe ea. „Voi face tot posibilul să rezolv problema. Îmi pare rău că Rita a tras o concluzie greşită, dar o înţeleg.”

„Ştiam că o vei înţelege”, spuse Betsy. „Du-te. Tiffany e acolo cu ea, împreună cu câinii. S-ar putea să fie loc şi pentru

tine, dar s-ar putea să nu fie. E destul de înghesuit.”

Kit chicoti. „Sam? Vii cu mine?”

El urcă restul scărilor. „Te descurci şi singură. Nu ai nevoie de mine.”

„Rita are încredere în tine. Te rog. Şi tu, Emma.” Ea deschise uşa şi constată că, da, camera era acum foarte înghesuită. Două paturi twin erau în regulă. Trei paturi twin, trei adolescente, doi câini mari, plus ea şi Sam făceau aglomeraţie.

Kit lăsă uşa deschisă, făcându-i semn Emmei să intre prima. Tensiunea din cameră era atât de densă încât se putea simţi.

Rita ridică privirea, cu teamă pe chip. „Tata e bine? N-am vrut să-i fac rău.”

„Oh, scumpo.” Kit împinse noul câine până când acesta coborî de pe patul Ritei cu un oftat uriaş. Urma să devină enorm. Deja era uriaş. Dar, odată ce va fi dresat, nimeni nu se va mai lua de Rita sau de celelalte fete. „Pop pare bine, dar îl vom duce la control. Până acum a avut întotdeauna o inimă sănătoasă. Mama îl duce la control în fiecare an, chiar dacă el se plânge. Sper că s-a speriat doar văzându-te aproape că ai fost lovită de maşină.”

Rita se strâmbă. „Îmi pare rău. Nu trebuia să traversez strada aceea aglomerată. A fost o prostie.”

„Nu-ţi cere scuze. Înţeleg.” Se dădu înapoi pe pat până când ea şi Rita ajunseră cu spatele la perete. „Să rezolvăm mai întâi problema evidentă. Voi face tot posibilul ca să nu-l las pe ticălosul de Drummond să încheie afacerea. Am lucrat toată ziua să aflăm ce ar putea şti, ca să-l putem ocoli complet. Asta înseamnă că vom trece pe lângă el.

Rita se încruntă. *„Ştiu* ce înseamnă «ocolire», Kit.”

Kit chicoti, uşurată să audă că Rita îşi recăpătase sarcasmul natural. „Bine. Îţi va face examenele de admitere

la facultate o joacă de copii.”

„Ai găsit?” întrebă Tiffany. Încercă să pară hotărâtă, dar Kit putea vedea copilul speriat pe care ea şi Sam îl întâlniseră cu doar câteva luni în urmă. „Ai găsit o soluţie?”

Vindecarea se producea încet, ştia Kit. Lucrurile puteau părea normale la suprafaţă, dar ea ştia că fiecare fată se lupta cu temerile ei în fiecare zi. *Eu încă o fac.*

„Cred că da. Odată ce terminăm aici, trebuie să mă întorc pentru câteva interviuri, dar… da. Avem o pistă bună. Una despre care nu o să vă spun, aşa că nici nu întrebaţi.”

Cele trei adolescente închiseră gura în cor.

Ea le privi pe rând pe fiecare dintre fete. „Nu sunt supărată că ai ascultat, Emma, dar era o conversaţie privată între mine şi tata. Ce altceva ai mai auzit?”

„Doar că uneori a face o înţelegere era răul cel mai mic.”

Kit bănuia că auzise mai multe, dar lăsă lucrurile aşa pentru moment. „Uneori este. Cu nenorocitul de Christopher Drummond, nu este. Nimeni cu care am vorbit astăzi – din partea noastră, cel puţin – nu vrea să-i dea nemernicului nici măcar un centimetru.” Ea ezită, apoi o trase pe Rita mai aproape. Rita se relaxă lângă Kit. „Ştim ce a făcut, Rita.” Kit nu voia să spună că Drummond violase adolescenta. Nu în faţa celorlalte două fete. „Vom lupta cu toate forţele pentru a ne asigura că va sta în închisoare pentru totdeauna.”

„Ele ştiu. Tiff şi Em. Le-am spus ce a făcut.” Rita înghiţi în sec. „Ce *altceva* a mai făcut.”

Kit le privi pe Tiffany şi Emma şi nu văzu decât loialitate. Şi furie, dar Kit îşi dădu seama că era îndreptată către Drummond.

„Bine”, spuse Kit. „Atunci pot fi directă. Faptul că a ucis o femeie cu sânge rece este suficient pentru un proces penal. Faptul că a ucis copilul pe care ea îl purta în pântece este, de

asemenea, suficient pentru un proces penal. Nu este nevoie să menţionăm faptul că te-a agresat, nu în acest moment. Dacă va fi cazul şi vei fi pregătită, îi vom spune lui Joel. Dar să ştii că ai timp să te hotărăşti dacă vrei să depui plângere. Mult timp. Faptul că nu ai făcut-o nu înseamnă că Drummond poate scăpa nepedepsit pentru uciderea mamei tale. Ar fi procese separate."

Rita se uită spre uşa unde stătea Sam. „Ar trebui să-i spun lui Joel?"

Kit nu putea să o învinovăţească pe Rita că voia o a doua părere. Ea ar fi avut încredere în Sam pentru adevăr în aceeaşi situaţie.

Sam clătină din cap. „Nu până nu eşti pregătită. Şi dacă nu vei fi niciodată pregătită, nu-i nimic. Kit îţi spune adevărul. Şi nimeni din casa asta nu te învinovăţeşte că nu depui plângere."

„Chiar dacă Drummond scapă pe o chichiţă?" insistă Rita, cu vocea tremurândă.

„Chiar şi atunci", spuse Sam cu vocea lui liniştitoare. Tensiunea din cameră începu să scadă, iar Kit simţi că poate respira din nou. „Joel ştie că Drummond te-a ameninţat. Ar putea folosi asta împotriva lui Drummond când va ajunge la proces, pentru că încercarea de a te intimida este, de asemenea, ilegală. Deocamdată, nu te panica. Nimic nu s-a schimbat faţă de ieri, cu excepţia faptului că Drummond devine disperat."

„Ce vrei să spui?", întrebă Rita cu precauţie.

Sam se uită la Kit. „Explicaţia asta e a ta."

„Vrea să spună", zise Kit, „că dacă Drummond se oferă să ne dea informaţii despre cazul la care lucrăm, înseamnă că ştie despre o crimă pe care nu a denunţat-o el însusi. În funcţie de crimă, asta ar putea înrăutăţi situaţia pentru el."

„Oh”, suspină Emma. „Este pentru că Munro şantaja oameni. Poate că şi Drummond era şantajat.”

„Credeam că ai auzit mai multe decât ai lăsat să se înţeleagă”, spuse Kit sec.

„Scuze”, spuse Emma cu o strângere de inimă. „Dar aşa e, nu? Dacă ştie despre şantaj, poate că şi el era şantajat. Şi dacă era şantajat, ar fi trebuit să-ţi spună totul despre asta, iar din moment ce a ţinut secret, ar fi o altă infracţiune pentru care l-ai putea aresta.”

Buzele lui Kit se strânseră. „Vrei să devii poliţistă, puştoaico?”

Emma se îndreptă în scaun, mândră. „Poate. Dar am dreptate, nu-i aşa?” „S-ar putea”, recunoscu Kit. „Dar chiar dacă te înşeli, Drummond devine disperat. Asta înseamnă că facem tot ce trebuie. N-aş alege niciodată calea uşoară şi n-aş lăsa nemernicul ăla să scape pentru uciderea mamei tale, chiar dacă nu ar fi pus niciodată mâna pe tine. Dar că a făcut şi asta? Vreau să putrezească în închisoare pentru totdeauna.”

Rita expiră încet. „Mulţumesc, Kit. Îmi pare rău că am cauzat atâtea probleme.”

Harlan apăru în prag, arătând ca de obicei, spre uşurarea lui Kit. „Tu nu cauţi niciodată probleme, dragă. Ea?” Arătă spre Kit. „Ea a cauzat probleme.”

„Vinovată”, spuse Kit, strângând-o uşor şi afectuos pe Rita. „Hai să luăm o gustare şi apoi trebuie să mă întorc. Connor îi ţine pe suspecţi în camerele de interogatoriu până când pot să-l ajut cu ancheta.”

Rita expiră. „Trebuia să ştiu că nu-l vei lăsa să scape.”

„Ai puţină încredere”, spuse Emma, zâmbindu-i lui Kit.

„O să am.” Rita se dădu jos din pat şi îl îmbrăţişă puternic pe Sam, apoi îl îmbrăţişă pe Harlan. „Îmi pare rău, tată. Nu am vrut să te sperii.”

Harlan o sărută pe Rita pe frunte. „Să nu mai faci asta. Cred că o să văd mult timp în visul meu maşina aceea care te-a ratat la mustaţă. Viaţa ta e preţioasă, Rita. Să avem mai multă grijă de ea, bine?”

Rita îşi puse mâinile în şolduri. „Aşa cum vei face *tu,* mergând la doctor?”

În hol, Akiko râse. „Te-am prins, tată. Te duc eu acum.”

Kit îi privi pe părinţii ei, pe Akiko şi pe cei trei adolescenţi coborând scările. „Mulţumesc că ai liniştit-o pe Rita”, îi spuse ea lui Sam.

„Nu e că nu are încredere în tine”, spuse Sam. „Are.”

„Ştiu. Dar avea nevoie de confirmare. Îmi aminteşte atât de mult de mine. Tata nu a ştiut niciodată, dar eram gata să fug după ce a murit Wren. Voiam să investighez şi să-i găsesc ucigaşul. L-aş fi ucis chiar eu dacă l-aş fi găsit. Tata m-a convins să rămân aici, oferindu-se să mă ajute să-l găsesc pe ucigaşul lui Wren.”

„Cred că ştia asta când ţi-a făcut oferta. E destul de inteligent.”

„Probabil că da.” Asta o făcea pe Kit să-şi iubească tatăl şi mai mult. „De fapt, eram pe punctul de a te suna înainte să mă sune tata. Vrei să vii să vezi nişte interviuri şi să-mi spui ce părere ai?”

El îi zâmbi. „Sigur. Cine e astăzi în centrul atenţiei?”

„Domnul Maserati şi domnul Ex La Jolla.” Ea chicoti văzându-i confuzia. „Îţi explic când ajungem acolo. E suficient să spun că astăzi sunt recunoscătoare că familia lui Connor e bogată.”

„Abia aştept să aud despre asta. Laura îi reprezintă? Te rog, spune-mi că nu.”

Kit râse cu voce tare. „Sper din suflet că nu.”

Capitolul 14

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 17:10

Joe Rooney stătea la masa de interogatoriu cu capul în mâini. „Nu ştiam”, spuse el trist. „Nu ştiam că Earl avea probleme financiare atât de grave. L-aş fi 243.

ajutat. Eram parteneri de ani de zile, prieteni de şi mai mult timp. Dar el nu mia spus niciodată nimic.”

Kit îl credea. Cel mai bun prieten al lui Joe, Earl O’Hanlon, se sinucisese pentru că pierduse totul. Era evident că Joe Rooney încă jelea. „Înţeleg că voi doi conduceaţi împreună un lanţ de magazine alimentare”, spuse Kit.

Connor şi Sam erau de cealaltă parte a geamului, observând. Ea credea că Navarro era şi el acolo. Se înţeleseseră că Kit va vorbi singură cu bărbatul. Prea mulţi oameni l-ar fi pus în defensivă şi, din câte ştiau, Joe Rooney nu era implicat în şantajul lui Munro.

Joe dădu din cap. „Earl a început cu un mic magazin de cartier. Eu am fost primul său francizat. Ne cunoşteam din facultate. Eram prieteni de ani buni când ne-am unit forţele. Eu m-am pensionat primul, în principal pentru că soţia mea a fost diagnosticată cu scleroză multiplă. Are nevoie de mai mult ajutor în ultima vreme. Nu voiam să-l las pe Earl în încurcătură, dar el m-a îndemnat să mă pensionez. Mi-a spus că trebuie să am grijă de soţia mea. Aşa că am făcut- o.”

„Şi apoi?”, întrebă Kit, pentru că simţea că urma ceva.

„Earl administra compania în ansamblu. Eu mă concentrasem pe vânzări, pentru că asta îmi plăcea. Când am plecat, el a adus pe cineva să-mi ia locul. Un tânăr, proaspăt absolvent de MBA. Fiul unui alt prieten. Cred că atunci au început lucrurile să o ia razna. Aş fi vrut să fiu mai atent.”

„E posibil ca Earl să nu fi vrut să ştii”, sugeră Kit. „Dacă ţi-a ascuns asta, nu aveai de unde să ştii.”

Joe suspină. „Probabil. A fost întotdeauna un om mândru.”

„Dar noul angajat? Cum se numeşte şi cu ce se ocupa?”

„Louis Durant. A demisionat acum aproximativ un an. A fost angajat să se ocupe de vânzări, dar, cumva, se ocupa şi

de partea financiară. Earl spunea că Louis era un adevărat om de acţiune. Earl îi dădea lui Louis mai multe responsabilităţi, pentru a se putea pensiona parţial. Spunea că Louis îi aducea bani cu nemiluita. Jucam golf mult mai des la club, pentru că Earl avea foarte mult timp liber. Credeam că era fericit şi poate că atunci era."

„S-a schimbat ceva?"

Joe a ridicat din umeri, nesigur. „A devenit tensionat, dar Earl era un om îngrijorat. La vremea aceea, soţia mea avea crize severe de scleroză multiplă şi eu mă concentram asupra ei."

Părea să-şi ceară scuze, aşa că Kit i-a zâmbit încurajator. „Aşa şi trebuia să faci. Crezi că Louis Durant a demisionat de bunăvoie sau Earl l-a forţat să o facă sau l-a concediat?"

„Nu ştiu. Îţi pot da numele managerului de resurse umane. Poate ea te poate ajuta. Tot ce ştiu este că, dintr-o dată, Earl a început să anuleze partidele noastre de golf. Am trecut de la două-trei partide pe săptămână la una pe lună, apoi la niciuna. Am încercat să-l sun, să aflu ce s-a întâmplat, dar mi-a spus că îi lipsea biroul şi că semi-pensionarea lui fusese o greşeală. Nu părea supărat." Joe închise ochii. „Nu părea sinucigaş."

„Şi-a schimbat obiceiurile de cheltuieli în ultimul an?", întrebă Kit.

„Probabil că da. Darlene, soţia lui, credea că o înşela, că cheltuia banii lor cu altă femeie. Ştiam că Earl nu ar fi făcut niciodată asta. Îşi iubea soţia. Dar nu era genul care să-i ofere flori şi poezii. Muncea din greu pentru a-i asigura traiul şi cred că a considerat că asta era suficient. Pentru Darlene nu era. Ea voia să-şi petreacă timpul cu ea. Ar fi trebuit să spun ceva, dar nu voiam să mă bag între el şi Darlene."

„A vândut maşina sau casa?"

„Nu, dar a vândut nişte acţiuni. Multe acţiuni. Asta după

ce s-a pensionat parţial. Înainte să se întoarcă la muncă cu normă întreagă. La momentul respectiv, am crezut că era parte din planul lui de pensionare. Am crezut că le va investi în planul lui de pensii 401(k) sau ceva de genul ăsta. Presupun că insinuaţi că nu a făcut asta?”

Kit a păstrat un ton blând, ca şi cum Earl ar fi fost o victimă şi nu un vinovat. Nu credea că Joe ar fi fost fericit dacă ar fi insinuat că Earl a făcut ceva necurat cu banii obţinuţi din vânzarea acţiunilor. „Credem că ar fi putut fi şantajat.”

Joe se lăsă pe spate, cu o expresie şocată pe faţă. *„Earl?* Pentru *ce?”*

„Nu ştim. Speram că ne poţi ajuta să aflăm.”

Joe o studiă îndelung. „Munro”, spuse el în cele din urmă, cu voce monotonă.

„Ce-i cu el?”, întrebă Kit, păstrând un ton conversaţional.

„Păi, e mort. Voi sunteţi detectivi la omucideri şi investigaţi uciderea lui. Nu e nevoie de un doctorat ca să pui cap la cap toate piesele.”

Kit nu putea contrazice asta. „Earl petrecea timp cu Brooks Munro?”

„Nu. Nu-l suporta pe omul ăla.” Joe se încruntă. „A jucat golf cu el o dată. Am auzit asta de la unul dintre ceilalţi membri ai clubului, care m-a întrebat dacă Earl şi cu mine ne-am „despărţit”. Nu aveam idee despre ce vorbea până când mi-a spus că i-a văzut pe Earl şi Munro la terenul de golf duminica precedentă.”

„Cât de aproape în timp au fost partida de golf şi vânzarea bruscă a acţiunilor de către Earl?”

Joe părea să se ofilească acolo unde stătea. „Nu mult. O săptămână? Poate două. Nu mi-am dat seama. Cu ce l-ar fi putut şantaja Munro pe Earl? Earl era un om cinstit. Nu

înşela, nici în afaceri, nici pe Darlene. Îşi plătea taxele şi era bun cu angajaţii săi. Nu ştiu ce ar fi putut avea Munro împotriva lui.”

„Unde se încadra demisia bruscă a lui Louis Durant în raport cu vânzarea acţiunilor şi partida de golf?”

Joe se încruntă şi lăsă capul în jos. „Nu mult după. O lună sau două. Numi vine să cred că mi-a scăpat.”

„Soţia dumneavoastră era bolnavă, domnule. Ea era prioritatea dumneavoastră.”

„Am fost un prieten de rahat, totuşi. Poate că ar fi fost în viaţă astăzi dacă aş fi făcut ceva.”

Kit nu a comentat ultima lui afirmaţie. Viaţa era plină de „poate” şi nu putea să-i spună bărbatului că se înşela. „Ar fi putut Louis Durant să facă ceva ilegal? Ceva pentru care Earl ar fi fost responsabil?”

„E posibil. M-am îngrijorat puţin când Louis a început să lucreze atât de repede. Nu din cauza ilegalităţilor. Era mai mult din cauza ego-ului meu. Eu ocupasem acel post de ani de zile şi nu obţinusem niciodată astfel de rezultate.”

„Poate pentru că eşti cinstit?”

Joe oftă adânc. „Poate. Cum putem afla dacă Earl era şantajat?”

„Păi, *noi* nu vom face nimic. *Tu* te duci acasă la soţia ta, care are nevoie de tine. Partenerul meu şi cu mine îl vom căuta pe domnul Durant. Ne poţi ajuta dându-ne toate contactele de care avem nevoie. Resurse umane, contabilitate, toate departamentele.”

Joe scoase un stilou din buzunar, cu o expresie sumbră. „Dă-mi o foaie de hârtie. Îţi voi da tot ce ai nevoie.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 18:00

Ei bine, gândi Sam, măcar nu trebuia să o vadă pe Laura Letterman prin geam în seara aceea. Simon Daly, cunoscut şi sub numele de domnul Maserati pentru că îşi vânduse maşina sport, avea un avocat care încerca să o descurajeze pe Kit să participe la interviu.

Cealaltă persoană de interes, Hugh Smith, cunoscut şi sub numele de domnul Ex La Jolla după ce îşi vânduse conacul din La Jolla şi se mutase într- un apartament mai mic în oraş, nu fusese încă localizat.

Sam spera că Daly le va da ceva bun sau cel puţin va confirma că membrii clubului erau şantajaţi. Atunci ar fi putut fi puţin mai siguri că ştiau secretul pe care Drummond spera să-l schimbe pentru libertatea sa. Sam nu voia sub nicio formă ca Christopher Drummond să profite de crimele sale împotriva micuţei Rita. Inima lui Sam încă suferea din cauza fricii ei. Dar ea avea încredere în ei. Avea încredere că Kit va face ceea ce trebuie, aşa că Sam se rugă ca Kit să reuşească să-l facă pe Simon Daly să vorbească.

„Îţi pierzi timpul, detectivule”, spuse avocatul. „Clientul meu nu -ţi va spune nimic.”

Privirea lui Daly era fixată pe masă. Ochii lui nu erau vizibili, dar limbajul corpului său striga „vinovat”.

„Nu-i nimic”, spuse Kit cu blândeţe. „Partenerul meu şi cu mine avem însă nişte informaţii care ar putea fi utile clientului dumneavoastră.”

„E terminat”, spuse Navarro râzând.

„Aşa este”, confirmă Sam.

Kit şi Connor făceau echipă de data aceasta, iar Sam era nerăbdător să vadă ce vor reuşi să afle de la domnul Daly.

„Deci”, spuse Kit, cu coatele pe masă. „Aţi vândut recent Maserati-ul dumneavoastră, domnule Daly.”

„Nu e o infracţiune”, spuse avocatul său.

„Desigur că nu”, fu de acord Kit, plăcut. „Dar noi credem că aţi comis o infracţiune, domnule Daly, şi că aţi vândut Maserati-ul pentru a-l plăti pe şantajistul dumneavoastră.”

Daly tresări, mişcarea părând involuntară.

„Da”, murmură Navarro. „A făcut ceva, într-adevăr.”

Sam fu de acord. „Umerii i s-au ridicat până la urechi şi, după felul în care şi-a încordat bicepşii, aş paria că strânge pumnii sub masă.”

„Clientul meu nu ştie despre ce vorbiţi”, spuse avocatul, de parcă nu-i păsa de nimic. Doar că ochiul lui stâng acum se mişca nervos. Un semn nefericit pentru un avocat.

Laura nu ar fi permis niciodată ca faţa ei să se mişte aşa.

„Oh, cred că ştiţi, domnule Daly.” Kit încă părea atât de dulce. „Şi, ca să ştiţi, avem un mandat în faţa unui judecător, astfel încât să putem percheziţiona casa şi înregistrările bancare. Pun pariu că vom găsi o grămadă de bani, toţi în bancnote de cincizeci, fără serie. Poate în seiful dvs. sau ascunşi într-o cutie de pantofi, aşteptând ziua în care va trebui să plătiţi. Care era ziua dvs., domnule Daly? Prima zi a lunii? A patra? Femeia care plătea în a doua zi a fiecărei luni ne-a arătat deja înregistrările bancare.”

„Da?”, îl întrebă Sam pe Navarro.

„Nu, dar s-a oferit să o facă. Secretul ei a fost descoperit de fostul soţ, aşa că nu avea nimic de câştigat dacă continua să-l plătească pe Munro.”

„Munro a lăsat-o să plece?”

„Din ce a spus ea, da. Dar e posibil să fi încercat să o omoare într-un accident de circulaţie, aşa că nu suntem siguri.”

De cealaltă parte a geamului, domnul Daly devenise şi

mai tensionat, dar rămânea tăcut.

Kit îi zâmbea lui Daly însorit. „Nu-ţi face griji, vom afla. Verificăm imaginile de supraveghere de la cele mai recente puncte de livrare. O să vă găsim pe înregistrări, domnule Daly. Doar dacă nu aţi trimis pe altcineva.”

„Nu ar fi făcut asta”, îi spuse Connor lui Kit, de parcă Daly nu era acolo. „Ar fi fost încă o persoană care ar fi ştiut că are ceva de ascuns.”

„Adevărat”, spuse Kit. „Deci, comutatorul mortului. Aţi pierdut somnul săptămâna asta, domnule Daly, îngrijorându-vă pentru asta?”

Daly ridică privirea, cu o privire glacială. Dar nu spuse nimic.

„Pun pariu că da”, spuse Kit. „Eu n-aş fi dormit deloc dacă aş fi ştiut că Munro avea o listă cu numele meu pe ea, aşteptând să fie împărtăşită tuturor în cazul morţii sale nefericite.”

Daly privi din nou în jos, spre masă, dar gâtul i se mişcă în timp ce încerca să înghită.

„A fost o moarte foarte nefericită”, spuse Connor. „Corpul lui era aproape de nerecunoscut. Din fericire, avea tatuajul acela pe gât. Ucigaşul lui era furios.”

„Sau *mulţi* ucigaşi”, spuse Kit, zâmbetul ei transformându-se într-unul sinistru. „Aţi ajutat, domnule Daly? Una dintre acele multe înjunghieri a fost făcută de mâna dumneavoastră?”

Daly tresări din nou, ceea ce era foarte interesant.

„Ajunge”, spuse avocatul lui Daly. Se ridică în picioare. „Am terminat.” „Nu am terminat”, spuse Kit, fără niciun pic de amabilitate. „Staţi jos, vă rog.” Aşteptă până când el se aşează. „Domnule Daly, lista cu comutatorul mortului este încă acolo. Mai multe persoane au căutat-o, dar fără rezultat. Totuşi, cineva a găsit-o. Suntem destul de siguri de asta.

Probabil persoana care i-a tăiat toate degetele de la mâini şi picioare lui Munro pentru a-l face să vorbească.”

Daly înghiţi din nou, cu umerii aplecaţi în faţă. „O să vomite”, spuse Navarro cu indiferenţă.

Sam spera că nu. Părea că Daly se ţinea bine. Dar abia.

„Poate nu *toate* degetele de la mâini şi picioare”, spuse Connor. „Sigur, toate au fost tăiate, dar pun pariu că Munro a cedat după primele câteva şi le-a spus torţionarilor ce voiau să ştie. Restul au fost probabil tăiate doar pentru distracţie.”

Daly îşi acoperi gura cu mâna.

„Coşul de gunoi e în spatele tău”, spuse Kit.

Informaţia a fost dată la timp, pentru că Daly apucă coşul şi vomită în el. Sam făcu o grimasă. „Urăsc când vomită.”

„Nici mie nu-mi place”, fu de acord Navarro. „Măcar a nimerit coşul. Uneori ratează.”

„Ce scârbos”, mormăi Sam, simţindu-se rău doar uitându-se.

„Reacţiile lui sunt reale?”, întrebă Navarro.

„Vomitarea e reală”, spuse Sam. „Restul, nu sunt sigur. Cu siguranţă ştie despre lista pe care o ţinea Munro. Şi pun pariu că asta l-a ţinut treaz noaptea. Pare că nu a dormit bine de ceva vreme.”

„Asta se întâmplă când comiţi crime care te fac să fii şantajat”, spuse Navarro.

„A tresărit când Kit l-a întrebat dacă era unul dintre cei care l-au înjunghiat pe Munro. Dacă nu era, ştie cine a fost.”

Navarro a suspinat. „La naiba. Uram teoria cu mai multe mâini la fel de mult ca Kit, dar pare plauzibilă.”

„Chestia e”, spunea Kit, „că doar pentru că Munro e mort nu înseamnă că ai scăpat. Mă aştept la un telefon, un mesaj sau un telegramă muzicală de la tipul care deţine acum lista, oferindu-ţi o nouă zi de plată şi un nou loc de livrare.”

Daly închise ochii, mişcarea exprimând înfrângerea.

„Da”, şopti Sam. „A fost deja contactat.”

„Cred că ai dreptate, doctore”, spuse Navarro.

„A fost un telefon, un mesaj sau un telegramă muzicală, domnule Daly?”, întrebă Kit veselă. Cu pielea palidă şi umedă, Daly se limită să o privească cu ură.

Connor împinse fotografia lui Walter Grossman peste masă. „Îl cunoşti pe tipul ăsta?”

Ochii lui Daly ardeau în timp ce se uita la fotografie, dar nu scoase niciun cuvânt.

Daly îl întâlnise pe Grossman undeva pe parcurs. Acum, omul ştia cine îi dezvăluise lui Munro secretele sale.

Zâmbetul lui Connor era sălbatic. „Dacă te gândeşti să te răzbuni pe tipul care i-a spus lui Munro secretul tău, ai ajuns prea târziu. E la fel de mort ca Munro. Gâtul tăiat de la o ureche la alta.” Scoase una dintre fotografii le de la locul crimei cu cadavrul lui Grossman. „Oricine are lista aia nu se teme să verse sânge. Îţi recomand să nu ratezi nicio plată.”

Daly tot nu spuse nimic, dar în ochii lui se citea satisfacţia când văzu cadavrul lui Grossman. Se bucura că omul era mort.

Kit se întoarse către avocat. „Spune-i clientului tău că cooperarea lui iar putea aduce o înţelegere cu procurorul. Partenerul meu şi cu mine nu suntem interesaţi personal de ceea ce a făcut domnul Daly pentru a ajunge pe lista de şantaj, cu excepţia cazului în care a fost vorba de o crimă, desigur. Vrem doar să prindem un criminal care a pus cel puţin patru cadavre în morgă de sâmbătă încoace.”

„Clientul meu este arestat?”, întrebă avocatul.

„Nu”, răspunse Kit.

„Este liber să plece”, adăugă Connor, iar atât avocatul, cât şi clientul se ridicară de pe scaune. Avocatul îl apucă pe Daly de cot când acesta se clătină. „Dar dacă este abordat de

un tip cu barbă, ar trebui să fugă cât poate de repede şi cât poate de departe.”

Faţa lui Daly a devenit palidă, apoi albă ca varul, şi s-a lăsat pe spate în scaun. „Ce?”

„Barba pe gât”, Kit spuse cu un zâmbet luminos. „A ucis mai multe persoane. Dacă decide că eşti o povară prea mare – mai ales că ai fost chemat să ne vezi – s-ar putea să vină după tine.” Ea îşi mişcă degetele într-un gest de salut, apoi imită un cuţit care îi taie gâtul, de la o ureche la alta. „Pa-pa! O seară plăcută!”

Daly nu se mişcă, iar avocatul său se aşează încet lângă el. „Simon?”, întrebă avocatul în şoaptă.

Daly scutură din cap. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

Avocatul se uită la Kit şi Connor. „Aş dori să vorbesc cu clientul meu în particular, vă rog.”

Kit zâmbi şi se ridică în picioare. „Bine! Bateţi în geam când sunteţi gata. Vom da volumul mai încet.”

Sam încă dădea din cap când cei doi detectivi intrară în camera de observaţie. „Ta-ta?”

Kit chicoti. „A funcţionat.”

„Uneori mă sperii”, spuse Sam.

Zâmbetul lui Kit se lumină. „Mulţumesc.”

„Nu sunt sigur că a fost un compliment”, spuse Navarro.

„De fapt, a fost”, spuse Sam.

Kit se scutură. „Doamne. Veselia asta începe să mă irite după un timp.” Ea a redus volumul difuzorului din camera de observaţie, apoi s-a aşezat lângă geam. Privirea ei era fixată pe Simon Daly şi avocatul său. „Ce părere ai, Sam?”, a întrebat ea, cu vocea revenită la normal.

„Cred că l-a recunoscut pe Grossman şi s-a bucurat că omul era mort. Cred că Daly a avut vreun rol în uciderea lui Munro? Probabil că nu. Dar cu siguranţă i-ai atras atenţia

când ai menţionat tipul cu barbă. Îl cunoaşte. Sau cel puţin l-a văzut.”

Daly şi avocatul său se întorseseră astfel încât feţele lor să nu fie vizibile pentru observatorii de cealaltă parte a geamului, dar limbajul corpului lui Daly trăda acum teamă şi disperare.

„De asemenea, cred că îţi va da ceva în câteva minute”, spuse Sam. „Poate nu ceea ce cauţi. Nu va recunoaşte ce a făcut pentru a fi şantajat de Munro. Nu este încă atât de disperat. Dar probabil îţi va spune unde l-a văzut pe Bărbos. S-ar putea chiar să-ţi spună care grup voia moartea lui Munro. A tresărit când ai spus „mulţi ucigaşi”.

„Am văzut asta.”

Sam nu era surprins. „M-am gândit că ai observat. Nu ştiu dacă el l-a înjunghiat pe Munro, dar mă îndoiesc. Dacă a făcut-o, nu ştia despre degete şi degetele de la picioare.”

„Mă întreb ce a făcut pentru a fi şantajat”, murmură Connor.

„Cu ce se ocupă?”, întrebă Sam.

„Are o afacere de import-export. Mult transport maritim.”

Sam mormăi. „Asta e o uşă deschisă.”

Tăcură, urmărind conversaţia animată dintre Daly şi avocatul său, pe care nu o puteau auzi. Pumnii lui Daly erau acum cu siguranţă strânşi. Erau la vedere, lovind ocazional masa.

În cele din urmă, avocatul bătură în geam.

„E timpul”, spuse Kit.

Ea şi Connor se întorseră în cameră.

„Clientul meu e gata să vorbească, dar vrea protecţie”, spuse avocatul.

„De cine?”, întrebă Connor.

Avocatul îi aruncă o privire tăioasă. „De tipul ăla cu

barbă, desigur. Asta era intenţia ta când l-ai menţionat, nu? Să-mi sperii clientul ca să mărturisească?”

Desigur, gândi Sam, dar Kit îl ignora pe avocat, atenţia ei fiind concentrată asupra lui Daly. „L-ai văzut, domnule Daly?”

Daly dădu din cap. „A venit la biroul meu. Mi-a adus un pachet. Era un pachet de la Amazon, aşa că ar fi putut fi lăsat pe scară şi el doar l-a luat. Nu mi-a trecut prin cap că nu era curierul legitim. S-a oprit să discute. M-a întrebat ce mai fac. M-a întrebat ce mai face soţia mea. A spus că a auzit că nu se simte bine.”

„Nu ţi s-a părut suspect?”, întrebă Connor.

„Nu. Livratorul nostru obişnuit o cunoaşte pe soţia mea. Ea lucrează la recepţie. Răspunde la telefoane şi se ocupă de contabilitate. În ziua aceea nu era acolo pentru că era răcită.”

„În ce zi a fost asta?”, întrebă Kit.

„Luni.”

Kit îl privi pe Connor. „Bărbosul nu a pierdut timpul, nu-i aşa?” Se întoarse spre Daly. „Cum ai fost contactat în legătură cu noile plăţi?”

„Prin SMS pe un telefon cu cartelă. Acelaşi ca înainte.”

Nu era ceva neaşteptat, dar era totuşi o informaţie utilă. „Când ai fost contactat pe telefonul cu cartelă?”

Daly înghiţi în sec. „Duminică dimineaţa.”

„Ce avea Munro împotriva ta?”, întrebă Connor.

Avocatul său a dat din cap. „Nu putem discuta despre asta.”

„Cât îi plăteai în fiecare lună?”, a întrebat Kit.

Daly a scrâşnit din dinţi. „Treizeci de mii.”

Kit a fluierat încet. „Uau. Cealaltă victimă plătea doar cinci. Ce ai făcut tu trebuie să fi fost foarte grav. Ce ştii despre efortul colectiv de a-l ucide pe

Munro?”

„Vrem să ajungem la o înţelegere”, spuse avocatul.

Kit zâmbi sălbatic. „Îl vom suna pe Joel Haley.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 20:00

„Mulţumesc pentru cină, Betsy”, spuse Ashton, înmânându-i farfuria pe care o golise complet de o grămadă de pui şi vafe. „Cu siguranţă e mai bun decât un burger cu cartofi prăjiţi.”

„Sigur că da”, spuse Betsy, îngrijindu-i ca o mamă. „Rita mea adoră micul dejun la cină, iar astăzi a avut o zi proastă, aşa că a ales ea ce mâncăm. Nu a fost nicio problemă să pregătesc suficient pentru voi toţi. Sam? Mai vrei o porţie?”

Sam îşi bătu uşor pe burtă. „Oh, nu, doamnă. Nu mai pot să mănânc nimic. Dar mulţumesc.”

„Kevin? Connor?”

„Nu, doamnă”, au răspuns amândoi.

„Mai vreau o porţie”, a spus Navarro, aproape bosumflat.

Betsy a râs. „Ajungeam şi la tine.” A pus încă o porţie în farfuria lui Navarro. „Şi nu-ţi face griji. Mai este destul pentru ca toţi să luaţi acasă pentru micul dejun de mâine.”

Kit îi dădu farfuria curată mamei sale şi o sărută pe obraz. „Mulţumesc, mamă. Eşti cea mai bună.”

Betsy se aplecă spre Kit, relaxându-şi umerii şi oftând. „Toţi faceţi tot posibilul să nu-i daţi lui Drummond ocazia să scape. Aş găti pentru voi toţi un milion de ani.”

Kit a râs. „Nu le spune asta. O să te ia în serios. Ar

trebui să-i ducem o farfurie lui Joel. De două ore se învârte în jurul avocatului ăla. Nu e vorba de Drummond, mamă", a adăugat Kit când mama ei a încruntat sprâncenele. „E vorba de altcineva. Îţi promit."

Betsy zâmbi, relaxându-se din nou. „Atunci, eu plec. Vă doresc o seară productivă."

Toţi bărbaţii se ridicară, iar Connor luă pungile în care Betsy adusese mâncarea. „Te conduc până la maşină, Betsy. E întuneric afară."

Kit ştia că Connor o va convinge să accepte plicul cu bani pe care detectivii îl umpluseră pentru a acoperi costul mâncării. Şi dacă Betsy nu ar fi acceptat-o pentru mâncare, Connor plănuia să-i spună că era o donaţie pentru McKittrick House, pentru a ajuta la îngrijirea Ritei, Emmei şi Tiffany, deoarece alocaţia statului pentru copii aflaţi în plasament era, în cel mai bun caz, modestă. În orice caz, Betsy ar fi fost răsplătită pentru generozitatea ei.

Când Connor şi Betsy plecară prin uşile duble ale secţiei Omucideri, Navarro se apucă de a treia porţie. „Sper să nu părăseşti niciodată Omucideri, Kit. O să ne lipsească mâncarea mamei tale. Joel te-a contactat deja?"

„Nu încă, şi am stat cu ochii pe telefon." Ea îşi roti umerii, încercând să- şi destindă spatele. Se gândea la conversaţia pe care o avusese cu Harlan în seara precedentă. „Dacă uciderea lui Munro a fost o acţiune colectivă, cum au comunicat între ei participanţii? Trebuie să obţinem înregistrările telefonice ale lui Daly."

„Ar fi putut folosi un telefon cu cartelă", spuse Marshall.

„Poate", fu de acord Kit. „Dar nu era suficient de inteligent încât să treacă neobservat de Munro şi Grossman. Probabil că aceştia bănuiau că Daly făcuse ceva cu care îl puteau şantaja. Sper că asta înseamnă că Daly nu era suficient de inteligent încât să folosească un telefon cu

cartelă.”

„Mereu optimistă”, spuse Navarro, folosind ultima bucată de vafă pentru a-şi curăţa farfuria înainte de a o băga în gură. „Nu-ţi pierde optimismul, Kit.”

„Fac tot ce pot, domnule. Dar să revenim la efortul de grup. Trebuiau să comunice între ei într-un fel sau altul – fie prin mesaje text, e-mailuri sau apeluri. Şi fie pe telefoanele lor personale, fie pe telefoane cu cartelă preplătită. Dar totuşi mă surprinde că şi-au murdărit mâinile. Daly este un om bogat. Presupun că şi ceilalţi de pe lista de şantaj sunt la fel de bogaţi.” Se întoarse către Sam. „Crezi că Daly l-ar fi ucis pe Munro cu propriile mâini?”

„Greu de spus. Instinctul meu îmi spune că nu.”

„Şi al meu.” Kit îşi muşcă buza, gândindu-se. „Mă tot gândesc la Ferrari. Dacă un grup l-a înjunghiat pe Munro, au împărţit şi maşina?”

„Poate că Bărbosul a luat Ferrari-ul”, spuse Ashton, „pentru că el şi-a asumat riscurile. El era faţa grupului, deşi avea barbă.”

„Poate”, murmură Kit.

„Dar instinctul tău îţi spune altceva?”, întrebă Sam.

Ea dădu din cap. „Dar asta nu înseamnă nimic fără dovezi.” Telefonul ei vibră, primind un mesaj de la Joel. „Pe care poate le vom obţine în curând. Îi voi trimite un mesaj lui Connor să ne întâlnim în sala de observaţie.”

Îl găsiră pe Joel stând de partea de observaţie a geamului, urmărindu-l pe Daly şi pe avocatul său. Se întoarse când intrară, ochii lui luminându-se la vederea farfuriei acoperite din mâinile lui Kit.

„Pentru mine?”

Kit îi dădu cina. „Cu complimente din partea mamei mele. Deci, unde suntem?”

„Mor de foame”, mormăi Joel. Luă farfuria, se aşeză pe

unul dintre scaune şi începu să mănânce. După câteva înghiţituri, expiră. „Am ratat prânzul. Mulţumesc. Îi vom duce pe Daly şi pe soţia lui într-o casă sigură până când îl vom aresta pe Bărbos sau până când ameninţarea va fi diminuată.”

„Ar putea dura mult timp”, spuse Navarro.

Kit se încruntă. „Ai spus că suntem de neoprit.”

Navarro se strâmbă. „Şi chiar sunteţi. Spun doar că aceste lucruri necesită uneori timp. Uneori ani întregi. Nu avem personalul necesar pentru al păzi ani întregi, Joel.”

Joel suspină. „Atunci sper că Kit are mai multă dreptate decât tine. Nu-l poţi întreba pe Daly ce a făcut. Poţi să-l întrebi despre complotul de şantaj şi complotul de asasinare a lui Munro.”

„A fost o acţiune a mai multor persoane, atunci?” întrebă Connor cu precauţie.

„Nu ştiu. Asta e tot ce ştiu.”

„Ai stat acolo două ore”, spuse Kit. „Asta e tot ce ai aflat?”

Joel se încruntă la ea. „Am *încercat* să aflu mai multe. Daly a tăcut şi nu a mai spus niciun cuvânt, aşa că am renunţat în cele din urmă şi am scris acordul aşa cum era.”

„Stai puţin”, spuse Marshall. „Dacă nu avem voie să-l întrebăm pe Daly despre crima lui, nu ştie că va ieşi la iveală oricum odată ce ajungem la Bărbos şi la lista aia?”

Joel suspină din nou. „Nu contează. I-am acordat imunitate tranzacţională.”

Kit trase aer în piept surprinsă, pentru că era o chestie foarte importantă. „Ce?”

„Ce naiba?” întrebă Ashton în acelaşi timp.

Şi ceilalţi au scos sunete similare de surprindere.

În mod normal, Joel acorda imunitate doar pentru

urmărirea penală viitoare rezultată din orice probă furnizată de suspect. Imunitatea tranzacţională era mai degrabă o imunitate generală. Nu putea fi judecat pentru nicio crimă legată de uciderea lui Munro sau de şantaj.

„Ştiu, ştiu”, spuse Joel, frecându-şi tâmplele. „Am lucrat cu avocatul lui Daly în trecut. E bun şi onest. M-a asigurat că informaţiile lui Daly merită şi că infracţiunea pentru care era şantajat i -ar fi adus doar cinci până la zece ani, maxim. Şantajul era în principal pentru ca clienţii lui Daly să nu afle ce făcuse, pentru că şi-ar fi pierdut afacerea. M-am asigurat să includ că, dacă Daly era responsabil pentru vreo agresiune, crimă sau vătămare fizică a vreunei persoane, acordul era nul.” El s-a uitat de la Kit la Connor. „Aşa că faceţi treabă bună, detectivi.”

„Acum are sens că a durat două ore”, a spus Sam cu blândeţe. „Termină- ţi mâncarea, Joel. Şi ia două din astea.” A scos o sticlă de analgezic din buzunar. „O să te simţi mai bine.”

Şi iată-l din nou pe Sam, făcând oamenii să se simtă mai bine.

„Mulţumesc, frate.” Joel luă pastilele, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către Kit şi Connor. „Aveţi o listă de întrebări pentru el?”

Kit îi întinse telefonul. „Până acum, astea. În principal, cum comunicau între ei, cine ce făcea şi unde o făceau. Încă nu am găsit remorca. Nici afurisitul ăla de Ferrari.”

Joel a parcurs lista. „Toate sunt întrebări permise. Noroc.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 20:35

Kit şi Connor s-au aşezat la masă, vizavi de Simon Daly

şi avocatul său. Daly părea palid, dar hotărât, în timp ce o privea pe Kit în ochi cu sfidare.

„Avem o înţelegere”, spuse Kit. „Cât timp ai fost şantajat de Munro?”

„Trei ani”, spuse Daly. „A început cu zece mii pe lună, a crescut la douăzeci în al doilea an şi la treizeci în al treilea an.”

„Mult”, observă Connor. „Cum ţi-ai permis?”

Daly îi aruncă lui Connor o privire de parcă ar fi fost o întrebare stupidă. „Sunt de zece ori mai bogat decât părinţii tăi. Mi-am permis.”

Connor nu părea jignit. „Totuşi, ţi-ai vândut Maserati-ul.” Daly ridică din umeri. „La final, începeam să rămân fără resurse.

„Fără bani, fără răbdare sau fără ambele?” întrebă Kit.

„Fără ambele”, recunoscu Daly. „Dar nu l-am ucis. Nu l-am atins niciodată.”

Kit îi observă atent expresia feţei, recunoscătoare că, din spatele geamului, Sam făcea acelaşi lucru. Nu strica niciodată să ai încă o pereche de ochi. „Dar ştii cine a făcut-o.”

„Ştiu cine a vorbit despre asta”, spuse Daly. „Nu m-am gândit niciodată că o vor face.”

„Cine sunt ei?”, întrebă Connor.

Daly împinse o foaie de hârtie peste masă. „Nume.”

Bine, gândi Kit. Poate că imunitatea tranzacţională merita efortul.

Se aplecă să citească cele nouă nume împreună cu Connor. Spre dezamăgirea ei, Christopher Drummond nu era pe listă.

Dar recunoscu câteva dintre nume, fie din ştirile despre ele sau despre companiile lor, fie din lista donatorilor campaniei lui Munro. Şase bărbaţi şi trei femei. Toţi oameni

influenţi, aşa cum susţinuse Ronald Tasker.

Şi, iată, Juanita Young şi Estelle White erau două dintre cele trei femei. Ele erau femeile care, potrivit mamei lui Connor, se culcaseră cu Monroe. Ele erau şi femeile care fie le trântiseră uşa în nas detectivilor, fie negaseră totul când fuseseră interogate.

Acum vor trebui să vorbească cu noi.

„Îi cunoşti pe vreunul dintre ei?”, îl întrebă ea pe Connor, ştiind că el recunoscuse cel puţin numele celor două femei.

„I-am cunoscut personal pe şase dintre ei. Toţi sunt membri ai clubului de golf.” Connor se uită la Daly. „Cum s-a întâmplat asta? Cum s-a format acest grup?”

Daly expiră încet. „A fost după ce Earl s-a sinucis. Eram cu toţii şocaţi. Dar atunci nu ştiam unul despre celălalt. Bineînţeles, bănuim că Munro avea pe câţiva dintre noi pe lista lui de şantaj, dar nu ştiam cine. Nu e ceva ce strigi în gura mare, ca „Bingo”.

Kit se gândi la tatăl ei care spunea că nu au lipit o carte poştală pe un panou de afişaj, dar cumva au comunicat. „Atunci cum aţi aflat unul despre celălalt?”

„Hugh Smith.” Daly scoase o batistă din buzunar şi îşi şterse fruntea. „El era atent la înmormântarea lui Earl, în timp ce noi ceilalţi nu eram. Hugh a auzit-o pe soţia lui Earl spunându-i soţiei lui că nu mai erau bani, că Earl le golise conturile. Era aproape fără un ban şi urma să se mute cu sora ei. Poate chiar să-şi ia o slujbă.”

Oh, ce oroare, gândi Kit, apoi se mustră mental. Văduva lui Earl O’Hanlon era aproape de vârsta lui Betsy. A o lua de la capăt în acea etapă a vieţii ar fi fost îngrozitor. Mai ales pentru o femeie care nu lucrase niciodată în afara casei.

„Şi ce a făcut Hugh?”, întrebă ea.

„A investigat, pentru că bănuia că Earl îl plătea şi el pe Munro. Nu am ştiut niciodată cu siguranţă, dar cu siguranţă aşa părea. Hugh a pus mâna pe extrasele bancare ale lui Earl şi a văzut că acesta retrăgea patruzeci de mii de dolari în fiecare lună. Dintre toţi cei de pe listă, aceasta era suma cea mai mare. Cel puţin, cea mai mare pe care cineva era dispus să o recunoască.”

„Ştii ce au făcut ceilalţi?”, întrebă Connor.

Daly scutură din cap. „Tot ce ştiam era că eram şantajaţi. Se părea că Munro îşi vâna victimele la clubul nostru.”

Munro fusese membru al trei cluburi de golf. Kit se întrebă câte victime avea în celelalte cluburi, apoi lăsă gândul deoparte pentru mai târziu. „Hugh Smith v-a adunat pe toţi?”

„Da. A început să ne verifice finanţele. Este şeful securităţii pentru unul dintre contractorii militari de la baza navală din Coronado. Cred că avea mijloacele necesare pentru a obţine extrasele noastre bancare şi portofoliile.”

„Când v-aţi întâlnit prima dată?”, întrebă Kit. „Şi unde?”

„Prima întâlnire a avut loc la o săptămână după înmormântarea lui Earl. Ne-am adunat în biroul lui Hugh de acasă. El a spus că era fără microfoane şi izolat fonic, aşa că nimeni nu ne putea auzi.”

„Ştiaţi de ce vă întâlneaţi?”, întrebă Connor.

„Nu. Eram cu toţii... şocaţi. La început, eram furioşi pe Hugh. Sincer să fiu, încă sunt furios. Dar după ce ne-a lăsat să ne spunem părerea, a spus că împreună îl putem doborî pe Munro. Desigur, nimeni nu voia să meargă la poliţie.”

„Desigur că nu”, spuse Kit sec. „Deci ce aţi decis să faceţi?”

„Să-l omorâm”, spuse Daly fără nicio inflexiune.

„Dar nu *aţi* făcut-o”, spuse Connor. „Dacă nu aţi făcut-o voi, atunci cine?”

„Nu ştiu. Am participat doar la două întâlniri. După ce am decis să-l omorâm la prima întâlnire, ne-am întâlnit din nou pentru că Hugh contactase un asasin plătit.”

Ah. Asta era mai aproape de ceea ce se aşteptase Kit. Nu credea că un grup de oameni bogaţi şi-ar murdări mâinile. „Cine?”

„Nu ştiu. Hugh a spus că a avut un presentiment neplăcut în legătură cu tipul, aşa că nu l-a presat să semneze contractul.”

Un presentiment neplăcut în legătură cu un asasin plătit. Imaginează-ţi asta.

„Crezi că Hugh a vorbit personal cu asasinul plătit?”, întrebă Connor. „Pentru că asta pare mai riscant decât mi-l imaginez pe Hugh Smith.”

Un colţ al gurii lui Daly se ridică într-un zâmbet sarcastic. „Am crezut acelaşi lucru, că Hugh a pus un subaltern să vorbească cu asasinul, dar nu ştiu sigur. Am plecat după aceea. Nu voiam să am de-a face cu planul lor.”

„Te-au lăsat pur şi simplu să pleci?”, întrebă Kit, asigurându-se că neîncrederea ei era clar exprimată.

„Nu suntem nişte golani, detectivi”, replică Daly. „Ce ar fi putut să facă? Să mă omoare?”

„Cineva l-a ucis pe Munro”, spuse Kit calm, alegând să nu riposteze. „Cineva din cercul tău pare să fie perfect capabil de crimă.”

„De aceea suntem aici”, interveni avocatul lui Daly. „Clientul meu se teme pentru viaţa lui.”

„Şi are dreptate”, spuse Kit sobru. „Daţi-mi un moment, vă rog.”

Fără să se mişte din scaun, ea a scris un mesaj de grup către Navarro, Sam, Kevin Marshall, Alf Ashton şi Connor.

Ar putea Hugh Smith să fie Bărbosul?

Poate*,* a venit răspunsul imediat al lui Marshall.

Bărbatul nu era acasă când au bătut la uşă, dar aveau informaţiile din permisul lui de conducere. ***Are 1,78 m, constituţie medie, greutate medie, exact ca Bărbosul.***

Dar Bărbosul vorbise cu Daly. Îl întrebase despre soţia lui. Cu siguranţă Daly ar fi recunoscut vocea lui Smith.

Kit le arătă telefonul lui Connor şi Joel, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Daly. „Deci domnul Smith ar fi putut să-i ceară unui subaltern să găsească un asasin. Asta înseamnă că cel puţin încă o persoană ştie despre complot."

„Ştiu", spuse Daly cu gravitate. „Smith e un prost. Toţi voiam să-l facem pe Munro să sufere, dar niciunul dintre noi nu e un criminal."

Juriul nu era de acord cu asta. „Cum comunicaţi locurile de întâlnire?"

„Hugh ne-a sunat pe telefoanele mobile obişnuite, dar a folosit un telefon cu cartelă. Nenorocitul. Nu putem să-l urmărim. Ne-a pus la zid, dar mâinile lui rămân curate."

Dacă Hugh Smith era Bărbosul, oricum îi avea la mâna lui, deoarece avea acces la lista lui Munro. Dar dacă nu era…

Faptul că Marshall şi Ashton nu reuşiseră să-l găsească pe Hugh Smith căpăta o semnificaţie mai sumbră. Oricine îl ucisese pe Munro, fie că era vorba de o persoană sau de un grup, putea fi urmărit prin intermediul lui Smith, presupunând că Bărbosul ştia despre el. Hugh Smith era un fir nefericit care rămăsese nerezolvat.

Ea trimise un alt mesaj grupului. ***Putem trimite pe cineva să verifice***
dacă Hugh Smith este bine? Spargeţi-i uşa dacă este nevoie.

Navarro răspunse imediat. ***Poliţiştii ar trebui să ajungă la casa lui în orice moment.***

„Smith a spus cum a găsit asasinul?", întrebă Connor.

Daly scutură din cap. „Nu a spus, noi nu l-am întrebat.

Nu ştiu cu ce se ocupă în meseria lui de agent de securitate, dar am presupus că are relaţii mai puţin plăcute.”

Kit a scanat din nou lista cu numele lui Daly. „Cât de bine îi cunoşti pe ceilalţi de pe listă?”

„Pe unii mai bine decât pe alţii. Pe doi i-aş numi prieteni, pe trei cunoştinţe, iar ceilalţi sunt doar oameni pe care îi salut la club sau pe terenul de golf.”

„Hugh Smith era prietenul tău?” întrebă Connor.

„Cunoscut. Atât. Bert Ramsey şi Henry Reese sunt prieteni. Sau erau. După asta, nu cred că vreunul dintre ei va mai vorbi cu mine.”

„S-ar putea să le fi salvat viaţa”, spuse Connor cu seriozitate.

„Ei nu vor vedea lucrurile aşa”, mormăi Daly.

„Ar fi putut vreunul dintre bărbaţii de pe lista asta să fie persoana care a vorbit cu tine luni?”, întrebă Kit.

Daly părea sincer surprins. „Ce? Adică, deghizat?”

„Da, domnule”, spuse Kit, reuşind să nu ridice ochii la cer. „Deghizat.”

„Eu… nu ştiu. Nu cred, dar…” Daly se încruntă, frica reapărându-i-se. „Pur şi simplu nu ştiu.”

Kit îl crezu. În mare parte. „Ceilalţi s-au întâlnit din nou?”

„Nu ştiu. I-am blocat numărul lui Hugh pe telefonul meu mobil şi nu am mai primit nicio comunicare de la el sau de la ceilalţi.”

„Când a fost ultima ta plată către Munro?”, întrebă Kit.

„Ziua mea era pe 25 ale lunii. Luna trecută am primit-o pe 26, pentru că ziua mea era de Crăciun.”

„Unde ai lăsat cei treizeci de mii luna trecută?”, întrebă Connor.

„Într-un dulap la sala de sport.”

Iar dulapul de la sala de sport. De parcă Kit şi-ar lăsa

telefonul într-un dulap, cu atât mai puţin treizeci de mii de dolari. *Oameni bogaţi, pentru numele lui Dumnezeu.*

„Ai aşteptat să vezi cine vine să-i ia?”, întrebă ea.

„Nu.” Răspunsul fu scurt şi categoric.

Bine, atunci. „Şi Christopher Drummond era şantajat?”

Din nou, Daly păru şocat. „Drummond? Are destule probleme şi fără să fie şantajat.”

Kit îi zâmbi. „Nu e un răspuns, domnule.”

„Nu ştiu”, spuse Daly fără menajamente. „Nu m-ar surprinde dacă ar fi fost. Ştiu că Munro şi Drummond erau… ei bine, nu prieteni. Nu cred că aveau prieteni adevăraţi. Dar Drummond şi-a anulat calitatea de membru al clubului nostru cu ceva timp în urmă. Cu mult înainte ca Earl să se sinucidă şi Hugh Smith să se hotărască să se răzbune pe Munro.”

„A vorbit cineva despre Ferrari-ul lui Munro?”, întrebă Connor. „Cum ar fi că şi-l doreau sau că Munro nu-l merita?”

„Niciunul dintre noi nu credea că-l merita şi niciunul dintre noi nu-l dorea. Era o maşină ostentativă şi asta era intenţia lui.” Daly ridică din umeri cu indiferenţă. „Era un bogătaş nou. Îi plăcea să se laude cu asta. În realitate, era un nimeni care se căsătorise cu cineva mult peste nivelul lui.”

Peste nivelul lui? Ce Downton Abbey.

„Era membru al consiliului local”, spuse Kit.

Un alt ridicat din umeri indiferent. „Mare lucru. Munro credea că era, totuşi. Nimeni din cei pe care îi cunoşteam nu-l plăcea. Îl toleram, în cel mai bun caz. Uneori putea fi util dacă voiam ceva special pentru afacerile noastre de la primărie. Dar, în rest, nu aveam nimic de-a face cu el. Nimeni nu-l invita la petreceri. Era un paria util.”

„Voiaţi să-l omorâţi, domnule?”, întrebă Kit. Daly doar scutură din cap şi nu spuse nimic.

„Era vreuna dintre celelalte persoane de pe listă în favoarea asasinului lui Hugh Smith?”, întrebă Connor.

„Nu ştiu. Ştiu doar că eu nu eram.”

„A spus cineva ceva?”, a insistat Connor. „Sau au plecat pur şi simplu, aşa cum ai făcut tu?”

„Câţiva oameni erau în favoarea asasinului la prima întâlnire, dar ar fi putut fi doar emoţiile care vorbeau. Emoţiile mele nu mă controlează, asa că nu am simţit nevoia să spun nimic.”

Connor i-a dat lista înapoi lui Daly. „Poţi să bifezi numele celor care erau în favoarea asasinului?”

În timp ce Daly făcea asta, telefonul lui Kit vibră, primind un mesaj de la Navarro.

Hugh Smith e mort. Gâtul tăiat. Îi lipseşte un deget. Seiful e deschis şi gol. E mort de cel puţin o zi sau două.

Kit expiră. Nu era şocată. Când îi arătă telefonul lui Connor, nici el nu părea socat.

Deci Hugh Smith nu era Bărbosul. *La naiba.*

„Cum vi s-a părut vocea bărbatului cu barbă, domnule Daly?”, întrebă Kit.

„Îmi amintesc o voce gravă, răguşită. Poate că avea un accent specific. Dar îmi amintesc doar barba. Era de culoare maro mediu şi îi cobora pe gât, până sub guler.”

Kit dădu din cap o dată. „Mulţumesc, domnule. Sunteţi singurul pe care l-am întâlnit care a supravieţuit întâlnirii cu el. Hugh Smith este mort. ”

Faţa lui Daly păli înfricoşător, înghiţind în sec. „Hugh?”

„Da, domnule”, spuse Kit. „S-ar putea să avem nevoie de mai multe informaţii pe măsură ce ancheta noastră continuă. Vă rog să nu încercaţi să evadaţi din casa dvs. sigură.”

Daly îşi şterse faţa, acum udă de transpiraţie. „Nu o voi face.”

•2 5 5 5? 1 5 ~~

Capitolul 15

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:15

Era deja o noapte foarte lungă.

Kit îşi frecă tâmplele în timp ce stătea în camera de observaţie şi privea prin geam. Aduceau pe toţi cei de pe lista lui Simon Daly, cu excepţia lui Hugh Smith, desigur.

Smith era la morgă.

Sălile de interogatoriu erau pline, iar câteva persoane erau ţinute în sălile de conferinţe până se elibera un loc. În acel moment, toate persoanele de pe listă îşi chemaseră avocaţii, care sosiseră îmbrăcaţi în costume şi păreau treji.

Spre deosebire de noi. Kit şi Connor erau obosiţi şi ştia că şi Kevin -*L* 5 5 5 5 5 Marshall şi Alf Ashton erau la fel. Dar aveau de gând să continue, efectuând cel puţin interogatoriile preliminare cât timp suspecţii erau încă separaţi, pentru a-i împiedica să-şi compare poveştile.

Kit şi Connor o interogaseră deja pe Estelle White, care continua să nege că fusese şantajată de Munro, dar în privirea ei se citea disperarea. Estelle negase, de asemenea, că fusese în casa lui Hugh Smith şi că participase la o discuţie despre angajarea unui asasin plătit.

Femeia minţise în legătură cu totul. Nici măcar ameninţarea cu verificarea înregistrărilor ei financiare nu fusese suficientă pentru a o face să cedeze. Dar Estelle era îngrozită. Era uşor de observat.

În acest moment, Estelle – şi toţi ceilalţi care fuseseră interogaţi până atunci – se bazau pe camarazii lor să păstreze secretul. Dacă unul cădea, cădeau toţi. Dacă nimeni nu vorbea, nimic nu putea fi dovedit, mai ales că Hugh Smith era mort.

Cei cinci suspecţi bărbaţi supravieţuitori de pe lista lui Simon Daly nici măcar nu aveau amabilitatea de a avea tipuri de corp diferite. Toţi cinci aveau în jur de 1,78 m, cu o greutate medie şi o constituţie medie.

Oricare dintre ei putea fi Bărbosul. Sau niciunul.

Bărbatul care se afla în sala de interogatoriu era Peter Shoemaker. Shoemaker avea 45 de ani, era căsătorit cu aceeaşi femeie de 20 de ani şi era tată a trei copii. Cel mai mare era student în primul an la San Francisco, iar gemenele aveau opt ani.

Fusese profesor de engleză la un liceu privat exclusivist timp de mai mulţi ani, dar recent trecuse la administraţie. Era director adjunct de trei ani. Shoemaker părea nervos.

Avocatul său era un bărbat mai în vârstă, care părea plictisit de întreaga procedură.

„Eşti bine?”, îl întrebă Sam în şoaptă din spatele ei.

„Obosită, atâta tot.” Ea îi zâmbi peste umăr. „Am fost şi mai rău.” Apoi simţi aroma cafelei. „Pentru mine?”

El îi întinse o cană de călătorie care îi părea familiară. „Pentru tine şi pentru toţi ceilalţi. Am sunat-o pe mama ta.”

Inima lui Kit se topi. „Da?”

„M-a pus să-i promit că o sun dacă ai nevoie de ceva, aşa că am sunat-o. M-am dus la McKittrick House să iau totul. Sunt sandvişuri, prăjituri şi o cană plină cu cafea. Ar trebui să te ţină trează aproape toată noaptea.”

„Mulţumesc, Sam. Eşti prea bun cu noi.”

El doar zâmbi şi îi atinse vârful nasului. „Acum du -te şi fă-l să vorbească.”

„Dacă Estelle este un indiciu despre cum vor decurge lucrurile, nu arată prea bine.”

Marshall se alătură lor la geam. „Juanita Young a confirmat şantajul.”

Kit ridică sprâncenele. „Da?”

„Da. Avocatul Juanitei a auzit de înţelegerea lui Daly şi vrea acelaşi lucru. Juanita spune că „presupusa” ei infracţiune ar fi probabil o contravenţie şi că termenul de prescripţie a expirat.”

„Dar a continuat să-l plătească pe Munro”, spuse Sam. „De ce?”

Marshall făcu o grimasă. „Juanita a spus că era pentru că Munro o amenințase că îi va spune şefului ei şi se va asigura că nu va mai fi angajată niciodată. Slujba ei necesită ca ea să fie asigurată şi ar putea să-şi piardă licenţa dacă ar fi prinsă. Nu are idee cum a aflat Munro că a fost acuzată de un client de comiterea unei infracţiuni, cu excepţia cazului în care el l-a întrebat pe fostul ei soţ, care ar fi fost bucuros să răspândească zvonuri. Ea nu recunoaşte infracţiunea şi nici nu ştie nimic despre complotul asasinului plătit, ci doar că a plătit şantajul pentru a-şi proteja slujba. Ziua ei era a douăsprezecea a fiecărei luni şi plătea cinci mii de dolari. A spus că cea mai mare parte din pensia alimentară şi din pensia pentru copii a fostului ei soţ mergea la Munro. Nu a recunoscut că ştia despre lista cu comutatoarele de siguranţă, dar ştia. Ashto n şi cu mine am văzut-o cum s-a cutremurat. Ştia şi despre asasinul plătit, chiar dacă a negat cu vehemenţă.

Kit a păstrat informaţia pentru mai târziu. „Îi putem spune lui Shoemaker că ea ne-a povestit totul despre asasinul plătit. Putem chiar să spunem că ştim numele asasinului. Singurul care ştie cu siguranţă cât de departe a ajuns Hugh Smith cu ancheta sa era Hugh Smith. Şi el nu mai e aici să mă acuze că mint.”

Connor a intrat în camera de observaţie, cu o ceaşcă de cafea în mână. „Eşti gata să începem?”

„Da. De data asta conduci tu.” Kit îşi arcuie spatele. Muşchii îi erau prea încordaţi. Data viitoare când Akiko va fi

liberă, Kit îi va cere să-i facă un masaj. Sora ei se pregătise să devină maseuză, folosind veniturile obţinute pentru a-şi cumpăra o barcă. Acum era căpitan de barcă charter cu normă întreagă, dar încă putea să-i relaxeze muşchii recalcitranţi ai lui Kit. „Sunt cât se poate de pregătită. Sper să nu trebuiască să fiu veselă. Nu cred că mai am atâta energie."

Connor îşi termină cafeaua şi o urmă în sala de interogatorii.

„Domnule Shoemaker, sunt detectivul McKittrick şi acesta este partenerul meu, detectivul Robinson", spuse Kit în timp ce ea şi Connor se aşezară în faţa lui. „Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră."

„Am înţeles", spuse Shoemaker. Limbajul corpului său era nervos. Transpira abundent, deşi purta doar un tricou cu mâneci scurte. Genunchiul îi tremura şi degetele îi băteau pe masă. Kit voia să-i spună să înceteze, pentru că era enervant, dar un suspect nervos adesea spune lucruri pe care mai târziu regretă că le-a spus.

„Sperăm că ne puteţi ajuta cu o anchetă în curs", spuse Connor, preluând conducerea, aşa cum se înţeleseseră.

„Cum?", întrebă Shoemaker, cu voce precaută.

„Puneţi-mi mie întrebările", spuse avocatul său. „Nu lui."

Connor îi zâmbi avocatului şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui Shoemaker. „Erai şantajat de Brooks Munro."

Shoemaker rămase cu gura căscată, iar culoarea i se scurse din faţă. „Ce?", şopti el.

„Nu spune nimic, Pete", spuse avocatul său cu fermitate. „Clientul meu nu recunoaşte aşa ceva. De ce suntem aici?"

„Pentru că tu, Peter", spuse Connor, ignorându-l în continuare pe avocat, „ai fost inclus pe lista celor care au complotat să angajeze un asasin pentru a-l ucide pe Brooks

Munro, deoarece tu şi alţii eraţi şantajaţi. În acest moment, obţinem mandate pentru casa ta, afacerea ta, telefoanele tale şi înregistrările tale financiare. Asasinatul la comandă este o acuzaţie foarte gravă. Acum, modul în care funcţionează este că cel care ne oferă informaţii primul primeşte cea mai bună înţelegere. Eşti deja al treilea în rând, după complicii tăi la asasinatul la comandă. Ticăie ceasul."

„Este ridicol", replică avocatul. „Clientul meu este arestat?"

„Nu în acest moment", spuse Connor. „Dar îţi sugerăm să rămâi şi să asculţi ce avem de spus", a adăugat el când avocatul s-a ridicat şi l-a apucat pe Shoemaker de umăr. „Ar putea să-ţi salveze viaţa, Peter."

„Ce înseamnă asta?", a întrebat avocatul furios.

„Înseamnă", a spus Kit, „că cel care l-a ucis pe Brooks Munro a ucis şi cel puţin una dintre persoanele implicate în complotul de crimă la comandă. Hugh Smith este a cincea victimă a acestui criminal. Din câte ştim noi."

Avocatul se aşează la loc.

Shoemaker îşi linge nervos buzele. „Hugh e mort?"

„Gâtul tăiat", spuse Kit. „De la o ureche la alta. A pierdut şi un deget. Ucigaşul său voia combinaţia seifului lui Smith, şi nu cred că Smith a fost cooperant la început."

Shoemaker îşi acoperi gura. „Oh, Doamne."

Te rog, nu vomita. „Coşul de gunoi e în spatele tău", spuse Kit cu voce plictisită.

Connor se aplecă în faţă, cu coatele pe masă. „Deci... colegul tău ne-a povestit despre complotul de asasinat la comandă în schimbul protecţiei. Nu sunt sigur dacă înţelegerea mai e valabilă, dar putem să-l rugăm frumos pe procuror."

Shoemaker închise ochii. „Oh, nu", şopti el.

„Pete?", îl avertiză avocatul său. „Am discutat despre

asta. Nu pot dovedi nimic. Dacă ar fi putut, te-ar fi arestat deja.”

„Asta a spus şi colegul tău, Pete”, spuse Connor. „Până când i-am spus că Hugh Smith era mort. Atunci şi-a schimbat tonul. Uite, dacă ceea ce ai făcut pentru a fi şantajat nu a fost o crimă, nu ne interesează detaliile. Vrem să-l prindem pe cel care l-a ucis pe Brooks Munro şi pe alte patru persoane. Nu vrem să fii al şaselea.”

Shoemaker înghiţi în sec, apoi îi şopti ceva la ureche avocatului său.

Avocatul clătină din cap. „La naiba, Pete.” Suflă. „Bine, ce ne oferiţi?”

„Nimic”, a spus Connor, „până nu auzim ce are de spus. Avem deja câteva informaţii.” S-a întors spre Pete, care părea brusc îngrozit. „Dacă nu poţi oferi nimic nou, nu facem nicio înţelegere.”

„De unde vom şti dacă Pete are ceva nou de oferit?”, a întrebat avocatul. „Ce ştiţi deja?”

„Nimic”, răspunse Kit rece. „Tu primul, domnule Shoemaker.”

Mâna lui Shoemaker se îndepărtă de gură, căzând fără vlagă pe masă. „Nu noi am făcut-o.”

„Ce nu aţi făcut, Peter?”, întrebă Connor.

„Nu am angajat un asasin. Am discutat despre asta. Poate că am visat puţin la asta, dar nu am dus planul la îndeplinire.”

Connor părea relaxat, de parcă ar fi discutat despre vreme, dar Kit ştia că era alert şi nervos. Amândoi erau. „De ce nu?”, întrebă el.

Râsul lui Shoemaker era lipsit de veselie. „Pentru că nu suntem ucigaşi. Doamne, este un coşmar.”

„Începe de la început”, spuse Connor cu compasiune. „Când a început Munro să te şantajeze?”

„Acum doi ani. Eu… mi-am înşelat soţia. Atât am făcut.”

Kit nu era prea sigură de asta, dar a rămas tăcută.

„Şi Munro a aflat?” a insistat Connor.

„Da. Nu ştiu cum, dar a aflat. A spus că îi va spune soţiei mele dacă nui plătesc. Erau două mii de dolari pe lună. Era aproape tot salariul meu. Sunt director adjunct, pentru numele lui Dumnezeu.”

„Soţia ta are banii?” întrebă Connor. „Mi se pare că îmi amintesc că i – am văzut numele într-unul dintre buletinele informative ale clubului de golf.”

Kit era din nou recunoscătoare că Connor era bogat.

„Da”, spuse Shoemaker cu amărăciune. „Ea a avut întotdeauna bani şi nu a slăbit niciodată cureaua. Părinţii ei sunt obscen de bogaţi, iar soţia mea are un fond fiduciar. Avem un contract prenupţial şi, dacă ar fi aflat că am înşelat-o, aş fi pierdut totul. Nu eram dispus să pierd totul, aşa că i-am plătit lui Munro ce mi-a cerut.”

„Timp de doi ani”, spuse Connor.

Shoemaker dădu din cap. „Da.”

Kit făcu un gest de nerăbdare. „Şi apoi?”

„I-am plătit şi i-am plătit şi i-am plătit. M-am gândit că ar putea fi şi alţii şantajaţi, dar nu ştiam sigur. Nu le-aş fi spus despre situaţia mea nici dacă aş fi ştiut. Nu voiam să ştie nimeni. Şi apoi Earl O’Hanlon s-a sinucis. Bănuiam că Munro îl falimentase, dar, din nou, nu ştiam sigur. Nu până când am primit un telefon de la Hugh Smith. A folosit un telefon cu cartelă, dar ne-a sunat pe telefoanele mobile. Nu putea fi atins, dar lăsase o urmă care ducea direct la noi. Ne-a spus să venim la el acasă dacă nu voiam ca secretele noastre să fie dezvăluite.”

„Şi ai mers?”, întrebă Connor.

„Bineînţeles că am mers”, răspunse Shoemaker. „Ştiu cu ce se ocupa Smith. Ştiu că era un tip important din domeniul

securităţii. M-am gândit că o să înceapă să mă şantajeze şi pe mine. Dar nu asta s-a întâmplat.”

„Ce *s-a* întâmplat, domnule Shoemaker?”, întrebă Kit, fără să-şi ascundă iritarea. Tipul ăsta trebuia să treacă la subiect. Ea şi Connor mai aveau de făcut câteva interviuri.

„Mai erau şi alţii acolo.”

Kit bătu cu degetele în masă. „Câţi alţii?”

Shoemaker se întoarse spre ea. „Uite, încerc să vorbesc, bine? Încetează cu...” Imită gestul ei de a bate cu degetele. „Înrăutăţeşti situaţia.”

Kit bătu din nou cu degetele, apoi îşi încrucişă mâinile pe masă. Îl neliniştise. Excelent. „ Câţi alţii, domnule Shoemaker?”, întrebă ea.

„Nouă, cred.” Shoemaker închise ochii, mişcând buzele în tăcere. Apoi dădu din cap şi deschise ochii. „Nouă. Inclusiv Hugh Smith. Vă pot da numele lor.”

Connor împinse un blocnotes şi un stilou peste masă. „Scrie.”

Shoemaker o făcu, oprindu-se să respire adânc când mâinile îi tremurau atât de tare încât stiloul rupse hârtia. În cele din urmă, el enumeră numele.

Erau aceleaşi nume pe care le furnizase Daly.

„Ce s-a întâmplat când aţi fost chemat la casa lui Hugh Smith?”, întrebă Connor.

„El a spus că toţi fusesem victime ale şantajului lui Munro. A spus că nu ştia ce făcusem şi că nu era interesat să afle, ci doar să lucrăm împreună pentru a-l opri pe Munro. „Prin orice mijloace necesare.” Făcu ghilimele cu degetele. „Astea au fost exact cuvintele lui. Am discutat cum să facem asta fără să ne predăm poliţiei. Problema mea nu era că aş fi riscat închisoarea, dar aveam impresia că ceilalţi ar fi avut probleme legale. În cazul meu, soţia mea ar fi aflat şi m-ar fi tăiat de bani.”

Bietul de el, gândi Kit. Trebuia să suporte consecinţele acţiunilor sale. *Ce trist.*

Shoemaker îşi trecu degetele prin păr. „Era o nebunie. Stăteam şi discutam despre uciderea unui om. Despre angajarea unui *asasin plătit,* pentru numele lui Dumnezeu.”

„Cine a adus vorba de asasinul plătit?”, întrebă Connor.

„Hugh. A spus că ştie un tip care cunoaşte un tip. Eu voiam doar să plec acasă.”

„De ce nu ai plecat?”, întrebă Kit.

Ochii lui Shoemaker sclipiră. „Pentru că mai întâi Munro avea viaţa mea în mâinile lui, apoi Hugh. Nu voiam să mă şantajeze sau să-i spună soţiei mele.”

Ah. O posibilă discrepanţă. Spusese că Hugh nu ştia ce făcuseră. „Crezi că ştia de ce erau şantajaţi toţi cei de acolo?”

Shoemaker păru surprins. „A spus că nu ştia. E posibil să fi ştiut de ce, deşi nu ştiu cum ar fi putut. Dar dacă i-ar fi spus soţiei mele că eram şantajat, ar fi fost catastrofal, chiar dacă nu ştia de ce.”

„Bine”, spuse Kit. „Cine era de acord cu asasinul?”

Shoemaker ezită. „Nu vreau să spun.”

Kit ridică din umeri. „Atunci am terminat.”

„Detectivule”, spuse avocatul pe un ton aspru. „Face tot ce poate.”

Kit se aplecă în faţă, bucuroasă să fie poliţistul rău. „Nu face tot ce poate. Îşi protejează prietenii.”

„Nu sunt prietenii mei”, spuse Shoemaker cu amărăciune. „Niciunul dintre ei nu este prietenul meu. Le păsa doar de ei înşişi şi nu mi-au vorbit niciodată la club. Soţia mea făcea parte din cercul social, dar eu nu. Nu joc golf. Nu dansez. Sunt director adjunct. Eram sub nivelul lor.” Se opri pentru a respira adânc. „Scuze. Doar că clubul m-a pus în vizorul lui Munro. Nici măcar nu mai voiam să merg acolo după ce a început să mă şantajeze, dar soţia mea a

insistat. Ea face parte din lumea aceea. Eu nu. De aceea am avut o aventură. Căutam doar afecţiune care să nu aibă un preţ.”

„Cine a fost de acord cu asasinul, domnule Shoemaker?”, întrebă Connor, repetând întrebarea lui Kit.

Shoemaker închise ochii. „La naiba.” Inspiră adânc din nou. „Femeile. Mai ales Juanita. Hugh era entuziast, desigur. Şi unul dintre ceilalţi bărbaţi. Bert.”

Bert Ramsey, gândi Kit. Unul dintre prietenii lui Daly. „Ce s-a întâmplat apoi?”

„Am votat. Toată lumea a votat pentru asasin. Am plecat şi nici nu am ajuns la maşină că am început să vomit. A fost un coşmar. Este un coşmar.”

Kit era sigură că Shoemaker îşi dorea să nu-şi fi înşelat soţia. Se întreba dacă „afecţiunea fără preţ” merita preţul pe care îl plătea acum.

„Şi apoi?” întrebă Connor.

„M-am dus acasă. M-am dus la serviciu. Am încercat să uit că s-a întâmplat vreodată. Am încercat să cred că a fost doar un coşmar. A durat o săptămână, apoi Hugh ne-a chemat înapoi la el acasă. A spus că trebuie să ne organizăm. Când am ajuns acolo, a spus că asasinul pe care se gândea să-l angajeze era „ciudat”. Ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Ciudat şi înfiorător. S-a speriat şi nu a mai dus planul la capăt. A spus că ştia că uneori poliţiştii sub acoperire se dădeau drept asasini şi nu voia să ajungă la închisoare şi pentru asta.”

„Inteligent”, a observat Kit. „Şi apoi?”

„Am discutat despre alte modalităţi de a ne răzbuna pe Munro, de a-l face să se oprească. Am discutat despre găsirea unei modalităţi de a-i expune afacerile murdare din consiliul local. Ştiam cu toţii că era corupt.”

„Aţi găsit o idee?”, a întrebat Kit.

„Niciuna bună. Hugh a menţionat romanul Agatha Christie, *Crimă în Orient Express.* Că am putea să-l înjunghiem cu toţii pe Munro şi niciunul dintre noi nu ar şti cine l-a ucis cu adevărat. Nu mai puteam suporta. Am plecat. Mi-am dat seama că crima era mult mai gravă decât să fiu tăiat financiar. Am decis să risc că Hugh nu-i va spune soţiei mele, pentru că atunci şi crimele lui ar fi fost expuse. Nu am mai auzit nimic de la niciunul dintre ei. Următorul lucru pe care l-am aflat a fost că Munro murise, citind pe internet."

„Ce crezi că i s-a întâmplat?", a întrebat Connor.

„Sincer? M-am gândit că Hugh a găsit un asasin plătit. Sau că el şi ceilalţi au făcut propriul lor *Orient Express.* Tot ce ştiu este că nu am fost implicat în moartea lui Munro."

„Ştiai despre comutatorul mortului?", a întrebat Kit. „Lista pe care amenința că o va face publică dacă ar fi murit în mod neaşteptat?"

„Nu ştiam până când Hugh nu a menţionat-o. L-am plătit întotdeauna pe Munro. Ca un ceas. Nu am ratat niciodată şi nu am întârziat niciodată, aşa că bănuiesc că nu a considerat necesar să mă amenințe.

„Ai primit instrucţiuni pentru plata din această lună?", întrebă Kit. „Adică în ultimele zile."

Shoemaker tresări. „Da. Am primit un mesaj pe telefon duminică. Ziua mea este pe 17. Trebuie să duc banii la un dulap din staţia de autobuz."

„Deci ştiai că cererea aceea nu putea veni de la Brooks Munro", spuse Kit. „Deoarece era mort la momentul acela."

„Nu, cred că nu. Şi ce se întâmplă în continuare?"

„Te vom reţine, până când vom verifica povestea ta." Shoemaker se încruntă. „Ce înseamnă asta?"

„Înseamnă", spuse Kit, „că îţi vom percheziţiona casa, biroul, telefonul şi înregistrările financiare, aşa cum am spus că vom face când am început acest interogatoriu. Totul este

înregistrat, aşa că poţi să te uiţi singur dacă vrei să verifici.”

Shoemaker începu să se ridice de pe scaun, dar o privire ameninţătoare din partea lui Connor îl făcu să se aşeze la loc. „O să-mi percheziţionaţi casa?”

„Da”, spuse Kit. „Sunteţi implicat într-un complot de crimă la comandă, domnule Shoemaker. Ar fi trebuit să vă prezentaţi imediat după ce s-a întâmplat. Vă place sau nu, faceţi parte dintr-o conspiraţie pentru comiterea unei crime.”

„Dar eu nu am *făcut* nimic!”

„Rămâne de văzut”, spuse Kit. „Totuşi, nu aţi raportat incidentul, iar asta vă pune într-o lumină foarte proastă, domnule.”

„Dar... dar acum soţia mea va afla.”

Kit ridică din umeri. „Asta nu e problema noastră.”

Shoemaker strânse ochii, furia fiind evidentă pe chipul său. „Tu...”

„Peter!” îl întrerupse avocatul său. „Ajunge. Vom ajunge la o înţelegere. Le-ai dat în mod clar o mulţime de informaţii pe care nu le aveau înainte. Vom ajunge la o înţelegere.”

Shoemaker se prăbuşi în scaun. „Este un coşmar.” Kit îl privi pe Connor şi văzu că acesta dădea din cap. Şi el terminase.

Se ridică în picioare. „Da, păi, cele cinci victime ale acestui criminal ar fi de acord cu tine că este un coşmar. *Dacă* ar mai fi în viaţă să o facă. Stai

5 5

liniştit. Ne întoarcem.”

Îl lăsară pe Peter Shoemaker cu capul în mâini.

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:45

„Ei bine?”, întrebă Navarro. „Ce părere ai?”

„Da, Sam”, spuse Kit, închizând uşa camerei de observaţie. „Care e părerea ta?”

Sam continua să-l observe pe Peter Shoemaker, care începuse să tremure în ciuda căldurii din camera de interogatoriu. Bărbatul îşi ridică capul din mâini şi îşi trase nervos de sacou. Ştergându-şi fruntea transpirată, Shoemaker îşi băgă batista în buzunarul hainei, îşi aranjă mânecile, apoi îşi lăsă din nou capul în mâini.

„Nu sunt sigur”, recunoscu Sam. „Cu siguranţă îşi urăşte soţia.”

Navarro oftă. „Am înţeles asta.”

Sam suspină. „Să plăteşti cea mai mare parte a salariului tău unui şantajist pare o mare bătaie de cap pentru a ascunde o aventură de soţia ta, dar presupun că miza e mare.”

„Familia Shoemaker are o casă mare şi scumpă în La Jolla”, spuse Kit, venind să stea lângă Sam. „Sunt plini de bani cu „P” mare.”

„Sunt bani vechi”, spuse Connor. „Cel puţin soţia. Shoemaker însuşi a crescut în Chula Vista. Cred că l-am crezut. Şi mă bucur că a reuşit să nu vomite.”

Asta îl deranja pe Sam. „Chiar avea de gând să vomite? Nu arăta ca alţi oameni pe care i-am văzut vomitând din cauza stresului. Ei au o privire sticloasă, panicată, dar Shoemaker nu avea. Poate că doar *credea* că ar trebui să-i fie rău pentru că Hugh Smith a rămas fără un deget.”

„S-ar putea să ai dreptate”, spuse Kit. „Cred că ceea ce mă deranjează este faptul că toţi cei cu care am vorbit ne

asigură că infracţiunile lor nu ar necesita închisoare sau, dacă ar fi cazul, ar fi doar pentru câţiva ani. Sau că termenul de prescripţie a expirat. Avem doar cuvântul lor, deoarece doar Munro, Grossman şi ucigaşul – sau ucigaşii – au văzut lista."

Sam dădu din cap. „Şi pe mine mă deranjează asta. E ca şi cum, *da, am fost şantajat, dar nu pentru ceva atât de grav. Crede-mă. Dar tot am plătit banii în fiecare lună.* Mă întreb ce ar avea de spus soţia lui Peter Shoemaker despre aventura lui. Mă întreb dacă ştie."

Kit îl urmărea pe Shoemaker prin geam. „O să o întrebăm când îi vom percheziţiona casa."

Sam se întoarse spre ea, surprins. „Nu blufai în privinţa asta?"

Kit îi făcu cu ochiul. „Da, dar Shoemaker tocmai a confirmat povestea lui Daly despre asasinatul la comandă. Avem suficiente dovezi pentru a percheziţiona casa lui şi casele tuturor celor de pe lista aia."

„Ai făcut-o foarte bine", spuse Navarro. „Aproape că te-am crezut şi eu.
Câţi oameni mai trebuie să interoghezi?"

Kit se uită la ecranul telefonului. „Am adus opt, iar Connor şi cu mine tocmai am interogat doi dintre ei – Estelle White şi Peter Shoemaker. Marshall şi Ashton au interogat-o pe Juanita Young şi acum sunt cu Henry Reese. Mai avem câte doi. Bert Ramsey este următorul pe lista noastră."

„Bert e preşedintele unei companii de asigurări", spuse Connor. *„Nu e* o familie veche şi bogată, dar afacerea familiei lui e în oraş de zeci de ani. Era şi unul dintre prietenii lui Simon Daly. O să vedem dacă prietenia lor va rezista după ce Daly l-a turnat. Vrei să fiu poliţistul bun, Kit?"

„Te rog. Încă mai am urticarie de la cât de drăguţă am fost cu Daly."

Sam chicoti. „Nu ai.” Dar voia să-i verifice fiecare centimetru de piele pentru a se asigura. Kit în modul poliţist era mai sexy decât iadul.

„Poate nu urticarie”, admise ea. „Dar e ca o haină cu două mărimi mai mică. Haide, să mergem la următoarea cameră de interogatoriu. Bert Ramsey ne aşteaptă.”

Sam îi urmă, aşezându-se lângă geam, lângă Navarro, care se plimba între interviurile conduse de Kit şi Connor şi cele conduse de Marshall şi Ashton. Odată ce terminau toate interviurile, se adunau pentru a face un raport.

„Bert Ramsey are aceeaşi statură ca Shoemaker”, spuse Sam, studiind bărbatul de la masa de interviu. Care avea aceeaşi statură ca Bărbosul.

Care era de aceeaşi statură cu toţi bărbaţii din grup. Toţi erau fizic obişnuiţi în aproape toate privinţele.

Bert Ramsey era la începutul vârstei de cincizeci de ani şi părea să fie în formă bună. Avea părul tuns scurt, ras pe lateral şi scurt în creştet, amintind de marinarul care fusese odată.

Sam se întreba unde servise bărbatul, în ce calitate şi ce văzuse. Se întreba dacă se întorsese acasă împietrit de viaţă sau dacă fusese întotdeauna calm, rece şi stăpân pe sine în faţa a ceea ce majoritatea oamenilor ar considera o situaţie extrem de stresantă.

Bert Ramsey privea oglinda de sticlă de parcă ar fi putut vedea cine îl privea şi era complet neimpresionat.

„E foarte calm”, spuse Sam.

„Se preface”, spuse Navarro.

Sam nu era atât de sigur. Asta era ceea ce se aşteptase când începuseră să intervieveze oamenii bogaţi şi oarecum puternici. Această indiferenţă rece. Această lipsă de preocupare că legea l-ar putea atinge.

Bert Ramsey emana aceste vibraţii.

La fel şi Brooks Munro. Sam încă mai vedea zâmbetul ironic al bărbatului când îi propusese să-l declare pe Ronald Tasker inapt pentru proces.

„Vom afla în curând”, murmură Sam în timp ce Kit şi Connor se aşezau pe scaune.

„Bună ziua, domnule Ramsey”, spuse Kit. „Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi.”

Sam se aplecă spre Navarro. „Credeam că ea va fi poliţista rea.”

Un zâmbet mic îi apăru pe buzele lui Navarro. „Aşteaptă şi o să vezi.”

„El este partenerul meu, detectiv Robinson”, spuse Kit. „Ştii de ce te-am adus aici în seara asta?”

Ramsey se uită fix la ea.

Avocata lui, o femeie bine îmbrăcată, de aproximativ jumătate din vârsta lui Ramsey, se încruntă. „I-am sfătuit clientul meu să nu spună nimic.”

Kit zâmbi indulgent. „La fel au făcut şi ceilalţi avocaţi. Dar clienţii lor au fost convinşi să spună multe lucruri.” Se întoarse spre Ramsey. „Eşti directorul general al unei companii private de asigurări. Eşti specializat în asistenţă medicală.”

„Treci la treabă, detectivule”, spuse avocata cu voce rece.

Kit o ignoră, atenţia ei fiind în continuare îndreptată spre Ramsey. „Ai vieţile oamenilor în mâinile tale. Probabil că asta te face să te simţi puternic. Le dai bani pentru tratament sau nu? Le permiţi să trăiască sau îi laşi să moară?”

„Nu e atât de simplu”, spuse Ramsey, dar în ochii lui se citea că da, el ţinea vieţile oamenilor în mâinile sale şi că, da, asta îl făcea să se simtă puternic.

„Domnule”, murmură avocata. „Vă rog.”

Ramsey se uită la femeie de parcă şi ea ar fi fost un

gândac. „Ştiu ce pot şi ce nu pot spune, domnişoară Fremont.”

Avocata se încruntă şi mai tare, dar nu mai spuse nimic.

„De ce mai aduc avocaţi?”, întrebă Sam. „Nu-i ascultă niciodată.” Navarro chicoti. „Nici tu nu-i ascultai, când stăteai în locul lor.” Sam se încruntă. „Nu e o amintire plăcută, locotenente.”

Navarro se încruntă brusc. „Îmi pare rău, doctore Reeves. Nu era cazul.” Calmat, Sam mormăi. Nu era cazul.

Dar era şi adevărat. Când Sam fusese suspect de crimă, crezuse naiv că sistemul nu-l va dezamăgi, pentru că era nevinovat.

Nu l-a dezamăgit, dar asta pentru că fusese anchetat de Kit McKittrick. Ea avusese o atitudine deschisă, hotărâtă să găsească adevăratul criminal şi să nu-l sacrifice pe Sam pentru propriul ei interes. Partenerul lui Kit de atunci era însă pregătit – şi fericit – să-l aresteze.

Sam îl iertase pe Baz, mai ales pentru că omul era pasionat de justiţie. Acum erau prieteni, dar Sam nu mai credea că sistemul judiciar era corect faţă de toată lumea.

Bert Ramsey scutura scame invizibile de pe costumul său de cinci mii de dolari. Nu se uitase la Kit de când îşi concediase avocatul.

Kit şi Connor rămăseseră tăcuţi, aşteptând ceva. Sam nu era sigur ce.

Până când Ramsey a aruncat în sfârşit o privire către Kit, înainte de a-şi fixa privirea asupra lui Connor. „Sunt arestat, domnule detectiv?”

„Probabil”, a spus Connor cu un zâmbet sincer. „Îmi pare rău, Bert. Ştiu că este neplăcut. Dar asta se întâmplă când decizi să participi la un complot de crimă la comandă.”

Singura reacţie a lui Ramsey a fost o uşoară tresărire a

ochiului. Apăru şi dispăru înainte ca Sam să apuce să clipească. Se întrebă dacă Kit şi Connor observaseră.

Nu ar fi trebuit să se întrebe.

Kit îşi sprijinise cotul pe masă, cu bărbia pe pumn. „Avem declaraţii care te plasează în mijlocul negocierilor pentru o crimă la comandă, domnule Ramsey. Aşadar, da, te vom aresta. Acuzarea va urma după ce vom termina percheziţia casei tale."

Un colţ al gurii lui Ramsey se ridică într-un zâmbet similar cu al lui Munro. „Presupun că aveţi un mandat de percheziţie."

„Desigur", spuse Kit. „Deci, de ce aţi mers la casa lui Hugh Smith, dom-
nule Ramsey?"

Ramsey înţepeni. „Am fost invitat. Nu aveam idee de ce. Când am aflat, am plecat."

„Domnule", şopti avocatul său.

Ramsey nici măcar nu se uită la femeie. „Camerele lui de securitate vor arăta că am fost acolo, domnişoară Fremont."

„Au arătat", spuse Kit. „Am obţinut înregistrările în timp ce procesam locul crimei."

Ramsey se opri. Pentru o clipă, nici măcar nu respiră. Apoi zâmbetul îi reapăru, dar părea mai fragil acum. „Cine ar face aşa ceva, detectiv?"

Navarro scoase un sunet nemulţumit. „Se crede deştept."

Sam fu de acord. Din fericire, Kit era mult mai deşteaptă.

„Poate că *tu* ai făcut-o", spuse Kit. „Hugh Smith ştia că erai şantajat."

Expresia lui Ramsey nu se schimbă. „El ţi-a spus asta?"

Kit scutură din cap. „Nu, domnule. Prima dată când l-am întâlnit pe Hugh Smith în persoană, era prea mort ca să ne

vorbească. Gâtul îi era tăiat de la o ureche la alta. O treabă urâtă.” Se aşează confortabil în scaun. „Chestia e că el e a cincea victimă ucisă exact în acest fel. *Aveţi* un cuţit, domnule Ramsey?”

Avocata îşi băgă blocnotesul în geantă. „Am terminat aici.”

„Nu, nu am terminat”, spuse Kit, concentrându-se în continuare asupra lui Ramsey. „Clientul dumneavoastră a fost acuzat de conspiraţie la uciderea lui Brooks Munro. Două persoane diferite l-au menţionat în mod specific pe domnul Ramsey în legătură cu încurajarea angajării unui asasin plătit.”

„Nu am făcut aşa ceva”, spuse Ramsey cu calm. „Oricine a spus asta minte.”

„Vom verifica înregistrările dvs. financiare, domnule”, spuse Kit. „Vom găsi retrageri regulate de numerar în fiecare lună, cam în aceeaşi perioadă?”

Ramsey părea aproape amuzat. „Nu, nu veţi găsi. Pentru că şantajul nu a avut loc niciodată. Asasinatul la comandă nu a avut loc niciodată.”

Kit a suspinat. „Atunci aveţi un cont separat pentru astfel de tranzacţii. Unul pe care nu-l vom găsi uşor. Urăsc când se întâmplă asta. Dar îl vom găsi, domnule Ramsey. Vă promit asta. Dacă va trebui să vă răstorn viaţa şi să o expun la vedere pentru ca toţi Tom, Dick şi Harry din San Diego să o vadă, o
voi face.”

Ochii lui Ramsey se îngustaseră, foarte uşor.

„Bingo”, murmură Navarro.

„Verifică Insulele Cayman”, spuse Sam sec. „Poate că are cont la aceeaşi bancă ca Veronica şi Grossman.”

De partea lui Kit, Ramsey nu spuse nimic, poate ascultându-şi în sfârşit avocatul.

„De ce te şantaja Munro?”

Niciun răspuns.

Kit împinse o fotografie a lui Walter Grossman peste masă, iar nările lui Ramsey se dilată.

„Bine”, spuse Kit. „Îl cunoşti. Era detectivul particular al lui Munro. A reuşit să descopere multe lucruri murdare despre o mulţime de oameni. Din păcate, şi el era o problemă nerezolvată.” Apoi îi arătă lui Ramsey fotografia lui Grossman cu gâtul tăiat. „Aşa arată el acum.”

Nici o urmă de emoţie nu trecu peste faţa bărbatului.

„Uau”, murmură Sam. „Cu siguranţă e un sociopat, dar asta nu înseamnă că e un criminal. Ar putea fi doar un director executiv cu un stomac de oţel.”

„E foarte bun”, murmură Navarro înapoi. „E o fotografie greu de privit.”

Sam ridică din umeri. „A fost puşcaş marin. Poate că a văzut destule cadavre.”

„Şi eu”, spuse Navarro. „Dar tot am avut o reacţie faţă de Grossman şi Hugh Smith şi chiar Munro. Oricât de ticălos era Munro, nu puteam să mă uit la cadavrul său mutilat fără să simt o oarecare... tulburare.”

„Unde l-ai întâlnit pe acest om?”, întrebă Kit, atingând fotografia lui Grossman. Când Ramsey nu spuse nimic, ea rămase calmă. „Domnule Ramsey, în acea seară erau zece persoane în sufrageria lui Hugh Smith. Acum sunt nouă, pentru că Smith este mort. Apropo, lui Smith îi lipsea un deget. Nu cred că a fost dispus să dezvăluie combinaţia seifului său până când ucigaşul nu i l-a tăiat. Trebuie să fi durut. Foarte tare. Munro avea toate degetele de la mâini şi picioare tăiate, pe lângă cele douăzeci şi cinci de înjunghieri şi mutilarea organelor genitale. Cine i-a ucis nu se joacă. Au ucis şi nişte oameni nevinovaţi care au avut ghinionul să le stea în cale. Îmi imaginez că asta nu te alarmează, pentru că

ai gărzi de corp. Poliţiştii noştri i-au întâlnit când te-au adus pentru interogatoriu. Se pare că sunt foşti puşcaşi marini, la fel ca dumneavoastră.”

Ramsey a strâns ochii până au devenit două fante. „Nu sunt *fost* puşcaş marin, doamnă detectiv. Voi fi puşcaş marin mult după ce dumneavoastră veţi fi retrogradată la patrulare.

Kit a zâmbit. „Uneori, patrularea ar fi o binecuvântare. Urăsc să stau la birou. Ce voiam să spun, domnule Ramsey, este că din cele zece persoane din acea cameră, nouă sunt în viaţă. Trei dintre ei te-au numit deja complice al lui Hugh Smith. Având în vedere trecutul tău militar şi bodyguarzii, îmi imaginez că ai resurse la dispoziţie. Resurse care ar putea cunoaşte asasini plătiţi. Faptul că tu şi Hugh Smith conspiraţi împreună nu este o ipoteză exagerată. Cu siguranţă aveai motivaţia necesară, având în vedere că şi tu erai şantajat.”

„Nu *eram* şantajat. Nu ştiu de unde ai informaţiile, detectivule, dar nu am făcut nimic care să mă pună în situaţia de a fi şantajat.”

„Lista lui Munro cu „comutatorul mortului” ar spune altceva.”

Ramsey a clipit din nou, atât de repede încât Sam aproape că nu a observat.

Zâmbetul lui Kit se lărgi. „Ştii despre listă. Trei dintre cei nouă compatrioţi ai tăi au spus că Hugh Smith a menţionat-o la prima voastră întâlnire. Îmi imaginez că la început ţi-a fost foarte greu să plăteşti şantajul. Eşti un om puternic. Cine era Brooks Munro să-ţi ceară ceva? Era un nemernic nou-îmbogăţit care conducea o maşină de lux şi trăia pe cheltuiala soţiei sale.”

„Respiră mai greu”, murmură Sam.

„Da”, confirmă Navarro. „Ea îl afectează.”

„Wilhelmina nici măcar nu e soţia lui adevărată”, continuă Kit. „Era căsătorit cu asistenta lui, Veronica. Sunt

sigură că ai cunoscut-o. Ai fost în agenda lui Munro anul trecut. Nimeni nu obţinea o întâlnire cu Munro fără să treacă prin Veronica. Sunt căsătoriţi de vreo treizeci de ani. Întreaga lor existenţă în San Diego a fost o mare înşelătorie." Kit suspină. „Şi tu ai căzut în plasă. Păcat. Dacă ai fi cercetat puţin, ai fi putut să-l şantajezi tu pe el, în loc să fie invers."

Respiraţia lui Ramsey devenise mai grea şi mai rapidă, dar expresia lui era neutră.

„Înţelegeţi cum funcţionează înţelegerile, nu-i aşa, domnule Ramsey?", spuse Connor, încercând să-l ajute. „Primii care se prezintă beneficiază de cele mai bune condiţii. Sunt trei persoane înaintea dumneavoastră, iar partenerii noştri din această anchetă vorbesc cu o altă persoană dintre cei nouă supravieţuitori. Aţi putea fi al patrulea sau al cincilea dacă nu vă grăbiţi să vă alăturaţi grupului."

„Nu am nevoie să fac o înţelegere", spuse Ramsey, vizibil furios. „Nu am făcut nimic rău."

„Păi, cred că asta vor decide judecătorul şi juriul", spuse Kit. „Îmi imaginez deja titlurile din toate ziarele din ţară." Ea făcu un gest cu mâna, ca şi cum ar fi văzut titlurile. „Director executiv condamnat pentru crimă la comandă. Sentinţă de douăzeci de ani." Veţi fi bătrân când veţi ieşi, domnule. Iar ucigaşul lui Munro va fi încă în libertate. *Cheltuindu-ţi* banii. Cei trei compatrioţi ai tăi primesc înţelegeri care le garantează imunitate pentru orice au făcut pentru a fi şantajaţi. Şi tu poţi face la fel." Ea scoase o altă foaie de hârtie din dosar. „Aceasta este o listă cu persoanele care au complotat moartea lui Munro. De fapt, este prima pe care am primit-o. Dar este identică cu celelalte."

Era o mică exagerare. Nu existau „altele", la plural. Doar Daly şi Shoemaker le dăduseră liste. Dar era doar o mică minciună.

Kit împinse lista pe care le-o dăduse Simon Daly peste

masă. „Uitaţi-vă, domnule Ramsey. Recunoaşteţi numele care *nu* se află pe această listă?”

Ramsey nu se uită imediat la pagină, dar după aproximativ treizeci de secunde, privirea îi căzu pe ea, de parcă nu se putea abţine.

Gura i se strânse imediat, un muşchi din obrazul său se încordă în timp ce scrâşni din dinţi.

Zâmbetul lui Kit era sincer. „Văd că recunoaşteţi cine nu se află pe listă. Prietenul dumneavoastră v-a trădat, domnule Ramsey. Simon Daly a obţinut o înţelegere *excelentă* de la procuror. Aşa cum a spus partenerul meu, ştiţi cum funcţionează asta. Calitatea înţelegerii dumneavoastră depinde de ceea ce ne puteţi oferi şi noi nu ştim deja. Ticăie ceasul, domnule Ramsey.”

Ramsey strânse pumnul pe masă.

„Domnule”, îl avertiză avocata lui, punându-i o mână pe umăr. „Niciun cuvânt.”

Ramsey îi dădu mâna la o parte. „Care a fost înţelegerea *excelentă* a prietenului meu?”

„Imunitate tranzacţională”, spuse Kit cu o grimasă. „Ca poliţistă, urăsc să văd asta. Dar uneori trebuie să spargi ouă ca să faci omletă, nu-i aşa, detectiv Robinson?”

„Ai dreptate, detectiv McKittrick.”

„Daly nu va trebui să ispăşească pedeapsa pentru crima sa?”, întrebă Ramsey. „Pentru orice l-a determinat să fie şantajat?”

Kit nu clipi. „Asta înseamnă „imunitate tranzacţională”, *domnule.* Acum, întrebarea este: veţi ispăşi pedeapsa pentru crima dvs. *şi* pentru uciderea la comandă? Pentru că asta înseamnă mult mai mulţi ani, domnule.”

Ramsey şi-a pierdut în sfârşit calmul. „Eşti o târfă lipsită de respect”, a mârâit el.

Kit a ridicat din umeri. „Mi s-au spus lucruri şi mai

urâte. Domnule, iată ce se va întâmpla în continuare, pentru că nu ştiu ce va face partenerul meu, dar eu îmi pierd răbdarea cu dumneavoastră, iar noi mai avem de făcut încă câteva interogatorii. Sperăm că cu persoane mai cooperante decât dumneavoastră. Nu avem nevoie de dumneavoastră. Dacă continuaţi să vă declaraţi nevinovat, vă vom aresta, vă vom percheziţiona *totul* şi probabil veţi ieşi pe cauţiune, pentru că sunteţi mai bogat decât voi fi eu vreodată cu salariul meu de poliţist."

Ramsey zâmbi din nou.

„Dar sper din suflet să ai bodyguarzi buni", continuă Kit. „Pentru că eşti o problemă nerezolvată. Oricine l-a ucis pe Munro – presupunând că nu ai avut niciun amestec în înjunghierea lui de douăzeci şi cinci de ori şi tăierea degetelor de la mâini şi picioare – pare hotărât să reducă la tăcere definitiv pe oricine l-ar putea identifica. În cele din urmă, *dacă vei supravieţui,* vei ajunge la închisoare pentru mult timp. Acolo nu vei avea bodyguarzi, dacă nu -ţi faci repede nişte prieteni. Şi, în cele din urmă, *dacă vei supravieţui,* vom găsi lista cu comutatorul omului mort şi vom afla ce ai făcut. Mă voi asigura personal că vei fi judecat la maxim şi pentru asta. Astea sunt faptele, domnule. Încă te poţi
salva."

Expresia lui Ramsey se răci în timp ce ezita. „Cine altcineva ţi-a spus că am fost implicat?"

Kit a dat din cap. „Nu pot să-ţi spun asta, *domnule.* Vezi tu, nu sunt o negociatoare expertă în sala de şedinţe, aşa cum eşti tu, *domnule.* Sunt doar un poliţist, care câştigă o sutime din cât câştigi tu. Vorbeşti sau nu. Obţii o înţelegere sau nu. Depinde doar de tine."

Ochiul lui Ramsey se mişcă din nou, expresia lui devenind întunecată şi ameninţătoare. *„Nu* am participat la

complotul de asasinat la comandă.”

Expresia lui Kit rămase neutră, dar Sam putea vedea că corpul ei se încordase subtil. Doar cei care o cunoşteau puteau recunoaşte ceea ce era – satisfacţie. Ştia că acum îl avea la mână.

„Cine a făcut-o?”

„Domnule”, spuse avocatul lui Ramsey cu voce tare.

Ramsey o lovi cu mâna, fără să-şi ia ochii de la Kit. Dacă privirile ar fi putut ucide, Kit ar fi murit pe loc.

Sam spera ca Ramsey să nu fie eliberat niciodată.

„Hugh Smith. Totul a fost vina lui Hugh Smith. Juanita Young a spus că ştie pe cineva dacă contactul lui Smith nu dădea rezultate. Am încercat să-l opresc.”

„Cum?” insistă Kit. „Cum ai încercat să-l opreşti?”

„Tipul cu care vorbea Smith era un poliţist sub acoperire. Oricine avea ochi putea să-şi dea seama.”

„Deci ai fost martor la discuţia dintre Hugh Smith şi asasinul plătit?”, întrebă Kit cu precauţie.

„Smith purta un microfon la întâlnire. Eu ascultam. I-am spus lui Smith să plece, că ceva nu era în regulă. Am avut dreptate. Omul era un poliţist sub acoperire. L-am verificat mai târziu. Juanita i-a dat lui Hugh numele tipului ei şi era legal. I-am verificat pe amândoi. Dacă cineva l-a ucis pe Munro, acela a fost tipul Juanitei. Probabil că ea chiar l-a ajutat. Cred că se culcau împreună.” „Juanita şi Hugh Smith?”, întrebă Connor.

„Nu.” Ramsey îi aruncă o privire nerăbdătoare şi furioasă. „Juanita şi asasinul ei. Dacă vrei nume, îţi dau nume. După ce închei o înţelegere.”

Kit dădu din cap o dată. „Îl voi suna pe Joel Haley, procurorul. S-ar putea să trebuiască să aştepţi. Domnul Haley are o noapte aglomerată.”

Capitolul 16

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 5:45

Kit îi mulţumi mental mamei sale pentru urna mare cu cafea şi mâncare pe care le trimisese pentru a-i susţine. Fusese o noapte lungă. Avea nevoie să se ducă acasă, să doarmă şi să facă un duş, dar avea senzaţia că niciunul dintre aceste lucruri nu se va întâmpla în curând.

Îşi umplu din nou cana şi se alătură celorlalţi la masa de conferinţe, aşezându-se între Connor şi Sam. Tabloul alb era destul de plin. Va trebui să-l reorganizeze după această şedinţă.

Navarro bătuse în masă pentru a atrage atenţia tuturor. Marshall şi Ashton interogaseră toţi suspecţii, iar Joel se alăturase echipei după ce negociase toată noaptea. Şi mai era şi căpitanul, care venise special pentru raport.

Deci… nicio presiune.

„Am terminat de interogat toate cele nouă persoane implicate în complotul de a angaja un asasin pentru a-l ucide pe Brooks Munro”, spuse Navarro.

„Avem două nume de asasini”, adăugă Joel. „Bert Ramsey ne-a dat numele adevăratului asasin asociat cu Juanita Young şi al falsului asasin pe care Ramsey l-a

identificat corect ca fiind un poliţist sub acoperire. Adevăratul asasin este Jason Goodman, iar poliţistul sub acoperire este Kirk Torrence. Va trebui să contactaţi superiorul lui Torrence, deoarece acoperirea lui a fost com-

promisă.”

„La naiba”, mormăi căpitanul. „Îl cunosc pe Torrence. Ne-a fost foarte util în calitatea lui de sub acoperire. Dar este sub acoperire de ceva vreme, aşa că oricum era aproape timpul să-l aducem înapoi. Mă ocup eu de asta. Cum la identificat Bert Ramsey?”

„Nu a vrut să spună”, răspunse Joel. „Are o mulţime de bodyguarzi şi câteva relaţii în lumea securităţii. Poate că vom reuşi să-l presăm mai târziu, dar nu asta era prioritatea mea în seara asta.”

„Înţeleg”, spuse căpitanul. „Aţi avut cu toţii o zi lungă, dar productivă.”

Având în vedere că era aproape zori, era adevărat. Funcţionau pe bază de cafea şi adrenalină.

„Încă nu ştim dacă asasinul a făcut-o”, spuse Kit. „Teoria medicului legist privind implicarea mai multor persoane în crimă nu a fost încă infirmată.”

„Crezi că vreunul dintre ei l-ar fi putut înjunghia pe Munro?”, întrebă căpitanul.

Kit se uită la ceilalţi detectivi, care îi făcură cu toţii semn să preia conducerea. „Cred că Simon Daly ar fi putut, domnule”, spuse ea. „Sunt sigură că Bert Ramsey ar fi putut. Omul nici nu a clipit când a văzut cadavrul lui Walter Grossman.”

„Grossman era detectivul particular al lui Munro?”, întrebă căpitanul.

„Da, domnule”, spuse Kit. „Potrivit Veronicăi, doar Munro şi Grossman ştiau cine era pe listă.”

„Şi nu cred că Veronica minte în privinţa asta”, spuse Joel. „Ar fi putut să negocieze o înţelegere mai avantajoasă dacă ar fi ştiut, dar nu a făcut-o încă.”

„Sam?”, întrebă Navarro. „Tu ce părere ai?”

Sam se frecă pe ceafă. „Sunt absolut de acord că Bert Ramsey este capabil să înjunghie un om. E un sociopat cu sânge rece. Dar nu sunt sigur că el l-a înjunghiat pe Munro. La fel ca ceilalţi, nu cred că şi-ar murdări mâinile. Nu cred că vreunul dintre ei ar fi participat la planul de crimă la comandă dacă Hugh Smith nu i-ar fi prins pe toţi în capcană invitându-i la el acasă."

„Ar fi putut unul dintre cei nouă să-l omoare pe Hugh Smith?" întrebă căpitanul. „Aş fi furios dacă cineva mi-ar dezvălui şantajul în felul ăsta."

„Posibil", spuse Kit. „Încă aşteptăm ca medicul legist să ne dea o estimare mai precisă a momentului morţii lui Smith. În acest moment, va fi dificil să obţinem alibiuri solide pentru oricare dintre ei, deoarece ar trebui să dea socoteală pentru fiecare moment din cele două zile întregi. Probabil că au fost singuri la un moment dat, aşa că..."

„Am înţeles", spuse căpitanul.

„Doi dintre detectivii mei îl caută pe Jason Goodman, domnule", spuse Navarro. „Asasinul asociat cu Juanita Young."

Ashton zâmbi. „Juanita Young l-a oferit pe tavă ca pe un curcan de Ziua Recunoştinţei, cu sau fără aventură."

„Asta mi-a uşurat munca, cu siguranţă", spuse Joel.

„Şi pe a noastră", spuse Navarro. „Ne-a spus exact unde să-l găsim. Am trimis oameni să-l ia. Sperăm să avem veşti în curând."

„Dar personajul ăsta, „Bărbosul"?", întrebă căpitanul, folosind ghilimele cu degetele.

Connor oftă. „E enervant de obişnuit. Avem o înregistrare video cu el, dar fie are mai multă barbă decât Sasquatch, fie poartă o glugă şi o mască. Nu avem nicio fotografie clară cu faţa lui. Din punct de vedere fizic, oricare dintre suspecţii noştri ar putea fi el. La naiba, jumătate

dintre bărbaţii din această cameră ar putea fi el. Pur şi simplu nu ştim. În acest moment, trebuie să verificăm alibiurile celor nouă suspecţi pentru perioada în care Munro a fost răpit şi apoi torturat.”

„Fiecare acord le impune să coopereze cu poliţia”, spuse Joel. „Sper să nu o facă, pentru că am nevoie de un duş după ce am negociat toate aceste acorduri. Aş vrea ca toţi să-şi încalce acordurile, doar ca să nu mai fiu nevoit să le respect.”

„Toată lumea a obţinut un acord?”, întrebă căpitanul, încruntându-se.

„Nu. Ultimii trei cu care am vorbit nu aveau nimic nou.” Joel râse obosit. „Erau foarte supăraţi că erau ultimii. Cam ca atunci când eşti în ultimul rând al avionului şi toate opţiunile bune pentru cină s-au terminat deja până când căruciorul cu mâncare ajunge la tine.”

Kit îi întinse lui Joel o farfurie cu sandvişuri. „Faci referiri la mâncare. Mănâncă ceva.”

Joel luă un sandvis. „Mulţumesc. O să fiu sincer cu tine. Toţi vor ieşi pe cauţiune. Îi avem pentru conspiraţie la uciderea lui Munro, dar singurele dovezi reale sunt ceea ce au spus unul despre celălalt. Nu avem încă dovezi fizice. Acuzările vor fi convingătoare la proces, dar nu cred că judecătorul ne va acorda opţiunea de a nu le acorda cauţiune la citarea în judecată. Aceştia sunt „pilonii comunităţii” şi mulţi dintre ei fac donaţii diverselor instanţe
221 5 5 5 5 5
judecătoreşti. Vor fi acasă până la ora 17:00 astăzi.”

„Putem măcar să le confiscăm paşapoartele?”, întrebă Kit.

„Sigur că o să încerc. Cu siguranţă există riscul să fugă. Dar nu pot promite nimic. Ar trebui să planificăm să-i supraveghem imediat ce vor fi eliberaţi pe cauţiune. Mai ales pe Bert Ramsey. Simon Daly a negociat o casă sigură pentru

el şi soţia lui, aşa că va fi într-un loc unde îl putem găsi uşor, dar niciunul dintre ceilalţi nu a primit protecţie. Niciunul nu a cerut-o.”

„Asta spune multe”, murmură Marshall. „Nu vor să fie supravegheaţi.”

„Păi, vor fi”, spuse Navarro cu gravitate. „O să mă ocup de asta. Mulţumesc pentru informaţie, Joel.”

Joel îi făcu cu mâna, cu gura plină de o bucată mare din sandvişul său. Închise ochii şi gemu, scoţând un sunet mic şi jalnic.

„Mai are cineva ceva?” întrebă căpitanul.

„Chevy Suburban de culoare bej”, spuse Sam. „Cel pe care peisagistul la văzut condus de Bărbos. S-a reuşit localizarea lui cu o remorcă neînvelită?”

„Am o echipă care analizează toate camerele de trafic”, spuse Navarro. „Au localizat două care ar putea fi aceeaşi combinaţie Suburban/remorcă. Una a fost văzută ultima oară pe 163, iar cealaltă pe 8.”

„Autostrada 163 merge spre nord”, spuse Connor cu o încruntare. „I-8 merge spre est. În ce direcţie a plecat?”

Navarro scutură din cap. „Încă încearcă să afle încotro s-au îndreptat vehiculele de acolo. Dispar, apoi reapar. Vehiculele nu sunt acolo unde echipa mea se aşteaptă să fie dacă ar urma tiparele normale de trafic.”

„O face intenţionat”, spuse Kit. „Pentru a crea confuzie.”

„Funcţionează”, mormăi Navarro. „Dar nu renunţăm.”

„Domnule, ce se întâmplă cu Christopher Drummond?”, întrebă Kit. „Nu mai luăm în considerare oferta lui, nu-i aşa?”

Căpitanul îi aruncă lui Navarro o privire întrebătoare, iar Kit se strâmbă. „Îmi pare rău, locotenente”, murmură ea.

Navarro îi făcu semn să nu-şi mai ceară scuze. „Ţi-am spus că Drummond s-a oferit să facă schimb de informaţii pentru o înţelegere”, îi reaminti el căpitanului. „Ţi-am spus şi

că nu vrem să acceptăm asta.”

„Îmi amintesc”, spuse căpitanul. „Îmi amintesc şi că ţi-am spus să afli ce ştie.”

Kit înghiţi în sec, mâncarea pe care o consumase răsucindu-i-se neplăcut în stomac.

Dar avea încredere în Navarro. El o susţinuse în numeroase ocazii.

De asemenea, el auzise mărturisirea în şoaptă a Ritei că fusese agresată de Drummond.

„A ucis o femeie cu sânge rece”, spuse Navarro cu voce calmă. „Nu este ceva ce vrem să răsplătim.”

Căpitanul părea nemulţumit. Avea gura strânsă, ca şi cum intenţiona să discute mai târziu cu Navarro despre acest subiect.

Kit îşi curăţă gâtul. „Căpitane? Acum ştim cine a fost implicat în complotul de a-l ucide pe Brooks Munro, în parte datorită ofertei lui Drummond. Înainte de asta, nu ne uitam la legătura cu clubul de golf. Este logic că informaţiile pe care voia să le schimbe erau legate de clubul de golf. Toate cele nouă persoane cu care am vorbit în seara asta sunt implicate în lista lui Munro. Şi când vom găsi lista, pun pariu că şi Drummond se află pe ea.”

Navarro dădu din cap. „Mă gândesc la acelaşi lucru. Dacă legătura dintre clubul de golf şi şantaj este ceea ce Drummond intenţionează să ofere, el nu ar fi ştiut asta dacă nu ar fi fost şi el şantajat. Orice vom găsi pe lista aceea, putem folosi pentru a-l acuza mai târziu. Dacă i se acordă imunitate, ar putea include orice crime din trecut incluse în acest caz. Prefer să aştept până găsim lista şi să nu renunţ imediat la ocazia de a-l prinde pe Drummond pentru ceva mai mult.”

Mai mult decât uciderea mamei Ritei. Mai mult decât violarea unui copil. Oricare dintre acestea ar fi fost suficient

pentru a-l închide pe Drummond pentru totdeauna, dar Kit ştia că sistemul nu funcţiona întotdeauna aşa.

Oamenii răi ştiau cum să scape nepedepsiţi pentru crimele lor. Mai ales cei inteligenţi şi bogaţi.

Căpitanul luă în considerare cuvintele lui Navarro. „Are sens. Bine, atunci pot să am răbdare. Cred că Drummond nu pleacă nicăieri pentru moment. Are nevoie de noi în acest moment."

„Avocatul lui a sunat ieri toată ziua la biroul meu", spuse Joel, după ce înghiţi repede un sandviş şi luă altul. „Întrebând când ne vom aşeza să discutăm asta cu clientul său. I-am spus avocatului să se retragă, iar şeful meu este de acord. Nu vrem să-i acordăm lui Drummond atenţie dacă nu este absolut necesar. Credem că Drummond este responsabil pentru ameninţarea fiicei victimei sale, în vârstă de paisprezece ani, şi vrem să-l acuzăm şi de influenţarea martorilor, dacă putem. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să-i oferim acelui om o înţelegere."

Kit închise ochii pentru o clipă, simţind o uşurare. *Mulţumesc, Joel.*

„Nu ştiam că a luat legătura cu copilul", spuse căpitanul într-un ton calm, dar furios, ceea ce o făcu pe Kit să se întrebe dacă Navarro dezvăluise într- adevăr violul pe care Rita nu era încă pregătită să-l raporteze. *Dacă va fi vreodată pregătită.*

„Nu cu fiica victimei personal", spuse Joel. „Ea a primit o scrisoare anonimă care – în mod firesc – a făcut-o să creadă că era urmărită. Cred că a fost Drummond şi şeful meu este de acord. Drummond este un gunoi, pur şi simplu. Aş prefera să acord imunitate unui milion de Veronica Fitzgerald decât unui singur Christopher Drummond, şi asta doar pentru că Fitzgerald nu ştie exact cine se află pe listă şi ce au făcut. Munro şi detectivul său particular ştiau şi acum sunt morţi.

Dacă detectivul ar fi supravieţuit, nici lui nu i-aş fi acordat imunitate.”

„Am înţeles”, spuse căpitanul. „Unde este Veronica Fitzgerald acum? A ieşit deja pe cauţiune?”

Joel scutură din cap. „Având în vedere că atât Munro, cât şi Grossman sunt morţi, avocatul ei şi cu mine am convenit că ar fi mai în siguranţă în arest preventiv, aşa că va rămâne oaspetele vostru până se vor lămuri lucrurile.”

Căpitanul dădu din cap. „Sunt de acord cu ceea ce aţi spus cu toţii. Aţi făcut o treabă bună, oameni buni. Ştiu că aţi lucrat aproape non-stop la acest caz şi vă suntem recunoscători. Doar că… încercaţi să lucraţi mai repede.”

„Şi în acest sens”, spuse Navarro, „duceti-vă acasă şi odihniti-vă cât puteţi. Simon Daly şi soţia lui sunt deja într-o casă sigură. Ceilalţi opt vor fi eliberaţi pe cauţiune în curând, aşa că va trebui să vă grăbiţi să obţineţi dovezile necesare pentru a-i aresta.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 6:30 dimineaţa

Kit se trezi că se împiedică în timp ce se îndrepta spre maşina ei Subaru, care era parcată în parcarea angajaţilor. Nu mai fusese atât de obosită de mult timp.

Mă înmoi.

Nu, nu era adevărat. Doar se obişnuise cu sentimentul de a avea grijă de ea însăşi. Multă vreme, viaţa ei se rezumase la muncă, mâncare, somn şi iar de la capăt. Ocazional, făcea o pauză pentru a lua cina duminica cu familia. În ultimele nouă luni, învăţase să-şi stabilească mai

bine prioritățile. Nu era prima dată când stătea trează 24 de ore în acea perioadă, dar nu se mai întâmpla suficient de des încât să devină o normă.

Patul ei de la McKittrick House o aştepta. Mama şi tata ar fi dus fetele la şcoală până când ea ajungea acasă. Putea să se cuibărească lângă câinele ei şi să se odihnească puţin înainte ca totul să înceapă din nou.

„Tu.”

Kit se întoarse brusc la auzul vocii pline de venin. Şi îngheţă.

„Tu”, repetă ea, inima începând să-i bată cu putere. Nu de frică, ci de furie.

Christopher Drummond se aplecă peste ea, degetele de la picioare la niciun centimetru de ale ei. Era un bărbat înalt şi se folosea de înălţimea lui

5 5

pentru a o intimida.

„Tu eşti responsabilă”, şuieră el, cu respiraţia urât mirositoare. Mirosea a whisky şi disperare.

„Pentru ce?”, întrebă ea calm, băgând mâna în buzunar după telefonul mobil. Ar fi putut cere ajutor rapid sunând la 911. Era în parcarea SDPD, pentru numele lui Dumnezeu.

Dacă putea activa aplicaţia de înregistrare, cu atât mai bine. Dar, deocamdată, trebuia să cheme ajutoare înainte ca situaţia să se agraveze. Apăsă de cinci ori butonul lateral al telefonului. Era o funcţie foarte utilă, să poţi suna la 911 fără să formezi numărul. Nu avusese nevoie să o folosească până atunci, dar era bucuroasă că o configurase.

Cealaltă mână se îndreptă spre arma de serviciu. Eliberă siguranţa de pe toc şi apucă ferm mânerul armei. Nu voia să tragă cu arma în Drummond decât dacă era pentru a-şi salva propria viaţă.

Erau atâtea hârtii de completat după ce trăgeai cu arma

de serviciu.

Drummond o lovi cu degetul în piept, suficient de tare încât să o doară.

„Voiam să fac o înţelegere, dar *mi-ai* stat în cale.”

„Nu e decizia mea, domnule Drummond. Discutaţi cu procurorul.”

„E de partea ta. Probabil se culcă cu tine, târfă.”

Kit făcu un pas înapoi. Drummond avansă, rămânând în spaţiul ei. „Vă rog să vă îndepărtaţi, domnule”, spuse ea politicos.

El o provoca să ia măsuri împotriva lui, iar ea nu avea de gând să facă asta. Nu când el putea să tulbure apele în cazul său strigând că ea l-a agresat, ceea ce ea bănuia că era intenţia lui.

„Du-te înapoi şi spune-i nenorocitului de Haley să mă sune. Şi ar fi bine ca veştile lui să fie bune.”

„Nu-i spun nimic lui Joel Haley. *Domnule”,* adăugă ea, folosind un ton cât se poate de sarcastic. Cel puţin nu mai era obosită. Adrenalina îi curgea prin vene ca un râu învolburat. „Ai ucis o femeie cu sânge rece *şi* i-ai agresat copilul. Nu voi mişca un deget să te ajut. Meriţi toate lucrurile oribile care ţi se vor întâmpla de acum încolo. O zi bună. *Domnule. ”* El întinse mâna şi o apucă de braţ, mai repede decât ar fi crezut ea că este capabil. Era şi puternic. Mai târziu avea să aibă o vânătaie. „Dă-mi drumul. Acum.”

Drummond o trase spre el, cu faţa atât de aproape încât nasurile lor aproape se atingeau. „Ce ai spus?”

Kit clipi din ochi, prefăcându-se nevinovată. „Ce vrei să spui?”

Erau camere peste tot. Cu siguranţă una dintre ele surprindea acest moment. Spera că şi cu sunet.

„Ce a spus târfa aia mică că am făcut?”

„Te referi la copilul femeii pe care ai ucis-o?”

„Nu am atins copilul ăla. Orice ar fi spus că am făcut, minte.”

Dar, din nou, părea disperat. Disperat şi atât de vinovat.

Vă rog, înregistraţi, camere. Vă rog.

„Asta va decide un juriu format din semenii dumneavoastră, domnule Drummond.”

„Ea nu a spus niciodată că am atins-o. Avocatul meu mi-ar fi spus.”

„Ai făcut-o? Ai atins-o?” Faptul că Kit nu-i scosese ochii şi nu-l umpluse de gloanţe o făcea mândră de autocontrolul ei. *Nenorocitule. Ai atins-o pe surioara mea. Te voi distruge*. Dar o va face în mod legal.

Avea nevoie ca Rita să vadă că sistemul judiciar funcţiona.

Strânsoarea lui de fier pe braţul ei se întări şi o trase şi mai aproape, până când partea din faţă a corpului ei se lipi de al lui. „Nu i-am tras-o. Dacă ea spune că am făcut-o, minte.”

Respiraţia lui puturoasă îi umplu nările. *Nu vomita.*

„Nu am spus niciodată că i-ai „tras-o”, domnule.” Cuvintele îi rămăseseră blocate în gât, sufocând-o. „Am spus doar că ai agresat-o.”

Strânsoarea lui se întări şi mai mult şi ea trebui să-şi muşte interiorul

5 5 5 5

obrazului pentru a nu se strâmba de durere.

„E o mincinoasă”, mârâi el.

Kit îşi strânse degetele pe arma de serviciu. Trebuia să-l oprească cât mai repede. „Vom vedea ce spune ADN-ul.”

Era o şansă mică. Rita nu-i spusese niciodată detalii despre agresiune şi Kit nu avea idee dacă existau dovezi fizice ale faptei, deoarece Rita nu spusese nimănui la momentul respectiv.

Dar Kit era sigură că nu fusese făcut niciun kit de viol. Drummond nu ştia asta, însă.

El păli. „Ce?”

„Am spus că vom vedea ce va arăta testul ADN. Ştii *ce este* ADN-ul, nu? Este dovada concretă care demonstrează că tu ai ucis-o pe Maria Mendoza.” Celulele pielii mamei Ritei fuseseră găsite în crăpăturile inelului cu sigiliu pe care el îl purtase în noaptea în care o bătuse până la moarte.

Connor fusese responsabil de ancheta aceea cu puţin timp înainte ca ei să devină parteneri. *Mulţumesc, Connor.*

Drummond făcu un pas înapoi, ţinând-o în continuare de braţ. „Minţi”, spuse el, cu voce nesigură. Şi speriată.

Ea îi zâmbi. „Orice te face să te simţi mai bine. Data viitoare când violezi un copil, foloseşte prezervativ.”

„Am folosit”, spuse el cu voce strânsă, în timp ce mâna liberă se strânse în pumn şi se îndreptă spre faţa ei.

Dar ea anticipase mişcarea. Îi prinse braţul şi, în acelaşi timp, îşi eliberă mâna, îl întoarse şi îi dădu un şut în picioare.

Drummond căzu pe trotuar cu un zgomot atât de puternic încât ea ar fi putut simţi compasiune dacă nu l-ar fi urât atât de mult.

„Eşti arestat pentru agresiune asupra unui ofiţer de poliţie”, îi spuse ea în timp ce îi punea cătuşele. „Şi, sper, pentru multe altele.”

El înjura încontinuu când ea îl ridică în picioare. Kit nu dădu importanţă insultelor. Şi îşi dori din tot sufletul să fi putut înregistra întreaga conversaţie.

„Frumos”, spuse o voce familiară din umbra din spatele maşinii ei. Sam ieşi, ţinând într-o mână unul dintre vasele de copt Pyrex ale mamei sale şi în cealaltă telefonul mobil. Telefonul era îndreptat direct spre Drummond.

Ea îi zâmbi lui Sam, sperând că el înregistrase totul. „Voiai să-l loveşti în cap cu vasul?”

Sam ridică din umeri. „Dacă era nevoie. M-am gândit că ai totul sub control, dar te-am acoperit. Pentru orice eventualitate.”

„Ai înregistrat totul pe video?”

Zâmbetul lui Sam era sălbatic. „Fiecare cuvânt. Chiar şi „Am folosit”. ” Drummond începu să se zbată, dar Kit îi lovi din nou picioarele, căzând în genunchi pe spatele lui, cu genunchiul pe rinichiul lui.

Sam părea în egală măsură exultant şi îndurerat, probabil din cauza amintirii momentului în care ea îi făcuse acelaşi lucru.

Din fericire, Sam o iertase din plin.

„Nu e atât de deştept pe cât credeam”, spuse Connor, apropiindu-se cu nonşalanţă în timp ce îşi punea arma în toc. „Nu credeam că o să-l faci să recunoască ceva.”

„Nici eu”, mărturisi Kit, „dar e beat şi poate chiar drogat. Nu e o combinaţie bună.”

Marshall şi Ashton erau chiar în spatele lui Connor. „A fost grozav”, spuse Ashton. „Mai bine decât la televizor.”

Faptul că colegii ei o susţineau era liniştitor. Era sigură că era singură.

Connor îl ridică pe Drummond în picioare şi cei trei bărbaţi îl escortară înapoi în clădire. „Du-te acasă, Kit”, spuse Connor peste umăr. „Îl vom ţine într-o celulă până când vom completa actele. Sper că până atunci se va trezi din beţie şi va putea aprecia pe deplin ce şi-a făcut.”

Sam apăsă pe telefonul mobil în timp ce detectivii se îndepărtau. „Tocmai am trimis videoclipul ţie şi lui Connor şi în contul meu din cloud.” „ J” 5 5 5

Puse vasul Pyrex pe capota maşinii Subaru a lui Kit. „Te-a rănit?”

Ea ridică din umeri. „Nimic ce nu pot suporta. Speram să-l prind măcar pentru agresiune asupra unui poliţist. Nu mi-am imaginat că va spune ceva util.”

Sam îi trase uşor mâneca jachetei şi, folosind lanterna de pe telefon, îi verifică braţul pe care Drummond o apucase. Sam strânse din dinţi. „Deja s-a înroşit. Ai nevoie de gheaţă.”

Am nevoie de tine. Pentru că, încă o dată, acest bărbat îi venise în ajutor. Chiar dacă ar fi putut să se descurce singură cu Drummond, faptul că Sam era alături de ea o făcea să se simtă prea bine şi fericită.

Se aplecă spre el, sprijinindu-şi fruntea pe pieptul lui. „Mulţumesc.”

El o îmbrăţişă, oferindu-i siguranţă şi confort. „Ai uitat să iei vasele mamei tale şi cafetiera. Le aduceam când l-am văzut că te apucă. I-am trimis un mesaj lui Connor şi apoi am început să filmez.”

„După ce ai luat farfuria mamei ca să-l loveşti în cap.”

Râsul lui răsună din piept. „Nu am armă. A trebuit să mă descurc cu ce aveam.” Inspiră adânc, vocea lui schimbându-se. Devenind tremurândă. „M-ai speriat de-mi ai luat zece ani din viaţă.”

„Îl aveam sub control.”

„Ştiu. E singurul motiv pentru care nu l-am lovit eu însumi. Dar tot m-ai speriat. Dacă ar fi avut o armă?”

„Kevlar.”

„Nu protejează totul.” A expirat, cu umerii lăsaţi. „Ştiu că eşti prudentă. Dar…”

„Ştiu”, a şoptit ea. Apoi s-a dat suficient de mult înapoi încât să-l poată privi în ochi. Acei ochi verzi minunaţi din spatele ochelarilor a la Clark Kent. Ca de obicei, erau deschişi şi sinceri şi spuneau un milion de lucruri pe care ea nu le putea desluşi în acel moment. „Mulţumesc. Pentru că mi-ai luat apărarea. Şi pentru că ai avut încredere că mă descurc singură. Dar mai ales pentru că ai înregistrat totul. Va face o diferenţă enormă.”

„Dacă pot folosi asta pentru a obţine o mărturisire de

vinovăţie din partea acelui ticălos mizerabil, atunci Rita poate raporta crima fără a fi nevoită să depună mărturie în instanţă. Cel puţin nu la acel proces.”

Va trebui totuşi să depună mărturie la procesul pentru uciderea lui Drummond, dar Kit credea că Rita se va descurca. Mai ales dacă bărbatul va fi pedepsit pentru agresiunea sexuală.

„Mulţumesc”, spuse ea din nou, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Doar un sărut rapid, dar care îl făcu totuşi să zâmbească. „Eşti cavalerul meu în armură strălucitoare.”

„Cu ajutorul vasului meu de copt de 23 x 33 cm.”

Voia să râdă, dar în schimb simţi că îi ustură ochii. „Cred că am o cădere de adrenalină.”

„Atunci lasă-mă să te duc acasă.”

Voia să spună nu. Dar el avea dreptate. Nu ar fi trebuit să se afle la volanul maşinii în acel moment. „Bine.”

La Jolla, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:15

„Uau”, şopti Kit în timp ce Connor urca pe aleea sinuoasă care ducea la casa lui Peter Shoemaker.

Casa era spectaculoasă. Situată pe un deal, era construită în stilul vechilor haciende spaniole, dar cu o întorsătură literală. Casa se învârtea în jurul ei însăşi, creând un efect de spirală.

„Întreaga parte din spate este semicirculară”, spuse Connor. „Toate ferestrele. Se află chiar lângă stânci. Priveliştea oceanului la apus este uluitoare.”

Kit coborî geamul maşinii cu câţiva centimetri şi fu

imediat întâmpinată de sunetul valurilor care se spărgeau şi de mirosul apei sărate. „De unde ştii cum arată partea din spate?”

„Am căutat pe Google”, a răspuns Connor. „A apărut într-o revistă acum vreo cincisprezece ani. Familia Shoemaker locuieşte aici de zece ani, aşa că nu erau proprietarii atunci. Dar nu-mi imaginez că au schimbat prea multe. Casa asta s-a vândut cu douăzeci de milioane. Când cheltui atâţia bani, nu vrei o casă care necesită renovare.”

Kit înghiţi în sec. „Douăzeci de milioane de dolari?”

„Da. Eşti gata să o cunoşti pe soţie?”

Veniseră să cerceteze casa familiei Shoemaker şi să o interogheze pe Aylene Shoemaker despre alibiul soţului ei. El îi spusese lui Joel că fusese cu Aylene miercuri după şcoală, când Brooks Munro fusese răpit, la şcoală în următoarele două zile, apoi acasă cu ea din nou în următoarele două seri. Confirmaseră deja că fusese la şcoală toată ziua de miercuri până vineri, dar restul timpului era încă sub semnul întrebării.

Verificau alibiurile tuturor celor nouă participanţi la complotul de crimă la comandă, dar, aşa cum prevăzuse Kit, era dificil să afle locaţia şi activităţile tuturor celor nouă. Sperau că soţia lui Peter Shoemaker îi va putea ajuta. Cel puţin vor putea să-i taie numele de pe listă.

Kit îşi dorea ca Sam să fie alături de ei astăzi, dar el avusese clienţi dimineaţa şi după-amiaza fusese voluntar la New Horizons. Trebuia să fie epuizat. Cel puţin ea şi Connor reuşiseră să doarmă patru sau cinci ore. Sam nu putea să fi dormit mai mult de o oră înainte de a-şi începe ziua.

Au ajuns în vârful dealului şi Connor a apăsat frâna maşinii. „Stai, stai, stai. Ce naiba?”

Gândurile lui Kit despre Sam s-au evaporat la vederea scenei din faţa lor. O maşină de poliţie era parcată lângă un

Rolls-Royce în aleea circulară din faţa casei, unde doi poliţişti în uniformă imobilizau un bărbat în vârstă. Bărbatul părea să aibă între 65 şi 70 de ani şi ţipa şi se lupta cu ei.

Kit şi Connor s-au grăbit spre locul faptei, arătându-şi legitimaţiile.

„Care este problema, domnilor poliţişti?”, a întrebat Kit.

„Acest bărbat încerca să intre în casă”, a spus unul dintre poliţişti.

„Nu este adevărat! ”, a tunat bărbatul. „Am *cumpărat* casa asta. Fiica mea locuieşte aici. Încerc să intru să văd ce face, dar cheia mea nu funcţionează.”

Kit a ridicat mâinile, sperând să-l liniştească şi să-l calmeze pe bărbat.

„Cum vă numiţi, domnule?” Ea a aruncat o privire către poliţişti. „Puteţi să-i daţi drumul? Nu fugiţi, domnule. Vrem să vă ajutăm.”

Pentru că o trecuse un fior la gândul că acest bărbat venise să vadă ce face fiica lui. După vârsta lui, Kit bănuia că fiica lui era soţia lui Peter Shoemaker.

Bărbatul se smulse din strânsoarea poliţiştilor şi se întoarse spre Kit. „Sunt Duncan Tindall.”

„Da, este”, confirmă Connor într-un şoaptă liniştită, pe care numai Kit o putea auzi.

Chiar şi Kit recunoscu numele acela. Duncan Tindall era unul dintre cei mai bogaţi oameni din sudul Californiei.

„Mulţumesc, domnule. Sunt detectivul McKittrick, iar acesta este partenerul meu, detectivul Robinson. Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.”

Tindall inspiră tremurând şi expiră. „Fiica mea, Aylene, nu-mi răspunde la telefon. Ea răspunde *întotdeauna* la apelurile mele. Nepoatele mele gemene stau la noi câteva zile şi au vrut să vorbească cu mama lor, dar nu le-a răspuns la telefon. Ceva nu e în regulă.”

„Copiii locuiesc cu dumneavoastră?”, întrebă Kit.

„Nu. Fiica mea m-a rugat să le ţin câteva zile. Ea şi ginerele meu voiau să petreacă ceva timp singuri înainte să înceapă semestrul de primăvară.

„Şi aveţi cheia casei?”, întrebă Connor.

Tindall se încruntă. „Da, am cheia. Eu am cumpărat casa asta blestemată!”

„Îmi pare foarte rău, domnule”, spuse Kit, sperând că vocea ei părea conciliantă. „Nu am vrut să insinuăm nimic. Spuneţi că cheia dumneavoastră nu mai merge?”

„Nu mai merge. Încercam să deschid ferestrele când aceşti… *bărbaţi* mau abordat.”

Poliţiştii îi priviră pe Kit şi Connor cu aceeaşi expresie neimpresionată. „Am fost însărcinaţi să ne asigurăm că nu intră nimeni neautorizat”, spuse unul dintre ei.

Tindall strânse ochii. „De ce?” Cuvântul era plin de o combinaţie de indignare şi teamă.

„Ginerele dumneavoastră a fost adus aseară pentru interogatoriu”, îi spuse Connor.

Indignarea lui Tindall păru să se diminueze, lăsând loc şocului. „Pentru ce? Pete e un om de treabă.”

Un taxi opri în spatele lor şi nimeni altul decât Peter Shoemaker coborî din scaunul din spate. Făcu semn taxiului să plece şi se îndreptă spre ei, cu o expresie precaută pe faţă.

„De ce eşti aici, tată?”, întrebă Shoemaker, ignorându-i pe Kit şi Connor.

„De ce cheia mea nu se potriveşte în broască?”, întrebă Tindall. „Şi de ce ai fost adus pentru interogatoriu?”

„Speram să pot vorbi mai întâi cu Aylene despre asta în particular. *De ce* sunteţi aici, domnilor detectivi?”

„Să vă percheziţionăm casa şi să vorbim cu soţia dumneavoastră”, a răspuns Kit. „Confirmăm alibiurile, aşa cum am spus că vom face. Se pare că toţi vrem să vorbim cu

doamna Shoemaker.”

„Tindall”, a corectat-o Tindall. „Ea şi-a păstrat numele de fată.”

Ceea ce părea să-l deranjeze pe Peter Shoemaker, dacă era să ne luăm după expresia lui încruntată. „Cheia ta nu funcţionează pentru că Aylene a schimbat încuietorile”, spuse el. „Au fost semnalate cazuri de hoţi în zonă, aşa că a vrut să fie precaută.” Scoase un set de chei din buzunar şi îi dădu una socrului său. „Poftim. Acum, de ce eşti aici, tată?”

„Aylene nu-mi răspunde la telefon. Nici fetelor nu le-a răspuns când au sunat.”

Shoemaker se opri. „Nici mie nu mi-a răspuns când am sunat-o. Am crezut că e supărată pentru că nu am venit acasă aseară.” Se îndreptă spre uşa din faţă, alergând uşor. „Era supărată când am plecat.”

„I-ai spus unde te duci?”, întrebă Kit, urmându-l îndeaproape, pentru că fiorul care îi parcursese şira spinării se transformase într-o teamă profundă.

Ceva nu era în regulă.

„Nu. Era deja în cadă când... când am fost chemat. Am crezut că o să dureze doar o oră. Cel mult două. I-am spus să se bucure de baie şi că o să ajung acasă repede.” Mâinile lui Shoemaker tremurau în timp ce încerca să introducă cheia în broască. „Şi apoi... după... n-am vrut să-i explic nimic la telefon.”

„Să explici *ce?”,* întrebă Tindall. „La naiba, Pete. Ce se întâmplă?”

„Într-un minut, tată.” Shoemaker inspiră adânc şi expiră, încercând să se calmeze. „Trebuie să intru.”

„Lasă-mă pe mine”, spuse Connor, luând cheia din mâna lui Shoemaker. O introduse în broască şi o întoarse cu uşurinţă.

Kit ridică privirea şi îngheţă. *La naiba.* Camera

îndreptată spre uşă fusese acoperită cu vopsea neagră spray.

„Detectiv”, murmură ea, arătând în sus când Connor se uită peste umăr.

Connor ridică privirea, închizând ochii pentru o clipă înainte de a-i înapoia cheile lui Shoemaker. „Va trebui să rămâneţi aici câteva minute, domnule Shoemaker, domnule Tindall. Vă rog.”

„Nu!” strigă Tindall. „Vreau să ştiu ce se întâmplă!”

„Şi vă vom spune imediat ce vom afla”, îl asigură Kit. „Domnilor poliţişti?”

Cei doi ofiţeri în uniformă se aşezară în faţa uşii, împiedicând intrarea celor doi bărbaţi, care erau amândoi în stare de panică.

Kit şi Connor urcară scările în fugă, scara elegantă fiind suficient de largă pentru ca amândoi să poată urca în acelaşi timp. Cele şapte dormitoare erau goale, dar când intrară în baia principală, se opriră brusc. „Nenorocitule”, mormăi Connor.

Da, gândi Kit. *Nenorocitul.*

Pentru că Aylene Tindall zăcea în imensa cadă, apa fiind de un roşu închis. Gâtul îi fusese tăiat. De la o ureche la alta.

Kit făcu un pas înapoi şi sună la Dispecerat, în timp ce Connor sună la CSU. Apoi o sună pe Alicia Batra să vină să ridice cadavrul, terminând convorbirea în timp ce Connor îl suna pe Navarro. El îl puse pe Navarro pe difuzor.

„Ce?”, întrebă Navarro sec când răspunse.

„Soţia lui Shoemaker e moartă”, spuse Connor. „Gâtul tăiat, la fel ca la celelalte. Şi camera de la uşa din faţă a fost vopsită.”

„La naiba”, suspină Navarro. „Voi adăuga protecţie suplimentară familiilor celorlalte şapte. Se pare că Simon Daly a cerut protecţie la timp.”

„Poate prea la timp”, spuse Kit. „Cred că depinde de

momentul în care a fost ucisă Aylene Tindall.”

„E soţia lui Shoemaker?”, întrebă Navarro. „Doamne, e un coşmar. E moştenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din sudul Californiei. Primarul mă bate la cap de zile întregi şi asta nu va face decât să înrăutăţească lucrurile. Ţine-mă la curent cu noutăţile.”

Kit nu-şi putea lua ochii de la femeia moartă din cadă. „Ea era alibiul lui Peter Shoemaker, domnule. Acum nu mai putem să o întrebăm nimic.”

„Stiu. Aţi verificat şi alte alibiuri?”

„Până acum, alibiul lui Estelle White s-a confirmat. Shoemaker a fost a doua noastră vizită. Nu am vorbit cu Marshall şi Ashton despre după-amiaza lor.”

„Alibiurile Juanitei Young şi ale lui Henry Reese s-au verificat şi ele”, spuse Navarro. „Kevin şi Alf tocmai au raportat. Îi voi trimite să verifice alibiul lui Bert Ramsey. Îl putem verifica pe Simon Daly la final, deoarece se află într- o casă sigură şi nu pleacă nicăieri pentru moment. Femeia şi ceilalţi doi bărbaţi nu au plătit încă cauţiunea, dar o vor face în decurs de o oră. Joel a reuşit să convingă judecătorul să le confişte toate paşapoartele.”

„Doar dacă nu sunt ca Veronica şi au paşapoarte false”, spuse Kit.

„Am pus în alertă aeroporturile locale, inclusiv serviciile charter. Dacă vor încerca să fugă din ţară, îi vom prinde. Toţi au poliţişti la domiciliu şi la locul de muncă. Le spunem că este pentru siguranţa lor şi, după uciderea lui Aylene Tindall, s-ar putea chiar să ne creadă. Rămâi acolo, la locul faptei, şi ia declaraţii. Îi voi ţine pe Kevin şi Alf să verifice alibiurile. Poţi să-i iei pe cei pe care nu i-au luat odată ce locul faptei de la Shoemaker este securizat. Voi trimite oameni să verifice familiile imediate ale celor şapte rămaşi.

Şapte, gândi Kit, numărându-i mental. Din cei zece,

Hugh Smith era mort. Simon Daly şi soţia lui se aflau într-o casă sigură. Soţia lui Peter Shoemaker era moartă. Mai rămâneau de verificat familiile a şapte suspecţi. Bine. Nu puteau lăsa pe nimeni să scape.

„Ştim unde este soţia lui Hugh Smith?”, întrebă Kit.

„În vizită la nepoţii lor”, răspunse Navarro. „Acum se află în Baltimore şi a fost informată despre moartea lui. Se întoarce acasă.”

„Aylene Tindall şi Peter Shoemaker au trei copii”, spuse Connor. „Unul este la facultate în San Francisco. Vom afla adresa şi vom trimite pe cineva să o informeze şi pe ea.”

Kit încă se uita la cadavrul lui Aylene Tindall. „De ce a ucis-o pe soţia lui Shoemaker? A fost un mesaj? Şi dacă da, ce mesaj? A spus că îi plătea lui Munro. A spus că ar fi continuat să-i plătească Bărbosului, dacă Hugh Smith nu i-ar fi dat în vileag pe toţi. A spus că singura lui crimă a fost că a înşelat-o pe Aylene.”

„A spus multe lucruri”, mormăi Navarro. „Toţi au spus multe lucruri. Şi pun pariu că multe dintre ele erau minciuni, fie pentru a obţine o înţelegere, fie pentru a ne face să uităm să investigăm ce au făcut pentru a ajunge pe lista lui Munro. Sau ambele.”

Kit suspină. „Trebuie să-i spunem tatălui şi soţului ei. Sunt afară.” Navarro oftă la fel ca ea. „Atunci, treci la treabă.”

Connor se îndreptă spre uşa băii. „De data asta o fac eu. E rândul meu.”

„Stai.” Kit îl apucă uşor de mână pe Connor înainte ca acesta să încheie convorbirea cu Navarro. „Verifică şi situaţia Wilhelminei Munro. Dacă Bărbosul începe să ucidă membri ai familiei, s-ar putea să se ia de ea şi de Rafferty, îngrijitorul ei.”

„Nu s-au întors la Boston?”, întrebă Navarro.

„Nu. Ea a spus că, deşi nu va îngropa soţul ei – pentru că Veronica va face asta, fiind soţia legală – va rămâne până când vom termina ancheta. I-am spus că ar putea dura ceva timp, dar ea a închiriat un apartament în oraş. Îţi trimit adresa prin SMS.”

„Mulţumesc. Aveţi grijă de voi, amândoi.” Navarro încheie convorbirea. Connor expiră. „Să o facem.”

Coborâră scările, auzindu-i pe Shoemaker şi Tindall strigând la poliţiştii de cealaltă parte a uşii închise. Kit şi Connor se strecurară pe lângă ei, fără să le dea celor doi bărbaţi şansa să intre.

Connor expiră din nou. Kit ştia că el ura să dea astfel de veşti, dar nimănui nu-i plăcea să o facă. Şi era rândul lui.

„Soţia dumneavoastră a murit, domnule Shoemaker”, spuse Connor cât se putea de compătimitor. „Nu puteţi intra până când echipa de criminalişti şi medicul legist nu termină şi noi nu eliberăm locul.”

Shoemaker pur şi simplu… s-a prăbuşit. A căzut pe fund pe veranda din beton şi nici măcar nu a reacţionat la durerea căzăturii. Arăta de parcă ar fi fost deconectat. Corpul i s-a lăsat şi s-a sprijinit de peretele din faţă al casei.

„Este numai vina mea”, a şoptit el.

Tindall devenise alarmant de palid. *„Ce?”,* a întrebat el fără sunet, cuvântul formându-se doar pe buzele lui.

Kit îl luă de braţ şi îl conduse la un leagăn de verandă care se legăna uşor în briza oceanului. „Îmi pare foarte rău, domnule.”

El se prăbuşi pe leagăn şi o privi fix. *„Cum?”* Din nou, cuvântul era fără sunet.

„A fost ucisă, domnule.”

Închizând ochii, el murmură *„ucisă”,* dar nu spuse nimic mai mult. „Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră, domnule?”, întrebă Kit. „Soţia dumneavoastră?”

El dădu din cap, tot fără să spună nimic. Apoi deschise ochii şi Kit văzu privirea lui şocată. „Kennedy. Trebuie să-i spun.”

„Cine este Kennedy?”

„Nepoata mea. Este la facultate.” El căută telefonul, dar Kit îl opri cu o atingere uşoară pe încheietura mâinii. „Să ne asigurăm că este cineva cu ea când îi spui, bine? O prietenă sau o colegă de cameră. Poate consilierul ei rezidenţial.”

Tindall dădu din cap, amorţit. „Fetele. Cum o să le spun?” Lacrimile îi umplură ochii. „De ce ar vrea cineva să-i facă rău Aylenei mele? Era bună. Bună la suflet.”

„Nu ştiu”, spuse Kit sincer. „O să aflăm.”

El dădu din cap din nou, apoi rămase nemişcat. Apoi se rigidiză, ridicându-se atât de brusc încât leagănul aproape îl aruncă jos. „Ce legătură are asta cu Pete? De ce a fost interogat?”

Kit aruncă o privire spre Peter Shoemaker, care încă stătea pe beton, legănându-se. Gura lui continua să se mişte şi Kit crezu că spunea, iar şi iar, că totul era vina lui.

„Nu pot să-ţi dau toate detaliile acum – încă încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat”, adăugă ea când Tindall deschise gura, fără îndoială pentru a obiecta. „Dar ginerele tău a fost interogat pentru că credem că era şantajat.”

Tindall părea din nou pierdut. „Pete? Pentru ce?”

Kit era aproape sigură că Peter Shoemaker făcuse mult mai mult decât să-şi înşele soţia. Mesajul transmis de Bărbos era clar: plăteşte sau vei avea de suferit. Şi, în comparaţie cu sumele pe care le plăteau ceilalţi şantajaţi, cele două mii de dolari pe lună ale lui Shoemaker nu păreau suficiente pentru a ucide o femeie. „Nu sunt sigură. Aşa cum am spus, abia am început ancheta. Dar vom afla.”

Un muşchi se încordă în maxilarul lui Tindall. „Deci este într-adevăr vina lui Pete?”

„Păi, nu, domnule. Este vina celui care a ucis oameni în ultima săptămână.”

Tindall o privi din nou, apoi păru să-şi dea seama. „Brooks Munro. Tu eşti McKittrick. Investighezi uciderea acelui nemernic Brooks Munro.”

„Da, domnule.”

„Atunci *el* e responsabil?”

Kit voia să spună că Munro nu putea fi responsabil pentru uciderea lui Aylene, deoarece era mort de aproximativ o săptămână. Dar nu asta întrebase Tindall.

Ea răspunse cât putu de bine. „Are legătură. Ţi-aş spune mai multe dacă aş şti.” În mare parte era adevărat. „Pot să vă pun câteva întrebări? Ştiu că nu e momentul potrivit, dar…”

„Desigur”, murmură Tindall. „Era copilul meu. Singurul meu copil.”

„Îmi pare foarte rău. Fiica dumneavoastră şi ginerele dumneavoastră păreau fericiţi împreună?”

El dădu din cap. „Da, păreau. Pete o trata ca pe o regină.”

Era interesant. Peter spusese nişte lucruri îngrozitoare despre soţia lui în seara precedentă. „Fiica dumneavoastră lucra în afara casei?”

„Lucra de acasă, administrând fundaţia familiei noastre. Dăm sume substanţiale pentru organizaţii caritabile din oraş.”

Kit citise asta în ştiri de-a lungul anilor. „Deci nu aveau probleme financiare.”

Tindall clătină din cap. „Nu. Avea un fond fiduciar şi cheltuieli minime. Eu plăteam aproape totul, ca ea să se poată dedica activităţilor caritabile şi Pete să poată preda la şcoală. Ei dădeau înapoi.”

Kit zâmbi trist. „Pare o persoană absolut minunată.”

„A fost”, şopti Tindall. „Cum o să le spun copiilor?”

„Nu e uşor”, spuse Kit. „Nici să spui, nici să auzi. Pot să-ţi dau numele unui psiholog bun, specializat în traume din copilărie cauzate de crime. Ea a ajutat familia mea.”

El ridică ochii, atât de plini de durere şi şoc încât îi răneau inima lui Kit. „Ai pierdut pe cineva?”

Nu putea să-i spună despre Rita, aşa că îi dădu răspunsul pe care oricine citise un articol despre Kit îl ştia deja. „Sora mea. Aveam cincisprezece ani. Nu l-am prins niciodată pe cel care a făcut-o, dar îl vom prinde pe cel care a ucis-o pe Aylene a ta.”

„Mulţumesc, detectivule.” Duncan Tindall îşi coborî faţa în mâini şi începu să plângă.

Capitolul 17

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 16:45

Kit se lăsă pe scaunul de la birou şi căută frenetic în sertar, oftând uşurată când găsi batonul Snickers pe care îl lăsase acolo pentru astfel de ocazii. Era unul mare, dar tot nu era suficient pentru a-i alina stresul.

„Nu eşti bine”, spuse Navarro, aşezându-se pe marginea biroului ei. „Aşa că nici nu te voi întreba.”

„Bine”, spuse Kit cu gura plină de ciocolată şi caramel. Înghiţi prima înghiţitură şi puse bomboana deoparte, pentru că Navarro voia să afle noutăţile. „Alicia Batra a spus că apa din cadă a afectat temperatura corpului lui Aylene, aşa că ora decesului nu este clară. Undeva între ora şapte seara şi ora şapte dimineaţa. Soţul ei a spus că era în cadă când a venit poliţia din San Diego să- l ia pentru interogatoriu, iar asta a fost la ora nouă şi un sfert seara, aşa că asta restrânge puţin intervalul.”

„Când i-am ridicat pe ceilalţi suspecţi?”

„Între ora nouă şi miezul nopţii. Aşadar, oricare dintre ei ar fi putut să o facă, dacă ora decesului este mai devreme.” Ea îşi întinse braţele. „Sau niciunul dintre ei nu ar fi putut să o facă. Nu ştim!”

Navarro a rămas tăcut, aşteptând cu răbdare ca izbucnirea ei să se potolească.

Kit a luat o altă muşcătură mare din batonul de ciocolată şi şi-a încrucişat braţele pe piept în timp ce mesteca. „Îmi pare rău”, a spus ea când a terminat întregul baton king-size. A verificat sertarul, dar nu mai era nimic.

„La naiba.”

Navarro scoase o altă ciocolată Snickers din buzunarul hainei. „Am cumpărat pachetul pentru petrecere. Ia una din ale mele.”

„Mulţumesc. O să o păstrez pe asta, pentru că nu am mâncat nimic astăzi şi zahărul o să-mi facă rău dacă mai mănânc.

Navarro ridică din ochi şi scoase un sandviş împachetat din celălalt buzunar. „M-am gândit că nu vei avea timp să mănânci. Marshall şi Ashton au adus o grămadă de sandvişuri cubaneze de la delicatesea din colţ.”

„Eşti un prinţ printre bărbaţi”, spuse Kit şi se apucă să mănânce. „Connor ia o pauză. Trebuia să se ducă acasă la CeCe pentru o vreme. Probabil e o modalitate mai bună de a se relaxa decât să mănânce un pachet de batoane Snickers. ”

„Probabil”, spuse Navarro blând. „Când se întoarce?”

„Curând. A spus că avea nevoie doar de o îmbrăţişare.”

Buzele lui Navarro se crispară. „Am auzit că ai primit o îmbrăţişare azi dimineaţă după ce l-ai prins pe Drummond cu faţa la perete.”

Îşi aminti felul în care Sam o ţinea în braţe în timp ce adrenalina îi scădea. „Da. Ai ceva de spus în legătură cu asta?”

„Nu. Dacă spun că e un lucru bun, o să-l părăseşti pe Sam doar ca să fii contrară. Şi dacă îl părăseşti pe Sam, părinţii tăi o să mă omoare. Şi îmi place mâncarea mamei tale.”

Kit chicoti. „Tuturor le place.” Ea suspină şi se încruntă. „Domnul Tindall – Duncan Tindall – era distrus. Trebuia să le spună soţiei şi nepoţilor. Fiica cea mare zboară acasă chiar în acest moment. Tindall şi-a trimis asistentul personal cu avionul companiei să o ia şi să o aducă acasă. Adică, avioanele private nu sunt grozave pentru mediu, dar măcar

ea nu trebuie să suporte un zbor cu avionul în timp ce lumea ei se prăbuşeşte.”

„Nu e cu mult mai mare decât erai tu când a murit Wren”, observă Navarro.

„Are şaptesprezece ani. E prima dată când pleacă de acasă. Gemenii au doar opt ani. I-am dat domnului Tindall numărul doctorului Carlisle. Ea a făcut atât de multe pentru Rita.”

Navarro îi strânse umărul, doar o atingere scurtă. „Ai o inimă bună, Kit. Nu fi prea dură.”

„Încerc.” Îşi frecă mâinile pe faţă. „Deci Wilhelmina şi ceilalţi sunt bine?”

„Încă verificăm. Din cei şapte suspecţi rămaşi, am confirmat că cinci dintre familiile lor sunt în viaţă şi bine. Familia Daly se află în custodie protectivă şi am vorbit personal cu soţia lui Hugh Smith. Aştept veşti despre celelalte două familii în următoarea oră.”

„Bine. De ce să o omoare pe soţia lui Peter Shoemaker? De ce ea? De ce acum?”

„Poate că intenţiona să omoare mai multe persoane, dar nu a apucat încă să o facă.”

„Poate. Tot mă gândesc că păcatul lui Peter Shoemaker este mult mai grav decât simplul adulter. De ce altfel s-ar fi deranjat Munro să-l şantajeze? Două mii de dolari pe lună? Adică, pentru mine sunt mulţi bani. Pentru majoritatea oamenilor normali sunt mulţi bani. Dar pentru cineva cu banii lui Shoemaker?”

„Presupui că el avea acces la fondul ei fiduciar.”

„Adevărat. Ea şi-a păstrat numele şi el a spus că ea ţinea strâns sub control fondurile. Dar tatăl lui Aylene a spus că erau fericiţi împreună. Shoemaker părea să-şi urască cu adevărat soţia, dar socrul său a spus că o trata ca pe o

regină.”

„Şi acum alibiul lui nu poate fi confirmat.”

„Exact.” Şi asta o făcu să se întrebe ce altceva mai făcuse Shoemaker. Avea înălţimea potrivită pentru a fi Bărbosul şi era singurul membru al familiei dintre cei zece complici care fusese vizat. „Au fost confirmate şi celelalte alibiuri?”

„Pe cât posibil. Mai sunt câteva de verificat, dar se pare că toţi au fost acolo unde au spus că au fost.”

Amândoi se întoarseră când uşile duble ale secţiei Omucideri se deschiseră şi o tânără intră. Kit îşi ţinu respiraţia, recunoscând faţa femeii din fotografia de pe telefonul lui Duncan Tindall.

„E Kennedy Shoemaker”, murmură Kit. „Probabil a venit direct de la aeroport.”

Kennedy trăgea după ea o valiză. Avea faţa roşie şi pătată, ochii umflaţi. Încă plângea, ştergându-şi faţa cu un şerveţel care văzuse zile mai bune.

Kit se ridică. „Domnişoară Shoemaker. Sunt detectivul McKittrick. Doriţi să luaţi loc?” Kennedy dădu din cap şi se aşeză pe scaunul de lângă biroul lui Kit. „El este şeful meu, locotenentul Navarro. Cu ce vă putem ajuta?”

„Nu sunt domnişoara Shoemaker. Sunt Kennedy Tindall. Sau voi fi până la sfârşitul lunii.”

Kit se aşeză, studiind tânăra femeie. Avea un chip foarte dulce, dar cuvintele ei erau aspre şi veninoase. „De ce?”

„Nu vreau să am nimic de-a face cu tatăl meu.”

Bine. Kit se aplecă în faţă, instinctele ei declanşând toate alarmele din capul ei. „De ce, dragă?”

Kennedy înghiţi în sec şi o privi pe Kit direct în ochi. „M-a molestat sexual de când aveam nouă ani până când am plecat de acasă în august, pentru a merge la facultate.”

Iată. Ea îl privi pe Navarro. „Mult mai grav decât adulterul”, murmură ea.

„Într-adevăr.” El îi zâmbi blând lui Kennedy. „Mulţumesc că ne-ai spus. Ai avut o călătorie lungă. Vrei nişte apă sau cafea?”

Lacrimi proaspete îi umplură ochii. „Da, te rog. Apă e bine. Am plâns atât de mult încât mă doare capul.” Scoase o sticlă din poşetă. „E doar Advil”, spuse ea defensiv.

„Atunci vei avea nevoie de ceva de mâncare.” Kit îi întinse sandvişul. „Îl împart cu tine.”

Kennedy scutură din cap. „Cred că aş vomita. Dar mulţumesc. Eşti foarte amabilă.”

Navarro se întoarse cu o sticlă de apă. „Ne poţi spune ce ştii, Kennedy?”

„O voi face. Dar mai întâi… bunicul meu a spus că mama mea a fost ucisă pentru că tatăl meu era şantajat. E adevărat?”

Kit dădu din cap. „Da, aşa credem.”

„De aceea ai spus că incestul este mai grav decât adulterul. Era şantajat pentru adulter?”

„El a spus că da”, răspunse Kit. „Declaraţia ta pune asta la îndoială.”

„Ai avut îndoieli de la început.”

Deşteptă. „Da, am avut. Ai spus că abuzul a început când aveai nouă ani?”

„Da, doamnă. Mama era însărcinată cu gemenii. Avea o sarcină dificilă. Era mai în vârstă şi stătea la pat aproape tot timpul.”

„Tatăl tău a început să te atingă.” Kit şi-a păstrat vocea calmă, deşi în interior voia să ţipe.

„Păi, a început să mă atingă înainte de asta. Relaţiile sexuale propriu-zise au început când aveam nouă ani.”

„I-ai spus mamei tale?” a întrebat Navarro cu blândeţe.

Totuşi, Kennedy a tresărit.

„Nu, nu i-am spus. Tatăl meu mi-a spus că, dacă i-aş spune mamei, ea nu m-ar crede. Că m-ar trimite la internat şi aş rămâne singură.”

Nenorocitul. „Crezi că mama ta ar fi făcut asta?”

„Poate? Când am încercat să-i spun odată, m-a întrerupt. A spus că exagerez, aşa că nu am mai spus nimic. Dar dacă i-aş fi spus, ştiu că ar fi suferit. Îl iubea din toată inima, chiar şi când el o rănea.”

„Cum o rănea?” întrebă Navarro.

„Pleca în weekenduri ici-colo. O înşela. Eu ştiam asta şi cred că şi ea ştia,

77 5 5 5 5 5 7

dar îl iubea. Poate mai mult decât ne iubea pe noi. Nu ştiu. Poate că dacă i-aş fi spus ce făcea, l-ar fi alungat.” Umărul ei se ridică într-un suspin. „Acum nu voi şti niciodată.”

„Femeia despre care mi-a povestit bunicul tău te-ar fi iubit”, spuse Kit încet. Poate că nu era adevărat, dar era ceea ce tânăra avea nevoie să audă în acel moment.

Suflând, Kennedy îşi şterse ochii cu batista udă. Kit îi dădu cutia de pe birou, iar Kennedy o luă cu un semn de mulţumire din cap.

„Nu era tot timpul aşa”, continuă Kennedy. „Tatăl meu, adică. Aştepta până când bunicii mei luau gemenii să doarmă la ei şi apoi… venea în camera mea. Cred că punea ceva în ceaiul de seară al mamei, pentru că ea dormea mereu, chiar şi când ţipam.”

„Pentru ajutor?”, întrebă Kit.

Kennedy ridică din umeri. „Şi pentru că mă durea.”

Lângă ea, Navarro inspiră adânc pe nas, dar nu spuse nimic.

„Putem să-ţi punem câteva întrebări despre părinţii tăi?”, întrebă Kit. „Cum stăteau cu banii? Aveau amândoi

suficienţi? Se certau?”

„Nu se certau niciodată, cel puţin din câte am auzit eu. Nici măcar când el dispărea pentru un weekend. Mama doar plângea şi îi găsea scuze. În ceea ce priveşte banii, întotdeauna erau destui. Cred că, în acest sens, am avut noroc.

Tata se ocupa de toate facturile, aşa că mama nu-şi făcea niciodată griji în privinţa asta. Spunea că nu avea încredere în contabil pentru finanţele lor. Aşa erau înşelaţi oamenii.”

Kit credea că asta era şi motivul pentru care soţia lui nu ştia cât îi plătea lui Brooks Munro. Aşa că Aylene nu putea controla cheltuielile familiei. „Cum ai reuşit să pleci?”

„Am aplicat la facultăţi din afara San Diego. Voiam să fiu departe de el, dar nu voiam să fiu prea departe de surorile mele. Au doar opt ani.”

Kit regretă că mâncase tot batonul de Snickers. „Crezi că le-ar abuza şi pe ele?”

„Mă crezi?” şopti Kennedy.

„Da. De asta te-am întrebat de surorile tale. Sunt în siguranţă?”

Ea ridică din nou din umeri. „Le sun pe FaceTime în fiecare săptămână.

Colega mea de cameră râde de mine că mi-e dor de casă, dar nu e asta.”

„Le verifici”, spuse Kit.

Ea dădu din cap. „Am văzut fotografii cu mine înainte şi după. Înainte eram atât de fericită, dar după... ochii mei erau morţi. Înţelegi?”

„Da”, spuse Kit simplu. „Deci te-ai gândit că vei putea vedea semnele în ochii surorilor tale dacă el ar începe să le abuzeze?”

„Da, aşa am crezut. De aceea am venit astăzi. Nu mai

puteam păstra secretul.” Un suspin îi urcă în gât şi vocea i se rupse. „Mama mea a murit, dar asta înseamnă că el va rămâne singur cu fetele. Nu pot permite asta.”

„Înţeleg. Eşti curajoasă, Kennedy.”

Ea scutură din cap. „Dacă aş fi fost curajoasă, m-aş fi apărat singură cu ani în urmă.”

„Erai un copil. Un copil abuzat şi manipulat de tatăl său. Persoana care ar fi trebuit să se asigure că lumea nu-ţi va face rău niciodată, dar care te rănea în cel mai rău mod posibil.”

Kennedy lăsă capul în jos, umerii tremurându-i în timp ce plângea. Părea atât de singură. Şi Kit ştia că trebuie să facă ceva. Chiar dacă asta o făcea să se simtă de parcă purta o haină cu două mărimi mai mică.

„Vrei o îmbrăţişare?”, o întrebă Kit cu blândeţe. „Nu-i nimic dacă nu vrei. Dar pari să ai nevoie de una.”

Fără să ridice privirea, Kennedy plângea şi mai tare. Dar dădu din cap. Aşa că Kit îşi deschise braţele şi o strânse pe fată la piept. „Îmi pare atât de rău”, îi şopti ea în părul lui Kennedy. „Îmi pare atât de rău că ţi s-a întâmplat asta.”

„O să-l faci să plătească?”, întrebă Kennedy în timp ce plângea.

„Voi face tot ce-mi stă în putinţă să fac exact asta.” Ridică privirea şi îl văzu pe Navarro uitându-se la ea cu curiozitate, cu ochii strălucind de lacrimi neversate.

El îi dădu o palmă uşoară pe umăr lui Kit şi se îndreptă spre biroul său. Kit o ţinu în braţe pe Kennedy, gândindu-se că tânăra se va îndepărta când se va sătura de îmbrăţişare.

Kit nu era sigură cum funcţionau îmbrăţişările, dar asta îi părea logic.

Ridică privirea când Connor intră pe uşa dublă. Şi el o privea ca pe o străină. Apoi se apropie cu precauţie.

„Eşti bine?”, o întrebă el în şoaptă, iar Kit îşi dădu

seama cât de des îi punea această întrebare.

„Da. Ea este Kennedy Shoemaker, care în curând va deveni Kennedy Tindall. Tocmai ne-a dat nişte informaţii foarte valoroase.”

Kennedy se îndepărtă, ridicând privirea spre Connor.

„El este partenerul meu”, spuse Kit. „Detectivul Robinson. E un tip de treabă.”

Kennedy dădu din cap. „Trebuie să mă duc la surorile mele. Trebuie să semnez ceva pentru voi?”

„Dacă ai putea scrie o declaraţie simplă şi să o semnezi, ţi-am fi recunoscători. Acum, cât totul este încă proaspăt în mintea ta.”

Kennedy râse dispreţuitor. „De parcă ar dispărea vreodată.”

Sperau că într-o zi se va întâmpla. Sau poate că nu va mai fi primul lucru la care se va gândi în fiecare dimineaţă când se trezeşte.

„Am scris deja declaraţia în avion”, adăugă Kennedy. „Ţi-o pot trimite acum prin e-mail. O poţi imprima şi o voi semna.”

Kit a fost impresionată. „Mulţumesc, Kennedy. Crezi că bunicii tăi te vor crede? Te aştepţi la probleme din partea lor?”

„Cred că vor fi în regulă, odată ce vor trece peste şoc. Faptul că şantajul tatălui meu a dus la moartea mamei mele va fi în favoarea mea.”

„Bine.” Kit îi dădu lui Kennedy cartea ei de vizită. „Trimite-mi declaraţia la această adresă de e-mail. Şi, crede-mă, draga mea. Eşti foarte curajoasă.”

„Mulţumesc”, şopti Kennedy.

New Horizons, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 18:30

„Dr. Sam?”

Sam îşi îndreptă privirea de la fereastra biroului său de la New Horizons şi zâmbi imediat când o văzu pe Emma în pragul uşii. „Emma. Ce mai faci? Ce mai face Rita?”

Părea imposibil ca criza de nervi a Ritei, de înţeles, să fi avut loc cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă. Fusese o noapte foarte lungă şi o zi şi mai lungă. Dar era aproape gata cu tura de voluntariat la adăpost şi putea să plece în curând acasă şi să doarmă în sfârşit.

„E bine. A mai stat o zi acasă.” Zâmbetul Emmei era trecător, dar sincer. „La ordinul mamei McK. Pot să intru o clipă?”

„Desigur, Em. Te rog, ia loc.”

„Sper că nu te deranjez.”

Sam se aşează pe scaunul de lângă ea. Era mult mai puţin intimidant decât să aibă un birou între ei. „Nu mă deranjezi niciodată. Ce te preocupă?”

Emma îi studia faţa. „Pari obosit.”

„Da, puţin. Dar nu atât de obosit încât să nu pot asculta ce ai de spus.”

„Uite, sunt nouă aici şi ştiu că nu mi-am câştigat dreptul să…”

„Emma”, o întrerupse Sam, pentru că nu voia să o lase să continue cu gândul acela. „Aici nu trebuie să-ţi câştigi drepturile. Noi te apreciem – timpul tău, empatia ta. Inteligenţa ta, pentru că eşti foarte deşteaptă.”

Emma roşi. „Tiffany e mai deşteaptă.”

„Tiffany e poate puţin mai deşteaptă în viaţa de stradă, dar ea a fost pe stradă mai mult timp decât tine. A trebuit să

fie deşteaptă ca să supravieţuiască. Amândouă sunteţi tinere foarte inteligente. Şi cred că vedeţi lucruri pe care adulţii le-ar putea rata."

A avut satisfacţia de a şti că a atins ţinta când Emma s-a îndreptat, ochii ei umplându-se de încredere. „Copiii vorbesc. Adică, cei noi. Nu atât în preajma ta, cât în preajma lui Tiff, Rita şi a mea? Vorbesc." Ea expiră. „Am auzit ceva acum două nopţi la McKittrick House, ceva ce nu ar fi trebuit să aud."

„Conversaţia lui Kit cu Harlan?"

Ea dădu din cap. „Nu am vrut. Sincer."

„Ştiu. Şi Kit ştie asta." Sam îşi dădu seama că Kit va fi mult mai atentă în viitor când va discuta cazurile cu tatăl ei. „Nu e supărată pe tine, să ştii."

„Ştiu." Rămase tăcută o clipă, dar aşa era Emma. Mai întâi gândea, apoi vorbea. Cea mai bună prietenă a ei, Tiffany, era exact opusul. Gândurile îi zburau din creier direct în gură, fără niciun filtru. „Am auzit-o pe Kit spunând că ucigaşul are barbă. Una care îi acoperă toată faţa şi coboară până la gât."

Sam se opri, pentru că nu se aşteptase la asta. „Da. E frustrant, pentru că asta e singura trăsătură a acestui bărbat pe care oamenii şi-o amintesc."

Ea făcu o grimasă. „Asta face ca deghizarea să fie bună."

„Ştii ceva despre acest bărbat, Em?"

„Eu nu. Dar una dintre fete, una dintre fetele noi, ştie. Tocmai le spunea celorlalte că dacă se întorc pe stradă şi încep să..." Ezită. „Păi, ştii tu... să se prostitueze."

„Ştiu că unele dintre fete îşi vând trupurile, Em. Urăsc asta pentru ele, dar o fac pentru a supravieţui. Nu le judec. Nu eu."

Ea se relaxă puţin mai mult. „Nu credeam că o să o faci.

Ei bine, fata asta le spunea celorlalte să fie atente când pleacă şi se întorc pe stradă. Era un tip cu o barbă ca asta. O barbă pe gât?”

Sam îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. Expiră încet. „Da. Aşa se numeşte.”

„A spus să nu mergem cu el. Că fetele merg cu el şi nu se mai întorc. Probabil că nu e nimic şi probabil că sunt proastă, dar...”

„Nu eşti proastă”, spuse Sam cu fermitate. „Eşti foarte inteligentă. Şi, cum am spus, tu vezi lucruri pe care noi nu le vedem. Şi auzi lucruri, de asemenea. Când ţi-a spus asta?”

„Nu mi-a spus mie personal. A spus-o unui grup şi eu eram acolo. Dar a fost chiar acum. Acum cinci minute. Barba de pe gât mi-a atras atenţia.”

„Vezi? Eşti observatoare. Pot să vorbesc cu fata asta?”

Suspinul Emmei nu era de bun augur. „E aici, dar e agitată.”

„Ca şi cum ar fi drogată?”

„Poate, dar nu cred. Mai degrabă e atât de obişnuită să fie vigilentă încât nu se poate opri. Mai mult decât noi ceilalţi. Aş vrea să poată veni acasă cu mine, dar mama şi tata McK sunt ocupaţi.”

„Cum am spus, eşti inteligentă şi empatică. Mulţi copii care au trăit pe stradă, ca tine, s-ar gândi doar la ei înşişi. Tu ai grijă de ceilalţi.”

Zâmbetul ei deveni puţin mai luminos. „Kit are grijă şi de alţii. A fost ca mine, odată.”

Încă o admiratoare a lui Kit. Toţi o vedeau pe Kit ca pe o super-femeie. Şi aveau dreptate. „Era ca tine.” Îşi aminti ce îi povestise Kit lui Connor, despre tatăl adoptiv pe care fusese nevoită să-l înjunghie cu propriul lui cuţit de deschis scrisori, pentru că el intenţionase să o agreseze. „Ea i-a avut pe

Harlan şi Betsy să o îndrume. La fel ca tine.”

„Şi pe tine”, spuse Emma loial. „Tu eşti motivul pentru care Tiff şi cu mine suntem în siguranţă acum.”

Asta îl făcu să se simtă bine. „Mi-ai făcut ziua mai frumoasă, Em. Să vedem dacă fata asta ne poate da vreo informaţie despre domnul Bărbos şi poate îi facem ziua mai frumoasă lui Kit.”

Emma se ridică în picioare într-o secundă. „E în sala comună.”

„Dacă nu vrea să vorbească cu mine, nu o vom forţa”, o avertiză Sam.

„Ştiu. Dar poate că va vorbi.”

Sam o urmă pe Emma în sala comună a New Horizons, un spaţiu confortabil, cu picturi murale pe pereţi realizate de adolescenţi. Era un televizor cu jocuri video, o mică bibliotecă şi o zonă pentru artă şi art izanat. Sam era mereu surprins de numărul mare de adolescenţi pe care îi găsea pictând sau desenând în colţul de artizanat.

Această cameră era inima New Horizons.

Adolescenţii îl priviră pe Sam când intră. El îi cunoştea pe majoritatea, dar erau câteva fete în zona de conversaţie pe care nu le recunoscu.

Una dintre ele, o fată aspră de vreo şaisprezece ani, se ridică încet când îi văzu venind. „Ne-ai turnat”, îi şopti ea Emmei.

Pentru o clipă, Emma se ghemui, dar apoi se îndreptă. „Nu am făcut-o. Nu de asta este el aici.”

Fata îşi încrucişă braţele pe piept într-un gest de sfidare, dar Sam văzu copilul speriat din spatele acestui gest. „Sunt doctorul Reeves, dar toată lumea îmi spune doctorul Sam.”

„Psihiatrul”, spuse fata, vizibil neimpresionată.

„Vinovat”, spuse Sam cu uşurinţă. „Nu sunt aici să creez

probleme nimănui. Sper că mă poţi ajuta.”

„Cum?”, spuse fata, încordată de suspiciune.

„Emma te-a auzit avertizându-le pe celelalte fete despre un tip cu barbă.” Fata îi aruncă Emmei o privire dispreţuitoare. „Ai turnat.”

Sam ridică mâinile. „Nu, Emma mă ajuta cu un caz la care lucrez.”

Rânjetul fetei se transformă într-o încruntare. „Ce caz? Eşti *poliţist?*"” Spuse cuvântul aşa cum alţii ar spune „criminal în serie”.

„Nu, dar lucrez cu poliţiştii. Sunt psiholog al poliţiei. Unii oameni îmi spun profiler.”

„Da?” Fata încercă să nu pară interesată, dar în ochii ei se văzu o sclipire.

„Da. Deci, e un tip pe care îl căutăm. Are barbă pe gât, exact cum ai văzut.”

„Mulţi tipi au barbă pe gât”, spuse fata cu dispreţ.

„Adevărat, şi tipul pe care l-ai văzut poate să nu aibă nicio legătură cu tipul pe care îl caut. Dar... dacă are? Dacă ne-ai putea ajuta să rezolvăm un caz?”

Fata înclină capul, privindu-l. „Ce trebuie să fac?”

„Poţi să mi-l descrii?”

Ea suspină cu resemnare. „Are barbă pe gât.”

„Am înţeles asta. E înalt, scund? Gras sau slab? Avea tatuaje?”

Fata se gândi, strângând din buze. „Era absolut obişnuit.”

Speranţa lui Sam creştea. „Cum era vocea lui?”

„Vocea era gravă. Ca...”. Îşi strânse buzele. „Aproape ca a lui Darth Vader, dar fără... ştii tu”. Exageră respiraţia.

„Oh, oh”, spuse una dintre celelalte fete. „Ca tatăl lui Simba din *Regele*
Leu. Era acelaşi actor”.

„Da”, a fost de acord prima fată, cu reticenţă. „Cam aşa.”

„James Earl Jones”, a spus a treia fată. „Ăsta e numele actorului.”

„Atunci aşa suna vocea lui”, a spus prima fată.

„Îmi poţi spune cum te cheamă?”, a întrebat Sam. „Nu trebuie să fie numele tău real. Dar ar fi frumos dacă ar fi.”

„De ce?” Fata redeveni suspicioasă.

Emma chicoti. „În noaptea în care i-am cunoscut pe dr. Sam şi Kit – asta e prietena lui – Tiffany a crezut că sunt suspecţi. A spus că numele noastre sunt Jane şi Janey.”

Prima fată râse zgomotos, apoi îşi acoperi gura cu mâna, arătând îngrozită că râsese.

Buzele lui Sam se crispară, atât din cauza amintirii, cât şi din cauza gândului la expresia feţei lui Kit dacă ar fi auzit-o pe Emma numind-o iubita lui Sam. Dacă ar fi fost după Sam, asta ar fi fost adevărat, dar Kit nu era încă pregătită pentru acest pas. „Tiffany a avut nevoie de ceva timp să-mi încredinţeze numele lor reale. Aveam senzaţia că nu erau chiar Jane şi Janey.”

„Dawn”, spuse prima fată. „Eu sunt Dawn.”

Sam îi zâmbi. „Bună, Dawn. Îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine.”

Dawn ridică din umeri, de parcă aprecierea lui Sam nu însemna nimic, dar stătea puţin mai dreaptă decât înainte. „Mă rog.”

„Deci tipul ăsta e obişnuit, dar are vocea gravă. Are tatuaje?”

„Nu am văzut.”

„Ochii?”

„Avea doi.”

Sam se lăsă să râdă. „Bravo lui.”

Buzele lui Dawn se curbară, doar puţin. Apoi se încruntă din nou. Kit ar plăcea-o pe fata asta, gândi Sam.

„Cred că are o erupţie”, spuse una dintre celelalte fete. „Eu sunt Amy”, adăugă timid.

„Bună, Amy. De ce crezi că are o erupţie? Ai văzut vreuna?”

„Nu, dar a făcut asta. De câteva ori, în timp ce discuta preţurile cu noi.” Amy îşi băgă două degete sub manşeta cămăşii cu mâneci lungi şi îşi frecă încheietura mâinii. Apoi îşi trase mâneca la loc. „Sincer, de asta nu m-am urcat în maşina lui. Nu voiam să fac erupţii cutanate.”

„Când l-ai văzut?” întrebă Sam.

„Acum două săptămâni”, răspunse Dawn.

„Cam aşa ceva”, confirmă Amy. „Era la colţul străzii, la câteva străzi distanţă de liceul din El Cajon.”

„Foarte util”, spuse Sam, scoţând telefonul. Îşi luă nişte notiţe, apoi
ridică privirea şi văzu că fetele îl urmăreau. „Doar îmi iau notiţe. Sunt bătrân, ştiţi voi.”

„Cam aşa e”, spuse Dawn, cu o compasiune evident falsă. În ochii ei se citea şi o provocare. Încerca să vadă dacă putea să-i stârnească furia.

Sam chicoti. „Nu pot contesta faptele. Aţi văzut cu ce maşină mergea?”

Să fie un Chevy Suburban de culoare bej.

„O maşină mare”, spuse Dawn gânditoare.

„Un SUV”, îl corectă Amy. „De culoare bej.”

Da! Suburbanul Bărbosului era de culoare bej. Sam voia să ridice pumnul în aer, dar apoi Amy înghiţi în sec şi ochii i se umplură de lacrimi. „Una dintre colegele noastre s-a urcat în SUV cu el şi nu s-a mai întors.”

Inima lui Sam se strânse dureros. „Îmi pare foarte rău, Amy. Cine era?”

„Daniella”, spuse Amy. „Nu era cu noi de mult timp. Faptul că nu s-a întors ne-a speriat de moarte. De aceea am

venit aici.”

Dawn dădu din cap. „Era foarte tânără. Treisprezece, paisprezece ani.”

Şi tu eşti atât de bătrână la... şaisprezece ani? Inima lui Sam se strânse din nou. „La naiba”, mormăi el. „Mă bucur că sunteţi aici, cu toţii. Dar îmi pare rău că prietena voastră nu s-a întors.”

„A murit?”, şopti Amy.

Sam se gândi la cadavrele pe care le văzuse, cu gâtul tăiat. Dar poate că nu era acelaşi Bărbos. „Nu ştiu. Dar o să le cer prietenilor mei de la SDPD să verifice.”

Dawn râse dispreţuitor. „De parcă ar funcţiona. Nimănui nu-i pasă de
noi, mai ales poliţiştilor.”

„Lui Kit îi pasă”, spuse Emma, loialitatea ei revenind cu forţă. „E poliţistă. Părinţii ei sunt părinţii noştri adoptivi.”

„Bravo ţie”, spuse Dawn sarcastic. „Deci o poliţistă cu inimă de aur încearcă să ajute fugarii. Mare lucru.”

„Şi ea a fost fugară”, spuse Emma. „A crescut în centre de plasament. A ajuns la familia McKittrick şi acum are o carieră. Îi *pasă.* Tuturor le *pasă'”* Vocea i se rupse. „Familia McKittrick mi-a salvat viaţa. Şi pe a lui Tiffany şi a Ritei. O adoptă pe Rita. Au adoptat-o pe Kit. Şi, poate, într-o zi, ne vor adopta şi pe Tiff şi pe mine.”

Ochii lui Dawn trecură de la sarcasm la o vulnerabilitate copilărească amestecată cu o disperare care îi frânse inima deja zdrobită a lui Sam. „Bravo ţie”, spuse Dawn cu voce răguşită. „Adică, serios.”

Sam trebuia să-i ajute pe aceşti copii. Se întrebă dacă Harlan şi Betsy ar putea să se ocupe de încă câţiva. Dacă nu, ar găsi pe altcineva. Un loc bun pentru Dawn, Amy şi a treia fată, care îi privea cu ochii mari.

Dawn îşi curăţă gâtul şi îşi aruncă părul pe spate.

„Oricum, asta e tot ce ştim. Sper să vă fie de ajutor.”

„Şi eu.” Voia să le întrebe dacă ar veni la SDPD să stea de vorbă cu un desenator, dar ştia că asta le-ar fi speriat. „Dacă fac nişte poze cu tipul ăsta, poate şi nişte filmări, puteţi să vă uitaţi la ele? Poate îmi spuneţi dacă vi se pare cunoscut? Uneori, văzând o persoană mişcându-se, îţi trezeşte o amintire.”

Dawn ridică din umeri. „Sigur. Cum vrei.”

„ O să rămâneţi aici în noaptea asta?” insistă Sam. „Nu vă întoarceţi pe stradă?” Un alt ridicat din umeri. „E frig afară. Aici avem o masă caldă şi un pat curat. O să mai rămânem o noapte.”

Uşurarea îl copleşi, în parte pentru că avea nevoie de ajutorul lor, dar mai ales pentru că nu vor fi pe stradă în noaptea asta. „Mulţumesc.” Se întoarse către Emma. „Şi ţie mulţumesc.”

Emma îi zâmbi strălucitor. „Cu plăcere.”

Sam se îndreptă spre uşă. „Acum trebuie să plec. Mă întorc cât pot de repede.”

„Salut-o pe Kit din partea mea”, îi spuse Emma cu un chicotit.

„O să o salut.”

După ce îşi curăţă biroul şi îl încuie, Sam se îndreptă spre maşină şi îl sună pe Harlan McKittrick.

„Sam. E totul în regulă?”

„Da, domnule, totul e în regulă. Dumneavoastră ce mai faceţi? Ce a spus doctorul despre mica problemă cardiacă de ieri?”

„EKG-ul meu a ieşit perfect şi poţi să o întrebi pe Akiko dacă nu mă crezi. I-am adus chiar şi o copie a rezultatelor lui Betsy, pentru că ştiam că era speriată. Sunt bine. Ce te preocupă, Sam?”

Întreabă-l. Cel mai rău lucru pe care îl poate spune este nu. „Uite, ştiu că ai trei copii în plasament în momentul de faţă, dar mă întrebam dacă ai loc pentru încă câţiva.”

Se auzi un scârţâit în fundal, ca şi cum Harlan s-ar fi aşezat pe un scaun.

„Spune-mi.”

Capitolul 18

La Jolla, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 18:30

„Ce privelişte superbă, nu-i aşa?” murmură Connor în timp ce se apropia de casa lui Duncan Tindall.

Vilele erau mari şi strălucitoare, de un alb imaculat pe fundalul cerului albastru, toate cu o privelişte de douăzeci de milioane de dolari asupra Oceanului Pacific. Kit nu ar fi

înţeles niciodată cât de mulţi bani cheltuiau bogaţii pe imobiliare.
„Chiar este.” Telefonul lui Kit vibră în buzunar, distrăgându-i atenţia de la privelişte. „E şeful.” Se uită în spatele lor la tânăra care plângea în linişte. 320.

Kennedy Shoemaker le dăduse o declaraţie detaliată cu datele aproximative ale abuzurilor tatălui ei din primii ani, dar datele specifice începând cu aproximativ trei ani în urmă. Nu puteau cere mai mult. Aveau în mâini un mandat de arestare pentru Peter Shoemaker. Era pentru viol, dar Kit spera că îl găsiseră şi pe Bărbos.

De ce altceva ar fi ucis-o pe Aylene Tindall, dacă nu pentru a o reduce la tăcere?

Kit răspunse la apelul lui Navarro, dar nu puse telefonul pe difuzor. „Da, şefule?”

„Avem un alt cadavru.”

Inima lui Kit se strânse. „Cine?”

„Soţia lui Bert Ramsey.”

La naiba. Asta distrugea teoria că Shoemaker era Bărbosul.

Kit deschise gura şi o închise din nou, încercând să găsească ceva de spus care să nu-l alarmeze pe pasagerul lor. „Când?”, întrebă ea în cele din urmă.

„Am găsit-o acum jumătate de oră. E moartă de opt ore, plus-minus o oră sau două.”

Nu era doar soţia lui Peter Shoemaker. Şi Shoemaker nu putea să o fi ucis pe soţia lui Ramsey. Fusese la tribunal până acum şase ore. Îl văzuseră ajungând acasă. Şi părea cu adevărat şocat când i-au spus că Aylene era moartă. „Şi echipa de protecţie?”

La naiba. Kennedy tocmai ridicase capul şi o privea pe Kit, cu o expresie intensă. *Fata asta e prea deşteaptă.*

„Au verificat casa când ea nu a răspuns la uşă, dar nu au găsit-o. Cadavrul ei a fost găsit de Bert Ramsey când s-a întors acasă după audiere. Era ascunsă în piscină, sub o prelată.”

„Vopsea spray?” a întrebat Kit.

„De ce vorbeşti în propoziţii incomplete?” a întrebat Navarro, apoi a înţeles. „Oh. O ai pe Kennedy Shoemaker în maşină. Am înţeles. Da, camerele de securitate erau toate acoperite cu vopsea spray. O cameră a surprins un tip cu glugă, purtând o mască de hochei de Halloween, la fel ca în cazul lui Munro şi Shelley Porter de la atelierul auto. Te voi anunţa când voi avea mai multe informaţii.”

„Poţi să-i spui lui Connor ce mi-ai spus mie?”

„Sigur.”

Kit îi înmânã telefonul lui Connor şi aşteptă. Connor strânse din dinţi în timp ce asculta, apoi dădu din cap. „Am înţeles. Mulţumesc, domnule.”

Kit îşi luă telefonul înapoi, îi spuse lui Navarro că îl vor anunţa când vor veni cu Shoemaker în custodie pentru viol, apoi încheie convorbirea.

„Despre ce era vorba?” întrebă Kennedy. „A mai murit cineva?”

Kit se gândi să mintă, dar se răzgândi. Voia ca Kennedy să aibă încredere în ea. „Da, dar nu pot divulga detalii. Trebuie să anunţăm mai întâi familiile.”

„Oh. Cred că are sens. Cum faci asta în fiecare zi? Cum te descurci cu oameni ca mama mea, care au fost ucişi?”

Kit se întoarse pe scaun, ca să poată vedea tânăra. „Nu e uşor, dar când rezolvăm un caz, când obţinem dreptate pentru cei morţi, merită.”

Kennedy dădu din cap, apoi îşi curăţă gâtul. „Am încercat să-l înregistrez.”

Kit se întoarse din nou. „Pe tatăl tău?”

Un alt semn din cap. „Îmi lua telefonul noaptea. I-a spus mamei că era din cauză că trimiteam mesaje prea târziu şi că îmi afecta notele. A spus că lea spus tuturor părinţilor de la şcoala lui să le ia telefoanele copiilor la ora de culcare. Mama i-a crezut prostiile. Întotdeauna credea tot ce îi spunea.”

Kit se întrebase de ce o fată inteligentă ca Kennedy nu încercase să obţină dovezi ale abuzului tatălui ei. Acum ştia. „Pur şi simplu nu voia să poţi contacta pe nimeni sau să obţii dovezi împotriva lui. Abuzatorii te izolează.”

„Ştiu. Am citit totul despre asta. A făcut asta mamei mele. Ea nu ieşea aproape niciodată din casă, decât dacă mergea să-i viziteze pe bunicii mei. Le spunea că ia prânzul cu prietenii sau că merge la club, dar aproape niciodată nu făcea asta.”

„Tatăl tău mergea la clubul de ţară?”

„Da. Îi plăcea foarte mult acolo. Nu ştiu de ce. M-a dus o dată şi nu mia plăcut deloc. Nu ştiam dacă erau ca tatăl meu sau nu.”

Poate că nu erau abuzatori sexuali, dar mulţi dintre ceilalţi membri ai clubului ascundeau secrete, la fel ca Peter Shoemaker. Şi Peter minţise şi în privinţa asta. Spusese că nu-i plăcea să meargă la club, că membrii îi acordau atenţie soţiei sale, dar nu şi lui.

„Vrei să aşteptăm cu tine în timp ce le spui bunicii despre tatăl tău?” întrebă Connor. „Putem face asta. Îl putem încătuşa pe tatăl tău şi îl putem lăsa pe ofiţerul de serviciu să-l ţină în maşina de poliţie până când eşti gata să plecăm. Sau, dacă te simţi mai confortabil doar cu detectivul McKittrick, pot aştepta afară cu tatăl tău.”

„Serios?” În acel moment, Kennedy părea atât de tânără. „Nu te vei supăra?”

„Deloc”, spuse Connor cu blândeţe. „Este o poveste foarte personală şi înţeleg că te-ai simţi mai confortabil dacă ar asculta o femeie.”

„Nu este asta. Ei bine, da, este asta”, spuse Kennedy. „Dar nu în principal. Mi-e teamă că tatăl meu va scăpa. M-aş simţi mai confortabil dacă unul dintre voi l-ar supraveghea.”

„O să mă bucur să fac asta”, o asigură Connor.

Parcară în spatele maşinii de poliţie şi făcură cu mâna către ofiţerii care stăteau înăuntru. Casa era imensă şi, la fel ca casa familiei Shoemaker, era construită pe marginea stâncii. Kit rămase cu ochii mari. Chiar la *marginea* stâncii.

„Uau, e aproape de margine”, murmură Kit. „De obicei, casele nu sunt puţin mai în spate?”

„În mod normal, da, şi probabil că aceasta a fost la un moment dat, dar eroziunea îşi face simţită prezenţa.”

„E puţin înfricoşător în timpul furtunilor”, spuse Kennedy, „dar, în rest, avem o privelişte minunată.” Ea expiră încet. „Cred că de acum încolo voi sta aici când vin acasă.”

Uşa se deschise şi o femeie de vreo şaizeci de ani se grăbi afară în timp ce cei trei ieşeau din maşină. Părul îi cădea din coc şi ochii, ca ai lui Kennedy, erau roşii şi umflaţi. Kit se gândi că aceasta era mama lui Aylene.

„Kennedy Shoemaker! *Unde* ai *fost?* Bunicul tău şi cu mine am fost foarte îngrijoraţi. Pur şi simplu… ai *dispărut?”*

Kennedy se strâmbă. „Îmi pare rău, Nana. I-am spus asistentei bunicului că vin direct acasă când m-a urcat în taxi, dar a trebuit să mă opresc mai întâi la secţia de poliţie. Nu mi-am dat seama că va dura atât de mult.”

Doamna Tindall le aruncă lui Kit şi Connor priviri dezaprobatoare. „De ce o hărţuiţi pe nepoata mea? Şi într-o zi ca asta?”

„Nu, Nana”, protestă Kennedy. „Eu m-am dus la ei. Trebuie să vorbim.”

Doamna Tindall îşi puse braţul în jurul umerilor nepoatei sale. „Ştiu, scumpo. E o zi oribilă.”

„Um… Nana? Cred că situaţia se va înrăutăţi înainte să se îmbunătăţească.”

Doamna Tindall se opri brusc. „Ce se întâmplă, copilă?” Se uită la Kit şi Connor. „Aţi adus-o. Vă mulţumesc. Acum, vă

rog să plecaţi. Suntem în doliu.”

Kit nu se aşteptase să fie respinsă atât de brusc. „Nu putem pleca încă, doamnă. Trebuie să vorbim cu ginerele dumneavoastră.”

Doamna Tindall le aruncă o altă privire, şi mai dezaprobatoare. „Doarme. Medicul nostru a trebuit să-i administreze un sedativ. Puteţi reveni când se trezeşte.”

„Doamnă Tindall,” spuse Connor cu autoritate. „Nu este o vizită de curtoazie.

Trebuie să vorbim cu ginerele dumneavoastră. Treziţi-l, vă rog. Acum.”

Doamna Tindall părea că vrea să-l certe pe Connor, dar nepoata ei interveni. „Te rog, bunico. E important. Îţi explic eu. Şi aş vrea ca detectivul McKittrick să rămână cu mine câteva minute.”

Kit spera că asta era tot ce era nevoie. Soţul femeii era mult mai accesibil şi mai puţin… bogat.

„Atunci intraţi”, spuse doamna Tindall. „Mă duc să-l trezesc pe Pete.”

Kennedy strânse din dinţi. „Da. Te rog să faci asta.” Ea îi conduse în sufragerie, unde se aşeză pe canapea, bătând cu mâna pe locul de lângă ea. „Detectiv McKittrick?”

Kit se aşeză lângă ea şi aproape gemu la atingerea pielii moi ca untul pe pielea ei. Bine, *asta* era o jucărie a unei persoane bogate pe care o putea aprecia. Va trebui să se lupte să nu se ghemuiască şi să tragă un pui de somn.

„Pete?” Vocea doamnei Tindall se auzi de sus. „Pete? Peter? Unde eşti?” „La naiba”, mormăi Connor, apoi se repezi pe scări. Câteva minute mai târziu, se întoarse, cu furia sclipind în ochi. „Nu e aici.”

Doamna Tindall îl urmă într-un ritm mult mai lent, strângându-şi mâinile. „Unde ar fi putut să se ducă? Bietul băiat. E devastat în acest moment şi s-ar putea să rătăcească

singur pe undeva. A fost sedat. S-ar putea să nici nu ştie unde se află. Uneori este somnambul.”

Kennedy era palidă ca ceara. „Aşa i-a explicat mamei mele când l-a prins rătăcind pe holul de lângă dormitorul meu. A spus că era somnambul pentru că luase Ambien. Ea l-a crezut. El nu a luat niciodată pastilele. Doar s-a prefăcut că le-a luat.”

Kit îi strânse mâna lui Kennedy. „O să-l găsim. încearcă să respiri.” îşi dorea ca Sam să fie acolo. El era mult mai priceput în a-i face pe oameni să respire când erau în panică. „Doamnă Tindall, domnul Shoemaker ştia că Kennedy venea acasă?”

„Da, desigur. I-am spus că am trimis avionul companiei după ea.”

„I-am spus că o să spun”, şopti Kennedy. „I-am spus că o să spun dacă se întâmplă ceva cu mama, pentru că atunci nu ar mai conta.”

De aceea nu putea rămâne. Cu soţia moartă, nimic nu o mai putea ţine pe Kennedy tăcută. „Rămâi aici, dragă”, spuse Kit. „Mă întorc imediat.”

Ea îl urmă pe Connor afară, ignorând indignarea doamnei Tindall. „ Cum a putut să scape?”, îl întrebă Kit pe Connor. „Partea din spate a casei se învecinează cu stânca. E o cădere de şaizeci de metri.”

„Mai aproape de nouăzeci”, mormăi Connor, făcându-le semn ofiţerilor să vină să vorbească cu ei.

Ofiţerii în uniformă ieşiră din maşină. „Am fost aici tot timpul”, spuse unul dintre ei. „Nimeni nu a plecat.”

„Păi, *a dispărut”,* spuse Connor nervos. „Cum aţi putut să-l pierdeţi?”

„Nu l-am pierdut”, insistă celălalt ofiţer.

„Dacă nu poate zbura, a trebuit să iasă pe aici”, spuse Kit logic.

„Se coboară cu frânghia”, strigă Kennedy de la uşă. „Verificaţi în spate dacă e vreo frânghie.”

Şi, într-adevăr, era o frânghie atârnată de una dintre ferestrele dormitorului.

„Nu înţeleg nimic din toate astea”, spuse doamna Tindall imperios, odată ce se adunaseră în sufragerie. „Ce se întâmplă?”

Duncan Tindall se alăturase lor, aşezându-se lângă soţia sa pe o canapea. „Da, domnilor detectivi, ce înseamnă toate astea? Avem o criză familială aici şi Pete a dispărut. Ce faceţi pentru a-l găsi?”

„Aveţi încredere în mine, domnule”, spuse Kit. „Îl vom găsi. Am emis un BOLO pentru el – adică „fiţi cu ochii în patru””, adăugă ea când doamna Tindall păru confuză. „A plecat pe jos după ce s-a coborât în rapel pe stânca din spatele casei dumneavoastră. Unde ar fi putut urca înapoi la nivelul străzii?”

Doar dacă nu avea acces la o barcă. La naiba. *Ar putea fi oriunde.*

„Cel mai apropiat traseu până în vârf este la aproximativ un kilometru şi jumătate de plajă”, spuse Duncan. „De ce ar face asta? Să iasă pe fereastră?”

„Aşa face el”, spuse Kennedy cu voce monotonă. „Aşa ar trece de sistemul de securitate al mamei. Ea nu supraveghea partea din spate pentru că credea că este inaccesibilă.”

„A mai fugit aşa şi înainte?”, întrebă Kit.

Kennedy dădu din cap. „Crede că e distractiv. E exaltant, spune el.” Ochii i se umplură de lacrimi. „Ar trebui să meargă la închisoare.”

„Şi va merge”, murmură Kit. „Mama ta ştia că se dă cu frânghia?”

„Nu ştiu. Dacă ştia, nu cred că ştia că o face la noi acasă.”

„Avea o frânghie la el?”, întrebă Connor.

Kennedy ridică din umeri. „Avea o mulţime de echipament de camping în portbagajul maşinii. Frânghii şi alte lucruri. Putea să aibă şi un ham.”

„Ce se întâmplă?”, întrebă Duncan. „Ce e cu rapelul ăsta? Cu evadarea?”

Kit o luă pe Kennedy de mână. „E timpul, dragă. Spune-le bunicii şi bunicului.” Kennedy strânse mâna lui Kit atât de tare încât o dureau. „Nana, bunicule…”

Se opri, uitându-se neajutorată la Kit.

„Vrei să încep eu?” întrebă Kit, iar Kennedy dădu din cap. „Bine.” Se întoarse către bunici. „Poate fi greu de crezut, dar trebuie să o ascultaţi pe Kennedy. Femeile nu fac astfel de afirmaţii de dragul distracţiei. Este ceva serios. Tatăl lui Kennedy o abuzează sexual de ani de zile.” Doamna Tindall deschise gura şi o acoperi cu mâna. Domnul Tindall nu clipi, ci se uită fix la Kit. Dar ei nu ţipaseră încă, aşa că ea continuă. „Ea nu i-a spus mamei sale pentru că tatăl ei a convins-o să nu o facă. El i-a spus că mama ei nu o va crede şi că nu o va mai iubi.

„Nu poate fi adevărat”, spuse Duncan, furios. „E o greşeală.”

Kennedy se ridică brusc în picioare, dar o ţinu pe Kit de mână. „Crezi că *mint?”*

„Nu, nu.” Duncan dădu înapoi. „Sigur că nu, dar Kennedy, înţelegi că asta e imposibil. Tatăl tău te iubeşte.”

„Tatăl meu a început să mă violeze când aveam nouă ani”, spuse Kennedy rece. „Mă crezi sau nu. M-am săturat să păstrez secrete pentru familia asta. Vrei dovezi? Îl sun pe dr. MacNamara de la clinica din El Cajon. El are dosarul meu de când am avut chlamydia.”

Doamna Tindall rămase fără suflare. „Mama ta ar fi ştiut!”

„Nu că am avut o boală cu transmitere sexuală. Tatăl meu m-a dus la o clinică gratuită. A dat un nume fals. A spus că dacă îi spun doctorului adevărul, el îi va spune mamei, care va crede că sunt o curvă. Aveam doisprezece ani, Nana.” Se lăsă pe canapea, ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile. „Nu te-ai întrebat de ce voiam mereu să rămân aici când mama era plecată din oraş? Nu te-ai întrebat de ce nu aveam niciodată întâlniri?” Vocea ei se ridica cu fiecare întrebare. „Nu te-ai întrebat de ce nu zâmbeam niciodată?”

Duncan era palid. „Mama ta a spus că erai tratată pentru depresie.”

„Pentru că asta i-a spus tatăl meu”, spuse Kennedy obosită. „Fiecare cuvânt spus de detectivul McKittrick este adevărat. De aceea m-am dus direct la secţia de poliţie. Fetele... Nu puteam lăsa să li se întâmple şi lor acelaşi lucru.” Se înţepeni. „Unde sunt? Unde sunt fetele?”

„Sus, se uită la un film cu căştile pe urechi”, spuse Connor. „Sunt aici.” Îi zâmbi lui Kennedy. „Sunt în siguranţă.”

Kennedy se lăsă pe umărul lui Kit. „Nu puteam să-l las să le facă rău.”

Kit îi mângâie părul lui Kennedy. „Ştiu.” Ea întâlni privirile şocate ale bunicilor. „Dacă o credeţi, poate rămâne aici. Dacă nu, voi găsi un loc unde să stea în timp ce îl investigăm pe Peter Shoemaker pentru violul unei minore.”

„Pentru violul *repetat* al unei minore”, spuse Connor.

Doamna Tindall izbucni în lacrimi şi fugi din cameră. Duncan părea paralizat. „Nu pot să cred”, şopti el, apoi păru să-şi dea seama ce spusese. „Te cred, Kennedy. Tu nu minţi. N-ai minţit niciodată. Dar asta... e greu de acceptat.”

„Ştiu”, spuse Kennedy trist. „Dar e adevărat. Tatăl meu e un monstru şi îl urăsc.”

„De asta ai insistat să pleci la facultate”, spuse Duncan,

vorbind în continuare ca şi cum ar fi fost într-un vis. Un coşmar. „Pete nu voia să pleci. M-a rugat să te conving să renunţi. Să-ţi interzic. A spus că eşti prea sălbatică ca să pleci singură, că nu-ţi vei lua medicamentele şi că vei deveni suicidală.”

„Am avut tendinţe suicidale o perioadă, înainte să plec la facultate. Nu mă voi întoarce la el, bunicule. Nu o voi face.”

„Bine”, spuse Duncan. Se uită la Kit. „Ce ar trebui să facem?”

„Să începem cu consiliere”, spuse Kit, strângându-i din nou mâna lui Kennedy. „Mai aveţi numele terapeutului pe care vi l-am dat, domnule? Ea vă poate ajuta, atât cu durerea, cât şi cu abuzul. Şi... lăsaţi-o pe Kennedy să se vindece. A făcut deja un prim pas enorm. A raporta abuzatorul tău este înfricoşător, domnule. De aceea este atât de important să o credeţi.”

„O cred. Şi soţia mea o crede. Ea doar... a fost o zi îngrozitoare.”

„Ştiu”, spuse Kit. „Acum o să plecăm. Kennedy, de ce nu le saluţi pe surorile tale? Cred că o să te simţi mai bine.”

Ea urcă scările, aruncându-i lui Kit un zâmbet recunoscător.

Kit se întoarse spre Duncan. „Cine doarme în camera aceea, unde atârnă frânghia de fereastră?”

„Era camera lui Aylene”, şopti el, iar lacrimile începură să-i curgă din nou. „Nu poate să se caţere pe peretele casei dacă scoatem frânghia, nu? Poate să intre înapoi?”

„Nu ştim”, spuse Connor. „Sună la firma de pază. Şi schimbă codurile de alarmă.” Connor se ridică şi Kit se alătură lui. „Ne pare rău pentru pierderea ta”, spuse Connor încet. „Ştiu că nu e mult, dar e tot ce putem spune.”

„Nu-mi pasă ce ai de spus”, spuse Duncan furios.

„Găseşte-l pe Pete. Asta e tot ce trebuie *să faci.”*

Kit îl urmă pe Connor până la maşina departamentului. O dusese pe Kennedy în siguranţă la bunicii ei. Acum trebuiau să-l găsească pe tatăl ei nenorocit.

„Mă întreb dacă a pregătit copiii care veneau la el ca director adjunct”, murmură Connor în timp ce pornea motorul.

„M-am gândit la asta”, spuse Kit. Telefonul ei vibră şi ea verifică cine o sună. „Iar Navarro.”

„Poate l-au găsit pe Shoemaker”, spuse Connor plin de speranţă.

„Gura ta, urechile lui Dumnezeu.” Kit acceptă apelul şi îl puse pe Navarro pe difuzor. „Sunt aici cu Connor, domnule. L-aţi găsit pe Shoemaker?”

„Nu”, spuse Navarro cu dezgust. „Dar am veşti bune. Echipa care urmărea Suburbanul şi remorca i-a urmărit până la ieşirea Descanso de pe autostrada 8. Au verificat amănunţit şi Suburbanul şi remorca nu au fost văzute

5 5 5

la est de Descanso. Aceasta este ieşirea 40 de pe autostrada I-8, în direcţia Julian. Vreau să te duci la Descanso şi să începi să baţi la uşi. Cere să vezi înregistrările camerelor de securitate ale afacerilor locale.”

„Suntem pe drum”, spuse Connor. „Rămânem în contact.” Kit încheie convorbirea şi trasează ruta. „Să începem.”

Poliţia din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 19:45

„S-ar putea să nu fie acelaşi tip”, avertizează Navarro, aşezându-se pe scaunul lui Connor şi rostogolindu-se până la locul unde Sam stătea la biroul lui Kit, uitându-se la monitorul ei.

„Ştiu, dar trebuie să verific.” Sam se conectă la serverul departamentului, având grijă să nu atingă niciunul dintre fişierele stocate pe computerul lui Kit. Ceruse să folosească propriul laptop – chiar se oprise la apartamentul său să îl ia după ce îl plimbase pe Siggy –, dar Navarro îi spusese că avea nevoie de un software special pentru a accesa serverul departamentului şi că trebuia să folosească computerul lui Kit.

Navarro arătă spre unul dintre fişiere. „Asta e înregistrarea de pe camera lui Ace Diamond, pe care a pus-o la atelierul auto al lui Jennifer. Slavă Domnului pentru iubiţii geloşi.”

„Da, într-adevăr.”

„Nu ai văzut asta?”

„Nu încă. Kit voia să mi-l arate, dar am fost distraşi de alte treburi.” Sam a dat clic pe videoclip, strâmbându-se când Bărbosul a aruncat-o pe Shelley în spatele camionetei Ford fără nicio grijă. „Aţi găsit camioneta Ford?”

„Posibil. Am găsit ieri una care fusese declarată furată. Este aceeaşi marcă, model şi culoare, aşa că poate este aceeaşi camionetă.”

„Presupun că nu sunt amprente?”

„Niciuna care să nu aparţină femeii care a raportat furtul. Care are 75 de ani şi aproximativ 1,65 m înălţime.”

„Fetele au spus că bărbatul pe care l-au văzut conducea

un SUV mare, de culoare bej.”

„Promiţător”, murmură Navarro.

Sam derulă înapoi videoclipul cu Ace Diamond şi îl vizionă din nou. Apoi văzu. „Acolo.” Îngheţă imaginea. „Vezi cum îşi trage de mâneci? Fetele au spus că a făcut şi asta.” Derulă înapoi şi se uită din nou. „Şi acolo. Se scarpină în interiorul încheieturii mâinii. Era o mişcare mică, uşor de ignorat dacă nu o căutai. „E acelaşi tip.”

„Sper că da”, spuse Navarro, încruntându-se. „Putem pune supraveghere la colţul străzii, în caz că se întoarce să caute altă fată.”

Şi Sam era încruntat. „Am văzut pe cineva făcând asta recent. Chestia cu trasul de mâneci. Încerc să-mi amintesc cine. La naiba, urăsc când nu pot să gândesc.” Avea nevoie de somn.

„Stai”, spuse Navarro, cu un ton ciudat. „Criminalului nostru îi plac fetele tinere?”

„Fetele de la New Horizons au spus că fata pe care a răpit-o avea treisprezece sau paisprezece ani, aşa că da. Tânăra.”

Navarro luă mouse-ul din mâna lui Sam. „Scuze. Trebuie să vedem altceva.”

Sam privi cum Navarro găsea ceea ce căuta. „Aici”, spuse Navarro în cele din urmă. „Asta.”

Sam îngheţă când începu videoclipul. Era unul dintre interviurile pe care Kit şi Connor le făcuseră cu o seară înainte. „Peter Shoemaker?” A cărui soţie fusese ucisă între ora şapte seara şi ora şapte dimineaţa. Gâtul îi fusese tăiat. Kit îi trimisese un mesaj la scurt timp după ce descoperise cadavrul femeii.

„Da. Kit şi Connor au mers să-l ia în după-amiaza asta pentru violul unei minore.”

Stomacul lui Sam se întoarse pe dos. „Cine?”

„Fiica lui”, spuse Navarro cu gravitate, derulând înregistrarea. „A venit direct de la facultate să ne spună ce a făcut. A început să abuzeze de ea când avea doar nouă ani. Nu a spus nimic până acum pentru că se temea de reacţia mamei sale.”

„Dar acum mama ei e moartă”, spuse Sam încet. „Lasă-mă să ghicesc. Mai sunt şi alţi copii în casă?”

„Ai nimerit-o. Gemene, în vârstă de opt ani. Uită-te.” Navarro apăsă pe butonul de redare.

Pe ecran, Peter Shoemaker îşi punea jacheta după ce Kit şi Connor părăsiseră camera. Îşi scuturã umerii, apoi îşi trase mânecile.

Imediat după ce se scărpină pe interiorul încheieturii mâinii.

Peter Shoemaker era Bărbosul. Peter Shoemaker, care ucisese şapte persoane: Munro, Shelley Porter şi mama ei, Walter Grossman, Hugh Smith, Aylene Tindall şi Lila Ramsey.

„Mi-a scăpat asta aseară”, spuse Sam amorţit.

„Aseară nu căutam asta. Trebuie să-i sun pe Kit şi Connor.”

„Dar…” Ceva nu era în regulă. „Soţia lui Bert Ramsey a fost şi ea ucisă, dar asta s-a întâmplat azi dimineaţă. Shoemaker nu era încă în închisoare atunci?”

Navarro făcu o pauză, cu degetul suspendat deasupra numelui lui Kit pe telefonul mobil. „Da, era. Sau cel puţin a apărut într-un taxi chiar când Kit şi Connor ajungeau să-i confirme alibiul cu soţia lui, imediat după prânz.”

„Soţia lui era alibiul lui, care nu mai poate fi confirmat sau infirmat”, spuse Sam.

„Exact. Stai.” Navarro formă un alt număr şi puse telefonul pe difuzor.

„Tribunalul. Cu ce vă pot ajuta?”

„Da, sunt locotenentul Navarro, de la Divizia Omucideri.

La ce oră a fost eliberat Peter Shoemaker astăzi?”

„Staţi să verific, domnule locotenent.”

Aşteptară câteva minute într-o tăcere tensionată.

„Locotenente?”, spuse în cele din urmă funcţionarul de la tribunal. „Peter Shoemaker a fost eliberat pe propria răspundere la ora zece şi jumătate dimineaţa.”

„Mulţumesc”, îi spuse Navarro funcţionarului. „Aţi fost de mare ajutor.” Închise telefonul şi căută adresele lui Bert Ramsey şi Peter Shoemaker.

„Ramsey şi Shoemaker locuiau la doar câţiva kilometri unul de celălalt”, spuse Sam. „Iar Shoemaker a fost eliberat suficient de devreme încât să o poată ucide pe soţia lui Ramsey înainte de a se întoarce la propria casă cu taxiul.”

„Medicul legist a spus că doamna Ramsey nu era moartă de mult timp. Da, Shoemaker a avut timp.”

„A ucis-o pe Lila Ramsey pentru ca uciderea propriei soţii să nu pară neobişnuită”, spuse Sam, simţind milă pentru ambele femei. „Dar nu trebuiau să fie ofiţeri în uniformă care să-l urmărească pe acuzat de la tribunal după ce a fost eliberat pe cauţiune?”

„Da.” Navarro verifică o listă pe telefonul său, apoi formă un alt număr, punând din nou telefonul pe difuzor. „Dispecerat, vă rog să-mi faceţi legătura cu ofiţerul Damon Johnson.” Aşteptă, bătând cu degetele pe biroul lui Kit. „Sunt locotenentul Navarro. Aţi fost desemnaţi să-l urmăriţi pe Peter Shoemaker când a părăsit tribunalul astăzi.”

Se auzi o scurtă ezitare. „Da, domnule. Aşa este. Şi am făcut-o, dar a fost luat de avocatul său, care ne-a pierdut urma. Aşa că ne-am dus direct la casa lui şi am aşteptat afară până a ajuns acasă.”

„Nu aţi menţionat asta în raport”, spuse Navarro rece.

„Eu sunt... Nu, domnule. Nu am scris. Îmi pare rău, domnule.”

„Da, şi mie”, răspunse Navarro sec. „Prezentaţi-vă la mine mâine la ora 8. Nu întârziaţi.” Închise telefonul şi mormăi: „Soţia lui Bert Ramsey este şi mai supărată că nu v-aţi făcut treaba. Mă întreb dacă Shoemaker i-a spus avocatului său să scape de urmărire. Va trebui să-l adăugăm la anchetă.”

„Dar ştii unde este Peter Shoemaker, nu?” întrebă Sam. „Ofiţerii aceia încă îl păzesc, nu-i aşa?”

„Nu. Shoemaker dispăruse când Kit şi Connor au mers să-l aresteze pentru violarea fiicei sale. De câteva ore nu mai ştie nimeni unde este.” O sună pe Kit, apoi se încruntă. „Mesagerie vocală”, spuse el.

Sam avu un sentiment neplăcut. „Un om care a ucis şapte persoane umblă liber?”

„Nouă persoane”, spuse Navarro cu gravitate. „Marshall şi Ashton au găsit în sfârşit paznicul care l-a lăsat pe ucigaşul lui Munro să intre în cartierul său. Era cu prietena lui, la ea acasă. Amândoi sunt morţi.”

Sam înghiţi în sec. „Unde sunt Kit şi Connor acum?”

Navarro verifică ora. „Au trecut deja de Descanso”

„De ce sunt acolo?” Descanso era un oraş la est de San Diego, lângă autostrada 8, la aproximativ o oră distanţă.

„Echipa mea care verifică camerele de trafic a găsit un Suburban de culoare bej care tracta o remorcă neînvelită. A fost văzut ultima oară pe autostrada 8, chiar înainte de ieşirea spre Descanso. În funcţie de cât de departe au ajuns Kit şi Connor, s-ar putea să aibă semnal slab la telefonul mobil.”

„Trebuie să ştie că Bărbosul este Shoemaker”, spuse Sam, ridicându-se în picioare. „Ei nu ştiu că a ieşit din tribunal la timp pentru a o ucide pe soţia lui Ramsey. Să mergem. Acum.”

Navarro se ridică şi el, dar îl privea încruntat. „Rămâi aici, doctore. Nu este responsabilitatea ta.”

Ba bine că era. Kit era responsabilitatea lui. „Dacă mă laşi aici, te voi urmări. Nu ar fi mai bine să ştii unde sunt?”

Navarro ridică din sprâncene. „M-ai urma, nu-i aşa? Atunci să mergem. Vom lua maşina mea. Putem folosi lumina intermitentă.”

Lacul Cuyamaca, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:40

„Pare inutil”, spuse Connor. Conduceau de ceva vreme şi soarele apuse- se. Nu erau felinare de-a lungul acestui tronson de drum şi Kit se gândi că ar putea fi ca şi cum ar căuta acul în carul cu fân.

Drumul statal 79, pe care analiştii lui Navarro credeau că Suburbanul îl luase de pe I-8, traversa o zonă rurală cu adevărat frumoasă. Dar era o zonă foarte rurală, în mare parte parcuri statale şi rezervaţii naturale.

„Cel puţin suntem pe drumul cel bun”, spuse ea, provocând un suspin din partea lui Connor.

„Ştiu. Dar totuşi am senzaţia că aruncăm cu spaghete în pereţi.” Era drept.

Se opriseră în Descanso, întrebând dacă cineva văzuse un Suburban de culoare bej care tracta o remorcă, şi primiseră multe răspunsuri negative. Dar proprietarul unei benzinării le permisese să vadă înregistrările camerelor de supraveghere şi văzuseră Suburbanul tractând o remorcă simplă, nevopsită, miercuri seara, în săptămâna precedentă.

Aceea era ziua în care Brooks Munro fusese răpit din casa lui, aşa că erau pe drumul cel bun. Dar camera

benzinăriei nu surprinsese Suburbanul venind încoace în zilele următoare, aşa că Kit nu avea prea multe speranţe că vor găsi ucigaşul. Cel puţin nu astăzi.

Ea şi Connor hotărâseră să continue căutările.

Kit încercase să-l sune pe Navarro să-i spună, dar nu avea semnal la telefon, aşa că îi trimisese un mesaj. Nici acesta nu ajunsese la destinaţie.

Proprietarul benzinăriei fusese amabil, oferindu-le apă şi folosind telefonul fix. Apelul lui Kit ajunsese la căsuţa vocală a lui Navarro, aşa că lăsase un mesaj criptic, conştientă de interesul intens al proprietarului benzinăriei pentru apelul ei.

Nu părea un om rău, doar foarte curios. Şi cam bârfitor.

Conduceau de-a lungul marginii estice a Pădurii Naţionale Cleveland şi se apropiau de oraşul Julian, unde continua State Route 79, o altă autostradă care se ramifica spre est.

„Ei bine, cel puţin acum are sens să arunci cadavrul în Anza-Borrego”, spuse Kit. „La Julian începe o nouă autostradă. Este una dintre rutele către Anza-Borrego. De la Julian este doar o oră până la locul unde Sam şi cu mine am găsit cadavrul lui Munro.”

„Atunci are sens. Oarecum.” Connor se încruntă. „Dar de ce să conduci o oră pentru a arunca cadavrul lui Munro acolo, când sunt literalmente sute de kilometri pătraţi de pădure în apropiere?”

„Nu ştiu. Nu pot să nu mă întreb dacă el chiar voia ca cadavrul lui Munro să fie descoperit. Cel puţin la un moment dat. Poate nu atât de repede pe cât lam găsit noi. Mă deranjează faptul că nu l-a îngropat.”

„Sam credea că vântul era prea puternic pentru ca ucigaşul să vadă în acea noapte.”

„Poate. Dar să lase cadavrul acolo? Deasupra nisipului?” Kit clătină din cap. „A fost atât de metodic în tot ceea ce a

făcut. A plănuit să folosească Norton Landscaping ca pe o poartă de intrare în cartierul lui Munro. A planificat unde să facă ambalajul. A planificat să folosească dependenţa lui Shelley Porter împotriva ei, să o tenteze cu bani pe care nu intenţiona să-i plătească, pentru a putea obţine rulota. Fără urme de bani. A ucis şapte oameni fără să lase în urmă indicii criminalistice. Nici o amprentă, nici un fir de păr. A fost cu un pas înaintea noastră tot acest timp, dar nu îngroapă cadavrul?”

Connor a suspinat. „Păi, acum că o spui aşa…”

„De asemenea, nu ştiu câţi oameni fac drumeţii şi campează în pădure în această perioadă a anului, dar este o perioadă aglomerată pentru Anza-Borrego. Zilele nu sunt prea calde şi nopţile nu sunt prea reci. O mulţime de oameni merg acolo noaptea să admire stelele.”

„Deci, în această perioadă a anului, este o atracţie turistică. Cineva ar fi observat la un moment dat cadavrul zăcând pe nisip.”

„Da. Era parţial acoperit, dar totuşi se recunoştea clar că era un cadavru. Dar unde ar fi putut să se ducă de aici miercurea trecută, nimeni nu ştie.”

„Următorul oraş este Julian. Putem opri acolo şi întreba în jur. Părinţii mei au prieteni care au case de vacanţă acolo, aşa că, dacă nu găsim nimic, putem măcar să oprim la una dintre casele lor şi să folosim un telefon. Poate chiar şi internetul.”

„Nu vreau să mergem prea departe şi să trecem pe lângă locul unde a dus remorca.”

Connor ridică sprâncenele. „Şi de unde ştim cât de departe este prea departe?”

Kit oftă. „Nu ştiu. Dacă aş duce pe cineva în mijlocul pustietăţii pentru a-l tortura şi ucide, nu aş vrea să fiu prea aproape de un oraş. Oamenii sunt curioşi.”

„Aşa este. Dar dacă nu ai o idee mai bună...”

Kit oftă din nou. „Să ne oprim la următoarea benzinărie şi să verificăm înregistrările camerelor de securitate. Dacă este în Julian, atunci aşa să fie.”

„Dar instinctul tău îţi spune că nu va fi în Julian.”

Kit ridică din umeri. „Nu *în* Julian. Oraşul nici măcar nu are 1800 de locuitori. Prea mulţi oameni şi-ar aminti de el – fie ca Bărbosul, fie cum arată el în realitate. Dar ai dreptate. Nu avem de ales. Păcat că e după program. Pun pariu că un poştaş ar şti cine locuieşte în spatele copacilor.”

Copacii nu erau deşi, cel puţin nu în această parte a pădurii. Dar erau suficient de deşi, iar dealurile din jur suficient de înalte încât să ascundă o rulotă.

„Pun pariu că multe dintre aceste zone nu beneficiază de servicii poştale”, spuse Connor. „Trebuie să folosească o cutie poştală la oficiul poştal din Julian.”

Kit se cutremură. „Mă nelinişteşte faptul că sunt atât de departe de civilizaţie.”

Connor chicoti. „ Civilizaţia este în ochii celui care priveşte. Multe dintre parcelele de teren din apropierea Julian au sub o sută de acri. Nu e ca şi cum ar trebui să călătorească zile întregi cu o trăsură trasă de cai pentru a ajunge într- un oraş.”

„Totuşi. Fără serviciu poştal?”

„Dacă te face să te simţi mai bine, probabil că încă primesc livrări UPS. Şi Amazon.”

Kit se întoarse să-l privească. „Da? Mă întreb dacă am putea vorbi cu şoferii locali. Poate că au văzut ceva. Ei sunt tot timpul pe drum.”

„Nu e o idee rea. Să vedem ce facem când ajungem la Julian.”

„Sau am putea intra pe una dintre aceste alei şi să întrebăm un locuitor.”

Connor se strâmbă. „Aş prefera să nu fiu împuşcat astăzi. E o zonă rurală şi izolată, locuitorii nu primesc vizitatori în mod regulat, iar afară e întuneric, dar ce naiba. Hai să încercăm.” Connor aprinse farurile. „Fii atentă la aleile de acces. Nu sunt uşor de observat.”

Kit a rămas cu ochii în patru, căutând orice fel de întrerupere în tufişurile de-a lungul drumului. Şi apoi o altă pereche de faruri s-a îndreptat spre ei.

Kit şi-a încrucişat degetele de la ambele mâini. „Să fie un camion Amazon. Te rog, să fie un camion Amazon.”

Connor a râs. „Eşti imposibilă.”

„Sunt optimistă.” Ea privi cum vehiculul trecu pe lângă ei. „Întoarce-te.” „Nu e un camion Amazon, Kit.”

„Dar *e* un camion de remorcare. Poate au văzut ceva. Şoferul ar putea fi des pe acest drum.”

Connor oftă adânc şi trase pe marginea îngustă a drumului, făcând o întoarcere în trei timpi. „Să sperăm că nu vine nimeni şi ne loveşte în lateral.”

Kit îşi încrucişă din nou degetele de la ambele mâini, făcându-l pe Connor să râdă încă o dată.

Făcură întoarcerea şi se lansară în urmărirea camionului de remorcare. Connor aprinse farurile de fază lungă, dar camionul nu se opri.

În cele din urmă, Kit aprinse lumina intermitentă de pe acoperişul maşinii, iar camionul de remorcare încetini şi se opri.

Atât Kit, cât şi Connor ieşiră din maşină cu mâinile ridicate, pentru a arăta că nu erau înarmaţi. Armele lor erau în tocuri.

Şoferul coborî geamul. „Care e problema?”, întrebă el aspru. „Aveţi nevoie de ajutor?”

„Nu”, răspunse Kit. „Sau, cel puţin, nu avem nevoie de remorcare. Eu sunt detectivul McKittrick, iar acesta este

detectivul Robinson. Suntem de la Poliţia din San Diego.”

Şoferul îi privi lung, evaluându-i. „Sunteţi cam departe de casă.”

„Puţin”, recunoscu Kit. „Căutăm un anumit vehicul care ar fi putut trece pe aici săptămâna trecută.”

Şoferul camionului de remorcare îi privi cu incredulitate, de parcă ar fi fost nebuni, dar nu era dispus să o spună. „Ce vehicul?”

„Un Chevy Suburban de culoare bej”, spuse Connor. „Tracta o remorcă.” Scoase telefonul şi îi arătă şoferului fotografia pe care o făcuse din feed- ul proprietarului benzinăriei.

Şoferul clătină din cap. „Nu am văzut remorca, dar uneori trece un Suburban pe drumul ăsta. De obicei, în weekenduri. Odată a avut o pană şi i – am schimbat roata.”

„Cum arăta?”, întrebă ea.

„Normal, cred. Cu excepţia bărbii. Arăta ca Bigfoot. Dar era un tip de treabă. Mi-a dat un bacşiş generos pentru că i-am schimbat roata şi mi-a plătit în numerar pentru roata de rezervă. Nu avea una la el.”

„Ştii unde locuieşte?”, întrebă Kit, încercând să nu-şi ţină respiraţia.

„Nu.” Şoferul se scărpină în ceafa. „Sau poate...” Se gândi puţin, apoi ridică din umeri. „Era undeva pe drumul ăsta. Între aici şi Julian.” Se uită cu ochii mijiţi prin parbriz. „L-am urmărit o vreme, doar ca să mă asigur că e în regulă. A tras pe dreapta şi mi-a făcut semn să plec. Cred că era nervos că îl urmărea un străin.”

„Atunci de unde ştii că era între aici şi Julian?”, întrebă Connor. „Pentru că am primit un alt apel pentru o remorcare şi a trebuit să mă întorc. Nu l-am mai întâlnit. Aş spune că a intrat pe una dintre aceste alei la mai puţin de cinci mile de aici. Dacă atât.”

„Mulţumesc”, spuse Kit. „Apreciem ajutorul.” Ea îi dădu una dintre cărţile ei de vizită, iar Connor făcu la fel. „Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rugăm să ne anunţaţi.”

Şoferul dădu din cap sobru. „Aşa voi face.”

„Mulţumim.” Kit trebuia să se abţină să nu înceapă să danseze. „O seară plăcută.”

Aşteptă până când ea şi Connor se întorseră în maşină înainte să se bucure. „Optimismul a câştigat! ”

Connor râse, întoarse maşina şi porni din nou. „Ţine-ţi pumnii. Se pare că funcţionează.”

Capitolul 19

La periferia oraşului Julian, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:45

„Nu e deloc înfiorător”, spuse Connor sarcastic, pentru că, de fapt, era al naibii de înfiorător aici, în pădure.

Au cotit pe trei alei în căutarea maşinii Suburban. Era puţin probabil ca remorca să mai fie acolo, dar Kit voia să rămână optimistă.

Şi în cele din urmă, eforturile lui au dat roade. A patra alee nu era marcată, nici măcar cu un indicator cu adresa. Aleea în sine era lungă de peste un kilometru şi jumătate, şerpuind printre copaci care nu erau suficient de deşi pentru a forma o pădure, dar suficient de deşi pentru a crea o senzaţie de întuneric absolut.

O ceaţă uşoară se strecurase, nu ca un nor, ci ca nişte degete noduroase care se răsuceau printre copaci. Umbrele păreau să pândească la marginea aleii de pământ, şi chiar şi farurile lor puternice le permiteau să vadă doar câţiva metri în faţa lor.

Orice putea fi acolo. Sau oricine.

Era al naibii de înfiorător.

Şi se aflau acolo, în mijlocul pustietăţii, fără semnal la telefonul mobil.

Ea îşi verifică din nou telefonul. Tot nimic.

„Dumnezeule”, şopti Connor, încetinind maşina până se opri.

Pentru că în lumina farurilor se vedea remorca. Nu era niciun semn de Suburban. La aproximativ cincisprezece metri distanţă se afla o cabană mică, de poate 150 sau 200 de metri pătraţi, în stil rustic. Era întuneric, iar întreaga zonă părea abandonată.

„Ar fi trebuit să luăm un telefon prin satelit”, mormăi Kit. „Trebuie să chemăm întăriri.

„Să aruncăm o privire rapidă în jur şi apoi să mergem în Julian. Putem cere ajutor de la biroul şerifului de acolo.” Connor scoase arma, luă o lanternă Maglite şi ieşi din maşină. „Dacă este aici, acum ştie că şi noi suntem aici. Nu

vreau să scape.”

În stare de alertă maximă, Kit îl urmă pe Connor până la rulotă.

„Nenorocitul”, şopti Connor în timp ce lumina cu lanterna în rulota goală.

Kit se strâmbă la vederea sângelui. Era uscat şi maro şi acoperea podeaua, pereţii şi chiar tavanul rulotei. Înghiţi cu greu. În mijlocul rulotei se afla o masă veche, cu o menghină la capătul ei şi cătuşe la cele patru colţuri. Se gândi la loviturile din craniu lui Munro. Sângele acoperea şi masa.

Pe podea erau împrăştiate degete de la mâini şi picioare, ca nişte gunoaie. Aici fusese torturat Brooks Munro.

„Două seturi de urme de cauciucuri”, spuse Connor, luminând cu lanterna podeaua rulotei de sub masă. „A fost o maşină aici înainte să fie adusă masa. Urmele de cauciucuri au lăţimea unui Ferrari. Mă întreb dacă e aici. Poate în spatele cabanei.”

„Putem să ne întoarcem să verificăm”, spuse Kit. „Unul dintre noi poate sta pe drumul principal, în timp ce celălalt se duce la Julian, în caz că e aici şi încearcă să fugă. Dar nu vreau să stau aici. Nu avem semnal la telefon şi nu avem acoperire.”

„Da”, fu de acord Connor, dar mai aruncă o privire în interior. „Mai sunt şi urme de roţi. Avea o motocicletă aici. Iar persoana de contact a lui Sam de la centrul de reabilitare a spus că Bărbosul avea o cască de motocicletă.” „Connor, să mergem. Acum.” Kit se îndreptă spre maşină, sperând că el o va urma. Înţelegea dorinţa lui Connor de a-l prinde pe Bărbos, oricine ar fi fost el. Dar să rămână aici fără întăriri era pur şi simplu o prostie.

Cu reticenţă, Connor se îndepărtă de rulotă. „Trebuie să verificăm cabana.”

„Avem nevoie de întăriri.” Instinctele lui Kit funcţionau la maxim.

El o privi încruntat. „De obicei, tu eşti cea care se năpusteşte înăuntru.” Da, aşa era. Oare devenise mai blândă?

Pleacă de aici.

Vocea din capul ei nu voia să tacă. „O să intru odată ce voi avea întăriri. Să mergem.”

Era la jumătate de metru de uşa maşinii când se auzi primul foc de armă, urmat de o bufnitură puternică şi un geamăt de durere. Imediat se lăsă în genunchi. Al doilea foc de armă fu urmat de blestemul violent şi fără suflare al lui Connor.

„Connor? , strigă ea, încercând să rămână calmă.

Pentru o clipă, nu primi niciun răspuns. „Sunt... rănit”, îi răspunse el, respiraţia lui fiind mai zgomotoasă decât cuvintele.

Inima lui Kit se opri în loc. „La naiba, la naiba, la naiba.” Se târî în faţa maşinii, până la locul unde Connor zăcea întins pe pământ, privind spre cer, cu o mână apăsată pe coapsa superioară. Cealaltă mână încă strângea arma de serviciu.

Se uită în jur şi nu văzu pe nimeni. Trăgătorul – probabil Bărbosul – era undeva în spatele copacilor. Îl trase pe Connor între spatele remorcii şi partea din faţă a maşinii lor, apoi se aplecă peste el. „Cât de grav?”

„Primul glonţ... aici.” Îşi dădu drumul la picior pentru a-şi atinge pieptul, lăsând amprente sângeroase pe cămaşa lui albă. „Vesta a oprit glonţul. Dar mă doare când respir.”

Nu era bine. Vesta împiedicase glonţul să-i străpungă pielea, dar nu îl împiedicase să-i rupă coastele sau chiar să-i perforeze un plămân.

„Cât de gravă e rana la picior?” Scoase o pereche de mănuşi din buzunarul jachetei şi le puse. Apoi scoase briceagul. Îi închise degetele lui Connor în jurul lanternei

Maglite. „Ţine lanterna. Trebuie să văd.” Se uită în sus şi în jur, aşteptându-se să vadă ucigaşul stând deasupra lor cu puşca îndreptată spre capetele lor. Dar erau singuri în spaţiul de trei pe şase metri.

Cât de uşor putu, tăie materialul de pe coapsa lui Connor. Materialul era deja puternic îmbibat cu sânge.

„E grav”, spuse Connor cu voce strânsă. „Sângerează mult.”

„Cred că a lovit o arteră. Trebuie să te scot de aici.” Îşi scoase cureaua din pantaloni şi o strecură sub piciorul lui, fixând-o şi strângând-o. Garoul improvizat era tot ce putea face. „Poţi să mergi?”

Connor încercă să se ridice, cu faţa contorsionată de durere. „Nici măcar nu pot să stau în picioare.”

„Atunci te voi trage.” Îşi agăţă braţele sub ale lui şi îl trase până la marginea zonei lor sigure. Se opri în ultima clipă, întorcând capul pentru a căuta trăgătorul.

Un alt glonţ şuieră pe lângă urechea ei şi se aruncă pentru a-l acoperi pe Connor cu propriul corp. „Nenorocitule”, mârâi ea.

Dacă nu s-ar fi oprit să se uite, glonţul acela ar fi ucis-o.

„Pleacă”, spuse Connor, strângând din dinţi. „E lângă cabană. Ascunde- te în spatele maşinii şi fugi în pădure. E mai puţin de un kilometru până la drumul principal.”

„Nu te las.”

Gândeşte, Kit. Trebuia să-l îndepărteze pe Bărbos de cabană, avea nevoie de o linie de vedere liberă. Apoi îl putea doborî.

„Trebuie să fugi, Bărbosule!”, strigă ea. „Credeai că am venit fără întăriri? Ai aproximativ două minute înainte ca drumul să fie blocat în ambele sensuri.”

Nu era clar cum ar fi putut scăpa, dacă nu avea motocicleta – sau Ferrari- ul sau Suburban-ul – ascunse în

spatele cabanei.

„Mincinoaso!” răspunse o voce gravă şi profundă. Simon Daly spuse că vocea livratorului care întrebase de soţia lui sună la fel.

„Te-am auzit spunând că ai nevoie de întăriri”, adăugă el. „Nu mă minţi.” *La naiba.*

Kit se aplecă să-i şoptească lui Connor la ureche. „Mă duc în spatele rulotei, să încerc să-l scot afară. Dacă rămâne în cabană, suntem ţinte sigure.” Şi nimeni nu venea să-i ajute. „Rămâi aici.”

„Ajută-mă să mă ridic”, îi şopti el înapoi. „Vreau să-l pot vedea dacă iese pe uşa cabanei. Te pot acoperi de aici.”

Kit îl ajută să se ridice, strâmbându-se la expresia feţei lui. Dar el nu ţipă şi nu gemu. Era tăcut în durerea lui.

Kit se lăsă în pământ, împingându-se cu coatele în jurul rulotei. Faptul că pământul era ud o ajută. Noroiul alunecos îi uşura deplasarea.

Când ajunse în faţa rulotei, se opri un minut să respire. *Inspiră şi expiră.* Faptul că putea auzi cuvintele din vocea lui Sam îi dădea un pic de alinare.

„Ai putea la fel de bine să fugi cât poţi”, strigă ea. „De fapt, avem întăriri pe drum. L-am sunat pe locotenentul meu şi i-am spus exact unde mergem. Mulţi oameni ne-au văzut venind încoace, aşa că în curând vor fi o grămadă de poliţişti aici. Având în vedere că ai ucis o grămadă de oameni, eu aş fugi dacă aş fi în locul tău.”

„Aruncaţi armele”, strigă Bărbosul înapoi. „Amândoi. Apoi vom discuta.”

Kit se apropie încet de marginea din faţă a remorcii. De aici putea vedea cabana. Uşa din faţă era deschisă, dar tot ce vedea era întuneric. „Nu se va întâmpla, domnule Bărbos. Ieşiţi afară şi nu vă voi ucide.”

Bărbosul râse. „Nu mă vei ucide”, spuse el, vocea lui

nemaifiind profundă şi răguşită. Era melodioasă, aproape ca un cântec. „Vei fi prea moartă.”

Kit se întrebă dacă erau într-adevăr doi bărbaţi. Mai multe mâini.

„Cine e prietenul tău?”

„Şi se spune că eşti atât de inteligentă.”

O mişcare din cabană îi atrase atenţia lui Kit. Nu din uşa din faţă, de unde venea vocea bărbatului, ci din fereastra din stânga. Se aprinsese o lumină, aruncând o siluetă.

Kit clipi şocat. Părea a fi o fată, care încerca să deschidă fereastra. Împinse şi trase, apoi îşi lipi faţa de geam într-un strigăt mut de ajutor, înainte de a dispărea din fereastră.

Lumina din fereastră se stinse.

La naiba, la naiba, la naiba.

Avea un ostatic. Fata nu putea avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Şi atunci Kit îşi dădu seama.

Peter Shoemaker.

Shoemaker îşi violase fiica de când avea nouă ani. Kit nu ştia cine era fata de la fereastră, dar era logic ca bărbatul să se ia de alte fete acum că Kennedy plecase de acasă. „Shoemaker, s-a terminat. Am vorbit cu Kennedy. Ştiu cu ce te şantaja Munro de fapt.”

Urmă o clipă de tăcere. „Nu ştii nimic.”

Era o a treia voce, nici profundă, nici melodioasă. Părea a fi vocea directorului adjunct pe care îl întâlniseră cu o seară înainte.

Kit trecu în revistă faptele în mintea ei. Îl suspectase pe Shoemaker de crimă până când soţia lui Bert Ramsey fusese găsită moartă. Shoemaker ar fi fost la tribunal în momentul uciderii doamnei Ramsey.

Putea să aibă încă un complice. Sau…

Sau nu fusese la tribunal în acel moment. A sosit cu

taxiul imediat după ce Kit şi Connor s-au oprit la casa lui pentru a o interoga pe Aylene. Un moment foarte convenabil. Şi a fost convenabil şi faptul că nimeni nu a putut intra să descopere cadavrul soţiei sale până când el a sosit şi s-a arătat şocat.

Credea că nu vom verifica la ce oră a fost eliberat din tribunal?

Probabil că aşa credea, pentru că ei *nu* au verificat. Au acceptat sosirea lui fără să pună întrebări.

„Nu trebuia să fugi, Peter”, strigă Kit. „Dacă ai fi rămas la socrii tăi, cel mai rău lucru de care ai fi fost acuzat ar fi fost agresiunea sexuală asupra unui minor. Acum te acuzăm de şapte crime.”

„Nouă”, strigă el. „Şi vor fi unsprezece când voi termina cu voi doi.”

„Nu cred. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult timp are şeful meu să ajungă aici. Chiar l-am sunat acum puţin timp şi i-am spus unde căutăm.”

„Nu l-ai sunat. Nu aveai semnal la telefon. Te-am auzit spunând asta.”

„L-am sunat de la o benzinărie. Am folosit telefonul fix. Eşti prins în capcană.”

„La fel şi voi.” Uşa din faţă se trânti, lăsându-i în tăcere, singurul sunet fiind cel al ploii care cădea acum pe copaci.

Kit privi cabana, strângând ochii în întuneric. El ar putea ieşi prin spate, dar ea ar trebui să-l vadă apropiindu-se.

Şi îl văzu, dar prea târziu. O siluetă îmbrăcată în negru se furişa în spatele cabanei. Kit trase de două ori, dar nu credea că îl lovise.

Ea a alergat înapoi la Connor, care stătea acum fără cămaşă. El era încă în şezut, cu o mână strângând arma, iar cu cealaltă apăsând cămaşa pe rană.

„Dacă nu sângerezi până la moarte, o să faci

pneumonie”, mormăi Kit.

„De unde ştii că era Shoemaker?”

„Are o fată tânără acolo. Am văzut-o prin fereastră. De aici nu se vede. Cred că cea mai bună şansă a noastră este să urcăm în maşină şi să fugim cât ne ţin picioarele. Dacă e în pădurea de lângă cabană, nu poate trage bine dacă rămânem pe partea şoferului a maşinii noastre.”

„Îl lăsăm să scape? Nici gând. A ucis *nouă oameni,* Kit. Nu putem să-l lasam sa mai ucidă.

„Nu te voi lăsa să fii al zecelea.”

Connor închise ochii. „La naiba. Eşti atât de încăpăţânată.”

„Nu te mai certa. Pierdem timpul. Haide.” Ea îşi agăţă braţele sub ale lui şi începu să-l tragă afară din mica lor zonă de siguranţă. Care nu ar fi fost sigură dacă Shoemaker se plimba cu o afurisită de puşcă. Zgomotul unui motor pornind tăie aerul şi Kit îngheţă în poziţia ghemuită, respiraţia ei intrând şi ieşind din plămâni, pentru că Connor cântărea într-adevăr o tonă.

O clipă mai târziu, Chevroletul Suburban pe care îl vânaseră se năpusti în jurul cabanei, trecând pe lângă rulotă şi maşina departamentului. Kit se aruncă peste Connor, aşteptându-se să mai zboare gloanţe.

Dar nu veni niciuna. În schimb, Suburbanul gonea pe alee şi dispăru din vedere.

„A plecat”, mormăi Connor furios. „L-am lăsat să scape.”

„Sângerezi”, îi spuse Kit, dar inima îi bătea încă în gât. „Trebuie să verific fata, să văd dacă mai e acolo. Dacă a luat-o, s-ar putea să nu o mai găsim niciodată.”

„Atunci du-te, la naiba.”

O să mă duc, dar mai întâi o să te urc în maşină. Ea il târî până la uşa din spate, din partea şoferului, ajutată de el,

care împingea cu piciorul nevătămat. Îşi repoziţionă mâna, punându-i braţul peste umăr. „Acum ridică- te. Foloseşte piciorul sănătos ca să te ridici.”

Connor făcu ce îi ceruse ea şi în sfârşit se întinse pe bancheta din spate, cu fruntea acoperită de sudoare. Era palid, cu pielea lipicioasă.

Pierduse mult sânge şi timpul trecea. Trebuia să-l ducă la spital sau...

Nu. Nu voia să se gândească la asta. Kit îi scoase picioarele din calea uşii din spate şi o închise.

Aplecându-se, Kit se strecură în spatele volanului, cu arma încă în mână. Avea de gând să-i ducă direct la cabană şi apoi să vadă ce face fata.

Dar îngheţă când alte împuşcături răsunară în aer. Maşina se clătină când alte trei gloanţe o loviră. Două împuşcături mai târziu, maşina se înclină spre partea pasagerului.

Două dintre anvelope erau distruse. Shoemaker se întorsese.

Se întrebă câte gloanţe avea în încărcător. Puteau fi zece, puteau fi o sută. Oricum ar fi fost, se blestemă că nu ştia că Peter Shoemaker era un trăgător de elită.

Fusese păcălită de personalitatea lui de „sunt doar un director adjunct” şi acum erau prinşi în capcană. Nu, nu prinşi în capcană. Îi va scoate de acolo.

Alte focuri de armă în spatele maşinii o făcură să înjure.

El se mişca din nou. Îi luase prea mult timp. A băgat maşina în marşarier şi a apăsat uşor acceleraţia, cu capul ridicat doar atât cât să vadă peste volan. Dacă se împotmoleau în noroiul acela, ar fi fost cu adevărat prinşi în capcană.

Un alt glonţ a lovit geamul şoferului, care s-a spart în bucăţi, glonţul lăsând o gaură. Oprind maşina, Kit şi-a aplecat

capul, ştiind că nu ar fi putut să conducă pe acea alee sinuoasă dacă nu vedea. Mai ales cu două cauciucuri sparte.

Un alt glonţ lovi geamul, de data aceasta mai jos. Dacă nu s-ar fi aplecat, ar fi murit.

Geamul nu ar mai fi rezistat unei a treia lovituri.

Dar ea nu avea de gând să moară. Nici Connor. Cel puţin nu astăzi. „Eşti bine, Connor?”

„Da.” Era abia un şoaptă.

„Bine. Mă întorc.”

Se ducea după Peter Shoemaker.

Kit nu era sigură dacă Connor îşi pierduse cunoştinţa sau dacă ştia că era inutil să se certe, pentru că nu spuse nimic în timp ce ea se strecură peste consola centrală către partea pasagerului şi ieşi pe uşa aceea. Se târî înapoi în acel loc confortabil dintre maşina lor şi remorcă, înainte de a-şi ridica capul pentru a vedea unde se dusese el.

Apoi îngheţă din nou la senzaţia de oţel rece pe partea laterală a capului. Un pistol. Era înarmat cu mai mult de o armă.

„Aruncă arma, detectivule”, spuse Peter Shoemaker. „Şi ridică-te.”

La naiba.

La periferia oraşului Julian, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:45

„S-au oprit”, spuse Sam, uitându-se la telefonul său satelit. Navarro îi spusese cum să urmărească GPS-ul maşinii departamentului lui Kit şi Connor prin serverul SDPD, iar Sam nu fusese niciodată atât de uşurat să vadă un mic punct albastru pe ecran.

Urmăriseră maşina lui Kit şerpuind pe State Route 79, oprindu-se zece minute aici, cincisprezece minute acolo.

Apoi, cei doi detectivi se opriseră, se întorseseră, se opriseră din nou, apoi se întorseseră din nou. Asta se întâmplase acum douăzeci de minute.

De atunci, cei doi detectivi păreau să verifice aleile de acces. Urcaseră şi coborâseră trei alei înainte de a ajunge la a patra. Era o alee mult mai lungă decât celelalte.

„Slavă Domnului că ai adus telefonul prin satelit”, spuse Navarro. „Nu am semnal de kilometri întregi.”

„ Fac drumeţii în deşert, adesea singur. Doar eu şi Siggy. Multe dintre locurile în care mergem nu au deloc acoperire celulară bună. Merită să ai un telefon prin satelit în echipament.”

Echipament pe care îl luase din spatele RAV4-ului său, în timp ce el şi Navarro se grăbeau spre maşina de serviciu a lui Navarro. Avea şi apă, batoane energizante, o lanternă frontală şi ochelarii cu vedere nocturnă pe care părinţii lui i-i dăduseră de Crăciun. Nu se gândise niciodată că îi va folosi, dar mama lui îl pusese să promită că îi va pune în rucsac.

Acum era bucuros că îi avea la el. Pentru orice eventualitate.

„Sunt sigur că sunt bine”, spuse Navarro. „Ar putea fi doar o plimbare plăcută la ţară. Dar nu-mi place că nu am mai auzit nimic de când Kit a lăsat mesajul acela.”

Nici lui Sam nu-i plăcea.

Kit îl sunase pe Navarro de la o benzinărie, lăsându-i un mesaj vocal în care îi spunea că văzuseră pe camera de supraveghere un Chevrolet Suburban de culoare bej care tracta o remorcă. Remorca trecuse miercuri seara, la aproximativ două ore după ce Munro fusese răpit.

De atunci, nici Sam, nici Navarro nu mai auziseră nimic.

Sam avea un presentiment neplăcut în legătură cu această situaţie, dar de obicei avea astfel de presentimente când credea că Kit era în pericol. *Ea poate să-şi poarte*

singură de grijă. Întotdeauna o face.

„Au părăsit deja proprietatea?”, întrebă Navarro.

„Nu. Sunt acolo de două minute. În toate celelalte alei, au făcut imediat cale întoarsă.”

„Atunci, s-ar putea să fi găsit ceva. Poţi să suni la biroul şerifului din Julian? S-ar putea să avem nevoie de întăriri.”

Sam formă numărul şi puse difuzorul.

„Biroul şerifului din judeţul San Diego”, spuse o femeie. „Cu cine pot să vă fac legătura?”

„Sunt locotenent Navarro, de la Omucideri San Diego. Avem doi detectivi care caută maşina unui suspect pe autostrada 79. Eu şi un coleg suntem în drum spre acolo pentru a le oferi sprijin. Solicităm întăriri.”

„Locaţia?”, întrebă femeia.

Sam îi dădu coordonatele. „Îmi pare rău, nu avem adresa.”

„Nicio problemă. Voi trimite pe cineva acolo cât mai repede posibil.” „Mulţumesc”, spuse Navarro. „Avem nouă persoane în morgă. Credem că am găsit una dintre ascunzătorile criminalului.”

„Oh”, spuse femeia. „Este cazul Munro din San Diego. Voi asigura că acest caz va avea prioritate maximă.”

„ Mulţumesc”, spuse Navarro din nou, apoi îi făcu un semn cu capul lui Sam.

Sam încheie convorbirea şi se întoarse la ecranul de urmărire GPS. „Sunt încă acolo. Vom ajunge în trei minute.”

Navarro apăsă acceleraţia. „Mai puţin de atât.”

Rămăseseră tăcuţi până când Sam văzu aleea. Era nemarcată şi ar fi ratat- o dacă nu ar fi urmărit punctul albastru care era maşina lui Kit şi Connor virând în acea direcţie. „Acolo.”

Navarro încetini pentru a vira, apoi amândoi îngheţară la sunetul focurilor de armă rapide.

„La naiba”, şuieră Navarro, apăsând pedala de acceleraţie.

Care dură zece secunde. Aleea – dacă asta era într-adevăr – şerpuia periculos printre copaci, iar roţile din spate ale maşinii alunecau pe pământul ud. Navarro viră brusc pentru a nu se izbi de un copac.

„La naiba.” Navarro strângea volanul cu putere. Se auziră alte focuri de armă şi Sam trebui să se lupte să nu-i fie rău.

E bine. Trebuie să fie.

La fel şi Connor, desigur. Dar Kit. Era a lui Sam. Sau ar fi fost într-o zi. *Să fie bine. Te rog.*

Navarro a tras aer în piept şi a început să conducă mai atent pe drumul sinuos. Focurile de armă au devenit mai puternice.

„Dacă continuăm”, a spus Sam, „va şti că venim.”

„Asta l-ar putea face să se oprească.”

„Sau l-ar putea face să devină disperat.”

Navarro s-a încruntat. „Eu cobor. Tu aşteaptă aici şeriful.”

Părea un plan prost, dar Sam nu avea de gând să se certe cu locotenentul de la Omucideri. Nu a fost surprins când Navarro a băgat mâna în haină şi a scos revolverul de serviciu din toc. A fost însă surprins când Navarro i -a pus arma în mâini.

„Dar ai nevoie de asta”, a spus Sam.

„Port un toc dublu la umăr, aşa că am două pistoale, iar în spate am o puşcă. Ştii să o foloseşti?” Navarro arătă spre armă.

„Da. Mă antrenez cu Connor la poligon.”

„Bine. Foloseşte-o pentru a te apăra, dacă este nevoie. Doar... nu împuşca pe nimeni.”

Sam voia să întrebe de ce Navarro îi dădea un pistol

dacă nu avea voie să împuşte pe nimeni cu el, dar se abţinu. „Vrei să iei telefonul prin satelit?”

„Păstrează-l în caz că sună biroul şerifului.”

Navarro plecă, lăsându-l pe Sam singur în maşină. Alte împuşcături răsunară în aer şi stomacul lui Sam se strânse.

Nu putea să stea pur şi simplu acolo.

Nu avea *de gând* să stea pur şi simplu acolo.

Trecând peste consola maşinii lui Navarro, Sam se urcă la volan şi căută butonul pentru modul EV. Maşina lui Navarro nu era un Toyota ca a lui Sam, ci un hibrid. Trecerea la motorul electric îi va permite să se apropie în linişte.

Găsi butonul şi puse maşina în viteză, navigând pe drumul sinuos în timp ce căuta cu privirea să-i vadă pe Navarro, Kit sau Connor.

În schimb, dădu peste un Chevy Suburban de culoare bej, parcat în diagonală pe drum, blocându-i calea. Nu putea trece.

Iar Kit şi Connor nu puteau ieşi. Shoemaker era acolo şi îi prinsese în capcană.

Luând telefonul prin satelit, rucsacul de drumeţie şi pistolul lui Navarro, Sam lăsă motorul pornit şi alergă prin pădure. Apoi paşii lui încetiniră.

Acolo era rulota.

Şi acolo era maşina lui Kit şi Connor. Geamul din partea şoferului era spart.

Sam a trebuit să-şi forţeze picioarelesă continue, rămânând chiar în interiorul liniei de copaci. Inima îi bătea atâtde tare, încât se simţea ameţit. Şi când s-a apropiat, a fost atât de bucuros că a continuat să meargă.

Kit se ridica încet. Era atât de întuneric încât o

recunoscu doar datorită cozii ei blonde, care era în mâinile unui bărbat îmbrăcat în negru. Trebuia să fie Shoemaker, dar era prea întuneric ca să vadă ceva clar.

Sam alergă spre o cabană rustică, se lăsă în genunchi şi, cât de silenţios putu, îşi căută rucsacul. *Mulţumesc, mamă,* gândi el când găsi ochelarii cu vedere nocturnă pe care îi considerase o glumă. Îi puse, se ridică încet, observând scena, rămânând în umbră.

Shoemaker stătea în spatele lui Kit, cu arma la capul ei, cu degetul pe trăgaci.

Nu, nu, nu. Sam se uită în jur, căutându-l frenetic pe Navarro.

Oh. Sam se cutremură de uşurare. Acolo era. Locotenentul venise printre copacii din cealaltă parte a cabanei.

Navarro era concentrat pe Shoemaker, care o târâse pe Kit câţiva metri în spaţiul deschis. Ea fusese înghesuită într-un spaţiu mic între rulota lui Shoemaker şi maşina ei de serviciu, dar acum stătea în picioare, cu braţele pe lângă corp. Mâinile îi erau goale.

Shoemaker o forţase să arunce arma.

Sam putea să-i vadă expresia feţei. Stoică, sfidătoare şi… resemnată. Credea că era pe cale să moară. Panica îi strânse gâtul lui Sam şi el trebui să tragă aer în plămâni.

Shoemaker o trase pe Kit de păr, expunându-i gâtul. Capul ei era lipit de pieptul lui Shoemaker. „Aş vrea să avem mai mult timp împreună”, spuse Shoemaker, vocea lui răsunând în liniştea nopţii. „Deşi eşti un pic cam bătrână pentru gustul meu.”

„Îmi pare rău”, spuse Kit, respiraţia ei sunând sacadată. Apoi expresia ei se schimbă, privirea ei fixându-se pe locul unde stătea Navarro cu puşca. „Aşteaptă”, spuse ea brusc. „Spune-mi ceva mai întâi.”

Ştia că ajutorul sosise şi, în stilul caracteristic al lui Kit, ea tragea de timp, dându-i lui Navarro timp să-şi pregătească lovitura.

„De ce?”, întrebă Shoemaker, uitându-se peste umăr.

Sam se adânci în umbră. Navarro făcu la fel.

„Pentru că sunt curioasă”, spuse Kit. „Şi oricum o să mă omori. Ai fost doar tu?”

„Bineînţeles că am fost doar eu”, spuse Shoemaker cu dispreţ. „Se presupune că eşti atât de deşteaptă.”

„Nu credeam că au fost mai mulţi făptaşi”, spuse Kit. „Poate că sunt mai deşteaptă decât crezi. Ai făcut toate acele răni diferite cu cuţitul pentru că încercai să arunci vina pe ceilalţi?”

„Nu. Încercam să-i fac pe fiecare dintre ei să creadă că ceilalţi au dus treaba la capăt. Nimeni nu avea să se ofere voluntar, pentru că ar fi trebuit să explice cum de ştiau. O metodă infailibilă de a-i face pe toţi să tacă.”

„De ce nu l-ai lăsat pe iubitul lui Juanita Young, care era asasin plătit, să facă treaba murdară pentru tine?”

„Şi să-i dau lista lui Munro? Până când Hugh Smith ne-a adunat pe toţi, nu ştiam câte persoane şantaja Munro, dar odată ce am aflat…

„Ştiai că poţi recupera ce i-ai plătit.”

„Şi mult mai mult.”

„Acum nu mai poţi.”

„Ba sigur că pot. Eu încă am lista, iar tu nu ai decât o grămadă de zvonuri. Şi nu ştii ce au făcut de fapt pentru a ajunge pe listă, aşa că nu vor merge la închisoare pentru asta. Vor fi eliberaţi. La fel ca mine. Îmi pot transfera banii când ajung la destinaţie.”

„Unde anume?”

„Undeva foarte departe. Gata cu întrebările. Ai terminat.”

„Stai. Părinţii mei.” Vocea ei se frânse şi Sam nu ştia dacă emoţia ei era
77 5 555
reală sau prefăcută. „Nu voi apuca să-mi iau rămas bun.”

„Nici ceilalţi nu au apucat. Acum, în genunchi. Spre deosebire de Munro, pentru tine va fi rapid.”

Panica lui Sam creştea. Nu putea să o vadă pe Kit murind. De ce nu trăgea Navarro?

Sam aruncă o privire în direcţia locotenentului şi văzu că acesta îşi
V 5 5 5
repoziţiona puşca, mutându-se câţiva metri spre stânga. Navarro nu avea o linie de tragere bună. Nu putea trage în siguranţă cât timp Shoemaker o ţinea pe Kit în acea poziţie. Ar fi putut să o împuşte pe Kit sau să-l determine pe Shoemaker să apese pe trăgaci.

În ambele cazuri, Kit ar fi murit. Aveau nevoie de o distragere a atenţiei. „Hei!” strigă Sam, înainte să-şi dea seama că o va face. „Hei, Shoemaker, nenorocitule!”

Shoemaker se întoarse, luând-o pe Kit cu el, dar în acel moment, arma nu mai era apăsată pe capul ei.

Ochii lui Kit se măriră la vederea lui Sam, apoi se strânseră. Era *furioasă.* Dar era inteligentă şi se lăsă în genunchi.

Shoemaker ridică din nou arma spre capul lui Kit când cineva trase. Surprins, Sam se întoarse să se uite la Navarro, care părea la fel de uimit.

Atunci Sam observă că geamul din spate al maşinii de serviciu a lui Kit era parţial coborât, iar o armă era aşezată pe marginea geamului.

Connor. Faptul că detectivul nu ieşea din maşină nu era de bun augur. Trebuia să fie rănit, iar rănile lui trebuiau să fie grave, altfel ar fi alergat spre Kit. Dar, pentru un moment lung, nimeni nu se mişcă.

Shoemaker căzuse la pământ, pe o parte, cu o mână strângând şoldul. Dar nu era mort şi nu scăpase arma. Kit se răsucea în noroi pentru a-şi lua arma, dar Shoemaker deja îndreptase din nou arma spre ea.

Sam nici nu se opri să se gândească.

Ridică pistolul lui Navarro, apăsă pe trăgaci şi îl împuşcă pe Shoemaker în cap.

Sunetul împuşcăturii îi răsună în urechi, dar Sam jură că auzi şi alte împuşcături. Shoemaker nu se mai mişcă după aceea, cu mâna în care ţinea arma deschisă, arma pe pământ lângă el.

Scoţându-şi ochelarii de protecţie, Sam alergă spre Kit, asigurându-se că nu era rănită, înainte de a da la o parte arma lui Shoemaker. Pentru cazul în care bărbatul ar fi încercat din nou.

Dar... Shoemaker nu mai avea să încerce din nou. Niciodată.

Capul lui... nu mai era acolo. Sânge şi materie cerebrală erau peste tot.

Am ucis un om. Tocmai am ucis un om.

Dar Kit era în viaţă. Era îngenuncheată în noroi, cu arma în mâini, care începuseră să tremure. „Sam?”

Sam îngenunche lângă ea, fără să se uite la ce mai rămăsese din Peter Shoemaker. „Sunt aici. Eşti rănită?”

„Nu. Dar Connor este.”

Navarro alergase să se alăture lor. Aruncă o privire la scena din faţa lui, apoi îi luă cu blândeţe arma din mână lui Sam.

„Eşti bine, Sam?”, îl întrebă.

Am ucis un om. „Da”, spuse el cu voce tare. „Sunt bine.”

Nu sunt bine.

Kit se ridică în picioare şi îi întinse mâna lui Sam. „Nu eşti bine”, spuse ea cu înţelepciune. „Dar o să fii. Voi mi-aţi

salvat pielea. Mulţumesc.”

Merită să nu fiu bine. Kit încă respiră.

Navarro mormăi. „Merită să completez hârtiile necesare pentru că consultantul nostru civil a ucis un suspect.”

„Voi da declaraţia mai târziu”, spuse Kit, înmânându-i arma lui Navarro.

Procedura standard, gândi Sam. Ea trăsese cu arma şi vor fi hârtii de completat.

Şi el trăsese cu arma. Bilă îi urcă în gât. Nu trăsese doar cu arma. Ucisese un om.

„Connor e rănit grav”, spuse Kit. „Trebuie să-l duc la spital.” Ea alergă în spatele maşinii şi înjură. „E inconştient. La naiba.”

„Connor a tras primul foc”, spuse Sam. „Cel care l-a lovit pe Shoemaker în şold.”

„Atunci mi-a salvat viaţa.” Kit înghiţi în sec şi se uită la Navarro, care se alăturase ei lângă maşină. „Sângerează. Trebuie să-i acordăm ajutor.”

„Du-l la Julian”, spuse Navarro. „Foloseşte telefonul prin satelit al lui Sam pentru a suna la poliţie. Ei sunt pregătiţi să ofere asistenţă. Roagă-i să trimită o ambulanţă aeriană să vă întâmpine acolo. Nu au un spital, dar sperăm că vor putea trimite un medic să vă întâmpine acolo pentru a face… tot ce pot face. Eu voi rămâne aici, la locul accidentului. Roagă-i să trimită întăriri cât mai repede posibil.”

„Dar nu putem pleca”, spuse Sam. „Shoemaker a lăsat Suburbanul parcat în faţa aleii. Maşina ta e chiar în spatele lui, Navarro.”

„Atunci voi conduce cât de departe pot”, spuse Kit, „iar apoi tu şi cu mine, Sam, îl putem transfera pe Connor în maşina lui Navarro. Oricum, nu cred că maşina asta ne-ar duce prea departe.”

Anvelopele erau dezumflate. Sam putea vedea asta

acum.

Dacă am fi întârziat câteva secunde…

„Haide, Sam”, spuse Kit cu blândeţe. „Cred că eşti în stare de şoc. Vino cu mine.”

Kit îl aşează pe scaunul din faţă al maşinii ei, în timp ce amorţeala îl cuprindea.

Am ucis un om.

Nu doar el. *Dar am ajutat.* Se uită la mâna cu care ţinuse arma. Acum era goală. Dar el trăsese*. L-am împuşcat în cap şi e mort.*

Kit a băgat maşina în viteză, coborând geamul pentru a-l striga pe Navarro, care se îndepărtase de maşină. „Şefule, era o fată în cabana aia. S-ar putea să fie încă acolo. Cred că Shoemaker a răpit-o şi pe ea.”

„Daniella”, mormăi Sam. „O cheamă Daniella.”

„Vreau să ştiu de unde ştii asta”, spuse Kit. „Şi cum aţi ajuns voi să salvaţi situaţia. Dar mai târziu.” Începu să conducă încet pe aleea lungă a lui Shoemaker, maşina abia mergând.

Am ucis un om.

Dar apoi Sam se uită la Kit, care se ţinea de volan ca de un colac de salvare. Era palidă şi tremura, dar era încă feroce.

Şi încă respira. Era în viaţă.

Am ucis un om.

Şi aş face-o din nou.

Capitolul 20

San Diego, California
Sâmbătă, 14 ianuarie, ora 17:00

Sam nu era bine.

Kit îl studiase în liftul spitalului, la fel cum făcuse toată ziua de azi şi ieri, când avuseseră interogatorii interminabile şi, în final, o conferinţă de presă. Stătuseră ore întregi cu Navarro, şeriful din San Diego, şi cu şefii poliţiei din San Diego, care vorbiseră şi vorbiseră şi vorbiseră.

Sam răspunseseră de fiecare dată când fusese întrebat. Fusese elocvent şi calm. Dar Kit îl cunoştea de suficient timp şi suficient de bine încât să ştie că Sam Reeves nu era bine.

Îl văzuse privindu-şi mâinile, cu privirea pierdută, în timp ce conversaţia se desfăşura în jurul lui, şi ştia unde se dusese cu gândul. La momentul în care apăsase pe trăgaci.

Pentru mine.

A ucide pe cineva era un traumatism. Chiar şi un ticălos ca Peter Shoemaker, care merita un glonţ în cap şi mult mai mult.

Era traumatizant pentru poliţist. Sau, în acest caz, pentru psihologul poliţiei.

O făcuse pentru a o salva pe Kit. Ştiind asta, ea voia să întoarcă timpul înapoi şi să-i spună să nu tragă. Că o va face ea. Că Navarro o va face.

Că chiar şi Connor o va face.

Pentru că toţi îl împuşcaseră pe Shoemaker acolo, în pădure. Kit se aruncase după arma ei imediat ce Shoemaker căzuse după ce primul glonţ tras de Connor îl lovise pe ticălos în şold. Ea îl văzuse pe Shoemaker ţintind-o din nou şi trăsese fără să se gândească.

Navarro îl împuşcase cu puşca lui – şi acela fusese glonţul care îi spărsese capul lui Shoemaker ca pe un pepene zdrobit.

Connor reuşise chiar să tragă din nou, lovindu-l pe Shoemaker în piept.

Connor îşi pierduse cunoştinţa imediat după aceea, iar Kit era atât de bucuroasă că el urma să fie bine. Îl dusese la centrul medical din Julian la timp pentru a fi transportat cu elicopterul la spitalul din San Diego, care avea o unitate de traumatologie de nivel unu. Faptul că Connor avusese nevoie de o unitate de traumatologie de nivel unu încă o speria pe Kit. Dar Connor era în afara pericolului. O să fie bine.

Kit îl privi pe Sam când ieşiră din lift în secţia de terapie intensivă. Era palid şi părea şocat. Ea întinse mâna şi îi apucă mâna, strângând-o uşor. „Eşti cu mine, Sam?”

El se uită la mâinile lor împreunate, apoi o privi în ochi. „Da. Sunt cu tine.” Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei, suficient încât să nu poată să o lase să-i scape.

Ceea ce era pe cale să facă. Dar el avea nevoie de ea şi ea nu avea de gând să-l dezamăgească.

„Arăta destul de bine când am fost aici aseară”, spuse Kit, referindu-se la Connor. „CeCe era cu el, şi părinţii lui, de asemenea.”

Asistentele făcuseră o excepţie de la regula celor doi vizitatori.

„Ştiu”, spuse Sam. „Am fost şi eu aici ieri. După ce au terminat să mă interogheze.”

După ce a fost eliberat în cele din urmă, cu certitudinea că nu va avea de suferit consecinţe legale pentru acţiunile sale. Era pregătit să le suporte, dacă ar fi fost cazul, şi spusese de mai multe ori că nu regretă că a apăsat pe trăgaci.

Dar era un civil, nu un poliţist, iar Kit nu era sigură care

ar fi fost repercusiunile implicării lui Sam în moartea lui Shoemaker. Până acum, nu au dezvăluit nimic presei. Poliţia din San Diego a declarat că nu va face nicio declaraţie despre implicarea lui şi i-a sugerat să facă la fel.

Sam a fost de acord cu asta. Nu a tras acel foc pentru a atrage atenţia.

În ciuda ochelarilor lui Clark Kent, nu dorea să fie Superman.

Chiar dacă era cu adevărat.

Kit s-a oprit în pragul camerei lui Connor, întinzând capul înăuntru. „Bună”, a spus ea încet.

Susan Robinson se ridică în picioare cu un zâmbet pe faţă. „Kit. Şi Sam. Mă bucur atât de mult să vă văd.”

Femeia o îmbrăţişă pe Kit, lucru la care Kit se aştepta, deoarece primise o îmbrăţişare similară cu o seară înainte. Kit o bătu pe Susan pe spate cu stângăcie, dar meritã, pentru că buzele lui Sam se mişcau nervos.

Ştia că îmbrăţişările erau dificile pentru ea.

În cele din urmă, Susan îi dădu drumul, apucând-o pe Kit de mâini într- o prelungire a îmbrăţişării. „I-ai salvat viaţa fiului meu.”

Kit aproape că nu reuşise. Fusese la un pas de a eşua. Dar făcuse tot ce putuse pentru a-l convinge să o ajute imediat ce avusese ocazia. „Şi el mi-a salvat-o pe a mea.”

„Dă-i drumul, mamă”, spuse Connor din pat. „Am vorbit despre asta.”

„Pssh”, spuse Susan, respingând obiecţiile fiului ei, dar îi dădu drumul lui Kit şi se întoarse spre Sam.

Lăsându-l pe Sam în mâinile capabile ale lui Susan, Kit se întoarse spre Connor. „Arăţi mai bine.”

„Sunt mai bine. Mâine mă vor lăsa să mă mut într-o cameră obişnuită.”

„Bine.” Kit se apropie, examinându-i faţa mai atent.

Ochii lui erau mai luminoşi, pielea mai puţin palidă. „Mulţumesc”, murmură ea.

În acea noapte, în pădure, se târâse până în poziţie şezândă pe bancheta din spate a maşinii, iar Kit nu-şi putea imagina cum reuşise. Apoi trasese în Shoemaker. De două ori. Urma să primească o medalie pentru asta. Kit nu avea să se odihnească până nu se asigura că asta se întâmpla.

„Ar fi trebuit să mă părăseşti”, spuse el, cu un ton logic. „Mă bucur că nu ai făcut-o, totuşi. Nu ştiu când mă voi întoarce la muncă.”

„Navarro îmi dă un partener temporar. M-am asigurat că ştie că este *temporar.* Te vreau înapoi.”

Zâmbetul lui Connor îi luminã întreaga faţă. „Da! În sfârşit l-am înlocuit pe Baz Magnificul.”

Kit a râs, deşi se simţea puţin vinovată că îl făcea pe Connor să se simtă ca şi cum ar fi trebuit să-şi câştige locul lângă ea. „Baz nu e magnific. Şi tu nu l-ai înlocuit. Nimeni nu ar putea. Dar îmi place să te am lângă mine.”

„Aw.” Connor s-a prefăcut că îşi şterge o lacrimă din ochi. „Sunt copleşit de avalanşa ta de iubire.”

„Te-aş lovi dacă aş putea”, spuse Kit sec. „Unde e CeCe?”

„Am trimis-o acasă să se odihnească. Era epuizată. Tata a dus-o acasă. Tocmai i-ai ratat. Aşa că spune-mi totul. Mama nu mă lasă să mă uit la ştiri.”

„Pentru că totul e îngrozitor”, spuse Susan, aşezându-se pe scaunul de lângă patul lui Connor. „Acea oribilă Tamsin Kavanaugh apare tot timpul la televizor, dă interviuri, vorbeşte despre „timpul petrecut cu Brooks Munro”, de parcă ar fi fost o poveste de dragoste predestinată.”

„Am văzut interviul ăla”, spuse Sam, stând lângă Kit. „Chiar a fost îngrozitor.”

„Tamsin Kavanaugh nenorocita”, mormăi Kit cu voce

sumbră.

Connor chicoti, apoi se strâmbă. Avea o coastă ruptă şi plămânul colabat din cauza loviturii glonţului. Dar vesta îi salvase viaţa. Centura lui Kit făcuse acelaşi lucru cu piciorul lui, garoul oprind cea mai mare parte a sângerării până când îl duseseră la centrul medical din Julian.

„Aţi găsit Ferrari-ul?”, întrebă Connor.

„Da”, răspunse Kit.

Ea şi Sam se întorseseră la Navarro la locul faptei după ce îl conduseseră pe Connor la elicopterul medical. Descoperiseră multe lucruri groaznice pe care Kit încă le procesa mental. Shoemaker păstra degete de la mâini şi picioare şi alte părţi ale corpului în borcane în acea mică cabană. „Ferrari-ul era într-un şopron mare din spatele cabanei ponosite. Şopronul avea chiar şi iluminat – proiectoare montate pe tavan, alimentate de un generator. Când s-a apăsat întrerupătorul, toate s-au aprins şi au iluminat Ferrari-ul ca pe o piesă de muzeu.”

„Un suvenir”, spuse Sam.

„A păstrat şi Rolex-ul lui Munro.”

„Dar brăţara de aur pe care Veronica a lăsat-o în torpedou?”, întrebă Connor.

„Era şi ea acolo”, spuse Kit. „CSU a găsit-o. Brăţara era doar unul dintre obiectele din setul de bijuterii pentru care fusese arestată. Bruce Goddard a aflat că fusese furată acum douăzeci de ani din cutia de bijuterii a unei femei decedate din Tulsa. Restul bijuteriilor au fost recuperate la casele de amanet la acea vreme. Credem că Veronica şi Munro au folosit banii pentru a-şi finanţa noul început în San Diego”

Connor se încruntă. „Şi fata? Cea despre care ai spus că era în cabană?” „Daniella”, spuse Sam. „E aici, în acest spital. O să mergem să o vedem după ce terminăm cu tine.”

„De ce era acolo?”

Kit făcu o grimasă. „Fiica lui Shoemaker nu era suficientă pentru el, aşa că se pare că a luat adolescenţi fără adăpost de pe stradă.”

Şi făcea asta de foarte mult timp.

„Trei dintre prietenele Daniellei au ajuns la New Horizons”, spuse Sam. „Ele m-au ajutat să-mi dau seama că Bărbosul era Shoemaker. Una dintre fete, Amy, l-a văzut scărpinându-se pe interiorul încheieturii mâinii, apoi trăgându- şi mâneca în jos. L-am văzut pe Shoemaker făcând asta după ce voi doi l-aţi interogat la SDPD. Se pare că era directorul programului de teatru la şcoala unde preda. Se pare că era bun la imitarea diferitelor voci.”

„Şi la a părea şocat când i s-a spus că soţia lui a murit”, a adăugat Kit.

Connor a suspinat. „M-a păcălit cu siguranţă. Nu m-am îndoit niciodată că a venit direct de la tribunal joi după-amiază. Cum a reuşit să o omoare pe soţia lui Bert Ramsey? Nu era urmărit?”

Kit se încruntă. „Avocatul lui a pierdut urma după ce l-a luat pe Shoemaker de la tribunal cu o oră şi jumătate mai devreme. Avocatul susţine că era supărat pe SDPD şi voia să le distragă atenţia de la clientul său. Părea şocat să afle că Shoemaker era un criminal. Şi toate celelalte lucruri. Avocatul este anchetat, iar poliţiştii care nu au raportat că l-au pierdut pe Shoemaker sunt sancţionaţi.”

„Aşa cum ar trebui. Avocatul acela ar fi putut să aibă un rol în uciderea noastră. Trebuie să fie sancţionat, la fel şi cei doi poliţişti.” Connor ezită. „Fata – Daniella – este bine?”

„Va fi”, spuse Kit. „În cele din urmă.” *Sperăm.* „Shoemaker a fost… brutal cu ea.”

„Doamne”, suspină Connor. „Mă bucur că l-am ucis.”

Susan expiră cu grijă. „Şi eu.”

„La fel”, spuse Kit. „Pentru că erau… mai multe. Mai

multe cadavre.”

Sam se sprijinise cu umărul de Kit, în semn de sprijin. „Daniella a spus că se lăuda cu câte fete răpise şi i-a arătat unde va ajunge”, spuse el. „Sunt multe morminte în spatele cabanei aceleia.”

Connor se lăsă pe spate în pernă, închizând ochii. „Şi era director adjunct. Lucra cu copii.”

„Ştiu”, spuse Kit. „Dar nu mai este.”

„Bine”, spuse Susan cu înverşunare. „Biata fată. Ce se va întâmpla cu ea?”

„Are doar treisprezece ani”, spuse Kit. „A fugit de acasă. Nu are tată, mama ei este dependentă de droguri.” Din păcate, era o poveste prea obişnuită. „Va intra în sistem.”

Susan strânse din dinţi. Nu spuse nimic, dar Kit putea vedea cum mintea femeii lucra intens.

„Vorbeşte cu tatăl meu dacă eşti interesată să o iei în îngrijire”, spuse Kit. „Mama şi tata fac asta de ani de zile. Ar o lua pe Daniella, dar sunt deja la limita maximă. Limita statului este de şase copii.”

Connor se uitase la mama lui, dar acum se întoarse spre Kit. „Şase? Credeam că au doar pe Rita, Tiffany şi Emma.”

„Acum le mai au şi pe Dawn, Amy şi Stephie”, spuse Sam, cu un zâmbet sincer pe buze. „Erau fetele care trăiau pe stradă împreună cu Daniella. Faptul că ea nu s-a mai întors după ce a intrat în maşina lui Shoemaker le-a determinat să caute adăpost la New Horizons. Emma le-a recomandat lui Harlan, iar el şi Betsy nu au putut refuza.”

„Nu că ar fi făcut-o vreodată”, spuse Kit cu afecţiune. „L-am găsit pe tata curăţând o magazie aseară. A spus că trebuie să aibă un loc unde să stea „copiii lui mari” când vin acasă. În principal, eu şi Akiko, dar şi alţii vin acasă în vizita din când în când.

„Fetele alea vor avea nevoie de lucruri”, spuse Susan.

„Haine şi rechizite şcolare.”

„Statul le da părinţilor adoptivi o alocaţie, iar mama şi tata au bani puşi deoparte. Mulţi dintre noi, foşti copii adoptaţi, le dăm bani în fiecare lună pentru noii copii, şi asta ajută. Dar dacă vrei şi tu să ajuţi, spune-le neapărat.”

„O să vorbesc cu el”, a promis Susan. „Despre multe lucruri.”

Kit i-a zâmbit. „Mulţumesc.”

„Ce mai face Rita?”, a întrebat Connor. „E bine acum că Christopher Drummond va fi acuzat de agresiune?”

Zâmbetul lui Sam s-a lărgit. „Cred că a vizionat de vreo şaizeci de milioane de ori videoclipul pe care l-am filmat cu Kit lovindu-l pe Drummond.”

„Sam e cavalerul ei în armură strălucitoare”, spuse Kit, doar pe jumătate în glumă.

„Iar tu eşti idolul ei”, adăugă Sam. „Mereu mă uimeşte faptul că poţi doborî bărbaţi care cântăresc de două ori mai mult decât tine.”

„Tu nu cântăreşti nici pe departe de două ori mai mult decât mine”, spuse Kit, amintindu-şi cum îl doborâse pe Sam pe podeaua apartamentului său în noaptea în care se cunoscuseră. „Connor, pe de altă parte, cântăreşte o tonă, chiar dacă *spune* că are doar 85 de kilograme.”

„Sunt greu de cap”, spuse Connor, apoi se strâmbă când Kit începu să râdă. „Nu ai voie să râzi. Mă simt jignit. Ţi-am *salvat viaţa'”*

„Da, bine. Ţi-am mulţumit că mi-ai salvat viaţa. Nu o să mai fac asta.”

Dar ea ar fi făcut-o, iar zâmbetul lui Connor îi spunea că şi el ştia asta. „Ai primit confirmarea despre ce voia Drummond să ofere în schimbul unei înţelegeri?”, întrebă Connor. „Era vorba despre şantajul cu clubul de golf sau ştia ceva mai mult?”

Kit ridică din umeri. „Avocatul lui i-a spus lui Joel că nu mai aveau nimic de oferit, aşa că presupunem că era vorba despre şantaj. Drummond şi-a închis în sfârşit gura.”

Connor se încruntă impresionant. „Voiam să i-o închidem definitiv după ce te-a atacat în parcare, dar asta ar fi însemnat hârţogărie. Dar banii lui Munro?
Ai găsit vreodată ascunzătoarea lui?”

Kit ridică din ochi la auzul întrebării. „Da, am găsit-o.”

Connor ridică sprâncenele. „De ce vorbeşti aşa?”

„Pentru că mi-e ruşine. Şi ţie îţi va fi. Wilhelmina i-a luat. A găsit
ascunzătoarea înainte să ajungem la casa lui Munro în noaptea în care am făcut notificarea.”

Connor rămase cu gura căscată. „Wilhelmina? Ce naiba?” Se strâmbă. „Scuze, mamă.”

„Nu-i nimic”, spuse Susan, arătând la fel de şocată. „Wilhelmina l-a furat pe Brooks Munro? Ce naiba?”

Connor se înecă şi mama lui îi mângâie mâna.

„CSU a scanat podeaua lui Munro şi a găsit un seif foarte bine ascuns sub parchetul din lemn masiv. Îti aminteşti că am crezut că Veronica nu căutase în biroul lui? Ea a confirmat că l-a lăsat în dezordine când am vorbit cu ea ieri. Cu toate acestea, când Wilhelmina curăta dezordinea, a găsit maneta care ridica o scândură, dezvăluind seiful. Combinaţia era data de naştere a Veronicăi. Aşadar, Wilhelmina mai mult decât „bănuia” că Munro şi Veronica aveau o relaţie intimă când a vorbit cu noi în prima seară. Stia clar că aveau o aventură de ani de zile. Credem că a ghicit că Munro ar alege o combinaţie legată de Veronica.”

„Dar de ce?” întrebă Susan. „Milioanele ei nu erau suficiente?”

Kit a dat din cap. „Ea nu are milioane. Nu mai are. Avocatul familiei Wilhelminei a luptat din greu câteva zile

pentru a nu divulga situaţia ei financiară, dar Marshall şi Ashton au reuşit în cele din urmă să obţină mandatul. Îţi aminteşti micuţa sculptură din apartamentul închiriat de Wilhelmina? Cea pe care ai estimat-o la 25.000 de dolari?”

„Da”, a răspuns Connor. „Şi am avut dreptate?”

„În privinţa asta, da. Dar îţi aminteşti că l-am contactat pe proprietarul apartamentului să-l întreb despre asta când ne întorceam la secţie după ce am vorbit cu Wilhelmina şi a trebuit să las un mesaj? Proprietarul m-a sunat în cele din urmă, dar eu nu eram la birou, aşa că apelul a fost redirecţionat către Kevin Marshall. Se pare că sculptura *nu* aparţinea proprietarului apartamentului. El a spus că o văzuse în casa lui Munro când o vizitase pe Wilhelmina acolo. Ea îi spusese că soţul ei cumpărase sculptura, că era a lui Munro.”

„Deci, faptul că luase bunuri din casă era un motiv de suspiciune”, spuse Connor încet.

Kit dădu din cap. „Exact. Furtul, plus faptul că locuise cu un şantajist, indicau că ar fi putut avea un motiv să-l omoare şi pe Munro, dar furtul a fost cel care a înclinat balanţa în favoarea noastră. Marshall şi Ashton au obţinut raportul financiar cam în acelaşi timp în care tu ai fost împuşcat. Se pare că Wilhelmina era falită.”

„Ce?” exclamă Susan.

Kit dădu din cap. „Se pare că Munro a luat o mare parte din banii Wilhelminei, iar restul s-au dus pe investiţii proaste. Aşa că am obţinut un mandat pentru apartamentul pe care îl închiria şi am dat lovitura. Se pare că Wilhelmina furase o parte considerabilă din operele de artă pe care le deţinea, în special obiecte suficient de mici încât să poată fi transportate în portbagajul maşinii ei închiriate. Le umpluse deja înainte să ajungem noi sâmbătă seara trecută.”

„Cât a luat din seiful lui Munro?”, întrebă Connor.

„Peste şase milioane de dolari, toţi în bancnote de cincizeci, toate neconsecutive”, spuse Kit. „Se pare că Munro nu avea încredere în bănci, nici în cele locale, nici în cele offshore. Wilhelmina îi împachetase în valize când am ajuns la apartament cu mandatul nostru. Îţi aminteşti când ţi-am arătat bancnota de cincizeci de pe podea în maşina ei închiriată?”

„A spus că i-a dat-o lui Rafferty pentru cumpărături.”

„A minţit. Era parte din pradă. Ea şi Rafferty numărau banii când am bătut la uşa ei.”

„Uau.” Connor clătină din cap. „Bănuiesc că poate susţine că operele de artă erau ale ei, deoarece erau căsătoriţi. Sau ea credea că sunt.”

„Ei bine, Laura Letterman nu o lasă pe Wilhelmina să scape basma curată. A depus o cerere în numele Veronicăi pentru a recupera totul. Dar niciuna dintre ele nu va păstra nimic. Totul va merge într-un fond pentru victime. Nu toate victimele lui Munro erau persoane care făcuseră lucruri demne de şantaj. Unele erau persoane pe care le forţase să doneze pentru campania lui în schimbul unor întâlniri cu el.”

„Ce nemernic”, spuse Susan, iar Connor se înecă din nou.

„Mamă.”

Susan îi mângâie mâna. Zâmbetul ei era luminos, dar părea fragil. Chiar fragil. Văzându-şi fiul aproape murind, era de înţeles că era şocată. Nici ea nu era bine. Dar o să fie.

„Dar asasinul?” întrebă Connor. „Cel adevărat, nu poliţistul sub acoperire.”

„A dispărut”, spuse Kit. „A trecut graniţa cu Mexicul cu aproximativ o săptămână înainte ca Munro să fie ucis. Deocamdată, este de negăsit. Dar am găsit contul bancar al Veronicăi. Şi pe cel al lui Walter Grossman. Ambele în Insulele Cayman. Dar cea mai mare parte a banilor lor se afla

într-un seif din casa Veronicăi de acolo. Veronica ţinea evidenţa banilor pe care îi colecta de la victime şi îi dădea lui Munro, iar el, la rândul său, îi dădea lui Grossman. Faptul că avea o aventură cu Grossman însemna că Veronica îi împărtăşea cifrele, aşa că el ştia exact cât i se datora. Din câte se pare, cei trei păreau să fie sinceri unul cu celălalt."

„Ce frumos", spuse Connor sarcastic.

Kit zâmbi. „Registrul pe care îl ţinea era în seiful ei, împreună cu banii. Poliţia din George Town a trebuit să obţină un mandat pentru a percheziţiona şi apoi să găsească un spărgător de seifuri. Ne-au informat despre acei bani acum două zile, dar totul era scăpat de sub control şi Navarro nu a văzut mesajul până ieri." Ea făcu o pauză, trecând în revistă lista de informaţii din raportul ei. „Oh. Am verificat imaginile de securitate din cabina paznicului şi am găsit un motociclist care a ieşit din comunitatea Munro miercuri dimineaţa devreme, apoi s-a întors miercuri după-amiază. Orele se potriveau cu orele de curs ale şcolii lui Shoemaker. Bănuim că a folosit remorca pentru a transporta atât Ferrari-ul, cât şi motocicleta din cartierul lui Munro. Paznicul a notat reintrarea motocicletei în jurnalul său miercuri după-amiază, spunând că tipul a pretins că lucrează pentru Norton Landscaping şi că venise să-şi ajute partenerul să facă curăţenie după ce lucrase toată ziua." Ea a suspinat. „După ce paznicul l-a văzut de cel puţin două ori în acea zi, bănuiesc că Shoemaker a considerat că era o problemă majoră."

„Şi lista lui Munro?", întrebă Connor în şoaptă.

„Încă nu am găsit-o", spuse Kit cu un suspin frustrat. „CSU a percheziţionat Suburbanul, cabana aceea oribilă şi o parte din casa lui Shoemaker. Percheziţionarea casei va dura mai mult, deoarece este foarte mare, aşa că s-ar putea să o găsim."

„Ar fi putut să o îngroape în afara cabanei?", întrebă

Connor.

„Ne-am gândit la asta, aşa că am trimis o echipă acolo cu un radar de penetrare a solului pentru a verifica, dar nu erau cutii îngropate sau ceva de genul ăsta.”

Doar optsprezece morminte.

Optsprezece fete.

Alicia Batra şi ceilalţi medici legişti aveau mult de lucru în faţa lor,

identificând rămăşiţele. Nu aveau idee exact de cât timp Shoemaker ucidea fete, dar, judecând după starea cadavrelor, erau ani buni. Kit promisese deja că va ajuta la corelarea descrierilor fizice cu persoanele dispărute. Probabil erau adolescente fără adăpost. Fete pe care nimeni nu le căuta.

Cel puţin am găsit cadavrul lui Wren. Asta a adus o oarecare alinare. Dar vederea tuturor cadavrelor o zguduiseră pe Kit până în străfundul sufletului. *Aş fi putut fi eu. Aş fi putut fi una dintre acele fete de pe stradă, încercând să supravieţuiască. Dacă nu ar fi fost Harlan şi Betsy...*

Sam îi apucă mâna şi o strânse. „Hei”, murmură el, ca şi cum ar fi ştiut unde se dusese cu gândul.

Probabil că ştia. Fusese alături de Kit când echipa cu GPR-ul descoperise primul cadavru, iar el şi Kit aşteptaseră până când toate mormintele fuseseră localizate.

Părea normal să procedeze aşa.

„Probabil ar trebui să plecăm”, spuse Sam. „Te lăsăm să te odihneşti şi ne întoarcem mâine, bine?”

Connor o privea atent pe Kit. „Câte, Kit? Câte morminte a găsit echipa cu GPR când căuta lista?”

„Optsprezece”, şopti ea.

Connor expiră greu şi trist. „Îmi pare rău că nu i-am putut salva.” „Aţi salvat-o pe Daniella”, spuse Sam. „Şi pe Dawn, Amy şi Stephie. Nu vor ajunge pe stradă datorită

vouă.”

„Şi datorită ţie, Sam”, spuse Connor. „Cred că am nevoie să mă odihnesc acum. Plecaţi de aici.” Dar o spuse cu afecţiune.

Kit îi strânse mâna lui Connor. „Mulţumesc”, şopti ea.

„Ai spus că nu o să mai spui asta, dar ştiam că o să o spui”, se lăudă el. Pentru a o face să zâmbească, ştia Kit. Şi a funcţionat. Oarecum.

Kit arătă cu două degete spre ochii ei, apoi spre Connor. „Mâine. Mă voi întoarce. Şi când îţi vei reveni, nu voi mai fi blândă.”

„Aştept”, strigă Connor în timp ce ieşeau din camera lui.

Kit lăsă umerii în jos când ajunseră din nou în hol. „Şi mulţumesc, Sam.” El îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz, gestul tandru strângându-i inima prea tare. „Pentru ce?”, şopti el.

Ea îşi strânse buzele, ochii umplându-se de lacrimi pe care nu le înţelegea. „Pentru... tot, cred.” Îşi şterse ochii cu furie. „Nu am idee de ce fac asta. Eu nu plâng.”

„Sunt emoţii rămase”, spuse Sam, „şi este foarte normal. Ai multe pe umeri. Uneori trebuie să deschizi o supapă pentru a elibera o parte din presiune. Lacrimile sunt bune.”

„Să mergem să o vedem pe Daniella.” Îşi îndreptă spatele şi se forţă să iasă din zona ei de confort. Pentru Sam. „Mama pregăteşte friptură la cuptor în seara asta. Vrei să vii la cină?”

El zâmbi şi ea ştia că făcuse alegerea potrivită. „Atâta timp cât pot să mă opresc să-l iau pe Siggy. A stat mult în cuşca lui săptămâna asta.”

„Desigur că Siggy e binevenit. Fetele o să-l adore şi se poate juca cu Snickerdoodle şi Petunia.”

„Petunia? Cine e...” Sam clipi. „Stai, noul câine monstru se numeşte *Petunia?*””

Kit râse, bucuroasă că lacrimile păreau să fi dispărut. „Da. Chiar dacă e un câine mascul. Fetele au spus că nu ar trebui să fie „constrânse de normele de gen”.

„Bine, dar… *Petunia?* E imens.”

„O să devină şi mai imens”, mormăi Kit. „A intrat în grădina de flori a mamei şi a venit în fugă la fete cu gura plină de panseluţe de iarnă. Mama voia să se supere, dar câinele era prea drăguţ cu buchetul de flori care îi ieşea din gură.” Zâmbi, afecţiunea pentru adolescente încălzindu-i pieptul. „M-am gândit că o să-l boteze Pansy, dar fetele au crezut la început că florile sunt petunii şi numele a rămas.” Scoase telefonul din buzunar şi îi arătă lui Sam fotografia pe care i-o trimisese mama ei.

Câinele uriaş privea cu ochi plini de suflet şi cu gura plină de flori violete.

Sam râse, un sunet atât de dulce şi de binevenit. „Doamne, e hilar.”

„Chiar este. Din fericire, panseluţele nu sunt toxice pentru câini, aşa că marele prostănac este bine. Fetele…” Kit se opri când telefonul îi vibră în buzunar. Pe ecran apăru numele Susan Robinson. „Susan? Connor este bine?”

„Eu sunt”, spuse Connor. „Mama râdea că mă numesc „dens” şi i-am spus că fac sport şi că lui CeCe îi plac muşchii mei „denşi”.”

„E bine”, îi spuse ea lui Sam. „Connor, ce legătură au muşchii tăi cu mine?”

„Pentru că îi fac *la sală”,* spuse Connor. „Vezi dacă Peter Shoemaker merge la sală. Vezi dacă merge la *sala mea.* Veronica le-a pus victimelor să lase mii de dolari în numerar într-un dulap de la sală. Poate că acolo a pus Shoemaker lista.”

„ Hei, merită să încercăm. O să fac asta chiar acum.” Închise telefonul şi îl sună pe Navarro. „Putem afla unde

merge Shoemaker la sală?”, îl întrebă, fără să-l salute când răspunse.

Expresia lui Sam arătă că înţelesese imediat. Kit îi plăcea asta la el.

„Lista”, şopti Navarro. „Mă apuc de asta imediat. Te sun când am mandatul.”

„Mulţumesc”, spuse Kit, încheind convorbirea. Ea îi zâmbi lui Sam. „Să mergem să o vedem pe Daniella şi, cu puţin noroc, vom putea mânca nişte friptură înainte de a începe căutarea.”

Clubul sportiv Beachside, San Diego, California
Sâmbătă, 14 ianuarie, ora 21:15

De fapt, au avut timp să mănânce friptura lui Betsy înainte ca Sam şi Kit să se îndrepte spre sala de sport unde se antrena Shoemaker. Atmosfera la McKittrick House era zgomotoasă şi uşor haotică, cu şase adolescente şi trei câini alergând peste tot.

Noile fete erau fericite şi toate îi zâmbeau larg lui Sam. Asta îi făcuse bine sufletului. Da, ucisese un om, dar le ajutase pe aceste fete să scape de pe străzi şi să ajungă într-una dintre cele mai bune case posibile.

Era un echilibru, iar Sam aprecia asta.

Harlan îi înmânase ceva lui Sam în timp ce ieşeau pe uşă – o sculptură reprezentându-l pe Sam călare pe un cal, purtând armură şi ţinând o sabie. Era un cadou de mulţumire pentru rolul lui Sam în salvarea vieţii lui Kit şi se afla 5 1 5 5 acum în buzunarul pantalonilor lui Sam.

Kit avea talismanul ei norocos – figurina cu pisica-pasăre. Acum şi Sam avea unul.

După o seară plăcută în familie, el şi Kit s-au întors la

muncă. Dar poate că era din nou vorba de echilibru. Lucrurile îngrozitoare pe care Sam le văzuse erau compensate de triumful rezolvării cazului.

Navarro a dat câteva telefoane pentru a afla unde era membru bărbatul şi s-a dovedit că Shoemaker avea trei abonamente. Două erau la săli de sport la care se înscrisese în ultima săptămână.

Nu era nimic surprinzător în asta. Shoemaker ar fi avut nevoie de acces la toate locurile în care Munro făcuse afaceri cu victimele sale de şantaj. Navarro obţinuse mandate pentru toate.

Dar începuseră cu sala de sport la care era membru de cel mai mult timp. Era acelaşi club sportiv la care Connor juca squash.

„Ar fi frumos să-l găsim în primul loc în care am căutat”, spuse Kit.

Sam clătină din cap în timp ce treceau pe lângă recepţia sălii de sport, îndreptându-se spre vestiar. „Doar că acesta nu este primul loc în care ai căutat. I-ai percheziţionat casa, biroul de la şcoală, casa socrilor, toate maşinile şi cabana.”

„Adevărat. Sincer, am crezut că ar fi ascuns dosarul cu trei inele al lui Munro în Ferrari. Eu acolo l-aş fi pus. Oh, bine. Navarro e aici. Să începem.” Ea şi Sam îl urmară pe Navarro în vestiar, unde un ofiţer în uniformă stătea de pază lângă unul dintre dulapuri.

„M-am gândit că ar trebui să fiţi aici când o deschidem”, spuse Navarro. „Connor ar trebui să fie şi el aici, dar îi putem arăta înregistrarea video.” Arătă spre sergentul Ryland de la CSU, care ţinea o cameră video. „Ryland va filma totul ca probă.”

„E ca seiful lui Al Capone”, spuse Kit. „Doar că, sperăm, acesta nu e gol.”

„Taci”, spuse Navarro serios. „Nu aduce ghinion.”

Kit mimă că-şi închide buzele. „Ai cheia?”

Ryland scoase un set de cleşti pentru tăiat bolţuri. „Vrei să faci tu onorurile, locotenente?”

„Sigur că da.” Navarro tăie lacătul, apoi se dădu înapoi. „Kit?” Ea îşi puse o pereche de mănuşi de unică folosinţă. „Inima îmi bate cu putere.” Dar era încântată. Sam putea vedea asta în ochii ei albaştri şi frumoşi.

Ea inspiră adânc şi deschise dulapul, Ryland stând în spatele ei pentru a putea filma totul. „Uau”, spuse Kit, uitându-se în dulap. „Chiar se antrena aici?”

Pentru că era plin de pantofi mirositori şi haine de sport.

Kit începu să le scoată, punându-le pe fiecare în pungi pentru probe, în timp ce cataloga verbal fiecare obiect pentru înregistrare. „Mai multe perechi de pantofi, mai mulţi pantaloni scurţi”, mormăi ea. „O rachetă de tenis, o rachetă de racquetball şi... ce e asta?”

„Asta, Kit”, spuse Sam, „este o rachetă de squash.”

Ea îi aruncă o privire de neînţeles înainte de a se întoarce la dulap. „Nişte şosete foarte mirositoare şi... scârbos, un suspensor.” Apoi scoase un sunet de satisfacţie. „O geantă de sport.” O puse într-o cutie pentru probe şi o deschise. Apoi băgă mâna şi scoase un dosar cu trei inele. „Bingo.”

Navarro se apropie şi se opri în stânga ei în timp ce ea deschidea dosarul. Sam stătea în dreapta ei şi îşi ţinea respiraţia.

„Dumnezeule”, şopti Sam în timp ce răsfoia prima pagină. „Ronald Tasker spunea că erau oameni influenţi, dar... Dumnezeule.”

„Într-adevăr”, murmură Navarro. „La naiba. Asta va provoca valuri mari în centrul oraşului. Sunt politicieni, directori executivi...” Se strâmbă. „Chiar
şi câţiva poliţişti.”

5 5 V 5 5

Munro fusese destul de organizat. Era o coloană pentru numele victimei, data la care a fost comisă crima – sau crimele –, natura crimei, data la care a început şantajul şi suma plăţii.

Kit răsfoi paginile, cu ochii mari. „Sunt peste şaizeci de nume pe lista asta. Şi doar câteva sunt tăiate cu o linie.”

Unul era Hugh Smith, bărbatul care îi denunţase pe ceilalţi şantajaţi. Altul era Earl O’Hanlon, bărbatul care se sinucisese după ce Munro îl lăsase fără niciun ban. Altul era Trisha Finnegan, femeia care îl informase pe Munro că nu-l va mai plăti după ce fostul ei soţ îi descoperise indiscreţia.

„Drummond”, spuse Kit, citind numele bărbatului cu satisfacţie. „Plătea douăzeci de mii pe lună.” Pentru că mama Ritei nu era prima femeie pe care o ucisese. Munro îl şantaja pe Drummond pentru uciderea menajerei pe care o angajase înaintea Mariei Mendoza. „Probabil spera că Joel îi va acorda imunitate tranzacţională dacă lista ar fi devenit publică.”

„Uite-l pe Shoemaker”, spuse Sam, iar Kit se opri din răsfoit. „Îl plătea pe Munro de mai bine de patru ani.”

„Incest, răpire, agresiune sexuală şi viol”, citi Kit. „Munro ştia că Shoemaker răpea şi viola fete, că îşi viola propria fiică, şi nu l-a denunţat. A profitat de asta.”

Mă bucur atât de mult că a murit. Că amândoi au murit. Sam îşi va aminti cuvintele de pe acea pagină data viitoare când se va simţi puţin vinovat pentru rolul său în uciderea lui Peter Shoemaker. Omul acela merita să moară. Sam îşi dorea doar să fi suferit mai mult.

„Se pare, de asemenea”, a continuat Kit, „că Shoemaker îi plătea lui Munro mai mult decât oricine altcineva de pe lista asta. Îi plătea cincizeci de mii pe lună. Atât a scos Munro din contul său bancar în ziua în care a dispărut, pentru că Shoemaker i-a cerut asta.”

Asta îl lăsă pe Sam puţin fără suflare. „Cincizeci de mii

de dolari pe lună timp de patru ani...” Făcu repede calculul. „Asta înseamnă două milioane patru sute de mii de dolari.”

Kit se întoarse să-l privească pe Sam. „Şi eu aş simţi că Munro îmi datorează un Ferrari.” Închise dosarul şi îl aruncă într-o pungă mare de plastic pentru probe. „Cred că creierul meu are destul de procesat pentru seara asta şi simt că am nevoie de un milion de duşuri. Nu voiam să ştiu că atât de multi

5 5 5

oameni din acest oraş sunt atât de răi. E în regulă dacă plec acasă acum, şefule?”

Navarro zâmbi blând. „Desigur. Tu şi cu mine putem trece în revistă lista asta luni. Îmi imaginez că Joel Haley şi şeful lui vor dori să se implice.”

Kit îşi scoase mănuşile de unică folosinţă şi le aruncă într-o altă pungă pentru probe, pentru cazul în care existau urme de probe transferate de la conţinutul dulapului la mănuşile ei.

„Haide”, spuse Sam. „Te duc acasă acum.”

Ea şi Sam rămăseseră tăcuţi până când se întorseră în RAV4-ul lui Sam. „Spune-mi direct, Sam.”

Îşi fixă centura de siguranţă şi se uită la ea. „Ce este?”

„Joci squash?”

El râse. „Şi dacă da?”

Ea suspină lung şi tare. „Atunci cred că va trebui să încetez să-l mai bat la cap pe Connor pentru că este un jucător de squash snob. Joci?”

El râse din nou. „De două ori pe lună, din vară. Uneori, Connor şi cu mine jucăm şi bowling.”

„Connor mi-a povestit despre bowling acum ceva timp. Eşti bun?”

„La squash? Nu sunt groaznic. Nu sunt la nivelul lui Connor, dar mă descurc. De ce? Vrei să joci cu mine?”

Ea ridică o sprânceană. „Flirtezi cu mine acum?”

„Depinde. Funcţionează?”

Atunci ea îi zâmbi, un zâmbet dulce şi timid care îl încălzi pe tot. „Da. Funcţionează. Aveam o întâlnire în seara asta, dar am ratat-o.”

„Am fost puţin ocupaţi. M-am gândit să mergem săptămâna viitoare.” „Sau mâine seară.”

Sam se aplecă şi îi atinse obrazul cu vârful degetului. „Mâine seară.” „La tine acasă. Nu vreau să merg la un restaurant zgomotos, iar la Mom and Pop's va fi agitaţie o vreme.”

„Vrei să gătesc la întâlnirea noastră?”

„Nu. Aduc eu mâncarea. Nici eu nu o să gătesc, aşa că eşti în siguranţă.”

El îşi şterse sudoarea inexistentă de pe frunte. „M-ai îngrijorat pentru o clipă.”

Încă zâmbind, ea scutură din cap. „Du-mă înapoi la Mom and Pop's, te rog. Trebuie să ajut cu noile fete.”

EPILOG

San Diego, California Duminică, 15 ianuarie, ora 19:00

„E frumos”, spuse Kit în timp ce îşi punea bagajele pe blatul din bucătăria lui Sam.

El sperase că ea va gândi la fel. „M-am gândit că ar trebui să avem o masă frumoasă pentru întâlnirea noastră.”

A aranjat masa cu porţelanul bunicii sale, cristalul său şi

o vază cu o singură floare mică de floarea soarelui. Kit nu părea genul de femeie care să aprecieze trandafirii. Iar floarea soarelui îl făcuse să zâmbească.

Ea i-a zâmbit larg, iar pentru o clipă el a rămas uimit. Era sincer fericită să fie acolo. Se temuse că insistase să vină la întâlnire din obligaţie.

„Mulţumesc”, spuse ea. „Cina este din partea lui Akiko. Ea a prins peştele şi l-a gătit.” A început să descarce pungile, eliberând arome uimitoare. „Ton roşu. Avem şi orez. Şi fasole verde cu migdale. În seara asta vom mânca ceva sofisticat.”

Sam s-a aşezat pe unul dintre scaunele de bar şi a privit-o cum se mişca. Era fluidă, graţioasă. Îşi lăsase părul blond desfăcut, iar acesta era moale şi îi încadra perfect faţa.

Şi el era complet părtinitor. Dar nu era nimic rău în asta. Ea era aici, în casa lui, iar el fusese extrem de nervos toată ziua. Fiecare suprafaţă fusese curăţată, recurăţată şi dezinfectată. Fiecare pernă fusese aranjată de cel puţin două ori.

Îşi făcuse chiar şi patul cu aşternuturi curate, deşi era sigur că erau departe de a ajunge în acel punct. Dar un bărbat poate să viseze, nu-i aşa? Acum nouă luni, ea îi spusese că nu pot fi nici măcar prieteni, iar acum iată-i aici. Luând cina. Împreună.

O întâlnire adevărată.

„Nu credeam că tonul roşu muşcă în perioada asta”, spuse Sam, mirosind cu apreciere felurile de mâncare pe care ea le aşeza pe blatul bucătăriei.

„De obicei nu muşcă, dar Akiko a dus grupul ăsta de turişti foarte departe. Unul dintre clienţi a prins o super vacă.”

„Ce e o super vacă?”

„Un peşte de peste 136 de kilograme. A fost destul de palpitant, sincer.”

„Ai fost acolo?”

Kit dădu din cap, zâmbetul ei devenind puţin tensionat. „Da. Akiko este... ei bine, este puţin nervoasă în ultima vreme. Nu se simte confortabil să plece singură cu grupul de turişti, iar secundul ei obişnuit încă are gripă. Nu voiam să fie nevoită să anuleze încă un charter, aşa că am mers cu ea.

„De ce e nervoasă?” Sam observase o schimbare la Akiko. Părea mai preocupată şi mai anxioasă în ultima săptămână, dar el atribuise asta problemelor cu Rita şi Christopher Drummond.

Kit suspină. „Mi-a spus că pot să-ţi spun dacă mă întrebi, aşa că nu încalc confidenţialitatea. O femeie care pretinde că a cunoscut-o pe mama ei a sunat- o şi i-a cerut să se întâlnească. Mergem peste două săptămâni.”

„Mergem?”

Kit a ridicat din umeri în timp ce punea pe farfurie două porţii din mâncarea pregătită de Akiko. „Ea e nervoasă în legătură cu asta şi la fel sunt şi eu. Pare... greşit, cumva. Probabil că sunt doar paranoică, ca de obicei, dar mi-a făcut promisiunea că va aştepta până când voi putea merge cu ea. A sunat- o ieri, dar femeia este plecată din oraş pentru următoarele două săptămâni. Aşa că...”

„Ai instincte bune şi mă bucur că le asculţi. Mă bucur şi că Akiko le ascultă. E bine că voi două vă aveţi una pe cealaltă.”

„Da. La început nu eram apropiate. Nu o voiam la McKittrick House.”

„De ce nu?”

„A luat patul lui Wren, iar Wren nu era plecată de mult timp.”

„Ah. Acum înţeleg.” Kit era îndoliată după sora ei. Avea cincisprezece ani şi suferea. „Dar acum sunteţi foarte apropiate.”

Ea zâmbi. „Da, suntem. Surori în toate privinţele, cu excepţia legăturii de sânge. Ea m-a susţinut întotdeauna, iar eu am susţinut-o pe ea. Dacă eşti impresionat de mişcarea pe care o fac, când dobor bărbaţi de două ori mai grei decât mine? Mulţumeşte-i lui Akiko. Ea m-a învăţat.”

„Atunci, cu siguranţă îi voi mulţumi.”

Ea a scos un ultim fel de mâncare dintr-o altă pungă. „Cheesecake. Pe acesta l-am cumpărat. Mama s-a supărat pe mine că nu i-am cerut să pregătească ceva, dar astăzi a fost ocupată cu pregătirea noilor fete pentru începerea şcolii mâine. Nu am vrut să o stresez.”

„Poate să pregătească desertul pentru următoarea noastră întâlnire.”

Kit zâmbi. „Bine.”

Părea aproape veselă. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, s-ar fi întrebat dacă băuse. Dar Kit bea rar şi niciodată când urma să conducă. „Eşti într-o dispoziţie bună”, spuse el ezitant.

„Ştiu. M-am trezit aşa.” Părea sincer uimită de asta.

Sam râse. „Mă bucur. Doar că...”

„E anormal?”, întrebă ea, dar nu părea iritată.

„Puţin. Îmi place Kit cea îndrăzneaţă.”

„Bine, pentru că această dispoziţie bună nu va dura mult. Rareori durează.” Era ceva ce Sam spera să schimbe.

„Ce ai făcut azi, în timp ce eu eram secundul lui Akiko?”, întrebă ea.

„Am curăţat apartamentul”, spuse el cu un râs jenat. „Şi Siggy şi cu mine am făcut o plimbare până la magazinul de benzi desenate.”

Kit se întoarse de la frigider, unde pusese cheesecake-ul. „Benzile desenate ale lui Ronald Tasker. Trebuia să-mi dau seama că o să-ţi aminteşti.”

„Am promis. Şi ne-a dat nişte informaţii valoroase.”

Kit suspină. „Şi mai are o familie în Los Angeles.”

Acesta era secretul pe care îl păstrase, cel cu care Munro îl şantajase. Era notat în dosarul cu trei inele al lui Munro. „Da. Ar fi greu pentru fiica lui să ierte asta.”

Kit îşi dădu o şuviţă de păr după ureche. „Oricum. Subiecte care nu tin de muncă. Tonul roşu ăsta e al nostru pentru că tipul care l-a prins locuieşte în New York. S-a fotografiat cu peştele, dar nu a vrut să-l ia acasă. Akiko s-a oferit să-l expedieze, dar tipului nici măcar nu-i place peştele.”

„Atunci de ce a plecat la pescuit?”

„Era o petrecere a burlacilor. Majoritatea membrilor grupului erau di n altă parte. Chiar şi mirele locuieşte în Los Angeles.”

El îi trase scaunul şi ea îi zâmbi din nou. Era uimitor cum un zâmbet de la Kit McKittrick îl putea face să se simtă înalt de trei metri. Se aşeză lângă ea, încă uimit că această seară se întâmpla. „Atunci de ce au organizat petrecerea aici?”

„Familia miresei este din zonă şi au vrut să organizeze o nuntă mare la un club de ţară.” Ea se cutremură. „M-am săturat de cluburi de ţară pentru o vreme. Dar, din nou, subiecte care nu au legătură cu munca. Tipul a spus că Akiko poate lua tonul, iar ea era în al nouălea cer. Am umplut congelatorul ei, congelatorul mamei şi congelatoarele majorităţii fraţilor şi surorilor noastre. Când a adus peştele acela la mama şi tata, am crezut că fetelor o să le sară ochii din cap. Nu mai văzuseră niciodată un peşte atât de mare. Majoritatea oamenilor nu au văzut. Ne-a luat mult timp să curăţăm şi să tăiem peştele acela.”

„Mă bucur că au avut o experienţă nouă. Şi mă bucur că pot să-l mănânc fără să trebuiască să fac nimic.”

Kit chicoti. „Şi eu nu a trebuit să gătesc nimic, aşa că şi

eu sunt fericită.” „Probabil eşti obosită. Ai avut o zi lungă.” Dar ea era încă acolo. Nu îşi schimbase programul.

„Ar trebui să fiu, dar nu sunt. Primesc un plus de energie când închid un caz, mai ales unul important. Eşti gata să mănânci?”

Sam luă o sticlă de şampanie din găleata cu gheaţă. „Ştiu că nu bei, dar putem bea puţin.”

Ea îi zâmbi, iar el simţi că deja băuse toată sticla, simţind bule în stomac.

„Doar jumătate de pahar pentru mine.”

El îi umplu paharul până la refuz. „Trebuie să simţi senzaţia de gâdilat în nas pe care ţi-o oferă un pahar plin cu şampanie.”

Ea îi aruncă o privire sceptică. „Dacă zici tu.” El ridică paharul. „Pentru a doua întâlnire.”

Ea râse şi îşi înclină paharul spre al lui. „Şi fără crime.”

„Cu siguranţă.”

El o privi cum luă prima înghiţitură, ochii ei mărindu-se. „Oh. E bun. Nu mi-a plăcut niciodată şampania.”

„Asta e bună. A fost un cadou de la şeful meu şi am păstrat-o pentru o ocazie specială.”

Ea îşi coborî privirea spre farfurie, obrajii ei înroşindu-se. Dar zâmbetul ei era sincer. Timid, dar sincer.

Şi atât de atrăgător. Totul la Kit McKittrick era atât de atrăgător.

Ea ridică privirea şi îl găsi uitându-se la ea. Obrajii ei se înroşiră şi mai tare. „Ce?”

„Eşti frumoasă.”

Ea a dat din ochi. „Sunt doar eu.”

„Şi eşti drăguţă. Spune doar mulţumesc, Kit.”

Şi-a dat din nou ochii peste cap, dar părea mulţumită. „Mulţumesc.”

El a încetat să se mai uite fix la ea şi a început să

mănânce cina pregătită de Akiko. „E delicioasă.”

Ea a mormăit. „Chiar este. Ar trebui să învăţ să gătesc, dar între mama şi Akiko, nu am nevoie.”

„Trebuie să recunosc că sunt gelos.”

„Nu trebuie să fii. Mama ar găti pentru tine în fiecare zi dacă i-ai cere.”

„Deşi tentant, nu e tocmai practic. Nu sunt un bucătar groaznic. Tatăl meu m-a învăţat câteva reţete.”

„Nu mama ta?”

Sam chicoti. „Nu. Mama mea e o femeie extraordinară, dar e o bucătăreasă groaznică.”

Au continuat să mănânce într-o tăcere plăcută, până când Sam nu a mai putut să mănânce nici o înghiţitură. „Aş vrea să mănânc mai mult, dar sunt plin.”

„Ştiu.” Kit a aranjat tacâmurile pe farfuria goală. „Akiko este o zeiţă în bucătărie.”

El s-a lăsat pe spate în scaun. „Sunt curios să aflu ceva, dar mi-e teamă să întreb.”

Ea ridică sprâncenele. „Bine. Acum mi-e cam teamă să aud întrebarea. Dar spune.”

„În seara aceea te-am auzit povestindu-i lui Connor despre acele case de plasament îngrozitoare.”

Ea închise ochii şi el simţi nevoia să-şi retragă cuvintele. Dar dacă voiau să aibă vreun fel de relaţie, nu putea să se poarte cu ea ca pe ouă.

„Şi?”, întrebă ea cu precauţie.

„Voiam să ştiu dacă au fost pedepsiţi. Dacă li se mai permitea să ia copii în plasament.”

Expresia ei se înmuie imediat, iar el se simţi uşurat. „Tata s-a ocupat de ei. S-a întâlnit cu asistenta socială care mă mutase din casă în casă şi care refuzase să raporteze înjunghierea cu cuţitul de deschis scrisori ca act de autoapărare. Era în dosarul meu, la vedere pentru toată

lumea. Mă făcea să par un mic psihopat, iar tata ştia că nu eram aşa. Nu-i plăcea atitudinea femeii şi... ei bine, ea a fost concediată la scurt timp după aceea. Se pare că nu eram singurul copil pe care îl exploata."

„Bine. Şi apoi?"

„Apoi, un asistent social mai bun i-a luat locul. Tipului cu cuţitul i s-a refuzat licenţa de îngrijire temporară după aceea, iar motivul a fost consemnat în dosarul *său* permanent."

Sam a ridicat paharul, pe care îl umpluse din nou. Kit încă mai bea din primul pahar. „Pentru Harlan McKittrick."

Ea a zâmbit şi şi-a atins paharul de al lui. „Cel mai bun tată din lume. Al doilea incident, când am pus somnifere în whisky-ul tatălui adoptiv? Am *ţinut* asta secret ani de zile, dar mama şi tata ştiau de la început. Noua asistentă socială i-a spus tatei că l-a verificat şi pe tipul ăla. Am scos-o pe Wren de acolo, dar următoarele fete care au fost plasate acolo nu au avut acelaşi noroc. Noua asistentă socială le-a crezut pe fete, iar tipul acela a făcut închisoare şi acum este înregistrat ca agresor sexual."

Ea nu îi spusese lui Connor despre somniferele, iar Sam se întreba de ce. Se întreba dacă asta era ceea ce ascunsese ea. Dar nu avea de gând să o întrebe. Ea îi va spune sau nu. Oricum ar fi, era fericit să fie alături de ea. „Excelent."

Ea înclină capul. „Asta a fost tot?"

„Da. Mi-am dat seama că nu mai erau părinţi adoptivi, pentru că nu credeam că ai fi lăsat asta să continue. Dar sunt şi mai fericit să ştiu că Harlan s-a asigurat că au fost pedepsiţi."

„El şi mama sunt cei mai buni."

Sam se gândi să-i spună că părinţii lui voiau să o cunoască pe mama ei, dar se gândi că asta ar speria-o şi nu era pregătit ca seara să se termine încă. Se ridică şi îi întinse mâna. „O să spăl vasele mai târziu şi o să-i înapoiez lucrurile

lui Akiko. Hai să stăm puţin pe canapea.”

Ea înghiţi în sec şi îl lăsă să o ridice în picioare. „Bine.”

Era clar că era nervoasă, iar el nu voia asta. Îi cuprinse obrazul în palmă, bucurându-se când ea se aplecă spre atingerea lui. „Să vorbim. Şi poate să mâncăm ceva desert.”

Ea închise ochii, aplecându-se în continuare spre palma lui. „E cam plictisitor, nu crezi?”

El inspiră încet, sperând că înţelesese. „Ce ar înviora atmosfera?”

„Ceva de genul ăsta?” Ea îşi strecură mâna în spatele gâtului lui şi îi trase capul în jos.

Şi îl sărută.

Trecuse doar o săptămână de când îl sărutase ultima oară, dar lui i se părea că trecuseră douăzeci de ani. Scoase un sunet de dorinţă care l-ar fi făcut să se simtă jenat dacă ea nu l-ar fi repetat, ridicându-se pe vârfuri pentru a se apropia. Sam îşi ţinu o mână pe faţa ei şi o alunecă pe cealaltă pe spatele ei, atrăgând-o spre el, încântat că ea îi permise asta.

Sărutul continuă. Nu era fierbinte, nu încă. Nici excesiv de pasional. Nu încă.

Era un sărut de învăţare. Dulce, dar departe de a fi simplu. Corpul lui răspunse, dar se putea controla. Pentru ea. Întotdeauna pentru ea.

În cele din urmă, ea îşi lăsă călcâiele înapoi pe podea, deschizând ochii pentru a-i privi pe ai lui. „Săruţi foarte bine, Sam Reeves.”

Inima lui se opri pentru o clipă. „O să fiu şi mai bun cu practica.”

Buzele ei se curbară. „Sunt sigură că o să fii.”

Sam se aplecă să o sărute din nou când cineva bătu la uşă.

Tare.

Nu se poate. Nu se poate.

Sam întoarse brusc capul şi se uită furios la uşă, sperând ca cel care bătea să plece, dar cel care îi stricase sărutul bătu din nou, şi mai tare.

Kit suspină. „Ar fi bine să deschizi.”

Sam era pe jumătate drum spre uşă, mormăind în barbă, când cel care bătea la uşă bătu a treia oară. „Vin, la naiba! Nu te agita.”

Auzi un chicotit din partea lui Kit în timp ce deschidea uşa şi se încruntă. „Navarro?”

Locotenentul Navarro stătea acolo, cu pumnul ridicat, gata să bată a patra oară. Se uită în jurul lui Sam şi răsuflă uşurat când o văzu pe Kit. „Pot să intru? E important.”

Sam se dădu la o parte, mintea lui lucrând cu viteză maximă. Oare poliţia se răzgândise? Oare urma să fie tras la răspundere pentru împuşcătura pe care o trasese asupra lui Peter Shoemaker?

Sam închise uşa şi se îndreptă spre locul unde stătea Kit. Şi ea îl privea nervoasă pe Navarro.

„Ce se întâmplă, domnule?”, întrebă ea.

Navarro făcu un gest spre canapea. „Ar trebui să te aşezi.”

Ea clătină din cap. „Ce se întâmplă? Spune-mi. E vorba de tatăl meu? De mama? De Rita?”

„Nu, nu.” Navarro ridică mâinile într-un gest conciliant. „Sunt bine. Mă mir că nu au ajuns încă. M-am gândit că vor veni în grabă când le-am spus că eşti aici cu Sam.” Aruncă o privire spre masă, spre porţelanurile frumoase şi sticla de şampanie. „Îmi pare foarte rău.”

„De ce?” întrebă Kit, cuvântul ieşind ascuţit şi aproape mortal.

Navarro îşi îndreptă umerii. „Am petrecut toată ziua verificând lista lui Munro cu persoane care ar putea fi şantajate. Dosarul cu trei inele.”

„Ştiu ce este”, spuse Kit, fără nicio inflexiune în voce.

„Era… este o „victimă” a şantajului pe listă.” Făcu ghilimele cu degetele.

„Crima lui a fost omorul.”

Kit nu mişcă niciun muşchi. Faţa ei părea îngheţată într-o expresie neutră. Sam se mută în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri. „Spune odată, Navarro”, zise el. „O sperii.”

„Mă enervează”, mârâi Kit.

Navarro închise scurt ochii. Când îi deschise, erau plini de tristeţe şi nelinişte. „Acest criminal şi-a aruncat victima – o fată de cincisprezece ani – într-un container de gunoi.”

La fel cum fusese Wren, cu mai bine de şaisprezece ani în urmă. Kit se înţepeni. „Ce?”, şopti ea.

Sam o conduse înapoi la unul dintre scaunele din sufragerie şi o împinse uşor să se aşeze. Faptul că ea îl urmă fără să se plângă era dovada cât de şocată era. „Cine?”, întrebă Sam. „Şi când?”

„E un nume fals. Câteva dintre nume sunt false. Nu ştiu de ce, încă. El figurează ca John Smith. Îi plăteşte lui Munro de cinci ani. Zece mii pe lună. Poate că nu are nicio legătură cu Wren. Poate că e doar un alt nemernic bolnav care îşi tratează victimele ca pe nişte gunoaie. Dar nu voiam să vii mâine şi să vezi asta. Nu cu toată lumea în jur.”

Kit privea în gol, cu ochii lipiţi de cer. Sam îi mângâie părul, aşezându- şi palma pe ceafa ei. Ea nu se mişcă. Nu reacţionează deloc.

„Kit?”, întrebă Navarro, aşezându-se în genunchi în faţa ei. „Spune ceva. Te rog.”

Ea înghiţi în sec. „Mulţumesc că mi-ai spus.”

Atât? Sam credea că va fi furioasă pe bărbatul care ucisese o fată şi îi aruncase cadavrul într-un container de gunoi. Pe Munro, pentru că ştia ce se întâmplase şi nu anunţase autorităţile.

Pe Navarro, pentru că îi adusese vestea proastă. Dar ea nu se supără. Era doar... amorţită.

Sam se aplecă să o sărute pe creştetul capului. „Haide, Kit. Te duc acasă. La McKittrick House. Părinţii tăi au nevoie de tine şi tu ai nevoie de ei.” Ea

dădu din cap, ridicându-se să înceapă să adune lucrurile lui Akiko.

„O să fac asta mai târziu”, spuse Sam, luând-o uşor de mână. „Haide. Să mergem la Harlan şi Betsy.”

„Bine.” Se îndreptă spre uşa din faţă ca un zombie, dar apoi se întoarse spre Navarro. „Redeschidem cazul lui Wren?”

„Da. Îl dau lui Marshall şi Ashton.”

Kit dădu din cap o dată. „Bine. Mulţumesc.”

„Îmi pare rău, Kit”, spuse Navarro din nou. „Îmi pare foarte rău.” Părea sincer să regrete. Părea devastat. „Îl vom găsi pe tipul ăsta şi, chiar dacă nu are nicio legătură cu Wren, îl vom face să plătească.”

Buzele lui Kit se strânseră şi ochii îi deveniseră din nou ascuţiţi, făcându- l pe Sam să răsufle uşurat. „Mă vei ţine la curent cu fiecare etapă a anchetei?”

„Pe cât posibil”, promise Navarro. „O să ies singur.” Se opri când trecu pe lângă Kit, care stătea încă lângă uşă. „Nu le-am spus părinţilor tăi. Le-am cerut doar să-mi spună unde eşti. Trebuia să-ţi spun mai întâi ţie.”

„O să le spunem noi”, spuse Sam.

Navarro plecă, iar Sam o întoarse pe Kit, astfel încât capul ei să fie aproape de umărul lui. Dar ea nu se aplecă. Nu se mişcă deloc. El nu o îmbrăţişă. Îi părea prea fragilă pentru asta în acel moment. Dar îşi odihni obrazul pe capul ei.

„Sunt aici pentru tine. Te susţin. Mulţi oameni te susţin.”

Kit dădu din cap. „Dacă îl găsesc”, murmură ea, „îl voi ucide.”

„Şi dacă îl omori”, îi promise Sam cu sinceritate, „te voi ajuta să ascunzi cadavrul”.

Ea sughiţă, jumătate râzând, jumătate plângând. Apoi barajul se rupse şi ea se aplecă spre el, plângând ca un copil. „Mi-e dor de ea. Atât de mult”.

„Ştiu.”

„O să-l găsesc, pe cel care a făcut asta. Şi o să-l fac să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.”

„Ştiu. Am încredere în tine, Kit McKittrick.”

După câteva minute, suspinele se potoliră şi ea ridică capul, cu faţa frumoasă brăzdată de lacrimi. „Mulţumesc, Sam. Mă bucur că ai fost lângă mine. Aveam nevoie de tine.”

Pentru unii oameni, asta nu ar fi o declaraţie importantă. Pentru Kit, era totul.

Sam o trase aproape şi o îmbrăţişă. „Şi eu mă bucur că am fost lângă tine.

Nu te voi părăsi, Kit. Doar dacă nu-mi ceri tu să plec.”

Ea îl îmbrătisă şi se ţinu strâns de el. „Nu sunt o alegere bună.”

„Păcat. Deja m-am hotărât. Dacă mă vrei, sunt al tău.”

„Ar trebui să-ţi spun nu. Nu ar trebui să fiu egoistă şi să te ţin lângă mine.

Dar... da. Vreau asta. Te vreau. În viaţa mea. Nu pleca. Te rog, nu pleca.” „Nu voi pleca. Promit.”

Şi Sam Reeves îşi ţinea întotdeauna promisiunile.

5 59 Jr